

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EV ARKADAŞI

Rosie Danan

EV ARKADAŞI

Rosie Danan

*Micah Benson için.
Karakterlerimin hak ettiği sevgiyi görmesinin sebebi sensin.*

Hayallerinin erkeği, müthiş yakışıklı yüzünde elini gezdirip, “Sana bir şey söylemeliyim ama çıldırmanı istemiyorum,” dediğinde, Clara Wheaton hayatında ilk defa asla çıkmayı bece-remediği biri tarafından terk edilebilecek olmanın iç ürperten ihtimali üzerine düşündü.

Everett Bloom’un, Jeep Wrangler’ının* dikiz aynasından sarkan ananas aromalı araba kokusuna bakarken hain atalarını lanetliyordu.

Annesi Greenwich’teki arkadaşlarına yeni kariyer fırsatlarını kovalayacağına dair ne kadar yalan sıralarsa sıralasın, ülkenin öbür ucuna taşınmasının tek sebebi, bir parçasının on dört yıllık bekleyişten sonra Everett’in kalbini kazanmak için şansı olduğuna inanmasıydı.

“Bu yaz için odamı kiraya verdim,” dedi. Kelimeleri bir çocuğa Noel Baba’nın gerçek olmadığını açıklayan birininki gibiydi; nazik ve kararlı.

“Sen... odanı kiraya mı verdin?” Clara’nın cevabı yavaştı, her hecesinde durumu daha iyi kavırıyordu. “İki hafta önce bana kalmamı teklif ettiğin odayı mı?” Eğer Everett araba kullanmıyor olsaydı ve annesi Clara’ya ergenliğinde Emily Post’un görgü kurallarını ezberletmemiş olsaydı ona saldırabilirdi.

Manhattan’daki dairesinin kira kontratını bozmuş, arkadaşlarını ve ailesini geride bırakmış, yetmezmiş gibi Guggenheim’da-

* Jeep tarafından 1986 yılından beri kompakt SUV model araba. -çn.

ki küratöryel* stajyerliğini reddetmişti. Tüm bunlar... bunun için miydi?

Nesiller boyu süren Wheaton aile skandallarıyla kıyasladığında bile, bu denli bir talihsizliğin içine düşebilmek şüphesiz bir madalyayı hak ediyordu. Yol boyunca yanından geçtikleri palmiye ağaçları onunla alay ediyor, yaşayacağı Hollywood mutlu sonunun son işaretleri de parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Daha valizlerini bile boşaltmamıştı... Henüz sindiremediği havaalanı krakerleri hâlâ diyaframının altında bir yerlerde süzülüyordu. Nasıl olurdu da Everett, onu bu kadar hızlı postalayabilirdi?

"Hey, hayır. Bekle, senin kalacağın odayı kiraya vermedim." İmzası olan haylaz gülümsemesi –yıllar önce ailesiyle yan eve taşındıkları anda kendini kaptırdığı o gülümsemenin aynısı– yüzüne yayıldı. "Kendi odamı verdim. Grubum son dakika bir tur teklifi aldı. Çok büyük bir şey değil ama Santa Fe'nin dışından süper havalı bir caz grubundan önce çıkacağız. Trey ekipmanları taşımak için manyak bir kamyonet almış..."

Everett'in umursamaz sözleriyle Clara'nın aklı, doğrudan lise günlerine gitti. Onuncu sınıfta sosyalliği uzaya fırlayan Everett, grubuyla pratik yapması gerektiği için kaç kez planlarını iptal etmişti? O zamandan beri onunla konuşmaya çalıştığında kaç kez sağı solu kesmek yerine gözlerinin içine bakmıştı?

Bu kadar aptal olduğunu gören hiç kimse, Clara'nın Ivy League kurumlarından iki yüksek lisans diploması kazandığına inanmazdı.

"Kim kiraladı?" diye sordu Clara. Sorusu, Everett'in tur arabasının klasik çamurlukları hakkında yaptığı detaylı anlatımını böldü.

"Ne? Ha, odayı diyorsun. Endişelenme. Harika biri. Josh bilmem ne. Onu birkaç gün önce İnternet'ten buldum. Süper biri." Ona doğru elini salladı. "Onu seveceksin."

* Küratör, bir müze, galeri, arşiv veya kütüphane koleksiyonunun yöneticisidir. -çn.

Clara, tavana kadar devrildikleri görünmesin diye gözlerini kapadı. Everett Bloom'un kalbini kazanma yolunda kat edeceği mesafeler üzerine ne kadar düşünmüş olursa olsun, asla bunu hayal etmemişti.

Arabayı, ifadesini hiç bozmadan üzerine gökkuşakları çizilmiş bir yaya geçidinin olduğu yola doğru çevirdi. "Dinle, seni eve bırakacağım ve anahtarları falan vereceğim ama sonrasında gitmeliyim. Cuma'ya kadar New Mexico'da olmamız gerekiyor." Sözlerinde gizlenen özrünü, son izleri de bu cümlesiyle beraber yok oldu.

Clara, Everett'in direksiyon üzerinde sert bir ritim tutan parmaklarına baktı. O parmakların sıklıkla kendi saçları arasında gezindiğini düşünürdü. Dış görünüşünün altında çocukluğundan beri en yakın arkadaşı olan Everett'ı aradı fakat hayal kırıklığından başka bir şey bulamadı.

Göğüs kafesi acıyla yanıyordu. Soylarının bir noktasında, bir Wheaton kendi yaptıklarının bedelini ödemeleri için torunlarını lanetlemiş ve kaderi oyuna getirmiş olmalıydı. Clara'nın gözünü karartıp attığı ilk ve tek adımda böylesine bir fiyasko yaşamasının tek açıklaması bu olabilirdi.

Ciğerlerine derin bir nefes çekti. Bu enkazı kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Ne kadar süreliğine gidiyorsun?" İşleri eline yüzüne bulaştırmaya fazlasıyla müsait ailesinden öğrendiği tek bir şey varsa, o da hasar kontrolü yapması gerektiği idi.

"Bilemiyorum." Everett, Jeep'i çaresizce bir kat boyaya daha ihtiyaç duyan İspanyol tarzı bir evin önüne çekti. "En az üç aylığına. Şimdilik Ağustos'a kadar olan tarihler belli."

"Gitmek için birkaç gün bekleyemez misin?" Sorusunun altındaki yalvaran tondan nefret etti. "Los Angeles'ta kimseyi tanımıyorum."

Geçmişinden gelen, ergenlik hatıralarında gördüğü bulanık bir yüz, Clara onu bir kenara savuşturmadan önce aklından geçiver-

di. “Burada henüz bir işim yok. Kahretsin, bir arabam bile yok.” Modu değiştirmek için gülmeye çalıştı ama gülüşü bir homurtudan başka bir şeye benzememişti.

Everett somurtarak ona baktı. “Üzgünüm, Cee. Yerleşmene yardım edeceğime söz verdiğimi biliyorum ama bu grup için çok büyük bir fırsat. Anlıyorsun, değil mi?” Eline uzanıp sıkıca tuttu. “Bak, bu planımızı değiştirmeyecek. Sana telefonda söylediğim her şey hâlâ geçerli. Taşınman, California, annenin kanatları altından çıkman... sana iyi gelecek.”

Tanıdık bir jestle avucunu bir beşlik için havaya kaldırdı. Neredeyse SAT* sınavına hazırlandıkları zamana geri dönmüş gibilerdi. Clara, gönülsüzce beşlik çakma isteğine karşılık verdi.

“L.A. gerçek hayatı unutacağın bir yaz tatili gibidir. Rahatla ve eğlenmene bak. Sen ne olduğunu anlamadan dönmüş olacağım.”

Eğlenmek mi? Çılgılık atmak istiyordu. Eğlence, kaybedecek daha az şeyi olan insanlara ait bir lükstü. Gelgelelim, ondan önce gelen Wheaton kadınları gibi Clara da yüzleşmek yerine sessiz kalmayı tercih etti. Eğer bir hafta önce bir arkadaşı, bir erkekle çıkma ihtimali için –bu gözle görülür derece yakışıklı bir erkek dahi olsa– ülkenin öbür ucuna taşınıp çoğu insanın sahip olmak isteyeceğinden çok daha iyi bir hayatı arkasında bırakıyor olsaydı, Clara o arkadaşını durdurmak için önemli miktarda enerji sarf ederdi. Bu delice, derdi mesela. Başkasının yerinde olunca konuşmak her zaman daha kolay oluyordu. Greenwich’ten hiç kimse, üstünde pek de fazla düşünülmemiş bir dürtünün sonuçlarını, bir Wheaton’dan daha iyi bilemezdi. Ne yazık ki, aynı etil alkol gibi karşılıksız aşk da zamanla güçleniyordu.

Everett valizlerini Wrangler’ının bagajından çıkarttıktan sonra ona sarıldı. Bu sarılma, ufak bir rahatlama sağlayamayacak kadar hızlı ve sıkıcaydı. “Yerleşip yerleşmediğini sormak için seni yolda ararım.” Elinde tuttuğu anahtarlığıyla uğraşıyordu.

* SAT, uluslararası geçerliliği olan bir üniversite giriş sınavıdır. -çn.

Everett küçük metal parçasını avucuna bastırırken, Clara kendi eline öylece bakakaldı. İçinde kaçmak için yükselen ilkel ve saçma dürtü, tenini yakıyordu.

İki seçeneği vardı. Bir taksi çağırıp JFK'ye giden bir sonraki uçakta yer ayırtabilir ve eski hayatını parça parça yeniden inşa etmeye çalışabilirdi.

Ya da burada kalabilirdi.

Bilmediği bu şehirde, hiç tanımadığı bir adamla, işi, arkadaşı ve aile isminin Doğu Yaka'sını etkisi altına alan nüfuzu olmadan yaşayabilirdi.

Greenwich'in meraklı dedikoducuları bu rezilliğine çok heyecanlanırlardı. Manşeti şimdiden hayal edebiliyordu. *Serpilme Dönemi Bitti, Ağırbaşlı Clara Bir Yabancıyla Yaşıyor.*

Buna izin vermeyecekti. Omuzlarını dikleştirip üstünü düzeltti ve bulaşmış ruju temizlemek için dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. İyi bir ilk izlenim yaratmak için yalnızca tek bir şansı vardı.

Everett'in arabasının teybinden gelen gümbürtü kulaklarında uğuldarken Clara gidişini izlemek için geriye dönüp bakmadı.

Avucunu dayadığında rengi solmuş kapının boyası soyuldu. *Kahretsin.* Sosyete dergileri bununla çok dalga geçerdi.

Clara kendini toplayıp askerlerin düşman bölgesine girdiği gibi yeni evine girdi. Dirseklerini sıkıca vücuduna yapıştırmış, sessiz adımlarla bölgeyi inceliyordu. O oturma odasını baştan aşağı incelerken peluş halı topuklu sandaletlerinin sesini gizliyordu. On yıldan fazladır bastırıldığı şehvetin ürünü olan toz pembe gözlüklerini çıkardığı an, bu yerle ilgili arzulanacak pek de fazla bir şey kalmamıştı.

Köşedeki kitaplığın üstünü boydan boya kaplayan toz tabakasının üstünde parmağını gezdirdi. Sehpanın üzerine bırakılmış paketlerden gelen çürümüş yemeklerin kokusu ciğerlerine dolduğunda Clara, ağzından nefes almaya çalıştı.

Ayağının altında bir şey çıtırdadı. Topuğunu kaldırdığında bir patates cipsinden kalanları gördü.

Bütün o kokuya ve dağınıklığa rağmen, küçük ev nostaljik bir sıcaklık veriyordu. Bu hem ailesinin Connecticut'taki genişleyen nüfusunun hem de Morning Heights'ta, kampüsünün yakınında kiraladığı sıkışık, asansörsüz evin tam zıttıydı. Soluk duvar kâğıdı, ucuz cazibesiyle Clara'nın sevgisini kazanmak için savaşıyordu. Yine de hayal kırıklığının ezici ağırlığını omuzlarından atamadı. Oturmadan önce koltuğun üstündeki tozu silkti.

“Gerçek anlamda siki tutmak böyle oluyor demek ki.”

Arkasından alçak bir ses geldi. “Bunu çok duyuyorum.”

Clara ayağa öyle hızla fırladı ki sendeledi. “Ah, şey... Merhaba.” Oturma odasıyla mutfak biribirinden ayıran antrede dikilen adamla arasında yirmi kiloluk bir kalkan yaratmaya çalışırken, büyük ve tekerlekli bavulunun arkasında durmak için çabalıyordu.

Karşısındaki adam kapıya yaslandı. “Beni soymadığını varsayıyorum.”

Clara kafa karışıklığıyla kaşlarını çatığında adam, üstünü işaret etti.

Çenesini indirip o sabah seçtiği kolsuz siyah balıkçı yaka kazığını ve aynı renk kot pantolonunu inceledi. Yirmili yaşlarının ortasında bir yerlerde, gençliğinde giydiği baklava ve kazayağı desenlerini, özenle dikilmiş monoton parçalarla dolu bir dolapla değiştirmişti. Ne yazık ki siyah kıyafetler, New York'ta şık ve zayıf gösteren bir seçim olarak görülse de Los Angeles'ta hırsızların bir numaralı tercihi gibi görünüyordu.

“Eee... hayır,” Clara birkaç saat önceyi düşününce, her ne kadar kendini küçük düşürmüş olsa da uçağın minicik tuvaletinde, diğer yolculardan biri kapısına vururken makyajını tazelediği için memnuniyetle yakasını çekti. Sessizlik aralarında uzayıp giderken “Ben Clara Wheaton.” dedi.

“Josh.” Aralarındaki mesafeyi kapattı ve elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elleri birbirine değdiğinde, kişisel hijyen alışkanlıklarını anla-

yabilmek için tırnaklarını kontrol etti. Temiz ve düzgünce kesilmişlerdi. *Tanrıya şükürler olsun.*

Beş saniye sonra Josh kaşını kaldırdı ve Clara mahcup bir gülümsemeyle elini serbest bıraktı. Etkileyici derecede uzun boyu ve neredeyse kapının bir kenarından diğerine değen omuzlarına rağmen Clara, varlığını tehditkâr bulmamıştı. Buruşuk kıyafetleri ve kesilmeye ihtiyaç duyan karışık, açık kumral bukleleriyle yataktan yeni çıkmış gibiydi. Çarpıcı koyu kaşları onu sert gösterse de yüzünün geri kalanı için aynı şeyi söyleyemezdi.

Tatlıydı fakat tam olarak yakışıklı denemezdi. Bunca yıldan sonra, sadece varlığıyla bile konuşurken bocalamasına sebep olan Everett'inki gibi bir yakışıklılığı yoktu. Clara evrenden gelen bu küçük merhamet göstergesini kabul etti. Yakışıklı erkeklerle konuşmak onun için her zaman çok zor olmuştu.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum,” diyerek karşılık verdi ve aklına gelen bir diğer düşünceyi de hemen ardından ekledi. “Lütfen beni öldürme veya taciz etme.”

“Oldu bil.” Ellerini çaresizce yukarı kaldırdı. “Sanırım bu beraber yaşayacağız demek oluyor.”

“Şimdilik.” Clara en azından bir acil durum planı yapana kadar öyle olacaktı. Josh banyonun açık kapısından içeri baktı. “Everett nerede? Yerleşmene yardımcı olmak için kalmadı mı?” Clara omuzlarını yukarı kaldırdı. “Grubun hemen yola çıkması gerekti.”

“Bayağı delice değil mi? Son dakika tura davet edilmeleri yani?”

“Evet.” Sesindeki hoşnutsuz tonu bastırmaya çalıştı. “Çılgınca.”

“Benim işime yaradı tabii. Everett'in bu kadar hoş bir yer için bu kadar düşük bir kira istemesine şaşırdım.”

Clara, evin Everett'a büyükbabasından boş ve temiz bir şekilde miras kaldığından, ayrıca muhtemelen sadece vergileri karşılayacak kadar kira istediğinden bahsetmemeye karar verdi. Korkunç baş ağrısını geçirmek için şakaklarını ovaladı. Ağrının

sebebi stres mi, uçak yolculuğu mu yoksa yitip giden hayalleri miydi emin olamıyordu.

Bu evin içinde durduğu her saniye, kâbusu o kadar gerçekçi hissettiriyordu. Görüşü bulanıklaştığında koltuğa geri oturdu.

“Hey, iyi misin?” Yeni ev arkadaşı aynı yetişkinlerin küçük bir çocukla konuşmak istedikleri zaman yaptıkları gibi önünde diz çöktü. Clara, baldırlarının kotunun dikişlerini zorladığı yerden gözlerini kaçırdı.

Burnunun üstünde boya sıçramış gibi görünen çiller vardı. Bir tanesine odaklanıp konuşmaya başladı. “İyiyim. Sadece kuşaklar boyudur süren aile lanetinin sonuçlarıyla yüzleşiyorum. Burada değilmişim gibi davran.”

Onlarca yıllık paranın ve özenle yetiştirilen çocukların, Wheaton’ların kötü şöhretli, yıkıcı davranışlara olan eğilimini ortadan kaldıracaklarını düşünebilirdiniz. Tabii, eğer kardeşi Oliver’in yakın zamanda tutuklanmasını göz önüne alacak olursak, soyları uzadıkça yapılan hataların sonuçlarının daha acımasız olduğunu söyleyebilirdiniz.

Karşılaştırmak gerekirse Clara, eski bir ev ve kırık bir kalple paçayı iyi bile kurtarmıştı.

Josh alnını kırıstırdı. “Sen öyle diyorsan. Hey, bekle bir saniye.” Sanki gidecek başka bir yeri vardı da.

“Sanırım yardımı olacak bir şey var.” Mutfağa gitti ve birkaç saniye sonra bir kutu soğuk birayla döndü. “Daha güçlü bir şeyim yok, kusura bakma.”

Clara pek bira içen biri değildi; ama şu noktada ne kadar kötü olabilirdi ki? Kapağı açtı ve büyük bir yudum aldı... “Öğk.” Erkekler neden şerbetçiotuyla yapılan biranın tadının güzel olduğu konusunda ısrar ediyordu ki? Başını dizlerinin arasına aldı ve kuzenine Lamaze* dersi için eşlik ettiğinde öğrendiği derin nefes tekniğini kullanmaya çalıştı.

* Lamaze, hamilelik boyunca anne adayının doğum konusunda eğitilmesini ve böylelikle doğum sırasında kendisine güvenmesini ve doğuma aktif bir şekilde katılmasını amaçlayan bir tekniktir. -çn.

“Hey, kusmayacaksın değil mi?”

Bu hatırlatmayla midesi ağzına geldi. Bu adam –hayatında tanıdığı her erkek gibi– hiç yardımcı olmuyordu. “Belki de biraz telkin edici şeyler söyleyebilirsin?”

Birkaç saniye sonra Josh iç geçirdi. “Vücudun her yedi senede bir bütün hücrelerini yok ederek yerine yenilerini koyuyor.”

Clara yavaşça oturduğu yerden doğruldu. “Eh, peki,” dedi kovar gibi. “En azından denedin.”

“Bunu diş hekimimin ofisinde bir dergide okudum.” Ona yarım bir gülüş attı. “Hoş olduğunu düşündüm. Ne kadar işleri berbat edersek edelim, sonunda yeni bir başlangıç yapmak gibi.”

“Yani diyorsun ki yedi yıl içinde bütün hayatımı mahvettiğimi ve erkek arkadaşım bile olmayan bir adam beni –söylediklerinden alıntılıyorum– *kalbinin sesini dinle* diyerek cesaretlendirdiği için ülkenin öbür ucuna taşındığımı unutacak mıyım?”

“Aynen öyle. Bilimsel konuşuyorum.”

Güzel gözleri vardı. Büyük ve kahverengiydiler ama donuk değillerdi. Sanki ateş üstünde kavrulmuş gibi sıcak görünüyorlardı. Clara, *tatlı ama yakışıklı değil* diye kendine hatırlattı.

“Şey, tamam. Dürüst olmak gerekirse işinle ilgili sıkıcı bir detay vermeni bekliyordum. Ama hazırlıksız olduğunu düşünürsek hiç fena değil.” Eliyle ağzını sildi ve birayı Josh’a geri verdi.

“Nedense işimle ilgili bir şeyler söylememin seni telkin edeceğini sanmıyorum.” Elindeki kutudan uzunca bir yudum aldı.

Sanırım bu, Josh’ın ondan kalan artıkları yiyip yemeyeceğine dair sorularını yanıtlıyordu. “Mortisyen* değilsin, değil mi?”

Kafasını salladı. “Eğlence sektöründe çalışıyorum.”

Belli oluyordu. Clara aniden ilgisini kaybetti. İhtiyacı olan son şey özenti bir film yapımcısının ondan senaryosunu okumasını istemesiydi.

Josh onu bariz bir şekilde tepeden tırnağa süzdü. “Beklediğim gibi değilsin.”

* Ölüyü yıkayan ve hazırlayan kişi. -çn.

Böyle düşünen tek kişi sen değilsin, dostum.

Clara, Everett'la yaşamayı bekliyordu. İkisinin beraber yemek pişireceğini, yan yana çalışırken omuzlarının birbirine değeceğini düşünmüştü. On üç yaşındayken yaptıkları gibi gece boyunca aksiyon filmleri izleyeceklerini hayal etmişti. Sadece bu sefer aynı koltuklarda oturmak yerine ellerinde birer kadeh şarapla bir battaniyenin altına kıvrılacaklardı.

Bu ev ikisinin aşk hikâyesi için gerekli ortamı sağlamalıydı. Everett, o cam kenarında oturup ilk öpüşmelerinden ilham aldığı bir şarkı yazmalıydı.

Şimdi onun yerine, bir yabancıyla aynı tuvaleti paylaşacaktı.

Clara ayaklandı ve asla gerçek olmayan dileklerini bir kenara savuşturdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Senin gibi bir kızın,” Louis Vuitton valizini işaret ederek, “böyle bir yerde kalıp üstüne de bir ev arkadaşına katlanmak zorunda kalmasına şaşırdım.”

Clara koyu renk saçlarını bir omzunda toplayıp buklelerini düzeltti. “Valiz büyükannemden bir hediye,” Gözlerini halıya indirdi. “Bu evde kalmayı da iki iş arasında karar vermeye çalıştığım için istedim.” Yalanı ağzında tuhaf bir tat bıraktı. O yüzden hızlıca gerçekleri söylemeye döndü. “Everett’ı yıllardır tanıyorum. Birkaç gün önce, mezun olduğum gün, bana burada kalmamı teklif etti.”

“Mezuniyet, ha? Ne okuyordun?”

Elinden geldiği kadar gösterişli bir şekilde konuştu. “Sanat tarihi doktoramı bitirdim.” Çocukken hep kendi eserlerini yapacağını hayal ederdi. Ama sonunda sanatın, gizlemeyi tercih ettiği yönlerini açığa çıkarması gerektiği anlamına geldiğini fark etmişti. Umutlarını, korkularını, tutkularını ve özlediği şeyleri... Hepsini paylaşması gerekecekti. Okulu yetişkinliğe çıkan bir basamak olarak kullanırken, küratörlük ve analizcilik onu sanata yakın tutuyordu.

Josh sırtıttı. “Bu sadece zengin insanlara verdikleri bir diploma falan mı?”

Clara dişlerini öyle sert sıktı ki birinin yerinden çıkacağını zannetti. “Arkadaşça sohbetleri minimum da tutalım, olur mu?”

Taşınma için hazırladığı listesini aramak için çantasına uzandı. Kâğıtları, küçük boyun yastığının ve ilk yardım çantasının altına gömülmüş hâlde buldu. Clara, Los Angeles’ta yeni bir eve taşındığında nelere dikkat edilmesi gerektiğine dair her türlü soru ve talimatı içeren, altı sayfalık bir liste hazırlamıştı. Elinde buna dair yazılı bir şeyler olması onu rahatlatıyordu.

Kafasını kaldırdığında Josh’ın hâlâ gitmediğini gördü. “Lütfen bu söyleyeceklerimi yanlış anlama. Doğrusunu söylemem gerekirse Everett bana bir an önce gitmesi gerektiğini şu ana kadar söylememişti. Seninle alakası yok ve eminim harika birisindir ama bu,” –aralarındaki mesafeyi işaret etti– “konfor alanımın biraz dışında kalıyor.”

“Hey, benim için de öyle.” Elinin kalbinin üstüne koydu. “Bir sürü film izledim. Sen tam da o kafayı sıyıırıp duvarları tavuk kanıyla boyayan ufak tefek, gergin sosyetikler gibisin. Ben güvende olduğumu nereden bileceğim?”

Clara kalçasını eğdi ve karşısındaki, bir seksenden oldukça uzun olan adama baktı. Debbie Harry’nin eski bir fotoğrafının basılı olduğu tişörtü, kaslı göğsünü ve geniş omuzlarını zar zor gizleyebiliyordu. “Gerçekten benden mi korkuyorsun?”

Gözleri elindeki taşınma listesine düştü. “Aman Tanrım. PV-C’mi kapladın?” Çok keyifli görünüyordu.

Josh inceleyebilmek için listesini elinden aldığı anda savunmaya geçerek, “Geçen yılbaşında annem makinesini aldı,” dedi. “Lekelenmesini önüyor.”

Kafasını geriye atarak güldü. İçinde alay izi olmayan gürültülü bir kahkahaydı. “Sıcaklığını ayarlayamazsan tüm musluklardaki su basıncını kontrol et,” diye elindeki sayfadan okudu. “Bunlar çok iyi. Hepsini kendin mi yazdın?”

“California orman yangınlarıyla ünlü. Olası sigorta taleplerine hazır olmak için taşınma öncesi koşulları belgelemek gerekiyor. Sadece duman hasarı bile-”

Josh, oldukça abartılı bulduğu bir şekilde gülmeye devam etti.

Clara hızlıca listeyi elinden kaptı. “Bazı ev kuralları belirleyebilir miyiz?”

Josh’ın gözleri parladı. “Okul zamanları parti yok gibi şeyler mi?”

“Haklısın. Kurallar kulağa biraz agresif geliyor. Uyum içinde yaşamak adına bir rehber diyelim. Bu saçma durumu elimizden gelen en iyi şekilde idare edebiliriz.”

Josh doğruldu. “Tabii ki. Ancak ilk kuralı senin koyman gerekecek. Bu konuda pek pratiğim var denemez.”

“Mesela Everett, bir süre önce banyo kapısının kilidinin bozuk olduğunu söylemişti. Bunu düzeltene kadar kapıyı üç kere tıklatma stratejisi izlemeliyiz diye düşünüyorum.”

“Neden üç?”

“Bir ya da iki tıklatmayı duymama ihtimalimiz var...” Darma-
dağınık sehpa ya bakarak konuştu. “Duşta olduğumuz zamanlarda mesela.”

“Evet, bunu kesinlikle istemeyiz.”

Dudaklarından dökülen tek bir cümleyle bile bütün havası değişmişti. Haziran sıcaklığına rağmen Clara tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Josh’ın daha önce fark etmediği bir çekimi vardı. Aralarına fiziksel bir bariyer koymak için koltuğun arkasına geçtiğinde bile vücudu sessizce mırıldanıyordu; *daha yakına, daha yakına, daha yakına.*

“Dinle. İffetini benden korumana gerek yok, tamam mı?” Josh sanki ceketini çıkartıyormuş gibi cazibesini bir kenara bıraktı. Aralarındaki enerjinin ufak bir şakalaşmadan daha fazlasına döndüğünü fark etmiş olmalıydı.

“Sevgilim var, o yüzden endişelenmene gerek yok. Burada sa-

dece kız arkadaşım geri taşınmama izin verene kadar kalacağım. Biraz zor biri ama bir iki hafta içinde onu ikna edeceğimden emimim. Sonra sonsuza kadar yakandan düşmüş olacağım.” Birilerine umut verip sonrasında kibarca reddetmek zorunda kalan birinin çalışılmış, nazik ses tonuyla bombayı patlatmıştı.

Söylediklerinin altında yatan anlamı kavrar kavramaz Clara “Ah,” dedi. “Hayır.” Ellerin çapraz bir şekilde önüne getirerek X işareti yaptı. Josh, belli ki kendisini tamamen yanlış anlamıştı. O Everett’ı istiyordu. Kendini bildi bileli onu sevmişti. Yataktan yeni çıkmış saçları ve yırtık kotuyla önünde dikilen bu adamı tanımıyordu bile. “Tabii ki hayır. Senin de şey istediğini düşünmemiştim...” Kendi vücudunu işaret etti ve tiksintiyle burun kıvrırdı.

Josh’ın gözleri Clara’nın vücudunu gösteren elini takip etti. “Bekle bir saniye. Başka şartlar altında olsaydık istemeyeceğimi söylemedim. Sen çok...” Ellerin bir çift olgunlaşmış kavunun ağırlığını değerlendiriyormuş gibi kendi göğsünün önüne uzattı.

Clara’nın gözleri irileşti.

“Aman Tanrım. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Üzgünüm. Sadece sen çok... bunu söylemenin saygılı bir yolu var mı?” Ellerin aşağı indirdi.

Clara’nın yüzü kızardı. “Ben anladım.”

“Evet. Aynen. Üzgünüm.” Islak bir köpek gibi vücudu sarsıldı. “Ayrıca ben, Everett’le aranda bir şey olduğuna çok emindim. Senin hakkında konuşma şeklinden dolayı bana ortak bir geçmişiniz var gibi gelmişti.”

Hayallerindeki sevgilisinin adı geçince kalbindeki hafifleyen yaralar acıyla zonkladı. Acınası görünmeden ne kadarını paylaşabileceğini bilmiyordu. Everett’la ikisinin, romantik kısmı tek taraflı olsa bile, kesinlikle ortak bir geçmişi vardı. Kaşlarının ciddiyetle çatılması Clara’ya, Josh’ın Everett’la ikisinin geçmişinin üstünkörü anlatılmış versiyonundan daha fazlasını kaldırabileceğini düşündürüyordu. Ani taşınma kararıyla ilgili endişelenme-

meleri ya da yargılamamaları için ailesine ve arkadaşlarına anlattığı uydurma hikâyelerinden daha fazlasını kaldırabilir gibiydi.

Bir sebepten, Clara kendini bu asi görünümlü yabancıya içini dökerken buldu. “Everett’la beraber büyüdük. Neredeyse on yıl farklı yakalarda yaşamamıza rağmen, birbirimizi ziyaret ederek ve telefonla görüşerek arkadaşlığımızı sürdürdük. Onu tanıma fırsatın oldu mu bilmiyorum ama o iyi olan her şeyin muhteşem bir karışımı. Tatlı, zeki, komik-”

“Ve seni bulduğu ilk fırsatta terk etmek için her şeyi geride bırakıp buraya taşınmaya ikna etti, doğru mu anlıyorum?” Josh tek kaşını kaldırdı.

Clara geriye doğru bir adım attı. Gerçekler acıtiyordu. “Tam olarak böyle olmadı. Nasıl göründüğünü biliyorum.” Yüksek çıkan sesini utanarak alçalttı. “Ama Everett birkaç hafta önce arayıp L.A.’de yaşamın nasıl olabileceğini tarif ettiğinde; bütün o günbatımları ve okyanus havasını, stres yüzünden dişlerini sıkmadıkları için geceleri ağız koruyucusu takmak zorunda olmayan insanları anlattığında...”

Josh’ın sol yanağında bir gamze belirdi.

“Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bir işaret gibi geldi. Bu, benim şansım olabilirmiş gibi. Aşk, yeni maceralar, sonsuzadek-mutlu-yaşadılar klişesi ve bütün o Hallmark eşyaları.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım? Sen, PVC kaplamalı bir taşınma listesi hazırlayan kadın, evrenden gelen belirsiz bir işaret yüzünden hayatını değiştirecek bir karar mı aldın?”

Clara omuz silkti. “Hoşlandığın birini etkilemek için hiç aptalca bir şey yapmadın mı?”

Josh pat diye koltuğa oturup ayaklarını sehpanın üzerine üst üste uzattı. “Hayır. Asla.”

“Sanırım henüz yapmadım demek istiyorsun.” Clara tekerlekli valizinin kulpunu tuttu. “Eee, hangi yatak odası benim?”

Ertesi sabah Clara, eşyalarından oluşan bir denizin ortasında mahsur kalmıştı. Tahta bir sandalyede oturmuş, yeni odasının dolu zeminine bakarak nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Yerleşmenin ona iyi hissettirmesi gerekiyordu. Daha düzenli, kararlı hissetmeliydi. Bunu insanların yeni ortamlara nasıl alıştığıyla ilgili bir araştırmada okumuştı.

Ama Everett'a göstereceği hatıralarla dolu valizinin yarısını boşaltmıştı ve şimdi hepsi, gençliğinin soluk görkemiyle yerde durarak karnına bir darbe yemiş gibi hissettiriyordu.

Fotoğraf kabininden kalma kıvrılmış şeritler, yedinci sınıfta kendi masa oyunlarını yapma konusundaki başarısız girişimlerinden kalan ezik büzük karton kutu, hatta şu an bornozuna damlasa da daha öncesinde dondurulmuş olan en sevdikleri yerel simitlerle dolu bir paket...

Hepsi canını yakıyordu. Clara çenesini göğsüne doğru eğdi.

Arkasındaki kapı bir kez tıklatıldı.

"İçeri gel." Halının üzerindeki dağınıklık kendi hayatını ne kadar dağıttığını yansıtıyordu. Ne kadar da şiirseldi.

"Valiz boşaltma işi nasıl gidiyor?" Josh, içinde kahve olan kenarı çatlamış kupayı ona verdi.

Clara elini gözlerine siper ederek arkasını döndü. Ancak dönmeyen önce göbeğinden kasıklarına doğru uzanan tüylerinin,

kumral buklelerinin değil de koyu kaşlarının renginde olduğunu gözünün ucuyla görmüştü. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Üzgün iç çekişlerin koridordan bile duyuluyordu. Kahve modunu yerine getirir diye düşündüm.” Oturduğu yeri şöyle bir gözden geçirdi. “O sandalyeye örümcek falan gördüğün için mi tırmandın?”

Clara dikkatlice sandalyeden aşağı indi. “Yeterince fazla kıyafet giymiyorsun.” Gözlerini kapatsa da boştu, göğsündeki kaslar çoktan retinasına kazınmıştı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dün gece kapının altından attığım kurallar listesini görmedin mi?”

Akşam yemeğinden sonra bir buçuk saatini çizgili kâğıda kuralları yazmak için harcamıştı. Hatta ikisi de imza atabilsin diye boşluk bile bırakmıştı.

“Yazdıklarının kuraldan çok rehber niteliğinde olacağını sanıyordum?”

“Rehber niteliğinde zaten.” Sabırlı bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “Ve rehberde diyor ki iki taraf da ev arkadaşıyla veya herhangi bir misafirle karşılıklı konuşurken, ev içerisindeki ortak alanlarda en az üç parça kıyafet giymek zorundadır.”

Josh kafasını eğip çıplak ayaklarına baktı. “Ya çoraplar?”

“Ya çoraplar da ne demek?”

“Çoraplar bir parça olarak mı sayılıyor iki parça olarak mı?”

Clara ellerini kalçasına koydu. “Çoraplar kıyafet olarak sayılmıyor.”

Josh derin bir nefes aldı. “Ne yazık ki, bu bilgiye literatürde açıkça yer verilmemiş.”

“Çorap, giysen de giymesen de bir fark yaratmayan kıyafetlerden.”

Bakışları muzipleşti. “Striptiz pokeri oynadığın zamanlar hariç.”

“Bana kahve getirdiğin için teşekkür ederim.” Clara onu susturmak için elindeki bardağı aldı.

“Önemli değil. Nasıl içtiğini bilmiyorum... zaten hiç kremamız da yok.” Yüzünü buruşturdu. “Bak ne diyeceğim, seni markete götürürüm. Tabii sen...” Gözleri odasındaki dağınıklığın üstünde gezindi. “Yerleşmeyi bitirince.”

Göğsündeki varla yok arası altın rengi tüylere bakmaktan yorulan Clara, bulabildiği ilk kıyafeti –sandalyenin çaprazına atılmış eski kocaman bir sweatshirtü– kaptı ve boştaki eliyle her hareketinde gözüne çarpan göğüs kaslarına doğru fırlattı.

O giyinirken, Clara da listenin ondaki kopyasını almaya gitti.

Odasına girdiği an, yatağa bakmamak için Clara’nın kendisini zorlaması gerekti. Everett’in yatağına. Yastıklar muhtemelen hâlâ onun gibi kokuyordu. Kapının girişinde dikilirken, ciğerlerine ne yaptığını gizlemeye çalışıyormuş gibi hızlı ve derin bir nefes çekti. Evet, bütün oda hâlâ onun gibi kokuyordu. Irish Spring* ve binlerce plak gibi.

Kafasını salladı ve çizgili kâğıdı aradı. Komodinin üzerindeydi. Josh daha şimdiden kâğıdın kenarına kahve dökmeyi başarmıştı. Keşke PVC kaplama makinesini getirmeyi akıl etmiş olsaydı...

Kendi odasına döndüğünde, Josh sonunda üstünü giyinmişti. Clara’nın Columbia kapüşonlusunun kolları Josh’ın dirseklerine geliyordu. Kendine onu etkileyici bulma iznini vermedi.

“O listeleri bir yerden başlayalım diye yaptığını düşünüyorum.” Elindeki kâğıdı işaret etti. “Son haline beraber karar vermiyiz, öyle değil mi?” Ona fırlattığı sweatshirt’ü giyerken zorlandığı için zaten darmadağınık olan saçları iyice karışmıştı.

Clara’nın aklına çarşafaların arasında, Josh’ın vücudunun sıcaklığını hissettiği birkaç beklenmedik görüntü düştü. Bu rahatsızlık verici düşüncelerinden arınmak için acı kahvesinden bir yudum aldı. “Ah, tabii.” Kâğıdı ona verdi. Dürüst olması gerekirse Josh’ın, yazdığı maddeler konusunda onunla tartışacak kadar önemseyeceğini düşünmemişti.

*Erkekler için ürünleri olan bir saç-vücut ürünleri markası. -çn.

Josh yatağına iyice yerleşti ve elini dağılmış saçlarına attı. Yeleği andıran buklelerinin arasından kalın çerçeveli gözlüklerini çıkardı ve taktı.

“Yazdığın bazı maddeler bana uyar.”

Clara yanağının içini ısırdı. Josh zaten hâlihazırda korkutucu bir cazibeye sahipti ama içindeki inek, onun gözlüklü haline karşı koyamazdı.

“Ev işlerini bölüşmek, tamamdır. Haftalık temizlik görevlerimizi kabaca gösteren bir grafik. Oldukça organize. Listeye eklediğin malzemelerden bazılarını silmemiz gerekecek. Organik mobilya cilamız olduğunu sanmıyorum.” Dili dişlerinin arasında hafifçe gezinirken ara sıra kafasını sallayarak sayfayı incelemeye devam etti. “Ampulleri değiştirme konusunda bana güvendiğini görüyorum.”

Josh, Clara’nın kapının eşiğindeki tuhaf duruşuna şöyle bir baktı ve küçük cüssesini baştan aşağı süzdü. “Sebebini de görabiliyorum.”

Sayfayı çevirdi. “Gece yarısından sabah beşe kadar sessizlik. Tamam. Kulağa mantıklı geliyor... ama bir şeyi gözden kaçırıyorsun.”

Clara kollarını kavuşturdu. “Ne gibi?”

“Seks gibi.”

Nabızı dörtmala koşan bir atınki gibi atmaya başladı. “Ne?”

“Diyorum ki, planımız ne olacak eğer...biliyorsun işte.”

Clara boğazındaki yumruyla yutkundu. “Kapının kulpuna büzgülü lastik takmak gibi şeylerden mi bahsediyorsun yani?”

Kaşları saçlarına değecek kadar yukarı kalktı. “Kahrolası büzgülü lastik tam olarak ne oluyor?”

Cevabını verebilmek için makyaj çantasının içinden bir tane çıkarıp Josh’a doğru bir sapanmış gibi fırlattı.

Josh, yumuşak tokayı göğsüne düşmeden yakaladı ve parmaklarıyla saç tokasının dayanıklılığını test etti.

Clara tekrar gözlerini kaçırdı. *Demek güzel elleri var. Aman ne önemli.* “Hiç seksenler seks komedisi izlemedin mi?”

“Ah, şimdi anlıyorum,” dedi. “Çorap taktıklarını sanıyordum.”

“Belki erkekler çorap takıyordur. Kapı kulpuna takacağımız herhangi bir eşyanın *Rahatsız Etmeyin* anlamına geldiğini varsayalım o zaman.” Normalde yurt odasında kalıyorlarmış gibi koydukları bu boktan kurala şiddetle karşı çıkardı ama olmayan seks hayatının kendisini bu spesifik kuralı uygulamaktan alıkoyacağını fark etmişti.

“Tamam. Anlaştık o zaman. Fakat seni uyarmalıyım, duvarlar çok ince. Pazar günü taşındığımda, Everett ve eve getirdiği o manyak, kısa saçlı kızı sanki şovu izlemeye en önden bilet almışım gibi duyabiliyordum.”

Clara derin bir iç çekti. Everett’in son on yıldır boş kalmadığını tabii ki biliyordu ama onu başka bir kadınla hayal etmek için hiçbir sebebi yoktu... ve tabii, dün gece uyuduğu yatakta yaptıklarını düşünmek için de. Eğer yerine yenilerini alırsa o çarşafı yakması yanına kâr kalır mıydı?

“Kahretsin, üzgünüm,” dedi Josh.

Yüz ifadesinden anlamış olmalıydı. Clara hızlıca sakın bir ifade takındı.

“Eğer daha iyi hissedeceksen, boşalırken acayip sinir bozucu tiz bir ses çıkardı.”

Clara öğürme isteğine direndi. “Kuralları konuşmaya devam edelim.”

Josh göz ucuyla tavana bakıyordu. “Hmm.” Parmaklarını şıklatı. “Nelerden korkuyorsun?”

“Pardon?”

“Eğer yılanlardan, büyük köpeklerden ya da pamuk yumaklarından falan korkuyorsan bunu bilmeliyim ki seni koruyabileyim.”

Clara gözlerini devirdi. “Söylediğin hiçbir şeyin birbirine benzemediğinin farkında mısın?”

“Peki ya fareler, hamamböcekleri ya da sıçanlar?”

“Burada tam olarak kaç tür haşaratın yaşadığını düşünüyorsun?”

Josh omuzlarını silkti. “Ev arkadaşın olarak kendimi hazırlamaya çalışıyorum.”

Clara ne demeye çalıştığını anlamıştı. Haliya bakmaya devam etti. “Araba kullanmaktan korkuyorum.”

“Ve... L.A’ mi taşındın?”

Yanakları yanmaya başlamıştı. “Evet, aptalca olduğunu biliyorum. Hayatımı mahvettim. Peki, sen nelerden korkuyorsun?” Daha fazla sorgulamasını engellemek için attığı bakış işe yaramış olmalıydı.

Josh yüzünü buruşturdu. “Ketçaptan.”

“Ketçap sevmiyor musun?”

“Hayır,” kelimeyi vurgulayarak uzattı. “Turp sevmiyorum. Ketçaptan kesinlikle korkuyorum.”

“Hiç komik değil. Ben sana gerçekten korktuğum bir şey söylemiştim.”

“Şaka yapmıyorum! Ketçabın görüntüsü beni diğer insanların böceklerle baktığında olduğu gibi tiksindiriyor. Yoğun kıvamından kaynaklı sanırım.” Elinin tersini ağzına götürdü. “Ah, cidden hakkında bile konuşamıyorum. Kanımı donduruyor.” Tüylerini bir kanıt olarak göstermek için kolunu uzattı.

“Tamam, peki biri sana ketçap yemen için meydan okusaydı? Yer miydin?”

Duraksadı. “Neden biri bana ketçap yemem için meydan okusun ki?”

Clara omuz silkti. “Şu oyunlardan birini oynuyorsun. Bilirsin işte, Doğruluk mu Cesaret mi mesela.”

“Hiç Doğruluk mu Cesaret mi oynadın mı?”

“Tabii ki oynadım.” Saçını omzunun arkasına attı.

“Hah... ama eminim ki hep doğruluğu seçmişsindir.”

“Birçok cesaret meydan okumasını başarıyla tamamladığımı bilmeni isterim.”

Josh yandan bir gülüş attı. “Ah, öyle mi? Anlat bir tanesini.”

Zaman kazanmak için kahvesinden aldığı uzun yuduma rağmen aklına hiçbir şey gelmedi. “Şey, öyle aklıma gelen bir şey yok şu an. Uzun zaman oldu.”

“Ne kadar yazık.” Gözlerinin ardında bir şeyler parıldadı. “Cesaret her zaman eğlenceli olur.”

“Kimin için eğlenceli tam olarak?” Neden sesi bu kadar nefes nefese geliyordu?

“Herkes için?” Cazibesi kelimelerine eşlik ediyordu.

Tam da daha önce hiç alay edilmemiş biri gibi konuştu.

“Hayır, sadece meydan okumayı yapan kişi ve izleyiciler için eğlenceli. Meydan okumayı gerçekleştiren kişi en kötü ihtimalle aşağılanmış, en iyi ihtimalle de rahatsız hissediyor.”

“Yani meydan okumalar kurallara aykırı, öyle mi?”

Clara boğazını temizlemeden önce alışkanlıkla “Rehber,” dedi. “Ama evet, galiba aykırı olduklarını söylemek uygun olacaktır.”

Komodininin yüksek oktavda bir şarkı sesi yükseldi.

Clara telefonunu hızlıca aldı. *Kahretsin.* Sesine kendini zorlayarak sahte, neşeli bir ton kattı. “Selam, anne...”

“Evet, evet her şey yolunda... Mm-hm. Yerleşme işleri işte.” Omzunun üstünden geriye doğru baktığında Josh’ın yüzünde belirgin bir ilgiyle kendisini izlediğini gördü.

“Everett?” Clara ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. “Ah, hayır. Şu an burada değil. Kahve almaya çıktı.”

Sesini alçalttı. “Tabii, ona selam söylediğini iletirim.” Clara bu şekilde küçük düştüğünü, mükemmel annesine itiraf etmeye hiç ama hiç hazır değildi.

“Dinle, anne, gitmeliyim. Ocağın altı açık ve... Evet, yemek yapıyorum... Ah... Çorba yapıyorum ve şu an yanıyor. Tamam. Ben de seni seviyorum. Görüşürüz.”

Josh gözlerini kısmıştı. “Annene Everett’in tüydüğünü söylemedin.”

En azından kulak misafiri olmuyormuş gibi davranabilirdi.
“Endişelenir.”

“Doğru.”

Aralarındaki sessizlik gittikçe tuhaflaşıyordu.

“O zaman, markete gidelim mi?” Josh, Clara’nın kenara bıraktığı kahve bardağını işaret etti. “Hayatta kalmak için sade kahve içemem.”

“Bekle. Kahve yaptın, süt olmadığını fark ettin ve artıklarını da bana mı kakaladın?”

Suçlu bir sırıtma yüzünü ele geçirdi. “Bir adam hem nazikçe bir jest yapıp hem de sorumluluk sahibi bir insan gibi elindeki kaynakları yeniden kullanamaz mı? Hadi gel. Arabayı ben kullanırım.”

“Tamam.” Josh’ı antreye kadar takip etti. “Ama üç şişe ketçap alacağım.”

Clara’nın gözleri Josh’ın biçimli sırtından, bir market arabasını dolduran ve Josh’ın paylaşımları için ısrar ettiği ürünlere kaydı.

Çoğu şekerlemeden daha yüksek şeker oranına sahip mısır gevreği, beş kişilik bir aileyi bir hafta boyunca doyurmaya yetecek kadar dondurulmuş burrito ve bir jumbo paket Flaming Hot Cheetos. Bir insan nasıl olurdu da hem bunları yiyip hem de hâlâ böyle gözükebilirdi? Akli almıyordu.

Arabada yapayalnız kalmış gibi görünen yağsız yoğurt paketine kısa bir bakış attı. Şimdiye kadar aldığı tek şeydi. Clara, içinde çok fazla şeker ya da tuz olan şeyler yemediğinde kendini daha iyi hissediyordu ama dünya üzerindeki bütün sebzeler bir araya da gelse onu, L.A.’in bu marketinde gezinen zayıf, sporcu annelerden birine dönüştüremezdi. Ne yerse yesin, iri göğüsleri küçülmeyi reddediyordu. En azından kalçaları bir denge illüzyonu yaratmak adına son beş yılda göğüsleriyle arasındaki açığı kapatmıştı.

Kafasını kaldırdığında, Josh çoktan alışverişine tost makinesinde yapıldığına emin olduğu korkunç lezzette bir hamur işi eklemişti. Marketi, Clara'nın özenle inşa etmeye çalıştığı düzeni göz ardı ederek anlık dürtülerine göre geziyor gibiydi.

Clara market arabasını tam yanında durdurdu. "Sana münasebetsiz bir soru sorabilir miyim?"

Josh elindeki donmuş waffleları arabaya koymak için eğildi. "Eğer ben de sana bir tane sorabilirsem."

"Adil görünüyor." Neden hayatının bu kadar kontrolden çıkmasına izin vermişti ki? "Nasıl oluyor da bu kadar abur cubur yiyip bu kadar..." *Ağız sulandırıcı*, dedi zihni hiç yardımcı olmayarak. "fit kalabiliyorsun?"

Omuz silkti. "Çok fazla sikişiyorum?"

Clara, dehşet verici bir öksürük krizine tutuldu ve alışveriş yapan diğer insanların attığı endişeli bakışları savuşturmak için elini sallamaya başladı.

Görünüşe göre hiç etkilenmemiş olan Josh, ürünlere doğru yürüyüp dezenfekte edilmemiş birkaç dal üzümüne bakmaya başladı.

"Tamam. Benim sıram. Ne yapmayı planlıyorsun?"

Clara daha şimdi seçtiği karpuzu ellerinde tuttu. "Yaz salatası yaparım diye düşünmüştüm."

"Hayır. Ne yapmayı planlıyorsun? Burada, L.A.'de?"

Onunla göz teması kurmamak için yazlık elbisesini düzeltti. "Planım çoğunlukla elimde patladı."

Annesinin Everett'in tüydüğünü öğrenmesi ve kendisine, ömrünü geçirdiği sahil kasabasına dönmesi için kibarca öneride bulunması yalnızca an meselesiydi. "Sanırım bir süre gözlerden uzak takılacağım. Yaralarımı yalayacağım. Ve eğer şanslıysam, dedikodu avcılarının ben sessiz sedasız New York'a dönüp bir sürü yalan sıralarken rezilliğimin kokusunu almamalarını umacağım."

Tüyleri diken diken oldu. Eğer büyüdüğü yerden herhangi biri Everett'in Clara'yı düzgünce başından savacak kadar bile yanın-

da kalmadığını fark ederse, bütün o alaycı gülüşlerden kaçabilmek için Guam'a taşınması gerekirdi.

"Bekle bir dakika." Josh bir anda yürümeyi bırakınca, Clara ona çarpmaması için arabayı aniden durdurdu. "Öylece geri dönemezsin. Seni buraya Everett sürüklemiş olabilir ama önceki hayatın zaten harika olsaydı, terk etmek için bulduğun ilk fırsata böyle atlamazdın."

Market arabasının kenarına büyük bir şişe kök birasını aniden bırakıverdi. Şişe açtığı zaman kesinlikle patlayacak ve her yere sıçrayacaktı.

"B planın olmadığına bir anlığına bile inanmıyorum."

Clara, tanışmalarından hemen sonraki gün, Josh'ın onu bu şekilde analiz etmesinden memnun değildi ancak argümanını da tam anlamıyla inkâr edemezdi. "B planımın benden haber almak istediğini sanmıyorum."

Eğer planı bir kişiden ibaretse yine de B planı olarak sayılıyor muydu? Wheaton'lardan herhangi biri yardım istemek için gelse, kapıyı yüzlerine çarpma hakkı olan bir kişi hem de. Ne de olsa bazı yaralar iyileşmezdi ve Clara da bu yaranın, on yıl sonra bile, iyileşmeyi bırakın hafıflediğinden bile şüphe duyuyordu.

Konuyu kapatmaya çalıştı ama Josh, bir çubuk kraker paketini gözünün önünde sallıyordu. Market arabasının kulpundaki tutuşu sıkılaştı. Bu adam şimdiden yargılayıcı olabilecek kadar çok şey biliyordu.

"Halam Jill, on yıl önce buraya taşındı. İnternette gördüğüm kadarıyla Malibu'da bir pazarlama ve PR şirketi kurmuş. Lise zamanlarımdan beri onu ne gördüm ne de konuştum." Clara dikkatle bir tavuk göğsü paketi daha aldı.

"Akrabalarla görüşmek zorunda değilsin. Aynı DNA'yı paylaşmak kodesten-çık kartı gibi işler. Ona seni görmek istemeyeceği kadar kötü bir şey yapmış olman mümkün değil."

"Bilemiyorum." Kendinden çok Josh'ın sağlığı için endişele-

nen Clara, o ne zaman başka şeylere baksa arabadaki abur cuburları raflarındaki yerlerine koymaya çalışıyordu. Metabolizması bilime karşı duruyor olabilirdi ama içeriklerinden anladığı kadarıyla Josh, Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi'nin önerdiğinden çok daha fazla mısır şurubu tüketiyordu. Marketin ortasındaki stantlardan birine geldiklerinde Cheetos paketini gizlice büyük boy kâğıt havlularının arkasına sakladı.

“Jill, ailem onu reddettiği için buraya taşındı.”

Josh kasabın sayacının önündeki makineden bir fiş aldı. “Bu çağda insanlar hâlâ birbirlerini reddediyor mu? Bu geleneğin yalnızca antik hanedanlara ait olduğunu sanıyordum.”

Clara şarküterideki yan yana dizilmiş hindileri inceledi. “Wheaton’lar paraları veya nüfuzlarıyla çözemeyecekleri skandallardan hoşlanmazlar. Jill Hala’nın skandalı, Amerikan Devrim Savaşı’nın Greenwich versiyonunu yaşattı.”

Öğle yemekleri için et siparişlerini verdikten sonra, Clara’nın listelerinde belirttiği ev işlerine gerekli malzemeleri bulmak için temizlik reyonunda durdular. “Peki, bu hanımefendi bu kadar kötü ne yaptı? Bir aile yadigârını mı sattı? Ah, buldum!” Gözleri neşeyle hareket ediyordu. “İşçi Bayramı’ndan sonra beyaz giydi.”

Clara çeşitli mobilya cilası markalarını inceledi. Josh’ın, tanık olduğu skandalların büyüklüğünden haberi yoktu. “Gülüyorsun ama Wheaton’ların zavallı dürtülerini kontrol edemedikleri için oluşan sıkıntıları çözmek adına, kütüphanelere ya da hastanelere bağışta bulunması çok da olağanüstü bir durum değil.”

“Yani o... birini mi öldürdü?”

“Ne? Hayır. Aptalca bir şey yaptı, yasal olmayan bir şey değil. Jill, on dokuz yaşındayken Greenwich belediye başkan yardımcısıyla yattı.”

Josh, Clara’nın hâlâ hangisini alacağına karar veremediği iki kutuyu birden ellerinden aldı ve arabaya attı. “Dur tahmin edeyim. Başkan yardımcısı evliydi, değil mi?”

“Nereden bildin?” Clara arabanın yanındaki duruşunu bozmadı. “Muhtemelen bir süre sonra unutulurdu. Ama adam yaşadıkları ilişkiyi reddedince Jill, kendini şehir merkezindeki heykele zincirledi ve adamın ona yazdığı bütün aşk mektuplarını elinde bir megafonla okudu.” Birkaç deterjan, çok amaçlı temizleyici ve birkaç tane de oda kokusu seçti. “Bu arada mektupların hepsi de oldukça müstehcendi.”

Josh arabanın yanında yürümeye devam etti. “Ona şimdiden bayıldım.”

Detaylar hafızasında keskin bir tezat oluşturdu. Bu, onu direkt olarak etkileyen ilk Wheaton skandalıydı. “Onu oradan alabilmeleri için başkanın ofisindekilerin yangın departmanını aramaları gerekti. O zamana kadar da her şey yerel haberlerdeydi zaten.” Bütün sınıfı ertesi güne kadar haberleri çoktan duymuştu.

Soy ağacına işlenmiş bir başka manşet daha. Ve şimdi, aynı Jill gibi, Clara da aşk için kendini tehlikeye atmış ve yüzüstü yere kapaklanmıştı.

“Halan kulağa çok havalı geliyor.” Josh epey uzayan kasa kuyruğuna girdi.

“Ne yazık ki büyükbabam seninle aynı fikirde değildi.” Clara ağzındaki ekşi tatla yutkundu. “Bu gösteri onun işine mâl oldu. Muhtemelen büyükbabamın o zamanlar başkan olduğundan bahsetmeliydim, değil mi?”

Ona her zaman çok düşkün olan bir adamın kızına sırtını dönmesi, Clara’yı çok şaşırtıyordu. “Zaten Jill de çok kısa bir süre sonra Los Angeles’a taşındı. Ailem onun bütün fotoğraflarını yakmış falan değil tabii ama onun hakkında hiç konuşmayız. Sanki hiç var olmamış gibi.”

Jill, yanlarından kaçacak kadar görmezden gelinirken, ailelerin orta yerinde devasa bir boşluk açılmasını orada öylece durup izleyen büyükannesi ve ebeveynlerini düşününce Clara’nın kalbi burkuldu. Utanç ve ona eşlik edecek yalnızlığın düşüncesi tüy-

lerini ürpertiyordu. Bütün hayatı boyunca Jill'inkinden farklı bir kadere sahip olmak için çalışmıştı.

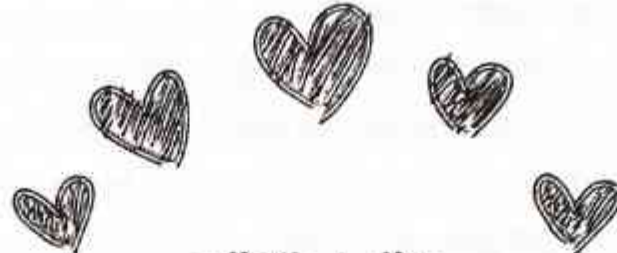
Mükemmel karnelerinden sokağa çıkma yasağına –kâğıt üstünde– harfi harfine uymasına kadar düşününce, Clara dokunulmazdı. Üniversiteyi eve oldukça yakın bir yerde okumuş ve yüksek lisans döneminde de krizleri çözmek ya da ailesini yatıştırmak adına hep hazırda beklemişti.

Yine de ne kadar ailesinin beklentilerine göre yaşamaya çalışırsa çalışsın, Wheaton ismini savunmak ve yüceltmek adına olan ağır sorumluluğunun altındaki başarısızlık, ona hep kaçınılmaz gelmişti.

“Onunla görüşmelisin,” dedi Josh kasaya yaklaştıkları sırada.

Josh arabayı –sonrasında daha rahat boşaltabilmeleri için– bozulabilir malzemeleri aynı yerde toplamak gibi temel ilkelere bile bihaber şekilde gönülsüzce boşaltırken, Clara dilini ısırıldı. “Meşgul olduğuna eminim.”

“Hadi ama,” dedi. “Bir kez aramaktan ne zarar gelebilir ki?”

BÖLÜM ÜÇ

Ertesi gün Clara, Jill'i aramasının bir felaketle sonuçlanmasını bekliyordu. Josh ailesindeki yaraların ne kadar derin olduğunu bilmiyordu, bilemezdi. Wheaton skandalları hayatları mahveder, evlilikleri bitirir ve iş anlaşmalarını bozardı. Ya Clara, Jill'e sadece halasının eski benliğinin benzer bir kabuğuna dönüştüğünü öğrenmek için ulaşmayı amaçladıysa?

Gelgelelim hayatında ilk defa endişeleri bir hiç içindi. Tuhaf da olsa kısa bir konuşmadan sonra Jill, ofisinin yakınındaki bir restoranda öğle yemeği için buluşmayı teklif etti. Genelde iş görüşmeleri için dolabında duran eteğini giyen Clara, bir araç çağırdı ve Malibu'ya doğru yola koyuldu.

Vardığı yer güneşli bir verandaya ve iki sayfası avokado tostun türlerine ayrılmış bir menüye sahip hoş bir restorandı.

Birinin sallanıp diğerinin titrediği utanç dolu bir kucaklaşmadan sonra Jill, sandalyesinde geriye yaslandı. "Aramana çok sevindim, Clara. Ne kadar da hoş bir sürpriz. Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum."

"Teşekkür ederim." O taşınmadan önce Clara, Jill'in Greenwich'teki golf kulübünün kalabalığında sergilediği eforsuz, havalı duruşa her zaman hayranlık duymuştu. "Daha erken aramadığım için özür dilerim. Aslında... hiç aramadığım için."

Hala kelimesi diline batıyordu. On yıl boyunca, Clara şu an önünde duran kadından ailenin *kara lekesi* olarak bahsedilmesini

dinlemişti. Jill, sinir bozucu aile beklentilerini kesinlikle ilk elden anlıyordu.

“Rahatla.” Jill elini sallayarak özür dilemesini engelledi. “Seni suçlamıyorum.” Ses tonu Clara’ya viskiyle karıştırılmış balı anımsattı. Sanki birisi ses tellerini ısıtıyor, boydan boya yumuşatıyordu.

Jill koyu renk saçlarını geriye attığında, Clara ne kadar benzediklerini fark etti. Annesine benzemediğini her zaman biliyordu. Lily Wheaton’la ilgili her şey, bakımlı küt saçlarından özel dikilmiş kaprilerine kadar, zarif ve derli topluydu. Eğer Lily bir cetvelse, Jill ve Clara Fransız eğrisi olurlardı.

“Kızgın değil misin?” Clara alt dudağını dişledi.

Jill’in gözlerindeki neşe kayboldu ve uzunca menüye baktı. “Babama söyleyecek iki çift lafım olabilir ama zaman ve mesafe bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Her şekilde seni gördüğüm için çok mutluyum. Saçların annenin gönderdiği mezuniyet fotoğraflarındakinden daha kısa.” Clara ağzına doğru götürdüğü bardağı bir anda durdurunca buzlu çay masa örtüsüne sıçradı.

“Annem sana fotoğraflar mı gönderdi?” Bildiği kadarıyla annesi kuralların dışına asla çıkmazdı. Jill’e ulaşması, ailesi tarafından istenmeyen bir kişiye ulaşması, hatrı sayılır derecede gözü kara bir hareket sayılabiliirdi.

“Evet, yıllardır birkaç ayda bir gönderir. Önemli olaylardan sonra e-postayla gönderiyor.” Jill’in gözleri yeniden parladı. “Seninle çok gurur duyuyor.”

Suçluluk duygusu Clara’nın boğazına tırmandı. “Onun teselli ödülü olmam gerekiyordu, bense onu terk ettim.”

Arkasında koca bir delik bırakarak.

“Nasıl olduğunu bilirim.” Jill kederle gülümsedi. “Ailemizdeki erkekler kadınlardan daha fazlasını yapıp bir şekilde işin içinden sıyrılırlar. Annen, babam, abim ve şimdi de Oliver yüzünden birçok fırtına atlattı. Kolay değil.”

Lily, kolayın kelime anlamını bile bilmezdi. Altı yaşındayken Clara, geceliğiyle parmak uçlarında merdivenlerden indiğinde yeni bir Wheaton skandalı patladığı için annesini, mutfak masasında elleri yüzünde ağlarken bulmuştu. Annesinin dizinin dibine tünemiş ve her şeyin farklı olacağına söz vermişti. Annesine asla sorun çıkarmayacağına, bir anlığına bile kalbini kıracak bir şey yapmayacağına yemin etmiş ve bugüne kadar bu yeminini büyük bir bağlılıkla yerine getirmişti.

Jill, elini Clara'nın elinin üstüne koydu. "İyi misin?"

Clara kalan buzlu çayından bir yudum alıp boğazındaki yumrudan kurtulurken kafa salladı. "Özlüyor musun, peki? Greenwich'ten bahsediyorum."

Elindeki galetayı iki parçaya bölünce küçük karbonhidrat parçaları, Jill'in parmakları arasından kar taneleri gibi döküldü. "Tabii, bazen. Yılbaşında havanın sıcak olmasına hâlâ alışamadım. Gelgelelim burada sahip olduğum temiz sayfaya minnettarım. Bir sürü hata yaptım ama en azından bana aitler. Sonucunda ne kadar yıkılırsan yıkıl, kendi hareketlerinin sorumluluğunu almakta değişik bir gurur hissi var." Kumaştan peçetenin ucuyla gözlük camlarını temizlerken devam etti. "Bu kadar benden bahsetmek yeter. Seni Los Angeles'a ne getirdi?"

Nereden başlamalıydı ki? Clara'nın taşınma motivasyonlarının çoğu küçük düşürücüydü. Kendisini daha az aptal gibi gösterecek olanı seçmekte zorlandı. *Buraya taşındım çünkü otuzuma gelmek üzereyim ve bütün hayatımı gerçek hayattan kaçarak, bir eğitim kozasında geçirdim. Taşındım çünkü on dört yıllık karşılıksız bir aşk için savaşıyorum. Taşındım çünkü artık ailemizin beklentilerini karşılamaya çalışmanın yükünü taşıyamıyorum.*

En sonunda Everett hikâyesinin kısaltılmış bir versiyonunda karar kıldı. Onu aniden terk edişi hâlâ karnını ağrıtsa da en azından bu hikâye, bütün zayıflıklarını açığa çıkarmıyor, sadece bir tanesine odaklanıyordu.

Utanç verici kısmı paylaşmak, kısmen de olsa, reddedilmenin yakıcı hissini hafifletmişti.

Bitirdiğinde Jill dirseklerini masaya yasladı ve elini çenesine koydu. “Peki, bu anlattıklarına bakarak sormam gereken bir şey var. Everett Bloom’la ilgili bu denli özel olan şey nedir?”

Bu soru, Clara’yı ergenliğinden yetişkinliğine kadar takip etmişti. “Everett beni güvende hissettiriyor. Onunla büyümek bir ıstakoz gibi pişirilmeye benziyor. Su hâlâ soğukken arkadaş olduk. Su kaynamaya başladığında ve o bir afete dönüştüğünde, onun yanında normalde inanılmaz derecede çekici erkeklerin yanında olduğu gibi dehşete düşmeyecek kadar rahattım.”

“Yavaş ya da hızlı kaynamak... Kulağa her türlü acı verici geliyor,” dedi Jill.

Aklına karşı bir argüman gelmedi. “Birbirimizle ilgili her şeyi biliyoruz. Ailelerimiz arkadaş. Aramızdaki şey hep çok basit oldu. Eğer onun da bunu görmesini sağlayabilirsem, beni inek ve dişlek komşusundan başka biri olarak görmesini sağlayabilirsem, birlikte mükemmel olabiliriz. Hep bir macera yaşamamanın tadını almak istemiştım ama onun yerine elime geçen tek şey, tamamen yanlış bir başlangıç oldu.”

Cebinden, yemek yiyen diğer insanların pis pis bakışlarıyla masalarını hedef alacağı bir ses yükseldi. “Afedersin.” Telefonunun ekranını açtı. “Ah, Tanrı aşkına!”

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Üzgünüm. Yeni ev arkadaşım arıyor. Acil bir durum olursa diye ona numaramı verdim. Şimdi de bana fotoğraf atmayı bırakmıyor.” Okuduğu mesajda *İMDAT acilen tuvalet kağıdına ihtiyacımız var!!!* yazıyordu ve altına Josh’ın acı dolu sessiz çığlıklar atar gibi ağzını ayırdığı bir fotoğraf iliştirilmişti.

Jill menüyü indirdi. “Ah, şu gizemli adamı görmek istiyorum.”

Clara telefonunun masanın üzerinden Jill’e uzatırken en azından Josh’ın kıyafetlerinin üstünde oluşuna şükretti.

“Bekle bir dakika.” Halası telefonu yüzüne yaklaştırdı. “Clara-” gözleri tehlikeli bir şekilde açıldı. “Bu Josh Darling.”

Telefonu aldıktan sonra bu isme dair tanıdık gelen bir şeyler var mı diye beynini yokladı. Josh’ın soyadından bahsettiğini hatırlamıyordu. *Darling mi? Hadi ama.* “Bu gerçek ismi olamaz.”

Jill’in yüzündeki ifade Clara’nın hayatında yanlış giden her şeyin bir yansıması olabilirdi. “Bu onun gerçek ismi değil...” Garson siparişlerini alırken anlamlı bir şekilde duraksadı. Bir margarita pizzayı bölüşmeye karar vermeleri ve garsonun mutfığa dönmesinden sonra lafına devam etti. “Bu onun porno ismi.”

Koltuğuna iyice çöken Clara, etraflarındaki masalara keskin bir bakış attı. Neyse ki kimse konuşmalarına kulak misafiri olacak kadar ilgilenmiyor gibi görünüyordu. “Lütfen bunun düşündüğümünden başka bir anlama geldiğini söyle.”

Jill öne doğru eğildi. “Josh Darling’i hiç duymadın mı? Çok şaşırdım. Onun her şeyine dibinin düştüğünü düşünürdüm. Cosmo* onu *Y kuşağı kadınları için bir bağımlılık* olarak tanımlıyor.” Kelimeler ağzından sanki bildiği her şeyi bir an önce söylemek istiyormuş gibi hızlıca çıkıyordu. “Aynı doksanların jönlerine benziyor. *Saved By the Bell*’deki” Zack Morris’in şerefsiz olmayan hali gibi.”

Gözlerini kapatan Clara, derin bir nefes aldı ve ağzından yavaşça verdi. Bütün hayatı boyunca güvende olmayı bir parça heyecana tercih etmişti. Hiç uyuşturucu kullanmamıştı. Nadiren içki içerdi çünkü sapıtmadan içemeyeceğini bilirdi. Yalnızca bir tane seksi külotu vardı ve onu da kışının arasına giriyor diye asla giymezdi.

Nasıl olmuştu da bir porno yıldızıyla aynı eve taşınmış olabilirdi? Öyle alelade bir porno yıldızıyla da değil, dermatoloğunun ofisinde ara sıra göz attığı bir dergide hakkında yazılar yazılacak kadar popüler bir porno yıldızıyla aynı eve taşınmıştı.

* Bir magazin dergisi. -çn

** 80’lerin sonunda geçen bir komedi-gençlik dizisi. - çn.

“Ben porno izlemem,” dedi Clara mırıldanarak. *İnsanların kendi başlarının çaresine bakmalarında* bir problem olduğundan değildi fakat Clara, ne zaman porno izlese ki bu genelde yakında terk edeceği eski sevgililerinden birinin isteğiyle olurdu, hep kadınların aşağılandığını görüyordu. Ve ne yaparsa yapsın, kadınlar dizlerinin üzerinde dururken yüzlerinden meni akmasını seksi bulamıyordu.

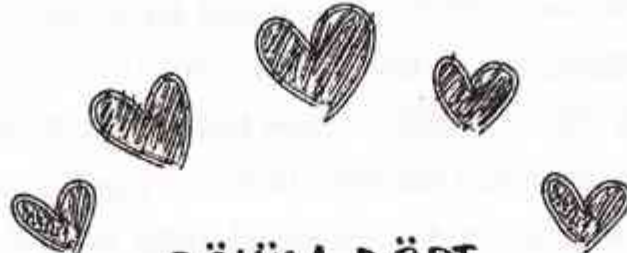
O karman çorman saçlı, şapşal ve dağınık Josh’ın böyle videolar yapıyor oluşu aklına yatmıyordu. Nasıl olurdu da ona kahve getiren adamla başka bir kıza *Hepsini al, sürtük* diyen adam aynı olabilirdi? Hissettiği mide bulantısıyla önünde duran galetalarla dolu tabağı ittirdi.

“Porno izlemiyor olman beni şaşırtmadı ama insanlar Josh Darling’in bulunmaz bir yetenek olduğunu söylüyor,” dedi Jill.

Clara kollarını karnına sardı ve bir mide ilacı için dualar etti. “Eğer şaka yapıyorsan, hiç komik değil.”

Kimse bunu öğrenmemeliydi. Liseyi beraber okuduğu erkekler, Namuslu Clara Wheaton’ın penisi suratından daha ünlü bir adamla aynı duşu paylaşması fikrine bayılırlardı. Annesinden gelecek tepkiden bahsetmeye gerek bile yoktu. Keten peçeteyi elleri arasında sıkıttı.

Jill elinde olmadan gülümsedi. “Her ne olursa olsun, macera yaşamamanın tadına bakacaksın gibi görünüyor.”

BÖLÜM DÖRT

Birçok insan, eski kız arkadaşlarının telefonlarını karıştırmasından rahatsız olurdu ama Josh setten çıkıp Naomi'yi elinde kendi telefonuyla bulduğunda, mahremiyetinin açıkça ihlal edilmesini dile getirmeye zahmet etmeyerek yalnızca telefonu elinden almakla yetindi. Sınırları belirleme konusunda sahip oldukları çizgi, her zaman belirsiz olmuştu.

“Clara eve gelirken tuvalet kâğıdı alabileceğini söylüyor.” Naomi'nin gözleri saklayamadığı bir sahiplenmeyle çıplak vücudunda gezindi.

Josh bakmasına izin verdi. Kariyeri için eninde sonunda onunla barışması gerekecekti. İşlerine burnunu sokmayı asla bırakmasa bile kimin umurundaydı ki? İlişkileri yaşlanmak kadar kaçınılmazdı.

“Burada ne yapıyorsun? Bugün çekim günün değil.” Çizelgeyi kontrol etmişti. Ayrıldıklarının haberi yayıldığından beri yapımcılar beraber çekim yapmaları konusunda çekingen davranıyordu.

“Buralardan geçiyordum. Hayran mektuplarını bırakayım diye düşündüm.” Önüne ağır bir çöp torbası bırakıverdi.

“Ah, evet. Teşekkürler. Adresi düzeltir, artık bana gelmelerini sağlarım.”

Serin hava ona çıplaklığını hatırlatarak nemli tenini ürpertti. Asistanların birinden iki havlu aldı. Birini beline sardıktan sonra ötekini omzuna astı ve duşlara yöneldi.

Naomi hemen arkasından geldi. Giydiği daracık elbise kasıla kasıla yürüyüşünü iyice belli ediyordu. “Bu kadar kısa sürede tekrar sikişmeye başlayacağını düşünmemiştim.”

Josh onu görmezden gelerek suyu sığa ayarladı ve ısınmasını bekledi. Bu eski depolar her zaman boktan bir tesisata sahip olurdu.

“O mesajlaşmaların çok evcimen göründü bana.” Naomi odadaki küçük makyaj masasına tünemiş, uzun bacaklarını sallıyordu.

Eğer ekrandaki kimyaları bu kadar tutmasaydı Josh, temsilcisi Bennie’ye bir sonraki kontratına Naomi Grant’le çalışmayı asla istemediğine dair bir ibare ekletmeyi ciddi ciddi düşünürdü. Azmi onu mükemmel bir iş kadını yapsa da aynı zamanda muazzam bir baş belası yapıyordu.

“Sakin bana kıskandığını söyleme.” Buna bir saniyeliğine bile inanmazdı. İlişkileri, romantik ya da iş fark etmez, iki ana kurala dayanıyordu: *Her zaman kondom kullan ve kendi işinle ilgilen.* Onlar aşk dalaveresine kanacak insanlar değillerdi.

O ve Naomi birbirlerini anlıyorlardı. İki senedir karşılıklı saygıyla beraber birbirlerine yaşattıkları sayısız orgazma dayalı başarılı bir iş ilişkisi ve partnerlik yürütmüşlerdi. Genellikle bu yeterli gelirdi. Nadiren yalnızlık başına vurduğundaysa, her zaman televizyonu açıp Meg Ryan’ın onun yerine âşık olmasını izleyebilirdi.

“Canım istediğinde seni eve geri alabilirim.” Kızıl boyalı saçlarıyla oynuyordu.

Josh gözlerini devirdi. “Teşekkürler, Stu.” Naomi’nin hep çok nefret ettiğini söylediği takma adını, gerçek adı Hannah Sturm’un esprili bir kısaltmasını kullanmıştı. Sahne adından başka bir şey kullanılmasını tamamen yasaklamıştı ama Josh bazen, yalnız kaldıklarında bunu unuturdu. Kendiyle ilgili birçok şeyde olduğu gibi, gerçek isminden neden nefret ettiğini de ona söylememişti. İki yıl önce başrol oyuncularını olarak tanışmalarına rağmen, onun çocukluğu hakkında bildiği şeyler bir elin parmaklarını geçmezdi.

“Seni temin ederim Clara’yla ev eşyalarını paylaşmam tamamen platonik. Beni kapının önüne attığın için kalacak bir yer bulmam gerekiyordu.” Josh kontrol etmek için elini düşün altına soktu ve buz gibi su tenine değdiğinde elini aniden geri çekti.

“Ah, lütfen. Evden resmen koşa koşa gittin.” Bir parmağını dudağının üstüne koydu. “Platonik Clara.” Naomi ismin dudaklarında bırakacağı hissi ölçüyormuş gibi hecelerin üzerinde oyalandı. “Onun olayı ne?”

“Doğu Yakası’ndan gelen zengin bir prenses.”

Naomi, bahtsız bir fareyi yutmaya hazır bir kedi gibi sırttı.

Josh onaylamayarak kaşlarını çatmaya çalıştı ama başarısız oldu. Sonuçta aynı espri anlayışını paylaşıyorlardı. “Aklından bile geçirme.”

Clara aniden oturma odasında belirdiğinde, kendisine söylediği şeyin aynısını Naomi’ye söylerken parmağını uyarır gibi kaldırdı. Eski sevgilisi biseksüeldi ve konu yatak odasına geldiğinde yenilikten en az onun kadar hoşlanırdı. “Hayatımda hiç bu kadar sıkı biriyle tanışmadım. Kızı bir görmelisin. Tam adını öğrenmeden bir adamı öptüğünden bile şüpheliyim.” Clara’nın aletine yaşattığı zor anlardan bahsetmedi.

“Kulağa bir porno başlangıcı gibi geliyor.” Naomi hayali bir kalem tutuyormuş gibi elini havaya kaldırdı ve yazıyormuş gibi yapmaya başladı. “Tatlı, el değmemiş küçük kasaba kızı, büyük, kötü bir şehre taşınıyor ve büyük, kötü bir sik buluyor.”

Josh kafasını sağa sola salladı ve pervasızlığına karşın sırttı. Yeni ev arkadaşını kirletme fikri kesinlikle cezbediciydi ama o bile bu hikâyenin nasıl sona ereceğini biliyordu.

Everett’in evindeki oda bile Naomi’nin evinden daha çok ona aitmiş gibi hissettiriyordu. Tüm o yetmişler esintili duvar kâğıtları ona büyükbabasının evini hatırlatıyordu. Ayrıca, Clara ona tökezleyen yeni doğmuş bir geyiği andırıyordu.

“İyi biri. Hemen belli oluyor.” Josh şimdiden mesafesini korumak için kendiyle bir anlaşma yapmıştı.

“Sen de öylesin,” dedi Naomi, sesi Josh’ın sinirlerini tepesine çıkarttığını anlayacağı kadar keskindi. “Ve onunla daha yeni tanıştın. İkimizin toplamından daha şeytani bir insan bile çıkabilir.”

“İmkânsız.” Josh kalçasının altındaki çizgi romanını aldı ve ikiye katlayıp yavaşça Naomi’ye vurdu. “Ayrıca tanıştığım her güzel kadının üstüne atlayacak değilim.” Naomi dudaklarını bük-tü. “Tabii, her kuralın bir istisnası vardır.”

“Demek güzel, ha?” Naomi üst üste attığı bacaklarını çözüp tam tersi şekilde tekrar üst üste attı.

“Endişeleniyormuş gibi yapmayı bırakır mısın? Sana son kez söylüyorum, kız benimle aynı banyoyu kullanacağından bahse-derken kızardı. Cidden yanakları kızardı. Sikimin girdiği yerleri bilse yüzünün alacağı rengi tahmin edebiliyor musun?”

Naomi aletine doğru bir bakış atıp alaycı bir korkuyla nefes aldı. “Öğrendiğinde ne yapacak?”

“Öğrenmeyecek. Bana güven. Bu kızın porno izliyor olması-nın imkânı yok.”

“Artık popüler olduğumuzu bilmiyor musun? *Elle*, *Cosmopo-litan*, *BuzzFeed*. Bütün insanlar, anneler de dâhil, son videomuz hakkında konuşuyor. İyi kızlar bile internet kullanmayı biliyor-dur, Josh.”

“Videodan bahsetmişken,” dedi. “Bu akşam Bennie’yle görüş-eceğim. Kontratımı konuşmak istiyormuş. Umarım imzalamam için daha geniş kapsamlı bir kontratı vardır.”

Temsilcisinin adını duyunca Naomi burnunu kırıştırdı. Ben-nie’nin yalaka piçin teki olduğunu kabul ediyordu ama o, Josh’ı bir sokak kedisi gibi sahiplenmişti ve Josh o zamanlar, birkaç do-larlık tako ve naneli şekerle yaşayan amaçsız bir üniversite terkti.

“Bana öyle bakma. Boktan, standart bir anlaşmaya bağlı iki yıl geçirdim. Artık tasma takmak istemiyorum. Başka stüdyolarla da çalışmak istiyorum. Kahretsin, kendi filmlerimden kâr elde etmek istiyorum. Sigorta teminatı büyük para anlamına geliyor, değil

mi? Harcadığımız vakitten elde ettiklerimizi ikiye katlamalıyız. Ya şimdi ya da hiç.”

Özel hayatlarında ne yaparlarsa yapsınlar, profesyonel hayatlarındaki başarıları Naomi'nin kariyerinin nerede bitip Josh'ının nerede başladığını anlayamayacakları kadar birbirine karışmıştı. Eğer Naomi gerçekten birer yıldız olma şanslarına sırt çevirirse onu elinden tutup sürüklemesi gerekecekti.

Naomi bu işteki insanların bildiğinden on kat daha akıllıydı ve buna bayılıyordu. Parayla ilgili işlerini gizlice yürütüyordu ve ona ödemesini yaptıklarında bütün endüstrinin yarısını parmağında oynatıyordu. Eğer bir yaygara çıkarmaya karar verirse bütün işler anında alaşağı olurdu.

Naomi makyaj masasından inip kapıya yöneldiğinde yüzüne profesyonellik maskesini yerleştirmişti. “İyi şanslar,” dedi, baharatlı parfümünü geride bırakırken. “Bennie itici olduğu kadar ucuz bir adam. Ona olan güvenin, günün birinde ayakta becerilmene sebep olacak ve bu, hoşlandığın türden olmayacak.”

BÖLÜM BEŞ

Josh, Bennie'yle ilk tanıştığında, gelecekteki temsilcisi –porno sektöründeki otuz yıllık tecrübesine dayanarak– onu gördüğü en büyük danganak ilan etmişti.

O günden beri, neredeyse iki yıldan uzun bir süredir, hamburger yemek için sayısız kez buluşmuşlardı.

Bennie'nin favori hamburgerini yapan restoran Glendale'de, 1950'lerde kurulmuş ve şehrin imzası olmuş bir yerdi. Bugüne kadar, mekânın içini her düşündüğünde aklına hep patenlerinin üzerinde sipariş alan garsonlar ve herkesin en saçma çoraplarını giyip dans ettiği o partiler gelmişti. Çalışma saatleri dışında bu işletmede birçok sit-com çekilmiş olmalıydı.

Josh arkadaki masada temsilcisinin parlayan kel kafasını gördü. Yapış yapış olmuş deri kaplamalı locaya oturduğunda, Bennie kafasını telefonundan kaldırmak yerine yalnızca homurdandı. Josh geleneksel selamlamasını kabul etti. Bu adamın sadece birkaç kelime konuştuğunu ve onların da genelde küfür olduğunu bilecek kadar Bennie'yle zaman geçirmişti.

Bennie filtresiz sigara içip, kaldırımlara tükürüyor olabilirdi ama önemli insanlar tanıyor ve asla tatile çıkmıyordu ki bu Josh'ın hayatını hatrı sayılır derecede kolaylaştırıyordu.

“Nasıl gidiyor, Ben?”

Karşısındaki yapılı adam hemen önünde oturan Josh'a bakmak için kafasını kaldırdı ve sırtıttı. “Sen ne boklar yiyorsun, Darling?”

Josh kenara itilmiş, içi pörsümüş patates kızartması ve acınası görünen ince bir dilim çöreklerle dolu tabağı işaret etti. “Bensiz başlamışsın.”

“Ah, üzgünüm. Beni bilirsin, hep açımdır.” Bennie, Josh kalan patateslere uzanabilsin diye tabağı çevirdi.

Öğk. Yerinde huzursuzca kıpırdandı ve hiç bakmadan tabağı geri itti.

“Ah, siktir.” Bennie tabağın üzerini bir peçeteyle örttü. “Ketçap olayını unutmuşum. Kusura bakma.”

“Sorun değil.” dedi Josh, bulantısını durdurmaya çalışırken.

“Kan gibi gözüktüğü için mi böyle oluyorsun?” Bennie garsonlu çağırmak için elini şöyle bir salladı.

İnsanlar hep bunu sorardı. Josh ağzını açmak için kendine ve midesine güvenmeyerek kafasını sallamakla yetindi.

Yanlarına neşeli bir garson yavaşça yaklaştı. Bennie’ye üstten bir bakış attı ama gözleri Josh’a döndüğünde belirgin biçimde parlamıştı. “Sizin için ne yapabilirim?”

Josh bu bariz ilgiyle kıza dikkat kesildi. Engel olamıyordu. Garsonlar konusunda uzmanlığı vardı. Josh’la aynı saatlerde çalışıyor ve eve hep beleş yemek getiriyorlardı. Naomi, konu kadınlara geldiğinde hiç ayırım yapmamasını hep acımasızca eleştirirdi ama Josh bunu takmıyordu. Hep hoşuna gidecek bir şeyler buluyordu. Kahretsin, alnında *aklından bile geçirme* yazan Clara bile içinde bir şeyleri harekete geçiriyordu.

“Günün yemeklerini saymamı ister misiniz?” Hemen arkasından da duran ızgaradan soğan halkalarının cazırtısı geldi.

“Bir hamburger alacak. Orta. Bir de patates kızartması. Ekstra çıtır olsun.” dedi Bennie, gözleri tekrar telefonuna dönmüştü.

Garson siparişi elindeki not defterine hızlıca karaladı ve Bennie’nin elinden çaldığı oyalanma ihtimaline surat astı.

“Ekstra turşu da olsun.” diye ekledi Josh ve kıza kocaman bir gülüş attı.

Giderken kalemini dişlerinin arasına alış şekli, Josh'ta gülüşünün bütün cazibesini kullanırsa uğruna bozdurmaya kıyamayacağı büyüklükte çekler yazılabileceği hissini uyandırdı.

Elini Bennie'nin telefonunun üstüne kapattı ve kafasıyla giden garsonu işaret etti. "Hey, hatırlıyor olma ihtimalin var mı acaba..."

"Evet, geçen geldiğimizde onu sikmiştin."

Josh kaşlarını çatı. Sevişmelerini hatırlamıyordu. Yaptıkları şeyin yalnızca sergilenmiş donuk bir performans olup olmadığını anlamamanın tek yolu buydu, hatırlamak. En son ne zaman kameraların olmadığı bir yerde, yalnızca tek bir kızla seks yaptığını anımsamaya çalıştı. Geçen sene bazen, Naomi'yle birbirlerine katlanamadıklarında, iş haricindeki ilişkilerine yeni partnerler dâhil etmeye karar vermişlerdi. Başlarda L.A.'in güzelliklerinden oluşan bir açık büfeden istediğini seçmek hoşuna gitse de hiçbir çaba sarf etmeden elde ettiği her şeyde olduğu gibi, seks de sıkılaşmıştı.

Bennie önüne bir sürü kâğıt yığarak Josh'a buluşma sebeplerini hatırlattı.

"Eee?" Öne doğru eğildi ve avuç içlerini masaya yasladı. "Benim için neyin var bakalım?"

Bennie belgeleri ona verdi.

İki yıl önce, ilk pornosunu çekmeye başlamasından birkaç gün sonra, Josh, Black Hat Stüdyoları'ndan bir adamla görüşmüştü. Jilet gibi giyinmiş yönetici Josh'ı, Johnnie Walker Blue'yla* şımartmış ve görüşmelerinin ilk otuz dakikasında onunla özel bir sözleşme yapmıştı bile. Josh'ın yüzü, birinin, öylesine birinin ona sikişmesi için para ödemek istemesine hâlâ kızarıyordu. Bu yüzden gösterdiği yere hemen imza atmıştı.

Kontratı üç yıllık düzenli maaş anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda bütün haklarını sattığı, bağımsız bir şekilde başka hiçbir stüdyoyla çalışamayacağı ve halk içinde Black Hat Stüdyoları'nın onayı olmadan görüntü bile veremeyeceği anlamına da geliyordu.

* Bir viski markası. -çn.

O tek görüşme, Josh'a belki de binlerce inanılmaz fırsata mâl olmuştu. Geçen hafta Bennie'den onun adına stüdyoya görüşmesini ve işleri yoluna sokmasını, eğer yapabilirse de sözleşmesini bir yıl erken sonlandırmayı yetkililerle yeniden konuşmasını istemişti.

Josh ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Beş bin dolar maaş artışı mı?" Sadece ismi ve görüntüsüyle bile bu stüdyoya kaç milyon dolar kazandırdığını biliyordu. "Bu bir şaka mı?"

"Daha fazlasını istemiştik biliyorum ama bu kadarı için bile çok kirli oynamam gerekti." Bennie kâğıtları toplamak için gergin ellerini masaya uzattı.

"Ama neden? Sahip oldukları ünlüye yakın tek şey benim... ve bana bu anlaşmayla mı geliyorlar?"

Bennie cevap veremedi. Garson elinde Josh'ın hamburgeriyle döndü ve siparişi masaya bırakmak için eğildi. Josh ona nezaketten bir *Teşekkür ederim* demek haricinde ilgi göstermediğinde oflayıp uzaklaştı.

Bennie ellerini şiş karnının üstünde birleştirdi. "Bak, şu an popüler olabilirsin ama Black Hat'teki büyük adamlar son videoyla kalbini kazandığın hanımefendilerin fazla durmayacağını söylüyor. Kendilerine *Darlingler* diyen o fan kitlen pornoya para ödemiyor ve siteye üye olmak için paraları sökülmecekleri de kesin. Yalnızca birkaç video izleyip sıkıldıklarında da soğuk yataklarına ve ondan da soğuk kocalarına geri dönüyorlar. Ayrıca kiminle çalışacağına ve ne tarz içerik yapacağına dair o bitmek bilmeyen kuralların var. Kendi kendine yarattığı etik kurallardan kopamayan bir çeşit keşiş gibisin ve Black Hat üstünde hâkimiyet kurabileceği insanları sever."

Temsilcisi sodasından uzunca bir yudum aldı. "Seni bu anlaşmayla ellerinde tutabildikleri sürece onlar için çek defterlerini açmalarını gerektirecek bir şey yok."

"Dâhi falan olmadığımı biliyorum ama kaç abone getirdiğimi ve son bir yılda bu kitlenin ne kadar büyüdüğünü gördüm. Dolabımdan ve arabamın bagajından taşan tonlarca hayran mektubum

var. Şu an yaptıkları ödemenin en az üç katı ederim. Black Hat bile bu kadarını anlayabilir. Bana söylemediğin başka ne var?”

Bennie kâğıt bir mendille kaşının üstünü ovaladı. “Naomi ve sen ayrıldığınızdan beri izlenmelerin büyük bir darbe yedi. İkincinin bir çift olması fantezisi muhtemelen seni izleyici için daha çekici kılıyordu ama senin gibi bir adamın bile, ne kadar göze hitap edersen et, bu şirketin yıldız oyuncusu olup her gün milyonlarca insan getirmeye gücü yetmeyebilir.”

Yüzünü buruşturdu. “İnsanların özel hayatımla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum.”

“Dalga mı geçiyorsun? Siz ikiniz yetişkin eğlence sektörünün Brad ve Jen’i gibisiniz. Düğününüzde bir konuşma yapacağımı falan düşünüyordum.”

“Ne?”

“Boşver gitsin. Hey, Naomi seni kapının önüne koyduğuna göre şimdi nerede yaşıyorsun?”

Josh hamburgerinden büyük bir ısırık aldı. “Craiglist’te kiralık bir yer buldum. İçi döşeli. Tek eksi yanı bir ev arkadaşım olması.”

“Harika. Bu ihtiyacımız olan son şeydi. Bak, eğer binlerce dolar almak istiyorsan daha hardcore* şeyler yapman gerektiğini söylediler. Black Hat en iyi kazancın oradan geleceğini düşünüyor. Daha ekstrem işlerde rol almanı istiyorlar. Onlar ahlak ve etik değerlerinden bir sik anlamayan iş adamları. Daha fazla mı para istiyorsun, o zaman anlaşılmaya varman gerekecek, Josh.”

Josh’ın iştahı aniden kaçtı. Seksi herkes kadar seviyordu. Siktir, bütün o şeyleri düşününce belki de biraz daha fazla. Ama bu sektöre girdiğinde sınırlarını belirlemişti ve onlardan şimdi vazgeçmeyecekti. “Bu asla olmayacak.”

Bennie ellerini havaya kaldırdı. “Anlıyorum. Eğer baştaki anlaşmaya sadık kalmak istiyorsan sana ne yapacağını söyleyecek değilim. Beş bin dolar ekstrayı al ve yatırım falan yap.” Josh’ın hamburgerine açlıkla baktı.

* Pornonun en üst noktası. - çn.

“Hadi ama. Ekstrem videolarda yapılmasını istedikleri şeylerden bazıları tüylerimi ürpertiyor. Naomi’ye imzalatmak istedikleri anlaşmayı görmeliydin.” Masanın altından Josh ellerini yumruk yaptı. “Bırakın onlar kontrat imzalatmak için kandırdıkları, yanlış yönlendirilmiş Batılı kızlarla ne isterlerse çekmeye devam etsinler. Ben yapmayacağım. Başka biri için çalışmama engel olabilirler ama sözleşmem beni önümüzdeki bir seneyi şekerleme yiyip, oturmaktan alıkoyamaz. Performans kotamı doldurdum.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin onayına ihtiyaçları yok.” Bennie kıyafetini dirseklerine kadar sıyırdı. “Bugünlerde işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Kimse porno için para ödemek istemiyor. İnternet’te amatörlerden bedavaya izleyebilecekleri videolar için en azından. Black Hat özel bir izleyici kitle sine yatırım yapmak istiyor. Özel içerikler için ödeme yapacak bir kitleye. Bu işin geleceğinde bu var. Sonsuza kadar o gamzelere bel bağlayamazsın. Er ya da geç kendine şu soruyu sorman gerekecek, büyük paralar kazanmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Farkındalık üstüne çöktüğü an Josh’ın suratı kaskatı kesildi. “Beni ikna etmen için sana ne kadar ödediler?”

Bonnie kafasını salladı. “Bilmek istemezsin.”

Josh locadan çıkmak için bir hamle yaptı.

“Dur. Yapma böyle,” dedi Bennie, sanki Josh tepinip yaygara çıkaran bir çocukmuş gibi. Üstüne bir patates kızartması düşmüş kâğıtları işaret etti. “Beş bin dolar az para değil.”

Josh cüzdanından yemediği hamburgere yetecek kadar para çıkardı ve onu birdenbire reddedişini telafi etmesi için güzel garsona da bir yirmilik bıraktı. “Sakın elini sürme,” dedi parayı işaret ederek. Kelimeleri neredeyse hırıltı çıkmıştı.

Josh kapıdan çıkarken Bennie bütün soğukkanlılığını kaybetmiş bir şekilde arkasından bağırdı. “Çekip gitmek mi istiyorsun? Sana benden bir tavsiye Darling, sikişmek senin bu hayatta iyi olduğun tek şey ve onda da düşündüğün kadar iyi değilsin. Sikik aklını başına topladığında ara beni!”

BÖLÜM ALTI

Porno yıldızı olan ev arkadaşınızın ismini asla Google'da aratmayın. Bundan asla hayır gelmez.

Clara bu mantrayı, evdeki derin sessizlik yüzünden ne zaman tehlikeli şeyler düşünmeye başlasa tekrar etti.

Josh'ın o açık seçik videolardan yaptığı bilgisi beynini ele geçirmişti. Tek bir tedavisi olan bulaşıcı bir hastalık gibi.

Dikkatini ne kadar dağıtmaya çalışırsa çalışsın ya da farklı şeylere yoğunlaşabilmek için kaç çalma listesi oluşturursa oluştursun, aklı hep Josh'a ve onun malum... mesleğine kayıyordu.

Dar bir kurye kıyafeti içinde pizza getiren Josh... Kocaman bir paket teslim eden seksi postacı olarak Josh... Uzayıp giden sonsuz ihtimaller ona işkence ediyordu. Pornonun bir sürü türü olduğunu biliyordu. Peki ya Josh hangi tür videolar yapıyordu? Jill'den neredeyse hiç detay istememişti. Porno tam olarak bir aile üyesiyle, bu her ne kadar uzun süredir ona yabancı olan bir aile üyesi de olsa, konuşmak isteyeceği bir konu sayılmazdı.

Ama gereğinden fazla kullandığı hayal gücüne rağmen, bu kadar muzip bir adamın uğruna para ödeyecek kadar seksi olabileceğini hayal edemiyordu.

Josh'ın kendine göre anları olduğunu varsaydı.

Yetişkin hayatının neredeyse çoğunu, içine kapanık insanların tercih ettiği gibi akademi alanına adanmış olan Clara, göz tema-

sından bile kaçınan birçok erkek tanıyordu. Columbia doktora programındaki erkekler, bir seks partisinin resmedildiği tablolarla saatlerce bakabilirlerdi ama sonrasında tek yapabildikleri barda kulağına bir şeyler fısıldamak olurdu.

Josh'ın bu konuda bir sıkıntısı yoktu. Hatta gözlerinin içine o kadar uzun süre bakması Clara'nın başını döndürüyordu. Onu bu derece çekici yapan kendi doğası mıydı yoksa yetiştiriliş şekli miydi?

Işıklar kapalı ve pencereler yoğun bir esinti oluşturacak kadar açık olsa bile serinleyemiyordu. Yatak odası daha da kötüydü. Tavan vantilatöründen bile yoksun kahrolası bir cehennem. Everett ona bedavaya kalacak bir yer teklif ettiğinde evindeki klima eksikliğinden bahsetmeyi unutmuş olmalıydı. Üstüne, şimdi ona on iki yaşındayken olduğu gibi uymasa da genç bir kızken odasında dalgın bir şekilde günlük tuttuğu rahatlatıcı anları anımsatan eski bir gecelik giydi.

Tavana baktı ve alnına düşen uzun bir saç tutamını üfleyerek kenara itmeye çalıştı. Clara içinden Josh'ın profesyonel yaşantısıyla ilgili şu an bildiğinden daha fazla şey öğrenmesinin, hayatını nasıl mahvedeceğiyle ilgili bütün sebepleri sıralamaya başladı.

Birincisi, onu çıplak görmek Clara'nın bir daha aptallık etmeden ve aralarındaki tuhaf enerjinin fırtınasına kapılmadan onunla konuşmasını imkânsız kılardı. Bu da demek oluyordu ki, bir daha ondan mutfaktaki üst raflarda kendisinin ulaşamadığı şeyleri almasını isteyemezdi. Clara çoktan o raflara pahalı şampuanlarının stoğunu yerleştirmişti.

İkincisi, eğer tamamen kabul edilemez bir şey görürse feminist değerleri onu Josh'la yüzleşmeye zorlayabilirdi. Bu tür bir münakaşaya girmesi ona hem çok fazla enerjiye hem de çok fazla zamana mâl olurdu.

Üçüncüsü, ya çok tuhaf bir penisi varsa? Öyle olmadığını varsaydı. Eğer olsaydı muhtemelen onu başrol yapmazlardı. Pornoya

hazır mı diye insanların genital bölgelerini değerlendirdikleri bir liste falan mı vardı acaba?

Zihni hobiler, yemek veya uyku gibi bütün fikirleri bir kenara atarak yine o sonsuz ihtimaller denizine dönüverdi.

Pekâlâ. Sadece üstünkörü bir araştırma. Şöyle bir girip çıkacaktı.

Aynı aleti gibi.

Ah Tanrım.

Josh buzdolabının üstüne bir not bırakmıştı. *İşten sonra iş yemeğine çıkacağım. Geç gelirim.*

Saat henüz yediydi. Hızlı bir bilgi toplama seansı için yeterince zamanı vardı. Ev arkadaşı gelene kadar Clara merakını dindirmiş ve uyumak için hazırlanmış olurdu.

Clara bacaklarını koltuktan indirdi ve çıplak ayaklarıyla halının üstüne bastı. Bilinçsizce parmaklarının ucunda yürümeye başladı. Masasından, yıllardır ona sadakatle hizmet etmiş bilgisayarını aldı ve tekrar oturma odasına yöneldi.

Kesik kesik nefesler alırken kendini düşman bölgesinde bilgi avına çıkmış gizli bir ajan gibi hisseden Clara, kendini tekrar yüzüstü bir şekilde koltuğa bıraktı ve bir ayak bileğini ötekinin üstüne attı. Yeni bir gizli sekme açıp *Josh Darling* yazdı.

Sanki görevi, ulusal güvenliği korumak için kutsal bir amaca hizmet ediyormuş gibi davranmaktı ve bu, bulabildiği ilk bağlantıya, Josh'ın bütün porno sektöründe nasıl da parladığıyla ilgili bir makaleye, tıklamasını kolaylaştırıyordu.

Josh Darling pornonun yönünü mü değiştiriyor? Erkeklerin zevkine hitap etmesiyle bilinen bir sektörde, Darling imzası olan karizmatik bakışları ve kadın başrol arkadaşlarının aldığı zevke hep öncelik vermesine dair ünüyle izleyicilerin kalbini çalmış durumda. Popüler medyanın kadınların seksten aldığı zevki lanse etme şekline rağmen, Josh Darling klitorisle yakından ilgilenmekten korkmuyor. Endüstrinin içindeki insanlar onunla çalışmak ve

izleyiciler de (muhtemelen sayıları daha da artacaktır) onu izlemek için akıllara gelmeyecek şeyler yapacak: para ödeyecekler.

Yan evdeki komşu çocuk imajı mütevazı görünebilir ama çekiciliği bütün tanımlara karşı koyuyor. Özellikle de bir ayrılıp bir barıştığı sevgilisi Naomi Grant'le çekim yaptığı zaman. Darling'le özel bir kontrata sahip olan Black Hat Stüdyoları yöneticileri, farklı yaş gruplarındaki birçok kadın izleyiciyi çektikleri için bu ateşli ikiliye hakkını vermeleri gerektiğini söylüyor. Bayan Grant'in uzun bacaklarının zarafeti revaçta kalmaya devam ederken, Josh Darling'in performansını izlemek de bir ustanın kusursuz sanatına şahitlik etmeye benziyor. İsteksiz takılmaların ve bir anlık azgınlıkla çekilmiş alet fotoğraflarının çağında Darling, kadınlara seksin rahat yataklarından çıkmaya değer olduğuna inanmak için bir sebep veriyor.

Clara kendini, makalenin altındaki video linkini fark etmekten alıkoyamadı.

Klavyenin üzerindeki parmak uçları karıncalanıyor ve kalbi yarışı birazdan başlayacak bir koşucunun gibi heyecanla çarpıyordu. Bu içeriği izleme fikrinin son altı aydaki seks hayatından daha heyecan verici olması ne kadar acınasıydı?

Tanrı aşkına kadın, bu sadece porno.

Arkasındaki kapalı kapıya attığı kısa bir bakıştan sonra oynat tuşuna bastı.

Video güzel kızıl saçlı bir kadının halka açık havuza benzeyen bir yerde yüzmesiyle başlıyordu. Heykeli andıran vücudu, kusursuz bir altın rengindeydi ve o kelebek stilinde uzmanlıkla yüzme ye devam ederken parlıyordu.

Clara videodaki kadının bu kadar sevimli görünmesini beklemiyordu. Kamera suyun altındaki vücudunun etrafında, dar kırmızı mayosunda biraz fazla oyalanarak, güzelliğini takdir edersine döndü. Clara gözlerini devirdi. Kameranın yönü değiştiğinde görüş açısına giren kişi cankurtaran üniforması giymiş, burnunun

üstüne güneş kremi sürülmüş, havalı gözlükleriyle cankurtaran sandalyesine oturan ev arkadaşı ve görünen o ki pornoların aran yıldızı Josh'tan başkası değildi.

Ne beklemesi gerektiğini bilmesine rağmen Josh'ın görüntüsü, nefesinin kesilmesine sebep olmuştu. Yüzücü kızın kulaçlarına dikkat kesilmiş Josh, uzun kol ve bacaklarını sağa sola hareket ettiriyordu.

Clara kadınların neden onu izlemeyi sevdiğini hemen anladı. Diğer erkek porno yıldızlarının aksine onun doğal görünmeyen kasları yoktu. Sizi porno yıldızı yapacak tarzdan bir penise sahip olduğunu varsaydığı ince ama gösterişli vücudunu öyle bir doğallıkla hareket ettiriyordu ki...

Gözleri yüzünde oyalandı. Gözlüklerin ardından bile şu anda başrol paylaştığı oyuncuya bakan o gözlerin çekimini hissedebiliyordu. O gözler, atlamanız için meydan okuyor ve sizi tutacağına söz veriyorlardı. Belli ki makalede bahsedilen karizmasını istediği gibi kullanmayı iyi biliyordu.

Güzel kız aniden afalladı ve cankurtaranın dikkatini çekmek için boğuluyor rolü yapmaya başladı.

Bir saniye bile geçmeden Josh tişörtünü çıkarmış ve kızı kurtarmak için suya dalmıştı. Zavallı kızı suyun dışına çekip yakındaki bir şezlongun dibine yatırdı ve Clara'nın kamp danışmanı olduğu yıllarda öğrendiğinden çok farklı görünen bir şekilde suni teneffüs yapmaya başladı.

Josh kendine gelen sporcunun mayosunu çıkarmaya başlarken Clara performansına özellikle dikkat kesildi. Tabii, yaptığı şey için *performans* kelimesi pek uygun olmuyordu.

Josh ve yanındaki oyuncu yaptıkları iş için para ödenen iki aktör gibi görünmüyordu. Senaryonun role girme kısmı bitmişti ve şimdi ikisi de yalnızca birbirleri için çıldıran iki insan gibi görünüyordu.

Clara, makaleyi yazan kişinin gözüne neden bu spesifik video-nun çarptığını daha iyi anlarken eliyle yüzünü yelledi.

Cankurtaran Josh, gözle görülür becerisiyle, yardımcı oyuncu-
sunu hem dünya üzerindeki en seksi kadın hem de en yakın arka-
daşı olarak gördüğü izlenimini veriyordu. Aralarındaki güven ve
samimiyet, Clara'da uyluklarını birbirine bastırma isteği yarattığı
kadar kafasını çevirip uzaklara bakma isteği de yaratıyordu.

Karşısındaki kadının vücuduna duyduğu istek akıl almayacak
derecede seksiydi. Sanki ona doyamıyor gibiydi. Ve eğer kadının
attığı zevk dolu çığlıklar bir kanıt sayılıyorsa, hisleri karşılıklı
görünüyordu. Clara, ekranda izlediği performansla kendi yaşa-
dığı daha az istek ve coşku dolu deneyimleri karşılaştırmadan
duramadı.

Bir problemi vardı. Josh pozisyonlarını değiştirmişti. Çok bü-
yük bir problem vardı.

Ya Josh Darling onun cinsel ilişki tanımının ötesine geçmişti
ya da birinin bu adamın dünya üzerindeki en iyi aktör olduğu ko-
nusunda Akademi'ye haber vermesi gerekiyordu.

BÖLÜM YEDİ

Josh kapıyı açtığında tam önünde duran göz alıcı kalçalarla karşılaştı.

Şaşkınlıkla fark etti ki bu söz konusu kalça, gergin ev arkadaşına aitti. Josh'ın hayran bakışlarından habersiz Clara, koltuğa boylu boyunca uzanmış bilgisayarında bir şeyler izliyordu. Kalçalarında toplanmış ince geceliği, soluk pembe külotunun açıkta bıraktığı tatlı kalçalarına ve bacaklarına bakmasını zorlukla ön-lüyordu.

Josh inlememek için yumruğunu sertçe ısırды.

Gözlerini kapattı ve içinden aslında hiç de inanmadığı Tan-rı'ya dua etti. *Tanrım, bana ev arkadaşımı becermemem için güç ver.*

O sırada kaba hırıltısı odayı doldurdu.

Ama o ses çıkarmamıştı.

Josh'ın gözleri aniden açıldı.

Çünkü o hırıltı onun imzasıydı. Bu hırıltıyı boşalmak üzere ol-duğunu izleyicilere ve kadın başrollerine belli etmek için sayısız kez kullanmıştı. O ses, vücudunun nirvanaya ne kadar da tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu, birkaç derin darbeyle nasıl da yıldız-ları göreceğini gösteriyordu.

O hırıltı, Clara porno izliyor demektir. *Onun pornosunu...*

Josh'ın göğsü gururla kabardı. *Şuna da bakın siz, Bayan Wheaton.*

İnsanların, yaptığı pornoları izlediğini tabii ki biliyordu. Zaten bu işi yapma sebebi de buydu. Ama daha önce kimseyi onları izlerken basmamıştı. Ve yaptığı şeylerin Clara gibi bir kızın edepsiz hayallerini süsleyecek olması gerçeği... Belki de yaşamının son iki yılını o kadar da boşa harcamış sayılmazdı.

Josh ekrandaki hâlinin yavaşça tepe noktasına ulaşırken kalçalarını sıkmasını izledi. O partnerini etkileyici bir final için gereken pozisyona getirirken, Clara'nın kafası Josh'ın vücudunun hareketlerini takip etmek için hafifçe yana yatmıştı.

Kollarını kavuşturarak kapının kenarına iyice yaslandı ve bu beklenmedik zaferin tadını çıkardı. Clara'nın gözlerinin önündeki bu görüntüsünü daha sonra düşünmek üzere aklına kazıdıktan sonra, sonunda büyük çantasını öylece yere bırakarak orada olduğunu belli etti.

Clara çıkan ufak sese sanki biri oturma odasında ateş açmış gibi tepki vermişti. Bilgisayarını aniden kapattı, koltukta uzandığı yerden fırladı ve hiç faydası olmasa da yukarı toplanmış geceliğini dizlerine doğru çekti.

“Geç saatlere kadar evde olmayacağını sanıyordum,” diye konuştu hızlıca. Ağa takılmış bir balık gibi kıvranıyordu.

Josh'ın nutku tutulmuştu. Şimdi önden bakınca, geceliği kesinlikle günahkâr görünüyordu. Clara'nın etkileyici göğüsleri yıpranmış kumaşın altında gergindi ve sert göğüs uçları Josh'ın gözlerinin önündeydi. Onunla ilgili her şey tahrik ediciydi. *Siktir.* Bu kıpır kıpır hâli suçluluk duyduğunu mu gösteriyordu yoksa gerçekten bu kadar azgın mıydı?

Pembe bir ton yanaklarını gölgeledi ve kalın dudakları nefes almaya çabalıyormuş gibi aralandı.

“Görüşmem hızlı bitti. Ne izliyordun?” Bilmemezlikten gelerek sordu. Bu korkunç çekimden uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Bu odada kalmanın ve sadece on dakika sonra gelmiş olsaydı nelerle karşılaşabileceğini hayal etmenin hiçbir faydası

olmayacağını biliyordu. Ama yüzü pembeden kan kırmızısına dönüp gözleri halıda takılı kalınca, Josh, Clara'nın damarına basma arzusuna karşı gelememi.

"Ah, şeyle ilgili bir videoydu...eee...meditasyonla ilgili." Cümlesini desteklemek ister gibi kafasını salladı.

Josh gözlerinin onun da fark edeceği şekilde vücudunda gezinmesi için kendine izin verdi. Sözlerinin doğruluğunu sorgular gibi, "Öyle mi?" diye sordu. "Çok heyecan verici bir video olmalı."

Clara kollarını kavuşturdu.

"Kızarmışsın."

Clara sonunda kafasını sallamayı bıraktı ve onun yerine Josh'ın dikkatini tekrar dolgun dudaklarına çekecek şekilde alt dudaklarını ısırmaya başladı. "Tabii, akıl egzersizi sonuçta." Sesinin oktavı ağzından çıkan her kelimeyle birlikte değişiyordu.

Josh elini çenesine koydu ve orada hafifçe gezdirdi. "Bir meditasyon videosuna göre oldukça gürültülüydü."

"Haklısın. Korkunç bir yalancıyım." Clara kendisini bir savaşa hazırlıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Meditasyondan daha iyi bir yalan bulamadığıma inanamıyorum. Münazara takımındaydım diye herkes ayaküstü bir sürü şey sıralayabileceğimi sanıyor ama hayır, o bambaşka bir yetenek." Kafasını aşağı eğdi. "Her neyse, konumuz bu değil. Şöyle ki," sözlerine inanılmaz bir yavaşlıkla devam etti. "Pornografik içerikler izliyordum." İtirafını bitirirken elleriyle gözlerini kapadı. "Senin içinde olduğun pornografik içerikler izliyordum. Ama yemin ederim ki bir şey yapmıyordum."

Tanrı'ya şükür. Aleti o görüntüyle karşılaşmayı kaldıramazdı.

"Merak ettim! Hiç öyle biriyle tanışmadım ki..." Elleriyle az önce kapağını kapattığı bilgisayarını işaret etti.

Boğazından alçak sesli bir kıkırtı yükseldi. "Neden hiç yetişkin bir performans sanatçısıyla tanışmadığına şaşırıyorum?"

"Ah, kullanılması, hımm, tercih edilen tabir bu mu?"

“Kiminle konuştuğuma göre değişir.” Yavaşça koltuğa çökerken bir saniyeliğine düşünmek için durdu. İnsanlar genelde bu konuyla ilgili fikrini sormazdı. “Herkes adına konuşamam ama eğer sektörden biriyle konuşuyorsam *sanatçı* demeyi tercih ederim. *Porno yıldızı* daha çok kültüre yerleşmiş bir kullanım gibi ve kendim söylediğimde biraz şapşal hissetsem de evrensel bir kısaltma olarak kullanılmasına da karşı değilim.”

Clara yanına oturmadan önce koltuğu birkaç saniye usanmışçasına inceledi.

Josh oturmayı, bu konuşmayı ikisi için de daha rahat hâle getirmek ve yakınlığıyla onu daha fazla korkutmamak için istemişti. Onu telkin etmek adına koluna nazikçe vurmak için elini kaldırdı fakat son anda geri çekti ve koltuğun arkasına uzanan battaniyeyi uzattı.

Hayatı yabancılara dokunarak geçiyordu. Clara’ya fiziksel bir konfor sağlamak için olan bütün o içgüdüleri şaşırtıcı değildi. Kendine birbirlerini neredeyse hiç tanımadıklarını hatırlatması gerekiyordu. Josh hiçbir zaman işinin mental durumunu etkilediğini düşünmemişi ama belki de düşünmeliydi.

Tanıştıktan sadece on dakika sonra yabancı bir kadının amını yalama fikri kılını bile kıpırdatmıyorken, neden Clara’nın koluna dokunma fikri içini heyecanla dolduruyordu?

“Başka sorun var mı?” Konu yaptığı işe geldiğinde kimsenin yalnızca bir sorusu olmazdı. Kaçınılmaz olanla bir an önce yüzleşmek en iyisiydi.

Clara üstüne atılan battaniyeyi omuzlarına sararken, Josh içinden kapanan manzaranın yasını tutuyordu.

“Evet. Üzgünüm. Adın ne? Gerçek adın yani?”

En azından bu cevaplama kolay bir soruydu. “Josh. Joshua Conners.”

“Darling’in göbek adın olduğunu söyleme sakın.”

Josh pişman bir şekilde kafasını salladı. “Birçok insan porno

sektörüne girerken sahte bir isim bulmak için çok zaman ve enerji harcar ama ben çok hazırlıksız yakalandım. Sette ilk günümde, başımızda manyak bir İngiliz direktör vardı. Adam gerçekten de bir bere takıyordu. Her neyse, içeri girdim ve kendimi tanıttım. Adımı sordu ve ben de söyledim. Pek yol yordam bilmiyordum.”

“İlk evcil hayvanının ve büyüdüğün caddenin adını kullanmak aklına gelmedi mi?”

“Dingus Winslow’un çok da iyi bir isim olacağını sanmıyorum.” Sevgili hamsterının hatırasıyla Josh’ın içi ısındı.

“Muhtemelen olmazdı.”

“Direktörün ne zaman bacağını kaldırmam ya da başka bir şey yapmam için bağırması gerekse, Josh, tatlım demesi acemi şansından başka bir şey değildi. O gün sette olan asistan bunun benim sahne adım olduğunu düşünmüş olmalı. Bunu not düştüler ve sonra bildiğim tek şey videolar çıktığında jenerikte bu isim yazıyordu.”

“Peki, sen nasıl...?” Boğazını temizledi. “Sen neden...? Nasıl desem... Kendini nasıl bu meslek dalının içinde buldun?”

Ah, işte. *Kamera karşısında sikişmeye ne zaman başladın?* sorusunun ağırbaşlı Clara versiyonu.

“Valley’deki büyük Hollywood partilerinde valelik yapıyordum. Bir gece, bir adam beni Maserati’sinde karısıyla yakaladı. Bana vuracağına çok emindim ama onun yerine eğer o izlerken ereksiyonumu koruyabilir ve yaptığım şeye devam edebilirsem bana bir iş teklif edeceğini söyledi. Yirmi dört yaşındaydım ve üniversiteyi bırakmıştım. Birinin bana seks yapmam için para ödeyecek olması fikri gerçek bir iş aramaya çalışmaktan çok daha kolay geldi.”

Josh tepkilerini ölçmeye çalıştı. Henüz dudaklarını tiksintiyle büzmemiş ya da odadan kaçmaya çalışmamıştı, o yüzden konuşmaya devam etti.

“Sonrasında bu alanda hünerli olduğum ortaya çıktı. Herkes

etrafında o kadar kamera olmasının ve komutlara göre performans sergilemenin stresini taşıyamaz, görüyorsun ya.” Josh o anda herhangi bir utanç belirtisi göstermeyi reddetti. Herhangi birinin kendisini işiyle ilgili kötü hissettirmesine asla izin vermemişti ve şimdi de vermeyi düşünmüyordu. Clara kararlarını onaylamıyorsa bu kimin umurundaydı ki? Onaylamayan birçok insanın olduğu listede arka sıraya girebilirdi. Başını annesinin çektiği bir liste.

Kaşlarının arasında ince bir çizgi oluştu. “Başka meslekler yapmayı da düşünmüş olmalısın, değil mi?”

“Ah, anlıyorum. Gizlediğim bir yarayı falan bulmaya çalışıyorsun.”

Eliyle tekrar geceliğini çekti. “Gizlediğin bir yara mı?”

“Evet, bilirsin. Kendimi yetişkin eğlence dünyasında böylesine perişan bir kariyerin içinde bulmuş olmam için başıma ne tarz bir trajedi gelmiş olmalı? Çünkü hasar görmemiş, kusursuz biri olsam neden sikişmek için para alayım ki değil mi?” Çenesindeki bütün kaslar gerildi.

Özellikle onu *kurtarmak* isteyen kadınlarla, bu konuşmayı sayısız kez yapmıştı. Eğer Clara işini nahoş buluyorsa istediği an çıkıp gidebilirdi. O valizlerini toplarken kılını bile kıpırdatmazdı.

“Onu demek istemedim.” Clara titreyen elleriyle boğazını sıvazladı.

“Sana bunu söyleyen kişi olmak istemezdim ama bütün bunların arkasında ağlanacak bir hikâye falan yok. Yaptığım işi seviyorum ve seven başka bir sürü insan var. Hatta...” Oturur pozisyonunda bile Josh’ın gözlerinin içine bakabilmesi için kafasını kaldırması gerekiyordu.

Clara siyah kirpiklerini yavaşça indirdi. Bu kadının göz kırpmayı bile bu kadar seksi hâle getirmesi adil değildi.

“Hatta bence *sen* de yaptığım işi sevdin.” Bakışlarını açıkça belli ederek göğüs uçlarına indirdi.

“Pardon?” Elini Josh’ın omzuna koyup yavaşça ittirdi. “Vide-

onu tamamen profesyonel hatta artistik bir gözle izlediğimi bilmeni isterim.”

Ona hakkını vermesi gerekiyordu. Başka bir kadın olsa belki de o geceliğin içinde böylesine erdemli ve öfkeli görünemezdi.

Ama dünya üzerindeki bütün sağduyu bile Clara’nın onun tuzağına düşmesini engelleyemezdi. “Harika. Peki, ne düşündün?”

“Ne hakkında?” Ağzından çıkan sesler kelimelerden çok birer iniltiyi andırıyordu.

Josh, ellerini Clara’nın dikkatini belinden aşağısına çekmek için dizlerine koydu. “Ne hakkında olduğunu biliyorsun.”

Boğazı yutkunmasının etkisiyle hareket etti. Koyu, gür saç tutamları soluk tenine düşüyordu.

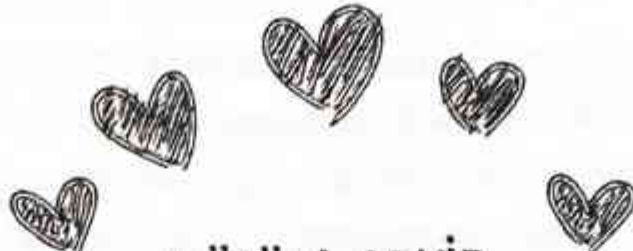
“Performansınız çok... başarılı görünüyor. Metotlarınızın ne kadar etkili olabileceğini kanıtlar nitelikte.” Yüzü aniden şokla sarsıldı. “Ben etkilendiğimden değil tabii. Çünkü, biliyorsun, bu uygunsuz olurdu.” Clara gergince kollarına bir bakış attı ve sonra gözleri kaçacak bir yer arar gibi tekrar halıya döndü.

Kadınların erkeklerin kollarıyla alıp veremediği neydi?

Ellerini birer yumruk yaparak kaslarını sıkmaktan kendini alamadı. “Ah, evet. Ben de tamamen profesyonel geri dönüşler almayı umuyordum.”

“Yapıcı eleştiriler gibi mi?”

“Her zaman sanatımı geliştirmeyi hedeflerim,” dedi. Sesi gerçekten fikirlerini duymak isteyip istemediğini anlamakta zorluk yaşayacağı kadar ciddiye. Josh kolunu koltuğun arkasına doğru attı. “Ve sen de tam derslerde not alan o kızlardan biri gibi görünüyorsun.”

BÖLÜM SEKİZ

Clara yanında oturan, sinir bozucu derecede özgüvenli adama gerçekten düşündüklerinin ne kadarını söylemesi gerektiğini tarttı. Josh onu çoktan köşeye sıkıştırmıştı. Onu daha fazla tatmin edecek her şeyi içinde tutma ihtiyacıyla kıvrandı. İçindeki bir parça yalnızca yüzündeki o sırıtışı silebilmek için Josh'a izlediği şeyi çok aşağılayıcı bulduğunu söylemek istiyordu. Burnunu iyice havaya kaldırıp pornografiyi bir endüstri ve sanat dalı olarak kendisinden ne kadar da aşağıda gördüğünü ona göstermeyi hayal etti.

Ama yapamıyordu.

İtiraf etmek istese de istemese de o video içindeki arzuyu ateşlemişti.

Onun güzel bir kadınla sevişmesine sadece bir izleyici olarak şahit olmak bile tenini sanki birazdan alev almaya başlayacakmış gibi yakmıştı.

Bu hisler onunla yatmak istediği için değildi. Hayır. Clara'nın aşk hayatını en iyi tanımlayan kelimeler *soğuk ve dikkatli* olduğu içindi.

Onun aşk hayatına nazaran, Josh videodaki kadına onu şok edecek derecede bir vahşilikle zevk veriyordu. Şimdi de Clara'dan onun sanatına, Tanrı korusun vücuduna, dair geri dönüşlerde bulunmasını mı istiyordu? Clara'nın akli hâlâ şehvetle karnıcalanıyor, kulağındaki uğultuyu zar zor duyabiliyordu.

Bu tamamen bir hataydı. Onun seks yaptığı bir videoyu dikka-

tini biraz fazla vererek izlediği için, Josh'ın onu utandırmaya çalışmasından başka bir şey değildi. Ama içindeki ömürlük öğrenci birinci elden araştırma yapma fırsatına hayır diyemezdi.

Oturma odasındaki sessizlik bir cevap bekliyormuşçasına büyüdü. Sonunda Josh odaya girdiğinden beri dilinin ucunda olan kelimelerin ağzından çıkmasına izin verdi. "O ağız şeyini çok fazla yapıyorsun."

Josh'ın dudakları mükemmel bir O şeklini aldı. Belli ki farklı bir geri dönüş bekliyordu. "Bundan daha spesifik olman gerekiyor."

Clara çaresizce aldığı nefesin boğazındaki düğümü çözmesini bekledi. *Sen yetişkin bir kadınsın. Bunu yapabilirsin.* "Oral seks." dedi, fısıldamamak için acı çekiyordu.

"Ona mı fazla yapıyorum yoksa bana mı fazla yapılıyor?"

"Ona." Eğer şu an yer yarılrsa ve içine girebilse, Clara çok minnettar olurdu.

"Devam et." Yüzündeki boş ifade durumu tam olarak anlamadığını ama algılamaya çalıştığını söylüyordu.

"Bütün o..." Bir sonraki kelimelerin ağzından dökülmesi için kendini hazırladı. "Ağız oyunlarını şaşırtıcı buldum."

Josh, lamba ya da ortadaki sehpa Clara'nın konuştuğu dilin çevirisini yapacakmış gibi odaya bakındı. "Anlayamıyorum."

Clara şu an bilerek kalın kafalılık ettiğini düşünmüyordu. "Çok benim tarzım değil, sanırım. Gerçi videodaki kadın oldukça keyif alıyor gibi görünüyordu, o yüzden bence bunu kişisel bir tercih olarak işaretleyebiliriz." Ellerini özenle önünde birleştirdi.

Josh'ın gözleri kısıldı. "Partnerlerin genelde seni nasıl getiriyor?" Sesinde çapkınlıktan eser yoktu. Sanki her an cebinden gözlüklerini çıkaracak gibiydi.

Konuşmaları pek de iç açıcı sayılmayan geçmiş cinsel deneyimlerine doğru beklenmedik ve tehlikeli bir yön almıştı. Clara, ayağını halının üstünde hareket ettirerek kumaşın parmaklarının altında hareket edişini izledi.

“Bekle bir saniye.” Fark etmiş olmalıydı. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Josh aceleyle elini koluna koydu. “Clara Wheaton, lütfen bana bir erkeğin seni orgazma ulaştırdığını söyle.”

Clara sallayabilmesi için beyaz bir bayrak diledi. “Bazıları denemediğinden değil,” dedi, çıktığı birkaç tatlı ve iyi niyetli çocuğu korumak istercesine. “Sadece hiç olmadı ve bir süre sonra artık karşımdakinin de kötü hissettiğini anlıyordum. O yüzden iki taraf için de benim *kendi başımın çaresine bakmam* daha az tuhaf ve verimli göründü.”

Kafasını öyle şiddetle salladı ki Clara boynunun nasıl olup da kırılmadığını düşündü. Bu sefer gözleri vücudunda arsızca gezindiğinde, bunu onu utandırmak için yapmadığını biliyordu.

“Ne kadar yazık.”

Tepkisinden ne anlaması gerektiğini bilmiyordu. Neredeyse sinirli görünüyordu. Taşındığından beri gördüğü en canı sıkkın hâlindeydi. Belki de ona acıyordu. Clara’nın onun acımasına ihtiyacı yoktu. Ona genelde ailesi hakkında küçümseyici sözler söyleyen insanlara attığı donuk bakışlarından attı.

“Pardon ama,” derken olabildiğince dik oturdu. “Ben kendime dünyanın en tatmin edici orgazmlarını yaşıyorum.”

Josh’ın gözleri, bu itirafın aklında yarattığı görüntüyle parladı. “Eminim yaşıyorsundur. Ama aynı şey değil. Kontrolü kaybetme düşüncesi seni hiç heyecanlandırmıyor mu?”

Sözlerine devam ettiğinde sesi bal gibiydi ve sanki vücudundan kayıyordu. Yavaş, tatlı ve tenine yapışıyormuş gibi... “Senin onu ne kadar istediğini umursamayacak biri için yanıp tutuşmuyor musun? Sen yalvarana kadar kendini bırakmana izin veremeyecek biri için?”

Clara’nın belinden aşağısı kasıldı. Kendine Josh’ın ses tonunun Clara’dan hoşlandığı için değil, sadece derdini anlatmak için böylesine vaat dolu olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Ne yazık ki bunu bilmesi bile onu, Josh’ın dilinin delicesine çarpan nabzının üstünde kaymasını dilemekten alıkoyamıyordu.

“Hiç birinin vücudunu tam anlamıyla tanımasına izin vermedin mi? Çok iyi hissettirdiği için acı ve zevk arasındaki çizgi kaybolana kadar her bir zerreni tatmasına? Çok fazla şey hissettirdiği için?”

Clara, zihninin az önce izlediği videonun Josh’ın rol arkadaşının yerine kendini koyduğu korkunç versiyonunu oynatmasını engelleyemedi.

“Senin için sertleşecek birini istemiyor musun? Kahrolası. Derecede. Sert. Sona yaklaşırken kıvranışını, nefes nefese kalışını ve belini yay gibi genişini izleyecek birini?”

Clara’nın gözleri kapandı. Josh onu hem olağanüstü hem de korkunç bir yere götürmüştü.

O, konuşmaya devam ettiği ve şu ana kadar ona verilmiş herhangi bir öpücükten daha ikna edici olan o ses tonunu kullandığı sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama Josh konuşmaya devam etmedi. Onun yerine aralarında görünmez bir şekilde asılı kalmış çekime son verdi. Gözlerini açtığı anda, Josh sırtını koltuğa yaslayarak iyice yerleşti.

“Tanrım, Clara.” Ellerini özensizce saçlarının arasından geçirdi. “Eğer bu saçmalığa katlanıyorsan bir avuç tembel pislikle çıkmışsın demektir. Seks verimlilikle ilgili değil.”

“Senin için öyle olmayabilir,” dedi alçak bir sesle.

Josh’ın bakışları onu delip geçti, öyle derin bakıyordu ki bir anlığına saçma da olsa hem kıyafetlerinin hem de teninin altını ve orada gittikçe büyüyen derin güvensizliği görüp göremediğini merak etti.

Josh ayağa kalktı. “Ne var biliyor musun? Hayır.”

Meydan okur gibi önünde kavuşturduğu kollarının hareketlerini izledi.

“Hayır mı?” Clara kupkuru dudaklarını yaladı.

“Hayır,” dedi, bu sefer yapılması gerektiğini düşündüğü şeyden daha da emin bir şekilde. “Bu kabul edilemez.”

“Öyle mi?”

Josh yüzme yarışına hazırlanan bir dalışçı gibi omuzlarını ve boynunu esnetti.

“İç çamaşırını çıkar,” dedi. Sesi sakın ve ölüm kadar ciddiye.

Clara’nın gözleri sözlerinin gücüyle ağır bir şekilde kapandı ama bir an sonra zihni de vücudunun tepkilerini yakaladı. “Özür dilerim, ne dedin?”

“Bu durumu düzelteceğim,” dedi Josh, basit bir gerçeği belirtiyormuş gibi. “Hemen şimdi.”

“Ciddi olamazsın.” Gülmek istedi ama Josh’ın keskin kararlılığı karşısında yapamadı. “Bu delice.”

“Bak. Büyük bir ünün ya da ihtişamın hayalini falan kurmuyorum ama hayatımın şu noktasında kadınların daha şiddetli ve daha çok orgazm olmasını sağlamak tek misyonum. Ve senin varlığının bu misyonun bir istisnası olması bütün dünyamı altüst ediyor.”

“Tabii, bu şekilde söyleyince de kulağa çok seksi geliyor,” dedi Clara, ifadesizce.

“Seksi şeyler mi duymak istiyorsun?”

“Hayır!” Çekiciliği zaten onu sersemletmeye yetiyordu. Kollarını öne doğru uzattı. “Ben sadece... fark ettin mi bilmiyorum ama ben öylesine seks yapan bir kız değilim.”

“Hiç fark etmemiştim.” Beklentiyle bakıyordu. Clara istediği gibi harekete geçmediğinde Josh iki parmağını *hadi yapalım şu işi* der gibi sallamaya cüret etti.

Clara huzursuca geceliğinin etek ucuyla oyalandı. “Hassasiyetime minnettarım. Yani... sanırım. Ama iç çamaşırımı falan çıkaramam. Seni neredeyse hiç tanımıyorum ve senin bu alanda oldukça fazla deneyimin olduğunu anlıyorum ama benim şey yapabileceğimi sanmıyorum...şey... neden bahsettiğimi biliyorsun işte.”

Kollarını sıvazladı. Gecenin aldığı beklenmedik yön onu allak bullak etmişti. Ev arkadaşını asla internette araştırmamalıydı.

“Ne önemi var? Bunu söylemenin daha az pislik bir yolu yok

ama haftada en az elli kadın kendileriyle bunu yapmam için yalvarıyor. Tamamen tarafsız ve profesyonel olacağım. İzci sözü.”

“Pekâlâ. Bunu söylediğim için muhtemelen başım derde girecek ama bu konuşmanın Amerika Erkek İzçileri tarafından onaylanacağını hiç sanmıyorum.” Eliyle üzerinde yaratacağı yıkımı hayal etmekten kendini alamadı.

“Eğer seni daha iyi hissettirecekse iç çamaşırının üzerinden yapabiliriz.”

“Yapabilir miyiz?” Josh bütün engelleri aşmaya gönüllü gibiydi.

Yüzündeki rahatlatıcı gülümsemeyle kafa salladı. “Bu kadar fazla düşünme. Bu içler acısı problemin icabına bakacağız ve bir dahaki sefere kütüphanede tanıştığın bir çocukla sevişeceğin zaman ondan hak ettiğini talep etmeye hazır olacaksın.”

Clara neredeyse koltuktan düşecekti. Onunla ilgili gerçekten bir sorun olmalıydı çünkü Josh’ın delice teklifini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Onun gibi kadınların böyle uygunsuz teklifler alması çok olağan değildi ve görünüşe göre Clara, bundan hoşlanmıştı. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna aşkın ve macera yaşamamanın tadına bakabilmek için gelmişti. Bu rastlaşma tam olarak düşündüklerinin karşılığı olmasa da düşüncesi bile kalbinin, eski hayatının hiç yapamadığı kadar şiddetle çarpmasına neden oluyordu.

Bunu bilimsel bir deney gibi düşün.

“Ya işe yaramazsa?” Sesi korkunun iziyle titredi. “Ya problem bensem?” Bunu daha önce duymuştu. Seksten herkes gibi zevk alabilmek için fazla kontrolcü, fazla takıntılı ve fazla iffetliydi. Ona böyle söylenmişti.

Josh sözlerinde tereddüt etmedi. “Eğer seni parmaklarımla getiremezsem,” dedi, sesi nazik ve kadife gibi yumuşaktı. “Bu benim problemimdir. Senin değil. Ve eğer böyle olursa da başka bir şey deneriz. Her vücut farklıdır ve bu hiçbirinin kusurlu olduğu anlamına gelmez.”

Clara ellerini hain geceliğine sildi ve gücünü topladı.

Bunu yapabilirdi. Bir geceliğine böyle şeyler yapan bir kız olabilirdi.

“Tamam.” Sesi sanki çok uzaktan geliyordu.

Josh’ın gözleri, Clara’nın daha önce görmediği şekilde zaferle parladı. “Evet mi diyorsun?”

“Evet diyorum.” Midesi isyankâr bir şekilde çalkalandı. “Peki, ne yapmalıyım... ben... yani... nereye...”

İlk defa Josh onu sataşarak rahatsız etmiyordu. Clara’yı kendi ve koltuğun arasında sıkıştırırken gözleri dudaklarına kilitlenmişti.

Bu yakınlıktayken bütün çillerini görebiliyordu ama birer takımyıldızına benzeyen noktaları zar zor sayabilirdi. Tanrım, onu öpmek cennetin ta kendisi olmalıydı. Ama dudakları kendinin-kine bir nefes uzaklığındayken korkup içgüdüsel olarak kendini geri çektiğinde, kafası koltuğun arkasında kalan duvara bir *küt* sesiyle çarptı.

Gülüşü neredeyse bir mırıltı gibiydi. “Endişelenme, Wheaton. Kuralları unutmam.”

Becerikli bir hareketle arkasına yaslanmasına yardım etti. Ona bir sevgiliden çok, ürkek bir hayvan gibi yaklaşıyordu. Her dokunuşu dikkatli ve kontrollüydü. Bu anlamaya profesyonel bir gözle baktığının hatırlatıcısı gibiydi. Zevkten çok işiymiş gibi.

Bacaklarının arasına çökebileceği kadar yer açmak için dizlerini araladı. “İstiyorsan gözlerini kapatabilirsin.”

Clara minnetle sunduğu bu çıkış yolunu kabul etti. Bu gece, onu ibretlik bir hikâyeye dönüştürebilirdi ama hayatında bir kez ele geçirecebileceği bir fırsatı tanıyacak kadar şans heba etmişti.

Bacaklarını daha fazla açabilmek adına koltukta biraz daha aşağı kayd. Bu küçük hareket onun bütün hayatı boyunca yaptığı her şeyle kıyaslanınca, içlerinde uygunsuza en yakın olanıydı.

Josh başparmağıyla baldırının hassas derisini okşadığında Clara titredi. “İyi misin?”

Clara cevap vermek için ağzını açtığı anda dilinin ucundaki kelimeler dudaklarından dökülmedi.

“Sorun yok,” dedi sert bir sesle. Sanki biri ses tellerini zımparalamış gibiydi. “Cevap vermene gerek yok.” Çoktan yanan teninde nefesinin sıcaklığını hissetmek acımasız bir işkenceydi. “Nelerden hoşlandığını kendim öğrenirim.”

Clara çaresizce düşünmemeye çalışırken Josh, iç çamaşırının bacağıyla kesiştiği çizgiyi öptü. Dudaklarının dokunuşu vücudunun alt kısmına elektrik akımı gibi çarptı. Birinin, ona en son cinsel sebeplerle dokunmasının üzerinden utanç verici derecede uzun bir zaman geçmişti.

Josh, çıldırtan bir yavaşlıkla ağzını ve ellerini bir maestro gibi kullanarak bacaklarından aşağı doğru yavaşça indi ama bunu, belli bir rutinde yapmıyordu. Asla uzun süre tek bir yerde kalmayarak ve vücudunun en ilgiye muhtaç noktalarını her defasında es geçerek ona dokunmaya devam etti. Her çıldırtıcı dokunuş Clara’yı daha arzulu, daha muhtaç hissettiriyordu.

Sonunda parmaklarını iç çamaşırının önüne hafifçe değdirdi. Kumaşın üstünden hissettiği bu belli belirsiz dokunuş onu nefessiz bırakıyordu. Clara tam ona rahatlama şansı vereceğini düşündüğü zaman Josh, tam tersini yaptı ve iç çamaşırından uzaklaşarak tekrar bacağından aşağı doğru açgözlü öpücükler kondurmaya başladı.

“Ah, hadi ama.”

“Affedersin.” Josh hafifçe dizinin arkasını çimdiklediğinde Clara, istemsizce küçük bir inilti çıkardı. “İstediğin bir şey mi vardı?” Bir de masummuş gibi konuşmaya cüret ediyordu.

Clara koltuğun kolçağını kavradı ve inlememek için dilini ısırıyordu. Yavaştan almasını daha ne kadar kaldırabileceğini bilmiyordu. Kısa kesmesini ve sadede gelmesini istemek kabaca mı olurdu?

Tekniğini sevmediğinden değildi. Yavaş, nazik dokunuşları vücudunu gevşetiyor, çevresindeki her şeyi unutturuyordu. Ama ona

bir orgazm sözü verilmişti ve Josh ne kadar yetenekli olursa olsun, bu sözü baldırlarını öperek yerine getiremezdi. Clara kalçalarını kaldırdı ve bunun ona yardımcı olacak bir ipucu olmasını umdu.

Yönlendirmesini takip etmek yerine Josh ellerini üstünden tamamen çekti ve merkezini örten kumaşı öperken ona ağzının ıslak sıcaklığından başka bir şey vermedi. "Beni acele ettirmene izin vermeyeceğim."

Elleri dizinin üstünü hafifçe okşadığında deliye döneceğine yemin edebilirdi. Son beş dakikada vücudundaki sinir uçlarının sayısı artmış gibiydi.

Josh, bileğinin üzerinde parmak uçlarını dairesel hareketlerle gezdirip hassas derisini dudaklarının arasına aldığı anda Clara, cezalandırılıyormuş gibi hissetti. Ama bu, daha önce aldığı hiçbir cezaya benzemiyordu.

Tanidik şüphe ve korkuları aklına girmeye başlamıştı: Çok uzun sürüyordu. Eninde sonunda yorulacak ya da sıkılacaktı.

Josh düşüncelerinin başka yerlere kaydığını fark etmiş gibi görünüyordu çünkü baldırını daha sert ısırılmıştı. Dişlerinin baskısı, vücudunu sızlatan zevk ve acı, zorlukla nefes almasına sebep oluyordu. Belinden aşağısı karıncalandı. Sanki koltuğu canı pahasına tutmayı bırakıp, Josh'ın onu mahrum bıraktığı rahatlamayı kendisine vermesi için yalvarıyor gibiydi.

Clara zorlukla aldığı nefeslerin arasında yutkundu.

"Wheaton," dedi Josh, sakince. "Bu yalnızca sen sakinleşirsen işe yarar. Bitiş çizgisini düşünme, tamam mı? Senden karşılamayı beklediğim hiçbir beklentim yok."

Dilini kalçası boyunca hareket ettirdi.

"Saatler sürse de umurumda değil."

Saatler mi?

"Olmam gereken başka hiçbir yer yok."

Şu noktada yalnızca sesinin tınısı bile ateş basmasına sebep oluyordu.

“Durmaya hazır olduğunu söyleyene kadar sana çok iyi hissettireceğim.”

Clara kelimelerini neredeyse bacaklarının arasında hissediyordu. Her hece nabız gibi çarpıyor, onu ayırt edemediği, adını koyamadığı hislerle dolduruyordu. Bütün duyguları bir araya geldiğinde ısrarcı bir *ihtiyaç* hissine dönüştüler.

Josh avucunun içini amına bastırduğunda gözkapaklarının ardında kıvılcımlar parladı. Clara hanımefendilere hiç yakışmayan bir ses çıkardı. *Bir de bir dakika önce ayak bileğindeki dişlerinin iyi hissettirdiğini sanmıştı.*

Josh bir eliyle bacağı kavrayıp diğerini de yavaşça klitorisini okşamak için kullanmadan önce külotunun nemlenmiş kumaşında parmaklarını gezdirdi.

O vücudunu insafsızca keşfederken, her okşayışıyla içinde daha derin ve daha keskin bir istek uyanan Clara, kendini kıvrırken buldu. Yirmi yedi yıl boyunca, Josh’ın bütün duyularına hükmederken verdiği zevkin ucuz bir taklidine tamah etmesi kadar derin acımasız bir cilvesiydi.

Tamamen yabancı biriyle oturma odasının orta yerinde, hem de özenle hazırlanmış yavaş R&B şarkıları listesi olmadan, böylesine ani bir şehvetle yakınlaşmış olması onu isyankârlıkla sarhoş ediyordu. Şu noktada Josh’ın ona vereceği her şeyi seve seve alır ve daha fazlası için yalvarırdı.

Vücuduna elinde altından bir keman tutuyormuş gibi nazikçe dokunuyordu. Clara tamamen giyinikken bile, sevişmedeki hünerlerinin yalnızca küçük bir kısmını kullanarak onu getirebileceğini kanıtlama yolunda insafsızca ilerliyordu. Josh onu dilediğince eğip bükerken, sert mizacı ve baskınlığı her şeyi daha ateşli hâle getiriyordu. Nefes bile alamaz hâle gelmişti. Clara, hareketleri bir bütün olup kadınlığını zonklatırken ne yaptığını anlamıyor, hatta takip bile edemiyordu.

Dokunuşları öncesinde değişken ve hafifken, şimdi sürekli ve

daha kendinden emin hâle gelmişti. Clara iç çamaşırlarının sırlıklam olduğunu biliyordu. Umurunda olduğundan değildi. Bir noktada Josh, içindeki bütün utancı söküp almış ve yerine saf arzu koymuştu.

Orgazmın uçurumunda geziniyordu. Vücudu o kadar hassaslaşmıştı ki her an, her dokunuş ona neredeyse yamaçtan aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissettiriyordu. İnlemeleri arttıkça Josh da dokunuşlarını sertleştiriyordu ama asla yeterli gelmiyordu.

Dakikalar geçmesine rağmen Josh onu hâlâ *sona ulaşması* için acele ettirmemişti. Bir an bile savunmasız hâlinden yararlanarak verdiği karşılığını almaya çalışmamıştı. Yaptığı her şey onun, uçurumun kenarında bir dakika daha dayanamayacak hâle gelene kadar zevk alması, tadını çıkarması içindi.

“Lütfen,” dedi Clara, boğuluyormuş gibi.

Josh ellerinin hareketlerini yavaşlattı. “Neye ihtiyacın var?”

İkisi de cevabı biliyordu ama bunu yüksek sesle söylemek? Clara kafasını iki yana salladı.

Piç herif iki elini de üstünden tamamen çekti. Aldığı bütün zevk öylece durmuştu.

Gözlerini açtığında Josh’ı geriye yaslanmış hâlde buldu. Eğer büyümüş gözbebekleri ve kemerinin altındaki gerginlik olmasaydı, birazdan akşam haberlerini tartışacaklarmış gibi gözükebilirdi.

“Boşalmak istiyorum, göt herif,” dedi dişlerinin arasından tıslarcasına.

Josh gülümsedi. “Ah, öyle mi? Neden daha önce söylemedin ki?”

Clara hüsrarla inledi ve o kendini beğenmiş, aptal suratına bakmamak için gözlerini kapattı. Aklının her köşesine kazınmış o tanıdık fantezinin işini göreceğini umarak Everett’i düşünmeye çalıştı. Clara’nın elleri koyu renk saçlarının arasında gezinirken Everett’in gözlerinin dudaklarında olduğunu hayal etti. Ama bir

sebepten hayalleri midesinde kelebeklerin kanat çırpmasına sebep olmuyordu.

Göz pınarlarında hüsrânının gözyaşları birikmişti. O sırada Josh'ın sözleri kıvranan vücuduna işkence ediyordu. "Gözlerini tekrar aç ve sana istediğini vereyim."

Akıllıca olmadığını bilse de söylediklerine uydu.

Kibar duruşu değişmişti. Yüzünde kendinden oldukça emin olduğunu ve belli belirsiz de olsa onu sahiplendiğini söyleyen bir ifadeden başka bir şey yoktu. Clara göz temasının kalp çarpıntısına sebep olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti.

Bu yakınlaşma yalnızca onun vücudu, onun zevk almasıyla ilgili olabilirdi ama Josh'ın kendini avutacağı şeyi de bulmuştu. Clara onu delirmişçesine inleyen bu adamın kimliğini asla unutamazdı. Onu uçuruma taşıyan kişinin tam olarak kim olduğunu biliyordu.

"Arsızlık sana yakışıyor," dedi Josh ve bu kez ellerini üstüne koyduğunda kendini tutmadı. Temposu ve tekniğindeki değişim baş döndürücüydü. Daha öncesinde onunla oynuyordu. Marifetlerini gizli tutuyordu ve nedeni çok belliydi. Hiç kimse, hele de onun gibi biri, böylesine şiddetli bir zevk karşısında uzun süre dayanamazdı. O anda Clara'nın hiç gücü yoktu. Sonsuza dek yoldaşı olarak gördüğü otokontrolünün bir parçası bile kalmamıştı. Josh'ın onu nasıl parçalara ayırdığı dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun kollarının arasında titrerken vücudundaki bütün gerginlik aniden uçup gitti.

Birkaç dakika sonra kasılmaları yavaşça son bulurken, Josh boğazını temizledi ve bacaklarını hafifçe birbirine bastırdı. Ama dokunuşundaki şehvet hâlâ oradaydı. Yüzünde artçı sarsıntıları karşılayan bir sevgiliden çok arabasının bagajını kapatan bir adamın kayıtsızlığı vardı.

"Tamam, bu iş bu kadar."

Clara kendini toplamaya çalıştı. Doğru. Josh. Orgazm. O ve Josh. Orgazm. O... Ah, Tanrım.

“Özür dilerim,” dedi mekanik bir şekilde. Eliyle alnını silerken şu an muhtemelen çalı süpürgesine benzeyen saçlarını bir kenara çekti.

Josh ayağa kalktı.

Clara’nın gözleri pantolonun önündeki şişkinliği buldu ve güdümlü bir füzeye bakıyormuş gibi baktı.

Vay canına. Tamam. İstemsiz bir reaksiyon göstermiş olmalıydı. Feromonlar yüzünden. Bu normaldi. Sanırım. Endişelenmesine gerek yoktu.

“Endişelenme, Wheaton. Utanacak bir şey yok. Bunu şu şekilde düşün; Connecticut’a döndüğünde bu senin için harika bir hikâye olacak. En az bir yıl boyunca anlatılacak eğlenceli bir şeylere ihtiyaç olduğunda, *Bir Porno Yıldızının Beni Boşalttığı Gün* hikâyesinin ekmeğini yiyebilirsin. Tanrım, içinde bulunduğun toplulukları düşünüyorum da bu hayatının sonuna kadar bile böyle devam edebilir.”

Clara irkildi. Josh onun ne kadar çaresiz olduğunu düşünüyordu? Bu dünyasını sarsan deneyimi gerçekten sadece kendisi mi yaşamıştı? Onun kadar deneyimli olmadığını kabul ediyordu ama Clara, bunun belki onun için de sıra dışı olmuş olabileceğini düşünmüştü.

Yerden çantasını aldı ve vücudunun önünde tuttu.

Aptal. İç çamaşırının üstünden öylesine birkaç dokunuşun Josh’ın cinsel radarına bile girmiş olabileceğini nasıl düşünebilmişti? Akı ve vücudu anlaşılabilir bir savaşın içinde gibi görünüyordu.

Onu o kızıl saçlı kadınla izlememiş miydi? İnanılmaz görünen kadınlarla yolun sonuna kadar gitmek onun rutiniydi.

Josh’ın muhtemelen bir incir ağacıyla bile kimyası tutardı.

“Tabii.” Clara koltuğun dikişinden kaçmış ipliği çekiştirdi. “Bu senin için iş gibi bir şeydi sanırım.”

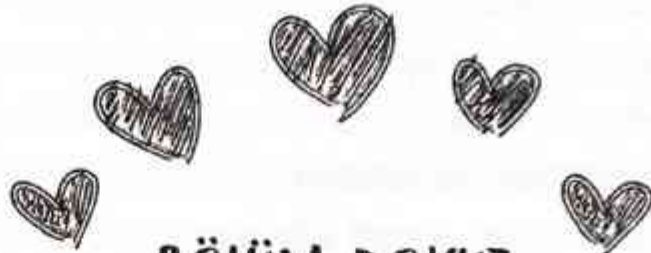
Bir parçası karşı çıkmasını istiyordu. Ona özel olduğunu söylemesini.

“Komik olma.” Josh odasına doğru arkasını döndü. “İşte para alıyorum.”

Utancı boynuna baskı yapan kanlı canlı bir şeye dönüşmüştü.

Clara, Everett ona tek koluyla baştan savma bir şekilde sarılıp, onu öylece kapının önünde bıraktığı gün utancın en yüksek noktasına ulaştığını sanmıştı. Şimdi görüyordu ki yanılmıştı.

Kapının önünde incelikten yoksun bir şekilde bırakılışına katlanabilirdi. İşsiz birkaç hafta da geçirebilirdi. Ve hatta yıllardır birikmiş kirli bulaşıkların hepsini kırk sekiz saatte yıkayabilirdi. Ama Clara, saç diplerinden ruhunun derinliklerine kadar biliyordu ki ev arkadaşının ona acıdığı için dokunduğu farkındalığıyla bu evde daha fazla kalamazdı.

BÖLÜM DOKUZ

Hiçbir şey kafein ve karbonhidrat kadar “özür dilerim” diye bağıramazdı. En azından Josh hayatı boyunca bunu öğrenmişti.

O yüzden uyuyamayınca yatağından hızla çıkmış ve bildiği en iyi fırına gitmek için arabasını şehrin diğer ucuna sürmüştü. Sabahın bu korkunç saatinde, sekizde, yollar evi ve işi arasında mekik dokuyan insanlarla doluydu. Ama Josh, Clara’ya benzinlikten ya da yerel bir kafe zincirinden fazla pişmiş kruvasanlar ya da yanmış muffinler götürmeyi göze alamazdı. Dün geceki tepkisine bakılırsa ona L.A’deki en iyi babkayı* götürse bile, Clara onunla bir daha konuşursa şanslı sayılırdı.

Josh dün gece kelimeler ağzından çıktığı saniyede, Clara’yı getirmesinden hemen sonra yanlış yolu izlediğini biliyordu. Ama adil olmak gerekirse bu deneyim onu da tam anlamıyla bir döngüye sokmuştu. Farklı bir kadınla olmanın yeniliğinin ona ufak bir heyecan katmasını bekliyordu. Belki de Clara kadar erdemli ve tutucu birinden, tutkulu bir karşılık almaya çalışmanın yaşatacağı rekabet hissini beklemişti. Ama beklemediği bir şey varsa o da başını döndürecek kadar güçlü bir tutkuyla sarsılmaktı.

Josh, kendi evinin koltuğunda iç çamaşırları üzerinden yapılan birkaç okşamadan çok daha fazlasını yapması için para alıyordu. O kumaş külot ona böyle hissettirmemeliydi. Clara’nın vücudunun pürüzsüzlüğünü ya da yaptığı bir şey hoşuna gittiğindeki inleme şeklini aklına kazımış olmamalıydı.

* Polonya’da, Litvanya’da çikolatalı bir ekmek. -çn.

Josh kadınları binlerce kez parmaklarıyla getirmişti ama lisede ön sevişmeyi ana yemekten çok meze gibi görmeye başladığından beri yalnızca birkaç okşamanın ona böyle hissettirdiği olmamıştı.

O yüzden güvende olmalıydı. Ama Clara'yla ilgili bir şey; çıkardığı sesler, hareket etme şekli ya da ikisinin şeytani kombinasyonu ile ilgili bir şeyler, Josh'ı onun büyüüne kapılmaya bir adım daha yaklaşıtıyordu. Çünkü onu izlerken, parmaklarına sürtünüşünü ve daha fazlası için kıvranışını izlerken, sanki kendi teni ona dar gelmeye başlamıştı. Özellikle de *lütfe*n dediği an. O an mesafeli bir asilzadeye benzemiyordu. Açgözlü görünüyordu. Josh bunu tanımlayacak başka bir kelime, daha kibar bir kelime bulamıyordu. Saçları darmadağınktı. Dolgun dudakları birbirinden ayrılmış ve sürekli dilini üstlerinde gezdirdiği için nemliydi. Aleti bu görüntüye bayılmıştı. Bu ahlaksız görüntüsüne. Belli ki daha önce fark etmediği bir iyi kız fetişi vardı.

Josh onu yeni yetme bir oğlan gibi izlemişti. Gözleri aldığı zevke şahitlik edebilmek için öylesine açgözlüydü ki Clara'yı korkutmuş bile olabilirdi. Çünkü nerede, ne yaptıklarının farkındalığı ona ulaşır ulaşmaz tamamen sessizleşmişti. Josh kafasından aşağıya bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissetmişti. Neredeyse her şeyi mahvedecekti. Clara'ya profesyonel olacağına dair söz vermişti ama tam bir amatör gibi davranmıştı.

Başarısız olmuştu. İyi olması gereken tek şeyde.

Josh şeytani şekerlemelere bir besin değeri katıyormuşçasına eklenen meyve, tereyağı ve şekerin havada asılı kalmış ağır kokusuna açılan kapıyı ittirerek fırına girdi. Tezgâhın arkasındaki adamı daha önceki gelişlerinden hatırlamıştı.

"Selam, Frankie. Bugünün spesiyali ne bakalım?"

"Muzlu kremalı tart ve incirli tartoletler." Vitrindeki yerlerinden birkaç tane tepsi çıkardı.

Josh kafasını salladı. Bu tatlılardan hiçbiri ona ev arkadaşını çağırıştırmıyordu. Onu henüz tam olarak tanıyor sayılmazdı ama istiyordu. Bu onun için de sürpriz olmuştu. Onu tanımak istiyor-

du. Onda Josh'ın merakını uyandıran bir şeyler vardı. Connecticut'tan gelen züppe bir kızla ilgili önyargılarına meydan okuyan bir şey.

Dün gece Josh'a, daha önceki partnerlerinin onu kendi işini görmesi için yarım bıraktığını itiraf ederkenki huzursuzluğu, tepesini attırıyordu. Ona diğer erkeklerin veremediği, daha da kötüsü veremeyeceği her şeyi vermeye kararlıydı. Ona yardım etmeyi teklif edişi işten çok ilahi bir çağrı gibi gelmişti. O yüzden zihninde çalan alarma rağmen elini taşın altına koymuş ve kendine bu hareketinin yalnızca kamu hizmeti olduğunu söylemişti.

Ereksiyonunu hesaba katmamıştı.

Josh aldığı beklenmedik zevk karşısında dişlerini sıkmış ve bu neredeyse bir anlığına işe yaramıştı. Ama Clara adım adım boşalmaya yaklaştıkça, dünyaya karşı inşa ettiği duvar yıkılmaya başladıkça, ona verdiği bütün sözleri unutmuştu.

Sonrasında Josh gerçek dünyaya dönüşünü izlemiş ve bu anın büyüüne kapılmıştı. Gözleri netlik kazanıp, nefesi yavaş ve dengeli hâle gelirken onu izlemişti. Bu anın kendisine ait olmadığını hatırlayana kadar gül rengindeki yanaklarının ve pembe dudaklarının görüntüsünü kana kana içmişti. Clara'nın orgazm sonraki ışıltısı, bir yıldız kadar parlak ışıltısı, aklına kazıyabilmesi için ona ait değildi.

İkisi de Josh'ın Clara'ya âşık olmakta özgür bir herif olmadığı gerçeğini unutma riskine giremezdi. Hayır. Josh Darling muhtemelen seneye bu zamanlarda ününü yitirmiş olacak ikinci sınıf bir yetişkin performans sanatçısıydı.

Biriyle yakınlaştıktan sonra muhtemelen beklediği şeyleri Clara'ya o veremezdi: Konfor, güven, romantizm. Bu söz konusu bile olamazdı. Tamamen konu dışıydı. Düşünmese daha iyi olurdu.

Kontratı onu büyük bir karmaşayla baş başa bırakıyordu. Ayrıca Naomi ve Bennie'yle olan ilişkisini düzeltmesi gerektiğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. İhtiyacı olan son şey Clara Wheaton'ın onunla ciddi bir ilişki istemesiydi.

O yüzden lafı dolandırmayacaktı. Aralarındaki çekimin başladığı gibi hızla son bulduğunu ona gösterecekti.

“Küçümsendiğini hissedenden bir kadın için ne önerirsin?”

“Şu limonlu küçük keklerden.”

“Küçümsenmekle küçük, birbirine benzeyen kelimeler diye mi böyle diyorsun?”

“Aynen öyle.”

Frankie’nin düz mantığını yargılayamasa da Josh’ın daha fazlasına ihtiyacı vardı. Clara’nın attığı o son yaralı bakışı aklından atmak için ne yaparsa yapsın, dün gece zihnini kemiren tek bir düşünceyle saatlerce yatakta dönüp durmuştu. Ya uyandığında Clara gitmiş olursa?

Sonunda cesaretini toplamış ve banyoyu kontrol etmişti. Yalnızca musluğun yanında, kendininkinin yanı başında yer alan diş fırçasını görmek bile bütün korkularını silivermişti.

Bu beklenmedik bir durumdu. Josh, Clara’nın gitmesini istemiyordu. Bu evin ona kalacağı anlamına geliyor olsa bile istemiyordu. Evin içinde sonsuza dek çıplak gezip kavanozdan fıstık ezmesi yiyebileceği ve hoparlörleri patlayana kadar Ramones* çalabileceği anlamına geliyor olsa bile istemiyordu.

“Çikolatalı kruvasanlara ne dersin? Kadınlar çikolata sever, öyle değil mi?”

“Harika bir seçim.” Frankie birkaç tane kruvasanı pembe bir pakete koydu. “Eğer hanımefendinin tepkisinden bu kadar korkuyorsan sana birkaç tane de ekler almanı önerebilir miyim?”

Josh, Clara’nın kurallarından nefret ediyordu. Hayatını o korkunç ameliyat oyunlarına çeviriyordu. Sanki bardak altlığı kullanmayı unuttur ya da sütü kullandıktan hemen sonra buzdolabına kaldırmayıp tezgâhta bırakırsa hayali hastasını öldürecekti.

Clara ondan şimdiden nefret ediyordu. Hâl böyleyken onu bu haftanın sonuna kadar Danvers Caddesi’nde tutabilirse bile şanslı sayılırdı. “Ne var biliyor musun? Bana bütün tepsiyi versen iyi olur.”

* Ramones, Amerikalı bir punk rock grubudur. -çn.

Everett Bloom'un canı cehenneme. Clara bu şehirden ne kadar erken çıkabilirse o kadar iyiydi.

Onu Jill'in ofisine götürmesi için çağırdığı aracın camından yolu seyrederken, asla azalmayan trafik onunla alay ediyordu. Metroyu özleyeceğini hiç düşünmezdi. Telefonundan bir harita açtı. *Yalnızca birkaç mil daha.* Bu kadar uzun süre sonra halasının hayatına dalmasının ardından, bir veda bile etmeden gitmeyi Clara'nın midesi kaldırmazdı.

Bu sabah kalktığında Josh çoktan gitmiş ve Clara'yı acımasız günüşiğinde onunla yüzleşme işkencesinden kurtarmıştı. Dün gece yaşananların onu neden bu kadar utandırdığını anlayabilmesi mümkün değildi.

İçgüdülerini takip etmesi bu hafta ikinci kez bir skandalın içine düşmesine sebep olmuştu. Josh, Clara'nın vücudu hayatında yaşadığı en yoğun cinsel deneyimin uçurumundan nasıl ineceğini bilemediği için, uyuyamamasının ne demek olduğunu asla anlayamazdı.

Saat neredeyse sabah ondu. Josh muhtemelen şimdiye kadar kendisinden on kat daha ateşli kadınlarla, bundan on kat daha müstehcen şeyler yapmış olmalıydı.

Dalından yeni koparılmış çiçekler, açık topaz rengi perdeler ve antik görünümlü çiçek desenli bir kilim Wheaton + Partners

Public Relations ofisinin endüstriyel çizgisini yumuşatıyordu. Clara Jill'in ofisinin kapısını tıklattığında halası kafasını bezgince bilgisayarından kaldırdı.

"Selam." Yüzündeki resmiyet aniden silinmişti. "Burada ne arıyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Yani, olacak. Seni iş yerinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. New York'a geri dönmeden önce seninle vedalaşmak istedim." Beşteki uçuşu daha hızlı gelemez miydi?

Jill'in yüzünde endişenin izleri belirdi. "Ama daha yeni taşınmıştın."

"Evet, ama öyle görünüyor ki ev arkadaşım ile işler umduğum kadar yolunda gitmeyecek." Durumu olduğundan hafif gösterme çabaları nafileydi. Josh'la arasında filizlenen kırılgan arkadaşlık bağı her neyse, şimdi onu tamamen yok etmişti. "Bence kalıcı bir hasara sebep olmadan buradan ayrılmam en iyisi."

Clara dün gece öyle kontrolden çıkmıştı ki koltukta çıldırması gibi kıvranan o kadını tanıyamıyordu bile. Kendini gülünç duruma sokmuştu ve şimdi eşyalarını toplayıp gitmekten başka çaresi yoktu.

Jill cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki elindeki klasörü göğsüne bastırmış genç bir adam o daha konuşmadan aniden odaya daldı.

"BB konuşmasını bitirdi. Görüşmeye devam edebilmek için seni konferans odasında bekliyor." Gözlerindeki ifade, korkmuş bir yaban tavşanınıninkileri andırıyordu. Görünen o ki bölge başsavcısı bekletilmekten hoşlanmıyordu.

"Kahretsin." Jill'in parmakları aceleyle masasının üzerindeki devasa belge yığınının arasında gezindi. "Üzgünüm, Toni yeni müşterimiz. Yeniden seçilebilmesi için kampanyasını bizim yürütmemizi istedi. Bizim için çok büyük bir mesele bu. Normalde onun yerinde başkası olsaydı daha büyük kurumsal şirketlerden birine giderdi." Jill ışıldıyordu. Clara bir zamanlar Greenwich'te-

ki bütün erkeklerin neden halasının ayaklarına kapandığını görebiliyordu. “Şansı az olan insanlara kazandırmakla ünlü oluşumuzu sevdiğini söylüyor.”

“Tabii ki. Yanlış bir zamanda gelmişim. Gitmeliyim,” dedi Clara, çoktan kapıya doğru yönelmişken. Daha sonra havaalanı yolundayken onu arayabilirdi.

“Hayır. Lütfen gitme. Uçuşun ne zaman? Şu an biraz zor durumdayım. Geçen hafta çalışma arkadaşlarımdan biri haber vermeden işten çıktı da.” Jill masasının üzerindeki karmaşanın arasında bir şeyler aramaya devam etti. Bir klasör sağa doğru devrildiğinde içindeki kâğıtlar bir bir ayaklarının etrafına saçıldı.

Clara düşen belgeleri toplayabilmek için eğildi. “Yapabileceğim bir şeyler var mı?”

“Aslında...” Jill kafasını yana yatırdı. “Toplantının devamında oturup benim için not almaya ne dersin? Bana çok büyük bir iyilik yapmış olursun. Emin ol on beş dakikadan fazla zamanımı almayacak. Biter bitmez oturup düzgünce konuşabiliriz.”

“Şey... Ben gerçekten...” Clara kendini durdurdu. Not alamadığını iddia etmesi saçmalık olurdu. Ayrıca şu birkaç gündür işini ikinci kez böldüğü için ihtiyacı olduğunda orada olmayı Jill’e borçluydu. “Ne var biliyor musun? Tabii ki. Not defterin var mı?”

Ve işte Clara’nın kendini uzun bir konferans masasının bir ucunda, Los Angeles bölge başsavcısının karşısında oturur hâlde bulması bu şekilde olmuştu.

Clara bugüne kadar kimsenin bir takım elbiseyi, Toni Granger’ın yarısı kadar bile iyi taşıdığını görmemişti. Üstündeki parçaları uzun yapısına uyması için özel olarak mı diktirmişti yoksa takımının kumaşına vücuduna tam olarak oturması için emirler mi vermişti bilemiyordu. Sabah kahvaltı niyetine yediği yulaf midesinde yüzüyordu.

“Lütfen beklettiğim için özürlerimi kabul edin. Bu Clara. Gerekli şeyleri not alabilmek için görüşmemiz boyunca bizimle ola-

cak.” Ofisindeki faciaya rağmen Jill’in sesi şimdi sakin bir profesyonellik havası yayıyordu.

Başsavcı, Clara’ya bir baş hareketiyle selam verdi.

Özgüvensizliğini bir kenara koyan Clara, bir haftadır ilk defa tanıdık bir pozisyonda olmanın mutluluğuyla oturdu.

Josh orgazm konusunda onu gölgede bırakıyor olabilirdi ama konu çizgili kâğıtlar ve not almaksa, hayatı boyunca okulda geçirdiği saatleri göz önünde bulundurduğunda, Clara bu işi kimsenin yapamayacağı şekilde yapabiliirdi.

Toni sandalyesinde geri yaslandı. “Bildiğiniz üzere son birkaç yıldır seçim bölgemle çekişmeli bir ilişkim oldu. Savcılığa aday olmaya karar verdiğimde, bu şehirde bu kadar önde gelen bir makamda siyahi bir kadın olması fikrinden hoşlanmayacak insanlar olacağını biliyordum; ancak son zamanlarda basın beni devirmek için elinden geleni ardına koymuyor gibi görünüyor.”

Jill masanın üzerinde ellerini kavuşturdu. “Evet, görev sürenizin sonuna yaklaştıkça eleştirmenlerin de daha ısrarcı olduğunu fark ettim.”

“Öyle de denebilir.” Toni kafasını salladı. “Beladan uzak durmak için hep çok dikkatli davrandım. En ufak bir skandalın kokusunu bile alırlarsa muhalefet bir daha bu şehirde çalışamayacağımdan emin olur. Ama görüyorsunuz ki güvenli adımlar atmak beni rakibimin on beş puan gerisinde bıraktı.”

Babası bir yargıç olunca Clara da olması gerektiğinden çok daha fazla siyasi ve adli memurun arasında büyümüştü. Anket sayıları bu kadar kötüyken, Jill’in önünde gerçekten zor bir görev vardı.

“Büyük bir kampanya afişine ihtiyacınız olacak. Halkın ilgisini çekecek ve kampanyanıza ücretsiz yayın süresi kazandıracak bir şeyler.” Clara birkaç kelime karaladı. *Kocaman manşetler. Ünlü isimlerden övgüler.*

Toni, Jill onu tanıttığından beri ilk kez Clara’ya baktı. “Pardon?”

Bütün yazdıklarını sesli bir şekilde söylemeyi istememişti. “Ah, çok üzgünüm. Eminim Jill daha iyi biliyordur. Ben yalnızca evde çok fazla siyasi drama dizisi izliyorum.”

Toni’nin yüzü normale dönmüştü. “Holywood ilk defa bir şeyi doğru yapmış gibi görünüyor. Bu şehirdeki kimse sıradan şeyleri zerre kadar önemsemiyor. Benim büyük bir şeye ihtiyacım var.” Tekrar Jill’e baktı. “Senin şirketinin olayı da bu. İnsanları heyecanlandırmam gerekiyor.”

Yirmi dakika sonra Clara ve Jill, Toni yavaşça park ettiği yerden çıkarken başsavcının arabasına doğru el salladılar.

“Ondan hoşlandım,” dedi Clara. “İnsanları hizaya sokacak bir karizması var. Sence bir şansı var mı?”

Jill kalçasını yana kıvırdı ve Clara’nın kalçasına şöyle bir vurdu. “Benim için çalışmak ister misin?”

Clara halasının şaka yapmadığını fark edene kadar güldü.

“Ben mi? Hayır. Yapamam. Bilet aldım.” Clara’nın planı itibarını korumaktı. Ve bunu elinden gelen en hızlı şekilde, bu şehirden ve Josh Darling’in çekiminden uzaklaşarak yapabilirdi.

“Doğru ama ya gitmezsen? Ve ben de seni yardımcı asistan olarak işe alsam?”

Clara parmaklarını sıktı. “Hiç deneyimim yok ki.”

“Lütfen. Columbia’dan doktoran var senin.”

“Sanat tarihi üzerine.” *Zengin insanlar için uydurulmuş öylesine bir diploma.* “Tabii, on beşinci yüzyıl Floransa’sında kültürün özelleştirilmesini tartışacak birine ihtiyacın olursa işte o zaman aradığın kız benim. Ama pazarlama konusunda hiçbir şey bilmiyorum.”

“İyi içgüdülerin var. Tabii bir Wheaton olduğun için itibar toplama ve kriz yönetimi üzerine olan eğitiminden bahsetmiyorum bile. Asistanlar genelde angarya işler yaparlar zaten. Raporları toparlamak, basın bültenlerini hazırlamak... Altından kalkamayacağın bir şey değil.”

“Gözlerden uzak kalmayı tercih ederim.” Kötü şöhretli ailesi sayesinde spot ışıkları altında olmanın insanı bir anda nasıl yaka-bileceğini biliyordu.

Jill gözlerinin içine baktı. “Los Angeles’ta kalmak için bir nedene ihtiyacın var. Ev arkadaşınla ne olmuş olursa olsun, geleli sadece dört gün olmuşken geri dönüp annenle yüzleşmek istemediğini biliyorum. Bu pozisyon için yeni birini bulana kadar bana bir iyilik yap. Maaşı harika değil ama gereksiz derecede güzel yeşil çayımla açığı kapatıyorum.”

Clara kafasını salladı. Yardım etmek istiyordu. Jill’i seviyordu ve Toni Granger ona sivil katılım adına şaşırtıcı derecede güçlü bir ilham vermişti. Ama şehrin, Everett’in evinin olduğu ucundan çalışmak uzun süreli bir seçenek değildi. Kat edeceği yolu yalnızca hesaplamak bile beynini yakıyordu.

“Yapamam. Çok teşekkür ederim ama ben gerçekten bütün bu hayatı-olduğu-gibi-kabul-et, kalbinin-sesini-dinle yaşam tarzı için yaratılmamışım. Çok aptalca, çok büyük ve çok düşüncesizce bir şey yaptım.” *İki*. “Ama bu noktadan sonra sanırım konfor alanıma dönmeyi ve orada kamp kurmayı istiyorum.”

“Hayır. Ben bunu yemem. Buraya bir adam için geldiğini iddia ediyorsun ama ya Everett Bloom diğer insanları memnun etmek üzerine kurulu bir hayattan kaçmak için bir bahaneyse?”

Neden insanlar ona böyle şeyler söyleyip duruyordu? Başarısızlıkla sonuçlanmış bir seks çağrısı, ülkeyi boydan boya geçmekten daha büyük bir macera arayışı gibi görünüyordu. Herkesin Clara’nın cesaretiyle ilgili tamamen yanlış fikirleri vardı.

“Senden çılgınca bir şey yapmanı istemiyorum. Rahatlayacağın ve kendine geleceğin birkaç haftadan sonra eve dönebilirsin. Bırak evdeki herkes ülkenin diğer ucunda zamanını nasıl geçirdiğini merak etsin. Seni dokuzdan beşe kadar masa başı bir işte çalıştırdığımı tahmin bile edemezler.”

Clara başparmağını ısırıldı. “Korktuğumdan değil.” *Yalnızca* ondan değil.

“Peki neden o zaman?”

Neden L.A. bütün duygusal yara bantlarını aynı anda koparıp atmak konusunda diretiyordu? “Araba süremiyorum.” Pazartesi-den cumaya kadar her gün kırk mil yol gitmek için araç çağırmak yapabileceği bir şeydi ama kesinlikle müsrifçeydi.

“Ne zamandan beri? Baban sana lisedeyken bir Beemer almamış mıydı?”

Clara yüzüne hafif bir gülümseme yayılmasını engelleyemedi. “Aldı. Teknik olarak ehliyetim var ama direksiyon başına geçmeyi tercih etmiyorum. New York’tayken sorun olmuyordu. Çoğu yere toplu taşımayla ya da yürüyerek gidiyordum. Ama burada... Otobüse binebilirim ama gelmesi sonsuza dek sürer sanırım.”

Jill kaşlarını kaldırdı. “Üçüncü bir seçeneğin olduğunu tamamen görmezden geliyorsun.”

“Evet, bilerek yapıyorum.” Clara yüzünü buruşturdu. Neredeyse hiç tanımadığı bir aile üyesine başka bir zayıf noktasını göstermiş olmak canını sıkıyordu. Bu kadar kırık ve eksik parçayla gelmesine rağmen yine de böylesine kucaklanması içini sızlatmıştı.

Halası ona uzandı ve sarıldı. Nasıl oldu bilmiyordu ama kollarına girdiği an son birkaç günün utancı ve korkusundan arındığını hissetti.

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum,” dedi Jill. “Ama belki de bu, araba kullanmaya bir şans daha vermene değer? Hoşuna gitse de gitmese de sonuçta L.A’ye taşındın, ufaklık . Sen akıllı ve beceriklisin, Clara. Bunu biliyorum çünkü seni işe aldım.”

Clara kafasını sağa sola salladı ama göğsünü kabartan gurura engel olamamıştı.

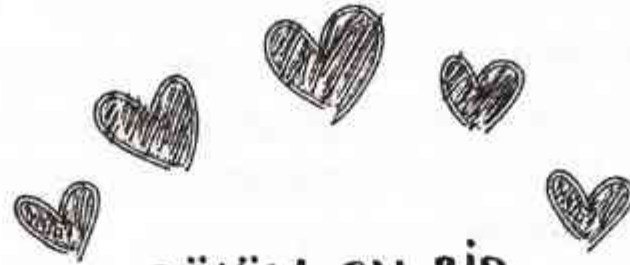
Jill tekrar konuştuğunda sesi daha ciddi, neredeyse öğüt verir gibiydi. “Bazı korkular bizi öldürür. Bütün yaşamı içimizden çekerler ve biz de bir sürü pişmanlıkla ölürüz. Ama bu o korkulardan biri değil. Bir plan yap. Hemen şimdi olmak zorunda

değil ama araba sürmekte nasıl daha iyi olabileceğini yalnızca sen bilebilirsin.”

Clara birkaç hafta önce, kırmızı şarap ve nostaljinin getirdiği sarhoşlukla bütün geleceğinin gidişatını değiştirerek Los Angeles’a taşınmaya karar verdiğinde, içine dolan inancın her zerresini üstünden atmaya çalıştı.

Cevap verirken sesi biri karnına bir dambılla vuruyormuş gibi çıkıyordu. “Sürmeye bir yerden başlayarak.”

Jill bir parmağıyla çenesine hafifçe vurdu. “Yeni ev arkadaşının bir arabası yoktu, değil mi?”

BÖLÜM ON BİR

Clara'nın planı tamamen pankek yapma becerilerine bağlıydı. İkinci denemesinde bembeyaz kalan hamurun rengini, dördüncü turda tutturmayı başarmıştı. Kızıla çalan bir kahverengi. Ama üçüncü turdaki pankeklerinin kıvamı daha güzeldi. Atkuyruğunu sıktı. Malibu'dan gelirken bütün yolu olacakları kafasında kurgulayarak geçirmişti. O yüzden bunu doğru yapması gerekiyordu.

Kavrulmuş et kokusu küçük mutfağı dolduruyordu. En azından fırında pişirdiği pastırmalar kusursuz olmuştu.

Önündeki yarı pişmiş pankeki kontrol ederken Josh'ın koridorun sonundaki odasını gözetlemeye çalışıyordu. İçeri girerken arabasının yanından geçmişti. Bu da demek oluyordu ki evdeydi. Clara dikkatini çekebilmek için birkaç tencere tavayı birbirine çarpmayı düşündüğü sırada, her zamanki dağınık görüntüsüyle Josh yatak odasından çıktı.

Bakışları hızla ellerine düştüğünde, Clara'nın kalbi göğsünü delecek gibi çarpmaya başlamıştı. Dün gece bütün vücudunda gezinen o eller. Onu o son küçük düşürücü etkileşimlerinden çok çok uzaklara götürmesini beklediği uçak, bir saat önce kalkmıştı. Omuzlarını dikleştirdi ve duruşunu düzeltti.

O başarısız pankek denemelerinden kalan kanıtları apar topar lavabonun altına saklarken, Josh ada tezgâhın önündeki eskimiş bir bar sandalyesine çöktü.

Mutfağın bir patlama meydana gelmiş gibi duran görüntüsü inceledi. “Burada neler oldu?”

Clara tezgâhın üzerindeki tava ordusunu gösterdi ve sesine yalandan bir neşe kattı. “Akşam yemeği hazırlayayım demiştim. Dün akşam bildiğin üzere biraz tuhaftı.” Göz kırptı. “Baştan başlayabiliriz diye düşündüm. Geçmişe sünger çekeriz.”

“Mutfak korkunç hâle getirerek mi geçmişe sünger çekeceğiz?”

Eğer onu birazcık dahi tanımıyor olsaydı, dudaklarındaki oyuncu gülümsemenin utandığından olduğunu düşünebilirdi. “O kadar da gastronomik deneyimim yok. Yemek için kahvaltılık bir şeyler hazırlamak kolay olur diye düşünmüştüm.” Önlüğünün önünden yere damlamak üzere olan çiğ yumurtayı bir kâğıt havluyla sildi. “Yanlış düşünmüş olabilirim.”

“Bu çok komik. Ben de... Ah, ben de aslında bu sabah sana fırından özür niyetine bir şeyler almıştım.” Ensesini ovalamak için kolunu kafasının arkasına attı. “Ama döndüğümde burada değildin. Her neyse, yemek istersen buzdolabındalar.” Yumruk yaptığı eline doğru öksürdü. “Yani çoğu buzdolabında.”

“Özür dilemen gereken hiçbir şey yok.” Clara hamur bulaşmış ellerini tezgâhın üstüne ritmik bir şekilde vuruyordu. “Sen çok yetenekli bir sanatçısın ve benim için yaptıklarına minnettarım. Şey olan benim... biraz ürkek davrandım diyelim.” Kafasını kaldırdı ve Josh’ın gardını almış ifadesine baktı. “Her hâlükârda şimdi daha iyiyim.”

“Pekâlâ, güzel.” Josh’ın bakışları daha da derinleşti. “Önlük mü giyiyorsun?”

Elinde spatulayı tutan Clara omzunun üzerinden şöyle bir baktı. “Evet, önlük giyiyorum.” Önlüğü bundan sonra saçma sapan işleri bırakıp çok çalışacağını temsil ediyordu. “Yemek birkaç dakikaya hazır olacak.”

“Benim için yemek pişirdiğine inanamıyorum.” Josh ona gözlerini kısarak baktı. Bu yemeği hazırlamasının altında yatan sebepleri şüpheli bulmamasını umuyordu.

“Teknik olarak bu pişirmek sayılmıyor.” Clara bütün denemelerinden sonra en iyi durumda olan pankekleri, pastırmaları ve taze meyveleri bir tabağa doldurdu ve Josh’ın önüne koydu. Kırmızı orman meyvelerini nizami bir şekilde dizmişti.

Çenesini kaldırdı ve yemesini buyurur gibi tabağı iyice ona doğru yaklaştırdı. “Sanırım ikimiz de yemeği paylaşmamız gerektiğini düşünüyoruz.”

“Yüzünde un var. Tam şuranda...” Kendi burnunu, çenesini, boynunu ve en sonunda vazgeçerek bütün yüzünü işaret etti.

Clara yüzünü bulaşık beziyle silmeye çalıştı.

“Durumu daha da kötü yapıyorsun.” Josh oturduğu sandalyeden kalktı ve önünde dikildi. Yumuşak bezi terleyen ellerinden aldı, boyuna yetiştirmek için dizlerini büktü ve yüzünü nazikçe temizledi. Sıcak parmakları çenesini tutuyor, onu bu mutfak faciasından geriye kalanları arındırabilmek için boynunu yönlendiriyordu. Josh burnunu silerken Clara’nın kalp atışları hızlandı. Bulundukları durumun tuhaf samimiyeti, o nefesini tutmakta zorlanana kadar aralarındaki havada asılı kaldı. Yakınlıkları vücuduna atılmış güçlü bir yumruk gibiydi.

Josh geri çekilir çekilmez Clara arkasını döndü. Onun sebep olduğu ve yemekle hiçbir alakası olmayan kafa karıştırıcı iştahını bastırmaya çalıştı. Kendisi için ikinci bir tabak çıkardı. Her nasılsa bu şefkatli hâlleri de Clara’yı aynı dün gece yaşananlar kadar sarsmıştı.

Josh ada tezgâhın öbür tarafındaki sandalyesine geri döndü. Clara da dirseklerinin kazara birbirine değmeyeceğinden tamamen emin olduktan sonra yanına oturdu. “Aklım nerede benim? Şurubu unuttum.”

“Ben getiririm,” dedi Josh, bir gözüyle pastırma yiyen Clara’yı incelerken.

Akçağaç şurubunu tam önüne koydu. “Bu bir tuzak mı?”

Clara pankekini küçük parçalara böldü ve sesini düz bir tonda tutmaya odaklandı. “Ne bir tuzak mı?”

Josh dolu tabağını işaret etti. “Daha yeni tanıştığın biri için çok fazla efor sarfetmişsin.”

“Pankek yapmanın şeytani planımın bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?” Clara göz kırpmamaya çalıştı.

“Kelimenin tam anlamıyla bana yağ çekiyorsun.” Clara bıçağının ucuyla biraz tereyağı alıp onun tabağına koyarken düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı.

Clara’nın ses tonu, sahte bir masumiyetle doluydu. “Üzgünüm. Yoksa tereyağı istemiyor muydun?”

“Kesinlikle tereyağı istiyorum.” Josh başparmağını Clara’nın işaret parmağına yavaşça sürterek bıçağı elinden aldı. “Ama bu şehirde bedava yemek diye bir şey olmadığını bilecek kadar uzun zamandır yaşıyorum. Bir şeylerin peşinde olmadığına emin misin?”

“Bana fırından bir şeyler aldığını kendin söyledin. Eğer bedava yemek diye bir şey yoksa bunu bana aldıklarının nezaketen bir karşılığı olarak gör.”

Josh pankek yığınının üzerine yeterli miktarda şurup döktü ve orman meyveleriyle beraber büyük bir parça aldı. Gözleri kapalı, lokmasını yutarken boğazından derin bir hırıltı yükseldi. Avucunu bir şap sesiyle sertçe tezgâha koydu.

“Bu. Bir. Tuzak.” Her kelimesinde elini tezgâha vuruyordu.

Sandalyesini geriye ittirirken gergin kıkırtısıyla eş, tiz bir ses çıkardı. “Gerçekten beğendin mi? Lastik gibi olmadıklarından emin misin?”

“Tanrım.” Josh ona, Clara tavalardan bir tanesiyle kafasına vurmuş gibi baktı. “Güldüğün zaman başıma bela olacak gibi görünüyorsun.”

“Olmayacağım. Yemin ederim.” Clara’nın sesi tizdi.

Gözleri, solmuş tişörtünün etkileyici pazılarını sardığı yere düştü. Tırnaklarını avucunun içine geçirdi.

Plana sadık kal. “Ancak... Senden bir iyilik rica etmem gerekiyor olabilir.”

“Biliyordum,” dedi Josh yemeğinden koca bir lokma daha alırken. Sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve kafasını salladı. “Masum görünüyorsun ama gerçekte kurnaz yalakanın tekisin.”

Clara’yı daha önce hiç kimse hain emelleri olmakla suçlamamıştı.

Peçeteyle çaktırmadan alnını silmeye çalıştı. “En azından tek-lifimi dinler misin?”

“Tamam ama *nezaketimin karşılığı* olan her şeye el koyuyorum.” Onun tabağına uzandı ve pastırmanın son dilimini kaptı.

“Tamam,” dedi Clara, kendini büyük konuşma için hazırlayarak. “Açık fikirli olmaya çalış. Arabanı ödünç almama izin verme ihtimalin nedir?”

“Sıfıra yakın.” Dedi sertçe. “O araba sahip olduğum şeyler içinde bana bir şey ifade eden tek şey. Kızım liseden beri benimle beraber. O kadar eski bir Vette’i* çalışır durumda tutmak ne kadar çaba istiyor biliyor musun sen?”

“Önemli olmasaydı sormazdım,” dedi Clara, sesinin tonuna üstünde çalıştığı bir sakinlik katarak. “Bir iş buldum ama ulaşım işini çözmem gerekiyor.” Annesi ona herhangi bir pazarlığın mantıklı sebepler ve kontrollü bir sesle çözülebileceğini öğretmişti.

“Vay canına. Çok hızlısın.” Josh keyiflenmişti. “Bak iş bulma-na çok sevindim. Ve buralı olmadığını da biliyorum ama L.A’de birinden arabasını ödünç almayı istemek büyük bir olay.”

“Sadece günde birkaç saatliğine istiyorum.” diyerek güvence vermeye çalıştı. “Senin çalışma saatlerine göre kendimi ayarlarım ve tabii ki benzin parasını da öderim. Hatta istersen arabayı yıka-tabilirim. Belki lastikleri de yeniletirim?” Onu eski zamanların satıcıları gibi dirseğiyle dürttü. “Ne diyorsun?”

“O arabayı ne kadar sevdiğimi anlamıyorsun. Aklına senin için yapabileceğim başka bir iyilik gelmiyor mu? Sevişmek istemediğine emin misin?”

* Chevrolet Corvette kısaltması. -çn.

Clara'nın çatalı aniden yere düştü ve ikisi de almak için eğildiğinde kafaları çarpıştı.

"Üzgünüm," dedi Josh sessizce. "Kötü bir şakaydı. Senin şey olduğunu unutmuşum... sen olduğunu işte." Kalktı ve ona yeni bir çatal getirdi. "Neden kendi araban yok? New York'tan taşındığını biliyorum." Clara tam lafa girmeye çalışırken elini sallayarak onu susturdu. "Neden o küçük PVC kaplı listende 'bir araba al' maddesi yok?"

Önlüğünün bir askısıyla oynuyordu. "Eninde sonunda araba kullanmam gerekeceğini biliyordum. L.A. trafiğiyle ünlü biliyorum ama Everett bana onun Jeep'ini ödünç alabileceğimi söyledi ve ben de pratik yapmak için daha çok vaktim olacağımı düşünüyordum." Bu itirafı, Clara'nın iştahına mâl oldu.

"Hey, bir tane kiralayabilirsin. Seni bayiye bile götürebilirim." Onu hızlıca tepeden tırnağa süzdü. "Sana camında *Acemi Sürücü ya da Arabada Bebek Var* stickerı olan güzel bir VW Bug buluruz."

"Henüz araba kiralayabileceğimi düşünmüyorum. Benim... araba kullanmamın önünde duygusal engeller var, anladın mı? Arabanı bu yüzden ödünç almak istedim. Direksiyon başına geçmeyi başarabilecek miyim görmek için. Mahallenin etrafında şöyle bir tur atacaktım. Çılgınca bir şey değil. Bir öğretmen falan da tutardım ama korktuğum şey..."

"Kaza yapmak mı?" dedi Josh sempatiyle.

"...Kendimi kaybetmek," diye bitirdi Clara. "Sana zayıflığımı bu şekilde itiraf etmek zaten yeterince utanç verici. Becerebileceğimden bile emin olmadığım bir konuya başka bir yabancıyı daha dâhil etmek istemiyorum." Bir türlü çatalını batıramadığı bir orman meyvesini yeniden almaya çalıştı. "Sen bütün o flagrante delicto* hâlimi gördüğün için utanç perdesi çoktan kalktı."

Josh kaşlarını çatı. "Bu seni orgazma ulaştırdığımı söylemenin süslü bir yolu mu? Çünkü eğer öyleyse büyütülecek bir mesele olmadığını söylemiştim."

* Cinsel ilişki ortasında. -çn.

Clara kalbini delip geçen yorumunu görmezden gelmeye çalıştı. Dün gecenin Josh için ne kadar az şey ifade ettiğinin hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. “Sevdiğim birine yardım edebileceğim bir iş buldum. Çok şey istediğimi biliyorum ama çaresizim. Muhtemelen beş dakikanı falan alacak. Arabada oturacağım ve kendimi kaybedeceğim. Böylece araba kullanmayı da korkunç derecede başarısız olduğum şeylerin listesinin en tepesine ekleyebiliriz.”

Josh yemeğini yemeye devam etti. “Anlamıyorum. Neden araba kullanamadığından bu kadar eminsin? Ehliyetin olduğunu biliyorum. Geçen gün marketten şarap alırken gördüm.”

“Bir kazaya sebep oldum.” Clara, biri onu zorla konuşturuyormuş gibi hissederek sonunda itiraf etti. “Sosyeteye takdim balosundan birkaç gece önceydi. Bu gösterişli bir çeşit sosyete etkinliği,” diye açıkladı Josh’ın gözlerindeki boş bakışı gördüğünde. “Provaya geç kalmıştım ve yetişemezsem Everett başka birinin kavalyesi olur diye çok korkuyordum.”

Tek kaşını kaldırdı. “Everett Bloom?”

“Rakipsiz ve biricik Everett Bloom.”

Josh iç geçirdi. “Biliyor musun? Bu herifin berbat olduğunu düşünmeye başladım.”

“Yolun çıkışına yaklaşıyordum ve şerit değiştirmem gerekiyordu. Şerit değiştirmekten nefret ederim ve bunu yaparken zamanlamayı doğru ayarlamakta berbatım. Sonunda sinyal verdim ve işlerin yolunda gitmesini umdum. Bu stratejiyi pek önermem.”

“Hey, bazen kazalar olur.”

Clara nefes almakta zorluk çekiyordu. “Küçük kardeşim, Oliver, yolcu koltuğundaydı. Kırık bir kol, çürümüş bir köprücük kemiği ve on dört dikişle atlattı.”

“Clara,” dedi Josh nazikçe. “Çok iyi sürücüler bile bazen hata yapabilir.”

“Hata mı?” Gergin, acı dolu kahkahasına engel olamadı. “Korkunç içgüdülerim var. İnsanlara ne yapması gerektiğini söyleyen o iç

ses var ya... işte benimki bozuk. Ne zaman sezgilerimi takip etmeye kalksam birileri zarar görüyor. O olaydan sonra çok uzun bir süre Oliver'ın çığlıklarını duymadan direksiyon başına geçemedim."

Anıları zihninden atmak ister gibi kafasını sağa sola salladı ama yapabildiği tek şey saçlarındaki unu etrafa saçmak oldu.

"Kendine çok yükleniyorsun. Daha çocuktun."

"Yıllar boyunca bir dizi pahalı öğretmenim oldu ama hikâye her seferinde aynıydı. Babam ümitsiz vaka olduğumu kabullendi. Bana rahatlıkla metroya binebileceğim ya da taksi çağırabileceğim için New York'a gitmemi söyledi."

Clara'nın omuzları düştü. "Bak, pragmatik düşünüyorum. Daha önce hiç beceremedim. Bu da bir daha neden süremeyeceğimi gösteriyor diye düşünüyorum. Ama Jill'e deneyeceğime dair söz verdim ve onu yarı yolda bırakan aile üyelerinden bir tanesi olmak istemiyorum." Öylece tabağına baktı. "Bana yardım etmek için hiçbir sebebin olmadığını ve başına isteyeceğinden daha çok bela olduğumun farkındayım. Ama henüz tamamen hayır demediğin için bir kez daha soracağım. Lütfen, Josh?"

Gözlerini kısarak tavana baktı. "Çok istiyorsun, değil mi?"

Farklı anlamlara çekilebilecek cevabının etkisiyle, zihnini ele geçiren görüntüler için hiç uygun bir zaman değildi. Josh öyle olmayı denemediğinde bile seksiydi. Vücut dilinde imalı hiçbir şey yoktu. Eğer hareketlerinden bir şey okunuyorsa, o da yüzünün bütün hatlarını ele geçirmiş endişeydi. Yine de söyledikleri Clara'yı etkiliyordu.

Lütfen odaklanmaya çalış. "Eğer bunu başarabilirsem, taşınmam koca bir hiç için olmayacak. Everett burada değilken bile bir şeyler yapabilmiş olacağım. Eğer bu korkuyu aşabilirsem annemin aramalarından kaçmayı bırakıp ona bir şey başardığımı söyleyebilirim."

"Peki. Tamam." Josh başını geriye yatırdı ve gözlerini kapattı. "Ama bana borçlusun."

“Gerçekten mi?”

Kafasıyla onayladı. “Tanrım, panayırdan senin için bir oyuncak ayı kazanmışım gibi görünüyorsun.”

“Teşekkürler! Teşekkürler! Teşekkürler!” Clara hiç düşünmeden kendini Josh’ın kollarına attı. Minneti ona dokunmak konusundaki bütün anksiyetesini alıp götürmüştü. Josh sarılmasına belli belirsiz karşılık verirken kafasının arkasını tuhafça okşadı. Meyve bahçeleri gibi taze ve tatlı kokuyordu.

“Evet. Tamam.” Kendini Clara’nın kollarından kurtardı ve kirlettiği tavalardan birkaçını lavaboya koyabilmek için ondan uzaklaştı. “Bulaşıkları yıkar, yakınlarda patlayan un bombasının verdiği hasarı en az indirmeye çalışırım. Sonra da çıkarız.”

Gülümsemesi düştü. “Bekle. Benimle mi geliyorsun?” Josh’ın yanında olup küçük düşüşüne bir kez daha tanıklık etmesini hiç istemiyordu.

“Bütün o konuşmandan sonra yalnız gitmene izin vereceğimi düşünmedin değil mi? Senin araç gözetmenin olacağım.” Lavabo sabunlu suyla dolarken, Clara’nın geçen gün aldığı yeşil plastik eldivenleri giydi. “Teklifim bu. Karar senin.”

Kabul etmek zorunda olmamayı diledi. Ama biliyordu ki pazartesi olduğunda, Jill ve Toni onu bekliyor ve ona güveniyor olacaklardı. Aptal ya da zayıf görünmek, hayran olduğu insanların beklentilerini karşılayamama fikrinin yanında hiçbir şeydi. Josh çoktan onun normal olmadığını, Kafadan Kontak Gezegeni’nden bir uzaylı olduğunu düşünüyordu.

Çoktan alev almış dallara bir yenisini daha eklemek itibarına hâlihazırda verdiğinden daha fazla zarar veremezdi.

Clara, Josh'ın hayatında kontrolü elinden bırakmakta zorlandığı tek konunun tam da üstüne basmıştı.

“Yediyle dokuz arasındaki kuralları bir kez daha tekrarla,” dedi Josh, otuz dakika sonra Corvette'inin yolcu koltuğunda otururken.

Son on beş dakikadır o bir plan kurmaya çalışırken garaj yolunda, arabanın içinde oturuyorlardı.

Clara yavaşça nefes aldı ve hemen ardından Josh'ın yol kurallarını kelimeler onun için bütün anlamını kaybetmiş gibi monoton bir sesle tekrar etti. “Aniden frene basmak yok. Ayağını sürekli frende tutmak yok. Her zaman uygun ayakkabılar giyilmeli.” Clara abartılı bir şekilde sorgular gibi Josh'a döndü. Elleri direksiyonun iki yanındaydı. “Lütfen gidebilir miyiz? Sana söz veriyorum. Bütün trafik kurallarına uyacağım ve bu arabaya asla bilerek zarar vermeyeceğim. Hiçbir koşulda uzun farları iznin olmadan kullanmayacağım.”

Aklını kaybettirecekmiş gibi hissettiren sinirleri, şimdi yerini ciddiliğe ve bıkkınlığa bırakmıştı. Kurallar koymalarını önermesinin sebebi, onda güvende olduğu hissini uyandırmak mıydı bilmiyordu ama kesinlikle öyle bir etkileri olmuştu.

Josh emniyet kemerini bağladı ve ikinci kez kontrol etti. “Kurallara olan ilgisizliğini bir kenara not ettim. Ama devam edebilirsin.”

Tam olarak ona güveniyor gibi durmuyordu ama bu da bir şeydi. Clara ona gözünün ucuyla baktı. "Arabadayken bir tuhafısın."

"Pardon? Kullanmaya hazırlandığın bu inanılmaz değerli aracın sahibine laf yetiştirmek için bu anı mı seçiyorsun?"

"Gerçekten tuhafısın." Clara aynaları son kez ayarlarken ağzının içinde mırıldandı. Onları çoktan dört kez farklı farklı şekillerde ayarlamıştı. Arabayı çalıştırdığında motordan gelen gürültü, olduğu yerde sıçramasına sebep oldu.

Bu işi ertelemek kulağa oldukça iyi bir fikir gibi geliyordu. "Biliyor musun Josh, seni bir konuda bu kadar tutkulu görmek çok güzel. Bu eski Camaro'yu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Bu bir Corvette," dedi Josh. Eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Ve kızım kendisine eski denmesinden hoşlanmıyor. Hadi yapalım şu işi."

Konuyu saptırmaya çalışması buraya kadardı demek ki. Clara kendini toparladı ve sonra arabayı yavaşça garaj yolundan çıkardı. Josh'ın gözleri yol ve yüzü arasında gidip geliyordu.

Clara yanağının içini ısırdı. "Beni daha çok geriyorsun."

"Üzgünüm." Josh koltuğunda geriye yaslandı. "Kimse daha önce benden iyi adam olmamı istememişti."

"Ne demek istiyorsun?" Yaşadıkları cadde pek işlek bir yer değildi ama kaldırım boyunca park edilmiş arabalara dikkat etmesi gerekiyordu. Ne zaman yeni bir engeli geçse nefesini tutuyordu.

"Bütün bu durumu kastediyorum. Bilirsin işte, kahraman olmak, hikâyenin çaresiz leydisinin imdadına koşan o kişi olmak falan... Bunların hepsi benim için yeni. Biraz rahatsız edici geliyor."

"Ben çaresiz bir leydi falan değilim." Clara'nın terli avuç içleri, direksiyondaki tutuşunu zorlaştırıyordu. İkisini de teker teker tulumuna sildi.

"Elbette öylesin. Genç, bekâr ve soylu bir kadın."

Trafik lambasına yaklaşırlarken Clara kafasını salladı. "Az önce bana Merriam-Webster'dan* alıntı mı yaptın?"

* Amerika'da çok ünlü bir online sözlük. -çn.

“Annem küçükken bize peri masalları okurdu. Ben de bilmediğim kelimelere bakardım.”

Dörtlü kavşağa yaklaşmamış olsalardı, Clara’nın dudaklarında bir gülümseme belirebilirdi.

“Clara. Hey. İyi misin?”

Gözleri dolmaya başlamıştı. Çenesini kaldırıp, görüşünü kaybetmemeye çalıştı.

Josh kenardaki karton kutuya uzandı ve içinden Clara için bir sürü peçete çıkardı. “Bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Eminim,” dedi. Sesi titriyordu.

Peçeteleri almaya yeltenmediğinde Josh, gözlerinin altını daha fazla yaş akmasını engellemek ister gibi dikkatlice sildi.

“Teşekkür ederim.” Clara’nın yanakları yanıyordu. “Öyle görünmediğini biliyorum ama gerçekten bunun üstesinden gelmeye hazır hissediyorum.” Omuzlarını dikleştirdi. “Sanki yeterince uzanırsam parmak uçlarımla zaferime dokunabilirmişim gibi. Bu muhtemelen kulağa aptalca geliyor, değil mi?”

“Hayır. Senin tanıştığım en zeki insan olduğuna oldukça eminim. Objektif konuşuyorum.” Bakışları, tıpkı ona yemekte başına bela olacakmış gibi görüldüğünü söylediği zamanki gibi içtendi. Clara’nın, bu bakışların altında yatan anlam hakkında endişelenecek vakti yoktu.

“Halam benim için bütün riskleri göze alıyor, ben de onun için orada olmak istiyorum, anlıyor musun?”

“Biliyorum,” dedi. “Hey, şarkı falan söylesem yardımı olur mu? Bilirsin, huzur verici bir şeyler.” Walking On Sunshine’in* ilk sözlerini söylemeye başladı.

Josh’ın korkunç bir müzik kulağı vardı ve ne zaman yüksek bir notayı vurgulama girişiminde bulunacak olsa, elini kolçağa vuruyordu. Ancak bu hareketi gerçekten de Clara’nın gerginliğinin bir kısmını alıp götürmüştü.

* Katrina and Waves’in şarkısı. -çn.

Beni sevdiğini düşünüyordum... Ama bebeğim, şimdi emimim. Kalbi sanki kanat çırpıyordu. "Berbat bi şarkıcısın."

"Üzgünüm, ne diyorsun duymadım?" Elini kulağına dayadı. "Daha mı sesli söyleyeyim?"

Clara ayağını frene doğru atıp göz kırptı.

Josh sustu.

Otoyolun girişine varmışlardı. Clara yeşil ışığın geçebileceği anlamına geldiğini bilmesine rağmen arabayı yavaşlattı.

Corvette'i durdurduğunda arkalarındaki araçtan protesto eder gibi bir korna sesi yükseldi.

Clara nefes almaya odaklanmaya çalıştı. *Al ve ver*. Her yeni korna sesi şakaklarına atılan bir yumruk gibiydi. *Al ve ver. Al ve ver.*

Direksiyonun üzerindeki elleri öyle çok titriyordu ki omuzları da titremenin etkisiyle sallanıyordu.

"Yüce İsa aşkına, Clara. Bu ufak bir sinir bozulması falan değil. Dehşete düşüyorsun." Sesi titriyordu. "Bunu boş verelim," dedi nazikçe. Omuzlarının titreyişini durdurmak için ona güzel sözler söylemeye çalışıyordu. "Nereye gitmen gerekiyorsa seni ben götürürüm. Araba kullanman buna değmez."

Corvette'i güç bela durdurduğu yerde arabalar yanlarından hızla geçerken, Clara'nın dişleri yaz sıcağına rağmen birbirine vuruyordu. Gözünün ucuyla Josh'ın bakışlarını yakaladı. "Yapabilirim."

Josh kafasını salladı, kıvrıkcık bukleleri hareketinin etkisiyle zıplamıştı. "Tamam. O zaman konuş benimle."

"Ne?" Şarampolde olmamalıydı. Muhtemelen biri çoktan polisi aramıştı. Her an durmadan kornaya basan adam arabasından inip, ona çıkışabilirdi.

"Sesime odaklan," dedi Josh. "Sette insanlar gerildiğinde bu hep işe yarar. Kameralar ve ışıkları unutamadıkları zamanlarda."

"Bu bir hataydı." Oliver'in çığlıkları, metalin ezilme ve teker-

* Walking On Sunshine isimli şarkının sözleri. -çn

leklerin asfalta sürtme sesiyle beraber, kafasında bir döngü hâline gelip çalmaya başladı. Kulaklarını parmaklarıyla kapatma içgüdüleriyle savaşmaya çalışıyordu.

“Konuşmaya devam et.”

“Ben yargılayıcı bir insanım,” diye aniden ağzından çıkıverdi Kıkırtısı gürültülüydü. “Bu beni neden şaşırtmadı acaba?”

Clara’nın gözleri dikiz aynasındaydı. “Ciddiyim. Bunu kabul ediyorum. Bir insanla tanışıyorum ve yarım saat içinde karakterleri hakkında bir karara varıyorum. Bu konuda olağanüstü bir sicilim var. Teorilerimde de genelde yüzde doksan haklı oluyorum ama bazen, nadiren de olsa yanıldığım oluyor ve bu cidden çok heyecan verici. Bazı insanlar buzdağı gibiler. Yüzeyin altında gizlenmiş tehlikeli ve güzel parçaları olan buzdağları gibi.”

“Benim tehlikeli ve güzel bir buzdağı olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Clara ofladı. “Sen daha çok buzul gibisin.” Gözleri otoyoldan direksiyonu tutan ellerini kaydı. Sonra bakışlarını tekrar yola çevirdi. “Teşekkür etmeye çalışıyorum.”

“Sonra teşekkür edersin,” dedi Josh.

“Sonra diye bir şey olmayabilir. Sanırım limitlerimi yeterince zorladım.”

“Tamam, seçeneklerini söylüyorum. Devam edebiliriz ya da burada oturup dünü konuşabiliriz. Ellerim üzerindeyken-”

Clara neredeyse hiç düşünmeden ayağını gaz pedalına bastırdı. Josh onu araba kullanmaktan daha çok geren tek şeyi bulmayı başarmıştı.

Josh zafer kazanmışçasına ulurken arabanın tavanına vurmak için yumruğunu kaldırdı. “Şu an ne olduğunun farkında mısın? Sen, Clara Wheaton, otoyolda araba sürüyorsun. Hayvani bir çılgınlığın tam zamanı.”

Kaşını belli belirsiz kaldırmak dışında Clara ona pek tepki vermedi ama Josh, direksiyonu sıkı sıkı tutan ellerinin gevşediği-

ni fark etmişti. Yanaklarına tekrar bir renk gelmişti. Hatta sesini fısıltıya yakın tuttuğu sürece radyo açabileceğini bile söylemişti. Josh'a kalırsa bu da bir zaferdi.

İçindeki bu tanıdık olmayan endişenin ağırlığı sonunda azalmıştı. Naomi'yeyken hiç böyle bir şeyle uğraşması gerekmemişti. Kendisine fazlasıyla yeten bir kadındı. Onun hakkında en son endişelendiği zaman, Venice Sahili'nin oralarda bir yerlerde dilini deldirmek konusunda ısrar ettiği zamandı.

Yaklaşık on beş dakikalık olaysız yolculuktan sonra, arka arkaya uzanan tanıdık palmiye ağaçları Josh'a bir fikir verdi. "Hey, biraz rotadan sapmaya ne dersin?"

"Arabadan çıkma şansımız olacağını mı söylemek istiyorsun?" Clara gergince güldü. "Evet, lütfen."

"Uygun bir yer biliyorum." Josh onu bir sonraki çıkışa yönlendirdi ve kendilerini bir lisenin boş otoparkına atana kadar birkaç cadde geçtiler.

Josh jel kıvamına dönmüş bacakları yüzünden kafa üstü kaldırıma çakılmasını istemediğinden, Clara'yı yolcu koltuğundan indirmek için hızla arabadan çıktı. Yüzünün rengi yerine gelmiş olsa da alını hâlâ terlediği için parlaktı.

Küçük, nemli elini onun avcuna koyduğunda, Josh dürtülerine uyarak tutuşunu sıkılaştırdı. Clara ayakları sağlam zemine kavuştuğunda derin bir iç çekti. "Lütfen bana bunun zamanla daha kolay olacağını söyle."

Vücudu zihninin bütün talimatlarına ihanet ederek Clara'nın teninin hissiyle titredi. "Öyle olması gerektiğinden eminim." Clara'yla mı yoksa kendisiyle mi konuşuyordu, tam olarak emin değildi. O ayağa kalkar kalkmaz Josh geri çekildi ve onun yörüngesinden çıkmaya çalıştı. O sırada Clara eşyalarını alıyordu.

"Burayı nereden biliyorsun?" Clara, alnına düşen bir saç tutamını kafasını sallayarak geriye itti.

"Burası benim lisemdi." Josh, yeni kesilmiş çimenlerin ferah-

latıcı kokusunu daha fazlasını istemiş gibi derince içine çekti. “Ailemle dokuzuncu sınıftan hemen önce Seattle’den buraya taşındık. Etrafa bakmak ister misin?”

Kafasını salladığında Josh onu binaya doğru götürdü. “Peki, Josh Darling on sekiz yaşındayken nasıldı?”

Rüzgârda dalgalanan koyu renk saçlarını izlerken Josh bir anlığına büyülendiğini hissetti. “Tabii, Josh Darling o zaman yoktu. Josh Conners’sa klasik bir baş belasıydı işte. O kadar fazla derse girmezdim ki beni neredeyse sınıfta bırakacaklardı.”

“Ah.” Onun tek bir adımına ayak uydurmak için Clara’nın iki adım atması gerekiyordu. “Asiydin demek.”

“Öyle de denebilir. Yasalar *firari* demeyi tercih ediyor. “Bak, tam şurada...” köşedeki pencereleri işaret etti, “ceza olarak bir aylığına hizmet ettim. Müdürün zamanında mezun olmama izin vermesi için çok fazla dil dökmemiz gerekti.”

“Kulağa o kadar da kötü gelmiyor.” Clara kafasını geriye yatırdı ve batmak üzere olan güneşin porselen tenine vurmasına izin verdi.

“Müdür Carlson’ı tanımıyorsun. Hayatımı ağlanacak bir hikâyeye çevirmeye çalıştım ama kullanabileceğim pek fazla bir şey yoktu. Tek çocuktum. Ailesi çalıştığı için evde tek kalan çocuklardan biriydim ama o durum da pek kötü sayılmazdı. Annemler faturaları ödeyebilmek için her zaman çalışıyorlardı ama her zaman beni seven iyi insanlardı. Sanırım bunu saklayabilmenin bir yolunu bulamadım.”

Josh boğazına oturan suçlulukla yutkunmaya çalıştı. İki yıl önceki Şükran Günü’nden beri ailesini görmemişti. O zamandan beri hindi midesini bulandırıyor.

Clara yürümeyi bıraktı ve ona baktı. “Müdür bunu yutmadı mı?”

Ailesine okuldan gönderilen değerlendirme kâğıdını hatırlayınca göğüs kafesi yanmaya başladı. Onun okuldan gelmesini beklerken öylece mutfak masasına bırakmışlardı. *Başarısız, keyif düşkün, tembel, tehlikeli derecede düşüncesiz.*

Bunun üzerinden neredeyse on yıl geçmişti ama Josh, değişen çok da bir şey olmadığını biliyordu. Eğer Müdür Carlson'ı bir daha görecektse muhtemelen listeye kendisi de birkaç şey eklerdi. *Savunmacı, içine kapanık, umutsuz.*

Josh elini sırtına koyarak Clara'yı yönlendirmeye devam etti. "Hayır, yutmadı."

Lise sıkıntıları hakkında doktorası olan birine içini dökerken ne düşünüyordu? Josh, Clara'yı on sekiz yaşındayken hayal edebiliyordu. Onun hayatı boyunca zoruna giden bütün ayrıcalıklara ve desteğe sahip o altın kızlardan olmalıydı.

Clara bir odaya girdiğinde ona saygı duyarlardı.

Josh bir odaya girdiğindeyse insanlar neden bu kadar fazla kıyafet giydiğini merak ederdi.

"Benim için üzülme." Kelimeler ağzından, olmasını istediğinden daha sert çıkmıştı.

"Üzülüyordum." Clara gerçekten doğruyu söylüyordu.

Güneş ufuk çizgisinde kaybolurken, beyzbol sahasının etrafındaki stadyum ışıkları yanmaya başladı.

Clara o yöne doğru döndü. "Peki ya ders dışı etkinlikler? Hiç spor yaptın mı?"

"Hayır ama aktiftim." Eskimiş bir bank ve onu çevreleyen ağaçları gösterdi. "Orada seks yaptım." Yedek kulübesine doğru şöyle bir el salladı. "Orada, Olivia Delvecchio'yla işi pişirdim. Fıskırtabildiğinizi orada öğre-"

"Tamam, tamam, anladım. Sen bir aygırsın."

"O zamanlar bile yeteneklerimin neler olduğunu biliyordum." Bennie'yle son konuşmasını düşündü. "Sanırım yalnızca bir hayalden ibaretmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

Çimlere bakmak için çenesini aşağı indirdi. "Black Hat, çalıştığım stüdyo, menajerim kontratımı yeniden konuşmak istediğini söyleyince bana inanılmaz düşük bir teklifte bulundu."

Clara ona kendi zayıflığını göstermişti. Şimdi de o kendinin-kini açık ediyordu. Hakkında yazılan bütün o makaleler ve viral olan videosu kimsenin uğruna çek defterlerini açacakları kadar umurunda değildi.

“Gerçekten mi? Seni ellerinde tutabilme şansına hemen atlayacaklarını düşünmüştüm.” Tribünlere oturdu. Tanrım, yaptığı her şey çok zarif ve düzgün görünüyordu.

Josh yanına oturdu. “Benim hatam. Bu berbat sözleşmeyi birkaç yıl önce imzaladım. Okumadım bile. Birinin bir şey, herhangi bir şey yapabileceğini düşünmesi fikriyle sarhoş olmuştum. Sadece yayın haklarından bile kaybettiğim gelir...” Ellerinini saçlarına attı.

“Yayın hakları mı?” Clara’nın sesi aniden bir oktav yükselmişti.

Rahatsızlığı Josh’ın kendine hissettiği acıma duygusunun birazını alıp götürmüş, modunu yerine getirmişti. Ev arkadaşı gerçek bir neşe kaynağıydı. “Merak etme, Wheaton. Ne zaman istersen, gerçeğine sahip olabilirsin.”

Clara ne dediğini anlayınca ani bir nefes aldı ve üzerindeki hırkanın uçlarını birbirine doğru çekti. “Bu kontrat durumuyla ilgili ne yapacaksın peki? Bir avukat falan mı tutacaksın?”

Konuyu değiştirmekteki kararlılığına hayran kaldı ancak avukat tutmaktan bahsediyor olmaları canını sıkıyordu. “Hayır. Avukat tutacak param yok. En azından Black Hat’e karşı çıkabilecek kadar iyi bir tane tutmak için yani. Porno endüstrisinde kötü şöhretini hak eden bazı şirketler olduğunu biliyorum. Sektörde çok da iyi niyetli olmayan insanlar olduğunu?”

“Seninle tanışana kadar pornoyla ilgili hiçbir şeyin dikkate değer olduğunu düşünmüyordum.”

O kadarını anlamıştı. “Bir performans sanatçısı olarak, yapılan şeylerde çok az söz hakkımız var. İpleri yapımcılar ve stüdyonun kendisi çekiyor. Benim de kendime göre bir hayran kitlem var

ama bir önemi yok. İster inan ister inanma ama çoğu pornonun birincil izleyicileri kadınlar değil.”

“O yüzden mi çoğu bu kadar iğrenç? Neden büyük stüdyolar kadın izleyicilere yatırım yapmıyor?” Burnunu kırıştırdı. “Bana kötü bir iş gibi geldi.”

“Yani, eğer stüdyolar doğru porno içeriklerine yatırım yapsa izleyeceğini mi söylüyorsun?” Josh, amber rengindeki gözleriyle imza bakışını attı.

“Bu soru şu anki konu düşünüldüğünde göz ardı edilebilir,” dedi, bir ayağını diğerinin üstüne atarken.

“Lanet olsun. Her şeyin kulağa böyle gösterişli gelmesini sağlayabilirsin, öyle değil mi?”

Kararan gökyüzüne gözlerini kısarak baktı. “Banal şeyleri alayıp pullayamam tabii ki.”

“Şaka mı yapıyorsun? Şimdi yaptın ya.”

Clara Josh'a göz kırpmaya cesaretinde bulundu. Bu kızı sadece beş dakikalığına yolcu koltuğundan indirmişti ve birdenbire içinden oyunbaz biri çıkmıştı. En son ne zaman bir kadının ya da herhangi birinin onu bu derece şaşırttığını hatırlayamıyordu.

Clara yerden bir ot almak için eğildi. “Ee, yeni bir sözleşme imzalayamazsan bırakacak mısın?”

Josh elleriyle yüzünü kapattı ve derin bir nefes aldı. “Hiçbir fikrim yok.” Kafasındaki bu soru günlerdir peşini bırakmıyordu. Eğer Bennie onu başından savarsa, Josh onu asla affetmezdi.

“Birçok insan yirmili yaşlarının sonunda kariyer değişikliği yapıyor,” dedi Clara. Her zamanki gibi diplomatikti. “Bir liste yapmalısın. Belki de iki. Keşke not defterimi getirseydim. Neyse, birincil becerilerin neler?”

Josh elini çıplak dizine koydu. Bunu meydan okumak için yapmıştı ama bir yanı da bunun bir davet olduğunu biliyordu.

Fazla baskı uygulamadı. Sadece tüylerinin diken diken olduğunu hissedecek kadar sıkı tutmuştu. Dün gece kanepeye yayılmış

görüntüsü damarlarına adrenalin pompalanmasına sebep oluyordu. Clara aşağı bakmadı ama o, vücudundaki gerginliği, aniden vardığı farkındalığı hissedebiliyordu. Elini aniden elinin üstüne kapattı. Josh itmesini bekliyordu ama onun yerine... Sıkıca tuttu. İnanılmaz bir an için Josh, kendine Clara'nın, elini tıpkı esen hafif rüzgâr gibi kalçalarını okşayabilmesi için şortunun bittiği yere doğru götüreceğine inanmaya izin verdi. Clara kesik bir nefes aldı ama hareket etmedi.

Clara her an dudaklarına yapışabilirdi. Muhtemelen şu an gücünü toplamaya çalışıyordu. Dişlerini alt dudağına geçirirken gözleri sahanın zemininde asılı kaldı. Clara'nın halka açık bir yerde, sanki bir sergiymiş gibi seks yapmayı seviyor olması mümkün müydü? Bu düşünce aletine bir elektrik akımı gibi çarptı. Ama Josh yaptığı bu çıkarımı test edemedi önce Clara, boğazını temizledi ve elini dizinin üzerinden ittirdi. "Başka ne becerin var?"

Kalp atışı yavaşlarken aklı da başına geliyordu. "Araba kullanmak. Kamyon şoförü ya da pizza kuryesi falan olabilirim." Tam anlamıyla şaka yapıyor sayılmazdı. Pizzaya bayılıyordu.

"Bu da bir başlangıçtır. Devam et." Konuşmayı güvenli bölgeye taşıma şansının üstüne bir saniye bile düşünmeden atlamıştı. Ailesi, muhtemelen o daha anasınıflı öğrencisiyken onun için bir kariyer danışmanı tutmuştu.

"Vergiler. Vergilerinizle bir haltlar yapabilirim," dedi, ayak uydurarak. Ayağa kalktı ve tribündeki oturakların arasından tırmanmaya başladı. "Geçen yıl aldığım geri ödemeyi görmelisin."

Clara onu izlemek için döndüğünde yüzüne yarım bir gülüş yerleşmişti. "Muhasebeci olabilmek için okula geri dönmen gerekir."

Muhtemelen işe giderken kravat da takması gerekirdi. "Unut bunu."

Clara işinin –olduğu şeyin– ötesini görüyor diye bu, diğerlerinin de ayak uyduracağı anlamına gelmiyordu. Pornodaki göreceli başarısı, gerçek dünyada göreceli bir başarısızlığa eşitti.

Bütün olabilecekleri ve pişmanlıklarını düşünmeye çalıştıkça başı ağrıyordu. Baktan bir sözleşmenin içine sıkışıp kalmıştı, çoktan bitmiş ilişkisinden bahsetmiyordu bile. Ve bunların hepsi, o daha kolay olacağını düşündüğü yolu seçtiği için olmuştu. Bildiği tek şey porno sektöründe çalışmayı sevdiydi. Mesele sadece seks yaptığı için ona para ödeniyor olması değildi. Tabii o kısmı da hoşuna gidiyordu ama asıl mesele insanların keyif aldığı bir şey yapıyor olmasıydı. Uzun vadeli bir planlamaya hazır sayılmazdı, o kadar dayanıklılığa sahip değildi ama Clara gözlerini ona dikmiş, beklenti içinde bakıyordu. Sanki birlikte tüm sorunlarını çözebilirlermiş gibi.

“Yapımcılık hakkında yeteri kadar şey biliyorum,” dedi sonunda. Clara’nın oturduğu yere geri dönmüştü. “Bilirsin işte, hep etrafta olduğum için bir şeyler öğrendim.” Elini çenesinde gezdirdi. “Düzenlemenin ve bütün o editlerin, videonun havasını nasıl etkilediğini tahmin bile edemezsin. Ya da müzik seçiminin. Bunun porno olduğunu biliyorum, yani ne kadar duygusal olabilir ki? Ama öyle videolar gördüm ki çoğu ses getiren reklam filminden çok sanata benziyordu. Ve bütün o seti, oyuncu seçimlerini, hatta sağlık ve güvenlik kurallarına uyulup uyulmadığını kontrol etmek bile yapımcının görevi.”

“Bundan bir şey çıkabilir gibi.” Josh ilgi gösterdiği an Clara ayağa fırlamıştı. “Bir şeylerin yapımcılığını üstlenmelisin.”

“Kimse beni işe almaz ki. Lise diplomam, otuz üniversite ders kredim ve anal tıkaçlar üzerine uzmanlığım var. Çok da parlak bir özgeçmiş sayılmaz.”

Clara, bir üstteki sırada dikilen Josh’ın yüzüne bakabilmek için kafasını kaldırdı. “Kendi hafife alma. Ben seni Google’ladım sonuçta, hatırladın mı?”

Sertçe yutkundu. Sanki unutabilirmiş gibi.

“Çıkan başlıklardan birinde –ki ben tıklamadım, bilgin olsun– senin internet sitende bir milyondan fazla hayranın olduğunu söy-

lüyordu. Eğer bir şeyler üretseydin, eminim ki o insanlar izlemek için para verirlerdi.”

Josh yanına çöktü. “Bilmiyorum. Porno endüstrisi tam olarak kadınların zevkine hitap etmiyor. Benim becerilerim de... tabii beceri dersek... makarna heykelinin Da Vinci’si olmak gibi. Kimse sikine bile takmıyor.”

“Sen bir artistsin ve sanatını işe dönüştürmenin bir yolunu bulmuşsun.” Clara’nın yüzü pespembe oldu. “Bu çok cesurca. Çoğu insan başarısız olma şansına bile erişmeden pes ediyor.”

Josh, birisinin ona en son ne zaman moral konuşması yaptığını hatırlayamadı. Özellikle de konuşmayı yapan kişinin, konudan bu kadar rahatsız olduğu bir konuşma aklına gelmiyordu. “Çok etkileyicisin.”

Clara iltifatını eliyle savuşturdu.

“Hayır, gerçekten.” Bir avuç çimen aldı ve kaç tane olduklarını saymaya başladı. “Sen cidden çelişkilerle dolu bir vakasın. Bir hafta önce adımı bile duymamıştın ve şimdi burada oturmuş bana inatla ‘sanatımı’ savunuyorsun.”

Zarif omuzlarından birini kaldırdı. “Ne diyebilirim ki? Ben umutsuz bir iyimserim.”

“Burası kuşların ve ormandaki diğer canlıların çıkıp, senin neden şöhret hayalime giden yolda sikişmeye devam etmem gerektiğini anlatan şarkına eşlik edecekleri kısım mı?”

Clara acı bir iç çekti ve ayakkabı bağcıklarını düzelitti. “Ne yazık ki hayvanlar benden nefret ediyor.”

“Ne?” Josh gülüşüne engel olamadı ve ayağa kalktı. Clara’nın kalkmasına yardımcı olabilmek için ona doğru uzandı.

“Korkumun kokusunu alabiliyorlar.” Clara, Josh’ın elini tuttuğunda sesinde şaka yaptığına dair bir iz yoktu.

“Aslına bakarsan, böylesine küçük bir kaçık olman çok tatlı,” dedi ondan çok kendi kendine konuşuyormuş gibi.

“Tatlı da denebilir tabii.” Arabaya doğru yürümeye başladı.

“Bekle.” Josh Clara’nın önünde durdu. “Bir haftada neler başardığına bak.” Josh elini öne doğru uzattı. “Ülkenin bir ucuna taşındın, yeni bir işe başladın, direksiyon başına geçtin. Ünlü bir sanatçıyla oynaşmandan bahsetmiyorum bile.” Gamzeleri ortaya çıkmıştı. “Gördüğüm kadarıyla sen son derece sıra dışısın, Wheaton.”

Clara’nın utangaç tebessümü Josh’ta, gülünç tulumunun askılarından tutarak onu kendine çekip, dudaklarını dudaklarına bastırma ve Clara hayatına girdiği ilk günden beri, hayalini kurduğu o çilek dudakların tadına bakma isteği uyandırdı.

“Muhtemelen artık geri dönmeliyiz.” Aralarında birkaç kapı olmasına ihtiyacı vardı. Kilitleyebilecekleri türden kapılar.

“Ah. Tabii.” Clara kalçasındaki toz toprağı eliyle temizlerken Josh, ellerinin hatrı sayılır kıvrımlarında gezinişini izlememeye çalıştı.

Siktir. Eğer dikkatli olmazsa, ev arkadaşına âşık olacaktı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Kendi kendini içine soktuğu bu işsizlik durumunun ikinci haftasında Josh, inanılmaz derecede sıkılmaya başlamıştı. Clara Wheaton'ın etrafında bu kadar fazla vakit geçirmek onun felaketiydi. Semptomları ilk kez kendi düşlerini onunkilerden hemen sonraya ayarladığında fark etmişti. Hâlâ Clara'nın sabunu gibi kokan küçücük banyolarına adım attığında, içinde bir şeylerin canlandığını hissediyordu. Bir çayıra adım atmak gibiydi. Ama bu çayır ona Clara'yı çıplak, ıslak ve köpüklerin arasında düşündürdüğünde... Eh, o hayallere bir son vermesi gerekiyordu.

Bu yeni, garip alışkanlığının suçunu kolaylıkla son günlerdeki durgun cinsel hayatına atabilirdi. Naomi'yle olan romantik ilişkisi birkaç aydan fazla bir süre önce bitmiş olsa da geçen perşembeye kadar işi, libidosunu kontrol altında tutmuştu. Ergenliğe girdiğinden beri sağ eline bu kadar ihtiyaç duyduğunu hatırlamıyordu.

Josh fiziksel olduğu kadar mental olarak da çöküyordu. Sadece sohbet edebilmek için bile öylesine çaresiz durumdaydı ki Clara işe gitmeden önce onu yakalayabilmek için ondan önce kalkmaya başlamıştı.

Josh'ın aksine o, sabahları seviyordu. Mutfağa daldığı anlarda Josh onu sayısız kez dandik pop müzikleri eşliğinde kahve yapıp, öğle yemeğini hazırlarken görmüştü.

Hayatında hiç bu kadar fazla plastik kabı bir arada görmemiş-

ti. Salata sosları için minicik kapları bile vardı. Öyle küçüklerdi ki onlardan üç taneyi avcunun içine sığdırabilirdi. Onlar için ne-redeyse tatlı bile diyebilirdi. Bebek plastik kaplar.

Yedi buçukta aniden evden çıktığında, etrafındaki her şeyin rengi solmuş gibiydi. Orada öylece oturmak ona kendini o kadar işe yaramaz hissettiriyordu ki üçüncü gün Clara'yı Malibu'daki ofisine bırakmayı teklif etti. Josh'ın yapacak daha iyi bir işi yoktu. Akşamları onu alıyor ve pratik yapması için arabayı Clara'nın kullanmasına izin veriyordu. Temelde ev arkadaşının şoförü gibi davranmasının ona küçük ve salakça da olsa bir amaç vermesi çaresizceydi ama şu günlerde galibiyet sayabileceği her şeye ihtiyacı vardı.

Hâlâ günün çoğunu, yanında Clara'nın ayak izleri gibi arkasında bıraktığı eşyalardan başka hiçbir şey olmadan yalnız geçiriyordu. Her öğlen kapıya yeni bir ıvır zıvır teslim etmek için kurye geliyordu. Eve yaptığı dokunuşlar ufak olsa da etkisi bütün odalarda hissediliyordu. Herhangi bir çekmeceyi açtığında içinden bardak altlığı hatta fırın eldivenleri bile çıkabilirdi. Banyoya el havluları koyulmuştu. Hemen yanında da bir sepetin içinde kurutulmuş çiçek ve dallar duruyordu.

Sanat üzerine bir doktorası olabilirdi ama Josh'ın geldiği yerde bu boktan şeyler pek de sanat sayılmazdı.

Clara onun odası için perde bile satın almıştı. Kapısını açtığında onları pencerenin önünde, rüzgârla süzülürken bulmuştu. Güzel ve kullanışlıydılar. Her nasılsa çalışırken bile Everett'ın erkeksi mağarasını, evi andıran bir şeye dönüştürmüştü. Hız kaybeden kariyerinin yaralarını sarmak için onun yetkinliğine dair daha fazla kanıtı ihtiyacı varmış gibi.

Yapacak bir şeyleri olsun diye öğlenleri koşmaya başlamıştı. Bütün uzuvlarında hissettiği huzursuzluğu, kalorilerle beraber yakmayı deniyordu. Okyanus boyunca yaptığı bu uzun koşularda geleceğini düşünmeye çalıştı. Yapımcı partnerleri ve sektörde ona

borcu olan insanlar hakkında düşünüyordu ama onu yapımcı olarak işe alacak birini bulsa bile, Josh'ın ne yapacağına dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

Son koşusundan eve döndüğünde, beş ayrı çamaşır sepetine çarpmadan önce bile Clara'nın temiz çamaşırlarının bittiğini anlamıştı. Bütün ev verandanın yanındaki çamaşır odasından yayılan tatlı kokular ve nemle doluydu.

Ellerini yumruk hâline getirdi ve bir pencere açmak için hemen harekete geçti.

Bu gece, bu hafta her gece olduğu gibi, Clara kendini etrafı belge yığınlarıyla sarılmış koltuğa atmıştı. Bu işi kabul ederken nasıl bir iş yüküne evet dediğini bilmiyordu ama görüldüğü kadarıyla evde okuması gereken çok fazla şey içeriyordu.

Josh kendi mutfağıyla arasında barikat olan çamaşır sepetlerinin yerini değiştirdi.

"Giysilerini böyle ayırmana gerek yok," dedi bir sepeti ayaklarının dibine koyarken.

"Kot pantolon ve tişört ikilisiyle yaşıyor gibi görüldüğün için bu tarz şeyleri muhtemelen umursamıyorsundur," dedi kibarca. "Ama farklı türden giysiler, farklı su sıcaklıkları ve farklı hız ister."

"Olabilecek en yanlış şekilde düşünüyorsun."

"Pardon?" Clara elindeki belgeyi aşağı indirdi.

Ayırma şeklini incelemek için yere çöken Josh, giysileri arasında ellerini gezdirmeye ve hepsinin yerini değiştirerek halı üzerinde yeni yığınlar oluşturmaya başladı. "Kumaşın türü ideal yıkama koşularını belirler, kıyafetin rengi değil." –açık renk bir tişörtü elinde tuttu– "pamuk küçülmeye eğilimlidir. O yüzden sadece soğuk su kullanmalısın ve ne renk olursa olsun kurutucuda kurutmamalısın." Şortlarından bir tanesini omzunun üzerinden arkaya attı. "Keten bir kaltak gibi kırışıyor, o yüzden o şortları çamaşır makinesinden çıktığı gibi ütülermelisin." İki çift külotlu çorap bileğinin etrafına dolandı. Josh onları aldı ve koltuğun kol-

çağına düzgünce yerleştirdi. “Naylon şeyleri asmak da elektriklelenme durumunu önler.”

Ders bittiğinde Josh burnuna gelen kokuları takip ederek mutfağa gitti. Güzel, baharatlı kokunun nereden geldiğini anlayabilmek için fırını açtı. “Ah, ayrıca polyesterle ne istiyorsan yapabilirsin.” Clara onu duyabilsin diye bağırmıştı. “Polyester kıyafetleri mahvetmek çok zordur.” Josh ızgara telinin altında çoktan pişmiş lazanyaya şöyle bir baktı. “Makarnadan biraz alabilir miyim?”

“Ta- tabii ki. Vejetaryen lazanya. Sosu da sebzelerin kabuklarından yaptım.”

Josh’ın midesi guruldadı. Başka bir semptom daha. Bu kadar kısa bir sürede Clara onu çoktan sebze bağımlısı yapmıştı. Muhtemelen dehşet verici derecede fazla yeşillik içeren büyümlü menüleri onu, bir tür vitamin ve demir dengesinin ağına düşürmüştü. Bazen gecenin bir yarısı canı ıspanak çekerek uyanıyordu.

Josh elinde dumanı tüten bir tabakla yanına oturduğunda, Clara kafasını salladı. “Nasıl... nasıl oluyor da çamaşır yıkamak hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Bu konuda seninkinden daha çok deneyimim oldu. Annem, neredeyse çocukluğumdan beri bir kuru temizlemeci için çalışıyor. Küçükken hepsini bana o anlatmıştı. Duyduğuma göre hâlâ orada çalışıyormuş. Bu gidişle elleri asla çamaşır suyu gibi kokmayı bırakmayacak.”

“Duyduğuna göre mi?”

“Birkaç yıldır ailemden kimseyi görmedim. Onlara işimi söylediğimden beri...” Josh doldurduğu çatalını ağzına götürdü.

Josh aramalarına cevap vermeyi bırakana kadar suçluluk hissi onu yiyip bitirmişti. Hatta numarasını ve e-posta adresini değiştirecek kadar ileri gitmişti. Öğütlere ya da endişelerine ihtiyacı yoktu.

Boğazını temizledi. “Sanırım kendilerini sorumlu hissediyorlar. Annem, eğer beni çocukken daha çok kiliseye götürmüş ol-

saydı, muhtemelen bir bankada ya da öyle bir yerde çalışacağıma dair tamamen ikna olmuş durumda.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

Çatalını indirdi ve kaşlarını çattı. Clara bir ebeveynin hayali gibiydi. Nazik, saygılı ve çalışkandı. Ailesi daha ne istiyor olabildi ki?

Acı bütün yüzünden geçti. “Ailemizin kararlarını bu kadar kişiselleştirdiği için anneme kızıyorum. Başkalarının hatalarını birer yara izi gibi üstünde taşıyor. Sanki ona karşı işlediğimiz günahların skorunu tutuyor gibi. Buraya taşınana kadar temiz bir sicilim vardı. Benim için çizilen yolda ilerliyordum. Ama şimdi... beklentilerini biraz düşürebilse onunla yüzleşmek daha kolay olurdu.”

Josh hiç Clara’nın özgürlüğü için ödemiş olabileceği bedel üzerine düşünmemişti. İkisinin de bir şeylerden kaçıyor olabileceklerini, en nihayetinde ortak bir şeyler paylaştıklarını...

“Ben anneme kızgın değilim,” dedi. “Tam olarak kızgınlık diyemem. Neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum. Hiçbir ebeveynin hayali, çocuklarının büyüüp porno yapması değildir. Ama annemin hayal kırıklığının yükünü taşımak çok zor. Eğer o ve babam beni destekliyor olsalardı, yaptığım şeyden hoşlanmasalar bile destekliyor olsalardı, diğer herkesin bana sanki ayakka-bılarının altına yapışmış bir pislikmişim gibi bakmasına katlanmak çok daha kolay olurdu.”

“İnsanlar sana gerçekten de öyle mi bakıyor?”

“Tabii, herkes ne iş yaptığımı bilmiyor. Sokakta herkese sık şeklinde bir kartvizit dağıtarak gezmiyorum sonuçta.”

Clara eliyle ağzını kapattı. “Öyle kartvizitlerin mi var?” Gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

“Hayır. Ama fena bir pazarlama fikri de değil. İnsanlar her türlü öğreniyor. Partilerde neredeyse her zaman ortaya çıkıyor. Liseden arkadaşlarım bunu komik buluyor da.” Küçük, buruk bir

kahkaha attı. “Bana tepeden bakmalarına aldırımıyorum. En azından o insanlar mesafelerini koruyorlar. Sırnaşık insanlar çok daha kötüler. İşimin vücudumu halka ait bir mala çevirdiğini düşünen insanlar.”

“İnsanların seni ellediğini mi söylüyorsun?”

“Evet. Metroda engel olabilecek olmasına rağmen, hiç sana ‘yanlışlıkla’ sürtünen bir adam oldu mu? Ya da bir barda dikilirken gelip yer açma bahanesiyle kalçana dokunan bir herif?”

“Öğk, evet.” Ters ters baktı.

“İşte aynen öyle. Bir sürü istemediğim elin şu an söyleyemeyecek kadar nazik olduğum yerlerime dokunduğu oldu. İnsanlar pornolarda yer aldığımı öğrenince beni bir insan olarak görmeyi bırakıyorlar. Bir anda gözlerinde kocaman bir Yılbaşı domuzu oluyorum. Herkes bir parça almak istiyor.”

“Çok üzgünüm,” dedi Clara.

Josh gözlerini elindeki yemeğine dikti. “Çoğu insan daha kötülerini yaşıyor. Sektörde tanıdığım çoğu kadının taciz hatta uzun süreli istismara uğradığına dair hikâyeleri var.” Naomi eve kaç defa birisi ondan yararlanmaya çalıştığı için burnundan soluyarak dönmüştü? Kaç kez ona istemediği ve açıkça reddettiği şeyleri yaptırmaya çalışmışlardı? Josh onu koruyabilmek için elindeki bütün gücü kullanmıştı ama güç dengelerinin sürekli değişmesi korkutucuydu. Ayrıca herkesi koruyamazdı.

“Maalesef ki bu, birinin kaybedip diğerinin kazandığı bir oyun değil. Kendi acını kabullenmek başkalarının dertlerini alıp götürmüyor.”

“Teşekkür ederim. Ama benim dertlerimden konuştuğumuz yeter.” Clara’ya ölümcül bir darbe almadığını göstermek için gülmüsedti. “Bu gecelik duygularımdan bu kadar.” Tabağını bacağına üstüne koydu ve orta sehpanın üzerindeki çizgi romanını almak için uzandı. “Gecenin geri kalanını X-Men’le geçireceğim.”

Clara yanına yaklaştı. “Neler oluyor?” Çizgi romanın bir panelini işaret etti.

“Mystique Forge’un parazit vericisini çalmak üzere.”

Birkaç dakika sonra Clara, elini koluna koyarak onu durdu. “Bekle, daha bütün sayfayı okumadım!”

Josh’ın omuzları karıncalanıyordu. “İşten daha eğlenceli, değil mi?”

“O dosyalarda ilginç bir şey bulmaya çalışırken gözlerim şaşık kalacak gibi hissediyorum. Jill beni Toni Granger’in seçim kampanyası için işe aldığından beri araştırma yapmaya derinden bağlı olmama rağmen, bu konuda niteliksiz olduğum gerçeğiyle savaşımaya çalışıyorum. Granger’in ofisi PR stratejimiz konusunda bakış açımızı oluşturabilmemiz için, üstünden geçmemiz gereken otuz kutuya yakın dosya getirdi. Avukatlar bütün bu evrak işlerine bayılıyor.”

“Öyle olduğunu duymuştum,” dedi Josh. “Eğer sana bu sıkıcı belgelere bakma konusunda, bir düşüneyim, otuz dakika kadar yardım edersem ara verip film izlemeye iznin var mı? Koca beyninin tutuşmasından korkuyorum.”

“Aman Tanrım. Bu harika olur.” Clara hemen Josh’ın eline koca bir dosya yığını tutuşturdu. “Ama filmi kim seçecek?”

“Tabii ki ben.”

“Neden sen seçecekmisin?”

“Çünkü seni erken katarakt başlangıcından kurtaran benim.”

“Peki.” Okumaya devam etti. “Ama lütfen *Speed** izleyebilir miyiz?”

Kaşları hafifçe aşağı düştü. “*Speed*’i seviyor musun?”

“Hayır.” Kâğıtta bir şeylerin üstünü çizdi. “*Speed*’e âşığım.”

“Yani Keanu Reeves’e âşıksın?”

“Film konusundaki inanılmaz zevkimi basit bir hoşlantıya mı indirgemeye çalışıyorsun?”

“Ah, hayır. Bunu asla yapmam.”

“Güzel. Çünkü bilmeni isterim ki aksiyon türüne ömrünü adanmış bir hayranım.” Clara ayaklarının ucundaki bir belgeye uzan-

* Başrolünde Keanu Reeves’in yer aldığı ‘94 yapımı aksiyon filmi. -çn.

mak için eğildi. “Aslında sana bunlarla ilgili bir şey sormak istiyordum.” Josh’a bir dosya uzattı. “Black Hat ile alakalı bir şey sormak istiyorum. Seni internette araştırdığımda çıkan yazıların birinde denk gelmişim.”

Onunla ilgili bütün haberleri okuması konusunda Clara’ya sataşmak istedi ama esprisi üçüncü satırı okur okumaz aklından uçuverdi. “Bekle bir saniye...”

“Noldu?” Clara kâğıtta yazanları okuyabilmek için Josh’ın omzunun üstünden eğildi. Göğüsleri omuzlarına sürtünüyordu. Josh neredeyse inleyecekti. Clara’ya duyduğu bu kaçınılmaz hisleri kesinlikle onu düşünüp mastürbasyon yaparak içinden atmalıydı. Boşalana kadar ona tamamen platonik bir şekilde dokunma riskini bile göze alamazdı. Josh her zaman takıldığı kızlardan birini arayabilirdi. Kahretsin ki Naomi’nin evine gitmeyi bile düşünmüştü. Ama biliyordu ki ona mızızlık etmeyi kesip işe dönmesini söyleyecek insanlardan kaçınırsa daha çok tatmin olacaktı. Dosya okuma işine, küçük bir oynaşma arası kalıcı hasara neden olamazdı. Muhtemelen.

Josh nefesini boynunda hissedebiliyordu. Kafasını çevirdiğinde yüzlerini birbirine beklediğinden daha yakın buldu. Clara’nın dudaklarında parlak bir şeyler vardı ve dudaklarını her zamankinden daha pembe gösteriyordu. Kendini gözlerini dikip, dudaklarını aletin etrafında hayal ederken buldu.

“Burnumda sümük falan mı var?” Burnunu ovuşturdu. “Eğer varsa bana söylemen gerek.”

“Sakin ol. Burnunda hiçbir şey yok.” Josh gözlerini tekrar elinde tuttuğu kâğıda çevirdi.

“Bir şeyler bulabildin mi? Ofiste okuduğuma göre Toni, sicili sağlam olan başarılı bir avukat ama şimdiye kadar hiçbir şey bana manşet olabilirmiş gibi görünmedi.”

“Gözlüklerime ihtiyacım var.” Josh gitmesinden birkaç dakika sonra gözlükleriyle geri döndü. “Tamam. Şuna bir bak.” Parmağını

okumasını istediği satırların altında gezdirdi. “Toni Granger sadece Black Hat’ten bahsetmemiş. Onlar hakkında bir yazı yazmış.”

Clara belgeyi elinden almak için uzandığında üzerindeki sweatshirtün omzu aşağıya düştü. “Üstündekini nereden buldun?” Josh, Clara’nın Berkeley’e gitmediğini biliyordu.

“Ah, şey...” Clara düşen omzunu yukarı çekti. “Bu Everett’ın. Benimkilerin hepsi yıkamadaydı.”

Josh dişlerini sıktı. *Everett. Yine.* Clara’nın neredeyse bir ömürdür onu sevdiğini unutup duruyordu. “Bunu başsavcı yardımcılığına başvururken yazmış gibi görünüyor.” Birkaç sayfa çevirdi. “Seçkin Porno da ne?”

“Seçkin Tütün gibi bir şey. Black Hat pornografi dünyasındaki en büyük şirket. Beş büyük siteden üçüne sahipler, sayamayacağım kadar çok stüdyoları ve muhtemelen bilmediğim daha bir sürü şeyleri var. Kolları çok uzun, erişebileceklerinin sınırı yok.”

Clara kâğıtta yazanları anlamaya başladıkça gözleri iyice irileşti. “Görünüşe göre son birkaç yılda porno endüstrisinin yapısını tamamen bozmuşlar. Toni, kâr payı dağıtma şekillerinin tehlikeli bir güç dengesizliği yarattığını ve bedelini de işçilerin ödediğini savunmuş. Sen bu insanları biliyor musun?”

“Elbette. Yani, Black Hat’i herkes bilir. Görmezden gelmesi zor insanlar. Ben şirketle doğrudan iletişime geçmiyorum. Onlar genelde Bennie’ye ulaşıyorlar ama benim özel sözleşmeme sahip olan stüdyo onların şirketinin kontrolü altında. Son aylarda beni birkaç toplantılarına davet ettiler ama takım elbiseli iş adamlarının oturup ekrandaki kimya üzerine konuşmasını dinlemektense kendi kolumu kemirmeyi tercih ederim.”

“Josh, bu çok ciddi.” Clara parmağını yeni bir paragrafın altında gezdirdi. “Haksız sözleşme fesihleri, yetersiz güvenliğin çalışma koşulları ve cinsel tacizden bahsediyor. Bu yer felaket gibi. Toni ilk döneminde politikalarını geliştirmelerini talep edebilirdi. Neden bu ihlaller yüzünden dava açmıyorlar?”

“Tahmin edeyim? Şahitlik edecek yeterli tanıkları yoktur.” Josh’ın bir biraya ihtiyacı vardı. “Sözleşmem haksız bir muamele olabilir ama iş pornoya gelince bizler şanslı olanlarız. Bir temsilcim ve pazarlayabileceğimiz tartışılabilir bir piyasa değerim var. Ama direktörler, ekibin kalanı, çöp kovalarını boşaltan kişiler? Bu kadar güç ve nüfuza sahip bir şirketi devirmek uğruna işlerini riske atamazlar.”

“Ama birileri bir şeyler yapmalı. Basının bunun hakkında konuşmadığına inanamıyorum.”

“Cidden mi? Hollywood’un, porno endüstrisindeki insanlar kötü muamele görüyor olabilir diye ortalığı birbirine katmamasına mı şaşıırıyorsun? Bizim hayatımızın dışındaki insanlar bu konuyu siklerine bile takmıyor.”

“Eh, belli ki birinin umurunda. Toni mesela-”

Josh alayla güldü. “Toni o yazıyı beş yıl önce, ondan önce gelen ve kariyerini seks işçilerini şeytanlaştırmak üzerine kurmuş politikacıların adımlarını takip etmek için yazmış. O zamandan beri bu konuyla ilgili ne yaptı?”

Sessizlik aralarında ağır bir hâl aldı. Clara kâğıtları bıraktı ve belge yığınlarını düzeltti.

Josh sesinin tonunu düşürdü. “Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama hükümet ve porno endüstrisi tam olarak aynı yolun yolcusu sayılmaz.”

“Toni öyle biri değil. Yerel politikacılardan ve bir sürü başka nüfuzlu insandan oluşan bir ailede büyüdüm, onlardan birinin sivil reform hakkında böylesine sarsılmaz bir bağlılıkla konuştuğunu hiç görmedim. Toni bu durumu umursuyor.”

Josh’ın yüzü öfkeyle kırıştı. “Onun öyle biri olmadığını düşünüyorsun çünkü gerçek dünyada yaşamanın ne demek olduğuna dair en ufak bir fikrin bile yok. Bütün hayatını gösterişli okullarda geçirmişsin. Eminim çamaşır yıkamayı hiç öğrenmemenin sebebi etrafında hep senin yerine bunu yapması için para verebileceğin

insanlar olmasıdır. Ama burada, gerçek dünyada, kimse seninle ilgilenmez. Hepimizin naneli şeker uzatır gibi bize iş teklif eden aile üyeleri olduğunu mu sanıyorsun?”

Clara geri çekilerek göğsüne bir yastık bastırdı ve ona bakmayı reddetti.

“Özür dilerim.” Josh’ın sesi yumuşamıştı. Bu gece yaptıkları konuşma bir sürü acı verici anısını su yüzüne çıkarmıştı. Ama bu söylediklerinin bahanesi olamazdı. Midesi ağrıyordu. “Clara öyle söyleme-”

“Hayır, haklısın.” Büyük ceylan gözleriyle ona baktı. “Ağzımda gümüş bir kaşıkla doğdum. Bunu hep biliyordum. Bu benim gerçek dünyaya attığım ilk adım ve bocalıyorum. Senin yaşadığın gibi yaşamak ne demek hiçbir fikrim yok.” Yüzü asıldı. “Belli ki farklı kumaş türlerini nasıl yıkamam gerektiğine dair de bir fikrim yok. O yüzden merak etme, bir karmaşa olduğumu biliyorum.”

Josh, Clara’nın savunmasız itirafının midesini altüst edişini görmezden geldi. “İkimiz de şu an eşit bir durumda değiliz. Lütfen beni affedebilir misin?”

Clara’nın gözleri onun dudaklarına düştüğünde Josh kendini daha zor nefes alırken buldu.

“Eğer evet dersem, *Speed*’i izleyebilir miyiz?”

Josh’ın Clara’ya olan ilgisini kontrol altına almanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Clara onun fantezileri için bir malzeme değildi ve tüm kişisel başarısızlıklarından dert yanabileceği bir ağlama duvarı olmadığı da kesindi.

“*Speed* izleyebiliriz.” diye kabul etti.

Mutsuz oldukları anlarda kimi insanlar kendini dondurmaya verirken, kimisi de sıcak bir duş almaya koşardı. Clara’ysa teselliye ihtiyaç duyduğunda bir aksiyon filmi açardı.

Ancak, Josh’ın özrünün bıraktığı tuhaf hava hâlâ aralarında

asılı duruyordu. Clara söylenmemiş sözlerin ağırlığını taşımanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Ömrünü insanların söylemek istediği ama asla cesaret edemediği kelimelerle dolu bir evde parmak uçlarında dolaşarak geçirmişti.

“Senin gibi eski tabloları eleştirmek üzerine gösterişli bir diplomaya sahip birinin, bin yıllık belgeselleri ve altyazılı yabancı filmleri tercih etmesi gerekmiyor mu?” Josh, Speed’in açılış jeneriği Everett’in televizyonunun ekranında akarken, kanepenin kendi oturduğu köşesinden Clara’yı süzdü.

“Beni gerçekte olduğumdan çok daha yükseklerde görüyorsun,” dedi Clara aldığı lazanya dilimini ağzına sokabileceği küçüklükte düzgün dilimlere ayırırken.

Sosyoekonomik durumları ve yetiştirilme şekilleri konusunda çıkan son gerginlik, Josh’ın onu asla şımartılmış ev arkadaşından başka bir şey olarak görmeyeceği gerçeğini yüzüne vurmuştu. Ona karşı kalbini korumasına gerek yoktu çünkü gerçek dünya, ikisinin sahip olabileceği bir gelecek ihtimali varsa bile, arasına çoktan engelini koymuştu.

Yine de Josh, ya çalışmadığı ve yapacak daha iyi bir işi olmadığından ya da Clara’yı tuhaf bulduğundan ona şaşırtıcı bir ilgi gösteriyordu. Eğer başka bir erkek olsaydı, Clara dikkatli bakışlarının altında kıvranabilirdi.

Josh onun tanıştığı en etkileyici insandı. Bir mayın tarlasında yürüyormuş gibi hissettiren günlük etkileşimlerinin altından nasıl kalkacaktı hiçbir fikri yoktu. Everett’layken konu onun ilgisini kazanmaya geldiğinde, en azından kendi sahasında olmanın avantajını elinde tutuyordu. Yıllarını, konuşmalarının olabildiğince rahat geçmesi için onun sevdiği ve sevmediği şeyleri öğrenmekle geçirmişti.

Josh onu bir mikroskop altındaymışçasına inceledi. “Peki ya dönem dizileri? Bilirsin, süslü, fırfırlı yakalar ve özlemle ağlayan âşıklar. Bahse girerim onları seviyorsundur.”

Clara, çatalından uzanan peynir parçasını zerafetle ısırды. Tanrı'ya şükür ki masa adabıyla Josh'ı etkilemeye çalışmasına gerek yoktu.

Aslında böyle olması güzel gibiydi. Romantik beklentiler olmaması rahatlamasını sağlıyordu. Bir gün geriye baktığında, bu yazı tüm sıcaklığı ve neşesiyle hatırlayacaktı.

“Güzel bir dönem dramasını severim ama aynı zamanda Keanu Reeves’in, Los Angeles’ı çıplak elleri ve cesaretinden başka bir şey olmadan kurtarmak için, üzerinde dar bir tişörtle tehlikeye koşmasını da seviyorum.” Lazanya sosunun biraz daha fesleğene ihtiyacı vardı. Kafasındaki market alışverişi listesine bunu da ekledi. “Kişiliğim birçok farklı yön içeriyor.”

Keanu Reeves’in karakteri Jack ekranda belirdiğinde Clara, hâlimden memnun bir mırıltı çıkardı. Bu adam kesinlikle kargo pantolon nasıl taşınır çok iyi biliyordu.

“Ah, şimdi anlıyorum.” Josh koltukta iyice geri yaslandı. “Böyle şeyler seni azdırıyor.”

“Pardon?”

“Kahraman olan adamlar seni tahrik ediyor.” Karakterlerin cesur kurtarma operasyonuna giriştikleri televizyonu işaret etti. “Şu hâline bir bak. Pembe yanaklar, kocaman gözler, derin nefesler. Bunlar klasik sinyaller.”

Clara’nın kalbi, hiç de doğal olmayan bir şekilde gümbürdedi. Kafasında seks yaptığını hayal etmenin Josh için bir mesleki deformasyon olduğunu düşünüyordu. Peki ya Clara’nın bahanesi neydi?

“Birincisi, beni izlemeyi bırak ve filmi izle. İkincisi, şehveti gayet sağlıklı olan bir heyecanla karıştırıyorsun.” Ne olur ne olmaz diye yerinde biraz hareketlenip, yastıkların Josh’ın manzarasını kapatmasını sağladı. “Şimdi asansör boşluğuna tırmanıyorlar. Çok şüpheli bir durum. Rehinelerin durumundan endişeleniyorum.”

Josh aralarına giren yastığı çekti ve ona pis bir gülüş attı. Gülüşü öyle bir etki yaratmıştı ki Clara, hayatında ilk defa bir kedi gibi mırıldama dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. “Ah, lütfen. Keanu bombayı etkisiz hâle getirmek için otobüsün altına girene kadar bekle. Bahse girerim kafayı yiyeceksin.”

O an gerçekten de onu kendinden geçiriyordu. “*Speed*’e olan bağlılığımın cinsel bir şeyle uzaktan yakından alakası yok.” En azından tamamen yoktu. “Bu film insan ruhunun muzaffer bir kutlamasıdır.”

“Kendinden geçiyorsun,” dedi, kollarını esnetmek için kaldırdığında gömleği sıyrılıp alt karnını ortaya çıkarırken.

“Geçmiyorum.” Kendini ele veren hain göğüs uçlarını kapatmak için kollarını birbirine doladı.

“Speed mücadele etmek ve zorlukların üstesinden gelmekle ilgili. Jeff Daniels, Keanu ve Sandra Bullock gibi iyi ve onurlu ve evet, ateşli ama ölçülü, aynı zamanda zarif bir şekilde ateşli olan ortalama insanlarla ilgili.”

“Ölçülüymüş. Onu kıcıma anlat. Özel bir kişisel idman olmadan böyle pazılara sahip olamazsın.”

Clara bu küstah yorumu görmezden geldi. “Speed kadınlar için yapılmış bir aksiyon filmi. Nerden anladığımı biliyor musun? Kadın kahramanın akıllıca yaptığı ayakkabı seçiminden.”

Josh ekrana gözlerini kısarak baktı. “Yani kendini Sandra Bullock’un karakteriyle mi özdeşleştiriyorsun?”

“Bunu ancak hayal edebilirim. Keanu, Sandra direksiyon başına geçer geçmez ona âşık oluyor. Öte yandan ben, Keanu’nun bana *hanımefendi* demesinin utancından asla kurtulamazdım.”

Clara koltuğa damlayan sosa peçetesini bastırdı. Televizyon başında asla yemek yememeliydi. Yeni ev arkadaşından kötü alışkanlıklar edinmeye başlamıştı bile.

Josh koltuğa işleyen lekeye daha iyi müdahale etmek için ona ıslak bir kâğıt havlu getirdi. “*Hanımefendi* demenin nesi var?”

“Hanımefendi çok... cazibesiz.” Surat astı. “Kelime ağzımda talaş gibi bir tat bırakıyor.”

“Aha! Cazibesiz demek. Sana seksi bir şeyler demesini istediğini ima ediyorsun yani. Keanu’yla kesin sabahlara kadar mambo yapmak istiyorsun sen.”

“Sabahlara kadar mambo mu? Cidden mi?” Kâğıt havluyu göğsüne doğru attı. “Kimse böyle şeyler demiyor.”

Kâğıt havluyu bir top yapıp çöp kutusuna doğru basket atar gibi fırlattı. “Bunu sevmedin öyle mi? ‘Aşağı kente yolculuk’a ne dersin?”

Clara burnunu kırıstırdı. “Hayır, teşekkürler derim.”

“Kamyonları çarpıştırmak? Ten tene ateşli çarpışma? Sabaha kadar devam edebilirim.”

“Lütfen etme.” Oturduğu yere iyice çöktü ve o saçma sapan isimlerin bile bacaklarını, nasıl Josh’ın kalçalarının etrafına sarmak istemesine sebep olduğunu gizlemeye çalıştı.

“Nasıl istiyorsan.”

“Önemli bir faktör olduğunu inkâr etmiyorum,” diyerek teslim oldu. “Ama Speed’le ilgili sevecek başka çok fazla şey var.”

Josh eline öksürüyormuş gibi yaptı. “*Speed* yaşlı bir adamın *Die Hard*’ıdır.”*

Clara kalbini tuttu. “Ne cüretle.”

Josh güldü ve onun boş tabağına uzandı.

Tabağı bırakmayan Clara kafasını kaldırdı. “Ne yapıyorsun?”

“Temizlik?” Bırakana kadar tabağı bir kenarından çekiştirdi.

“Ah. Teşekkür ederim.” Sanki bir takımlarmış gibi Clara’nın hareketlerini kopyalamaya başlamıştı. “Ayrıca Speed’in benzersiz güzellikte bir figüran kadrosu var. Ceketli inek turisti biliyor musun? Onunla çok bağ kuruyorum. Ben de aynı onun gibi Los Angeles’a büyük hayallerle geldim ve hepsi yalnızca havaalanında bomba yerleştirilmiş bir otobüste olmak için.”

* Zor Ölüm, 1988 ABD yapımı gerilim-aksiyon filmi. -çn.

Josh koltuğa geri döndüğünde kaşlarını sorgular gibi yukarı kaldırdı.

“Mecazi bir otobüsten bahsediyorum.”

“Bekle.” Surat asarak filmi durdurdu. “Bomba ben mi oluyorum?”

“Aptal olma.” Kumandayı aldı ve devam etmek için tuşa bastı. Josh kesinlikle bir bombaydı. Onu hayatının zamansız sonu için cezbetmeye çalışan büyük bir hormon karmaşasıydı. Dandik şakalar ve nazik bakışların arkasına gizlenmiş bir bomba. Eğer yanlış bir anda patlarsa bütün hayatını mahvedebileceği türden.

Dizleri ona bakacak şekilde bacaklarını vücudunun altına kıvrırdı. Risk almamak en iyisiydi. “Sen hangi karakterle kendini bağdaştırıyorsun?”

Josh alt dudağını dişlerinin arasına aldı. “Kötü adamla sanırım.”

Clara burnundan küçümseyici bir nefes aldı.

“Bir Keanu değilim, orası kesin. Kimseyi kurtardığım falan yok. O ilk otobüsün patladığını gördüğüm an aksi yönde koşmaya başladım. Benim başrol olduğum bir film olma ihtimali yok.”

“Kes şunu. Sen sandığından daha iyisin. Sırf kalbinin güzelliğinden araba kullanmayı öğrenmeme yardım ediyorsun.”

“Yalnızca bana yaralı bir ceylanı hatırlattığın için.”

“Sağol.” Clara’nın cümlesi alayla doluydu.

“Gördün mü? Ben kesinlikle kötü karakterim. Gözü açık ve öfkeli. Kibirle sarhoş olmuş.”

“Sen Howard Payne falan değilsin.” Clara dün, Josh’ı yaşlı yan komşularının çimlerini biçerken yakalamıştı.

“Adı bu mu? Gayet uygun. Biliyorsun, senaryoyu biraz evirip çevirirsen bu hikâye görev sırasında yaralanmış bir memuru yarı yolda bırakan bozuk yasa sistemiyle alakalı. Belki de LAPD’nin çökmekte olan altyapısına dikkat çekmek istemiştir.”

“Josh. Howard bir sürü insanı öldürüyor.”

“Bu hoş değil tabii.”

* Los Angeles Polis Departmanı. -çn.

Clara ona bir yastık fırlattı. "Dikkatini ver."

Filmin devamı samimi bir sessizlik içinde geçti. En heyecanlı yerinde Clara, dikkat çekmeden gözyaşlarını silmeye çalışıyordu.

"*Speed*'e ağlıyor musun?" Josh'ın sesi kulağa dehşete düşmüş gibi geliyordu.

"Keanu burada çok tatlı." Clara hıçkırdı. "Ölebileceklerini biliyor ve Sandra Bullock'la yere oturmuş, ona sarılıyor. Memesini kavramaya ya da onu öpmeye çalışmıyor. Onu kollarına dolamış, sadece saf bir güvenlik hissi veriyor. Bu içten içe hepimizin istediği şey değil mi? Yolun sonunda bizi tutacak biri olması?"

"Şu anda aynı filmi mi izliyoruz? Keanu'nun patates suratından benim çıkardığımdan çok daha derin bir anlam çıkarıyor gibisin."

"Patates... suratı mı?"

Josh omuz silkti. "Annem her zaman Keanu'nun yüzünün soyulmuş patates gibi gözüktüğünü söylerdi."

Clara eline doğru sırttı.

"Ayrıca," dedi Josh. "Bu son bile değil. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar klişesi ne olacak?"

"Ne varmış ki onda?" Clara bitiş jeneriği başladığında televizyonu kapattı.

"Eh, ikisinin ilişkisi sonsuza kadar sürmüyor. Jack ve Annie'yi diyorum."

"Tabii ki sürüyor." Koltuktaki yastıkları düzeltti.

"Hayır, sürmüyor. İkinci bir filmi var ve o filmde Keanu yok bile. Sandra Bullock başka bir polisle beraber oluyor."

Dişlerini fırçalamak için banyoya gittiğinde, Clara cevap verebilmek için kapıyı açık bıraktı. "Ben böyle bir şey bilmiyorum."

Josh onu takip etti ve Clara'nın uzattığı diş macununu alarak kendi diş fırçasına sıktı. "Ne diyorsun sen? İkinci film var. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Clara diş fırçasını yanağına doğru kaydırđı. "Filmi izlemedim, o yüzden böyle bir şey hiç olmadı."

"Öyle mi?"

Dişlerini fırçalamaya devam ederken kafasını salladı.

"Alternatif bir gerçeklik yaratmış oluyorsun. Mantıklı." Josh ağzı naneli macunla doluyken mırıldandı.

İki dakika sonra Clara fırçasını temizledi. "Sanat izleyiciye aittir, sanatçıya değil. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olacağını düşünmüştüm."

Josh kafa salladı. "Hakkında daha fazla şey öğrendikçe seni daha az anlıyorum."

"Her zaman bir bilmece olmak istemişimdir." Clara banyodan çıkarken omzunun üzerinden gülümsedi.

BÖLÜM ON DÖRT

Josh hayatının geri kalanını Clara gibi insanların paraları, be-yinleri ve başarılarına sinirlenerek geçirmekle, kariyerini ra-yına oturtmak arasında bir karar vermeliydi. Birkaç gün sonra Bennie'den gelen telefon, seçimini yapması gerektiği anlamına geliyordu. Black Hat hayırı bir cevap olarak kabul etmemiştir.

Stüdyonun ağır topları, sözleşmesinden beklentilerini yüz yüze tartışabilmek için onu idare merkezini ziyaret etmeye davet etmişlerdi. Daha fazla Josh Darling içeriğini garantilemek için neredeyse bir yıl beklemek istemiyorlardı. Josh bir kumar oyna-maya karar verdi. Kaybedecek neyi vardı ki?

“Çok fazla metal...” Burbank'te yan yana dizilmiş ofislerden birinin resepsiyon alanına girerken sessizce ıslık çalıyordu. Por-noda çok para olduğunu biliyordu. Belli ki hepsi bu bina için har-canmıştı.

Josh onu soyadını iki kez harf harf söylemek zorunda bırakan ve beklemesi için yine metal bir sandalyeye yöneltmeden önce kimliğini kontrol eden bir resepsiyonistle görüştü.

Clara'nın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir sektör-de, çığır açmaya yönelik idealistik protestosuna rağmen Josh'ın, Indiana Jones stilinde içeri dalıp bu kurumsal kaleyi dağıtmaya hiç niyeti yoktu. Bunu istese bile; ki belki de bir parçası istiyordu, Josh öyle bir adam değildi. O, Clara'nın sahip olduğu fırsatların lüksüne sahip değildi. Birkaç gece önce pornodaki güç dengeleri üzerine

yaptıkları hararetli tartışma eğer bir şeye yaradıysa, o da Josh'ın yönetimdeki insanlarla arasını iyi tutmazsa hiçbir yere varamayacağını fark etmesine sebep olmuştu. Köpekbalıklarıyla yüzmek ya da onların dostu olmak arasında karar vermek zorundaydı.

Bugün görmeye geldiği adam H. D. Pruitt, sadece bir kez parmaklarını şıklatarak Josh'ın bütün hayatını değiştirebilirdi.

En azından adamı ölçüp biçebileceğine karar vermişti.

“Josh Darling?” Özel dikim olduğu belli olan takım elbisesinin içinde kısa ve esmer bir adam, bariz bir meydan okuma havasını da beraberinde getirerek resepsiyona girdi.

Josh, H. D. Pruitt'i şirketin sitesindeki küçük fotoğrafından hemen tanıdı. Dün gece Clara'yı örnek almış ve ev ödevini yapmak için gece geç saatlere kadar uyanık kalmıştı. Pruitt'in, Josh daha kontratını imzalamadan çok uzun yıllar önce bir imparatorluk kurmaya başladığını öğrenmişti. Risk sermayedarından bir girişimciye dönüşen Pruitt, yeteneklerini yetişkin eğlence sektöründe kullanmaya karar vermeden önce veri satışı yaparak çok para kazanmıştı.

Başlangıçta şirketi birkaç küçük stüdyoyu havada kapmıştı. Bu günlerdeyse porno endüstrisinde Black Hat'in sahip olduğu ya da onlar tarafından yürütülen bir şeye çarpmadan etrafta bir siki bile sallandıramazdınız. Biyografisine göre Pruitt, “sınırları zorlamak için yaşıyor” ve “nezaketli şeylerin çok ötesine geçmeyi hedefliyordu.”

Josh'ın sosyal çevresinde bu adam, internete düşmüş olabilecek en ahlaksız fantezileri kovalamakla ünlüydü. Bugüne kadar Pruitt'ten vebalıymışçasına kaçmıştı. Bu kurumsal oyunları oynamayı hiç istememişti. Ama Toni'nin yazdığı durum raporunu aklından çıkaramıyordu. Clara'nın, Josh'ın her gün içinde yaşadığı sistemin adaletsizliğinden yakınırkenki öfkeli sesini duymaktan kendini alamadı.

Lacivert spor ceketinin kollarını aşağı çekti. “O ben oluyorum.” Pruitt'i köşedeki ofisine kadar takip etti.

“Yakalaması zor bir adamsın.” Pruitt’in koltuğu, karşısındaki minyon adam misafirlerine yukardan bakabilsin diye, ziyaretçileri için konulmuş koltuktan birkaç santim daha yüksekti.

Josh, gösterişli koyu ahşap çalışma masasının karşısındaki rahat deri koltuğa yayıldı.

“İnan bana, sadece delicesine sorumsuz olduğum için böyleyim.” Josh cebinden telefonunu çıkardı. “Bunlardan kaç tanesini kaybettiğimi hayal bile edemezsin.”

Pruitt ellerini düşünür gibi birbirine bastırdı ve Josh’ı baştan aşağı süzdü. “Ekranı gördüğünden daha da uzunmuşsun.”

Josh daha küçük görünebilmek için olduğu yerde iyice büküldü. Deneyimlerine göre kısa adamlar boyu yüzünden gücenmeye meyilliydi. Sanki Josh, sadece varlığıyla bile üstünlük kurmaya çalışıyormuş gibi sinirleniyorlardı. “Muhtemelen ekranda hep yatar pozisyonda olduğumdandır.”

Pruitt gülmedi.

Soğuk nevale.

“Peki, senin olayın nedir? Belli ki yeteneklisin. İzleyicilerin sana hayran gibi görünüyor ama çalışma portföyün kesinlikle sıkıcı. Beni yanlış anlama.” Pruitt elini kaldırdı. “Naomi Grant ve sen bir süreliğine bu işi çok ateşli yaptınız ama aynı çiftin sikişmesini gerçekten kaç defa izleyebilirsin?”

Josh bu sorunun, retorik bir soru olup olmadığını anlamaya çalışırken sessizlik havada asılı kaldı.

“Umarım varlığınla bizi onurlandırmaya karar vermenin sebebi sonunda işini bir üst seviyeye taşımaya hazır olmandır. Eminim bunu sana söylememe gerek yoktur ama şu sıralar amatörler çok moda. Ünlü sanatçılar eskiden olduğu gibi arkalarından milyonları getirmiyor. Artık çeşitlilik kaliteden daha önemli. Tabii bu iş için iyi olmuyor. Son altı ayda hisselerimiz oldukça düştü. Kâr miktarımızı yalnızca daha ileri giderek koruyabiliriz. Kendini büyük hırsları olan bir adam olarak görüyor musun?”

“Hayır, efendim. Gördüğümü söyleyemem.”

“Ama görmelisin. Porno güçtür. Diğer endüstrilerin saygısına sahip olmayabiliriz ama kültürü ve teknolojiyi onların ancak hayal edebilecekleri bir şekilde şekillendiriyoruz. Kendine sıfırdan bir isim yarattın. Yeni bir isim. İşte bunlar görmekten hoşlandığım şeyler. Videolarından gelen kaç takipçin var?”

“Emin değilim.” Josh kayıtlarını tutmuyordu. Clara geçen gün ona sayısını söylemişti. “Bir milyon kadar?”

Pruitt gülümsedi. “Ömür boyu izleyicin olabilecek potansiyel adaylar. Çoğu kadın olsa bile öyleler. Çoğu iş arkadaşım erkeklerin yeteneklerine yatırım yapmak konusunda benimle aynı düşünmüyor. Tabi erkek-erkeğe bir video yapmıyorsan?” Sorgularcasına kaşını kaldırdı.

Josh nezaketle kafasını salladı. Bir defasında denemişti. Onun kadar çok seks yapan birinin biraz meraklanmaması mümkün değildi. Ve kadınlardan etkilendiğine kesinlikle emin olmuştu.

“Ne yazık. O alanda hem hayranlardan hem de sanatçılardan çok fazla talep aldım. Hâlâ alıyorum. Kaç yaşındasın, neredeyse otuz mu? Eğer kendine dikkat edersen önünde daha en az üç hatta belki iyi bir beş yılın var. Kırmızı et yemeyi bırak. Gözaltı kremlerine yatırım yap.”

Josh gözlerinin altındaki torbaları kontrol etmek için elini yüzüne götürdü. Cildi oldukça sıkıydı. Belki de ev arkadaşına banyoda bıraktığı pahalı losyonları ödünç alıp alamayacağını sormalıydı.

Pruitt kıkırdadı. “Endişelenme. Yalnızca kadınların yaşlanmasına izin yok. Bu sektördeki acı gerçeklerden biri daha. Yaşlı adamlar kendilerini ekranda görmek istiyor ama biz ekranda karılarımızı görmek istemiyoruz.”

CEO, Josh kolları iki genç oğlanın etrafına sarılmış orta yaşlı bir esmerin fotoğrafını görebilsin diye masasındaki çerçeveyi çevirdi. Kadın biraz yorgun görünse de tatlı ve alımlıydı.

“İnsanlar pornoyu şeytanlaştırmak konusunda çok aceleci davranıyorlar ama aslında biz kim bilir kaç tane evliliği kurtardık? Porno erkeklerin, karıları artık numaralarını gösteremediği zaman onları aldatmalarının önüne geçiyor. Onların cinsel arzularına hitap eden ve sürekli gelişen bir arşiv oluşturmak bizim görevimiz. İzleyicileri asla gitmeyecekleri yerlere götürmek de öyle.”

Josh tırnaklarını avuç içlerine bastırdı. Bir yabancından bahsetmeyi bırakın, bu adam karşısına geçip kendi eşi ve çocuklarının hakkında nasıl böyle konuşabiliyordu aklı almıyordu. Cevap verdiğinde sesindeki hiddeti bir kenara atamamıştı. “Ekstrem içerik izleyicilerinin kariyerimin yönünü zorla değiştirmesine hazır olduğumu sanmıyorum.”

Yaşlı adam kravatını gevşetti ve tahttan bozma koltuğunda sırtını dikleştirdi. “Seninle samimi konuşacağım, Josh. Erkek erkeğe. Şansın yaver gitti ve kız arkadaşının seksi kışından faydalanarak kendince bir nam saldın ama bu sektörde sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yok. Naomi Grant olmadan, piyasadan çabuk silineceksin.”

Josh dişlerini çenesini ağrıtabilecek kadar kuvvetle sıktı.

Pruitt masasından cam bir küre aldı ve elinde döndürmeye başladı. “Bak ne diyeceğim. İstiyorsan ağırdan alabiliriz. Gerçekten yavaştan alırız. Hardcore bölümüme yılda elli içerik ve özel görüntü haklarını verdiğin sürece başka stüdyolarla çalışmana bile izin verebilirim.”

Bu, Bennie’nin önüne koyduğundan çok daha iyi bir teklifti, cömert bile denilebilirdi. Josh’ın boğazı düğümlendi. Ağzından birazdan çıkacak sözcükler için kendinden nefret etti. “Ne kadar?”

Pruitt elini bir anlığına ağzını kapatmak için yüzüne götürdü ve sonra indirdi. “Geçen sene ne kadar kazanmıştın?”

Kaynayan öfkesinin perdesinin ardında Josh, not defterinden koparıp ona verdiği kâğıdın üzerine geçen yılki gelirinin iki katını yazdı ve masanın üzerinden Pruitt’e doğru itti.

Yönetici kâğıdı aldı ve küçük bir kahkaha atarak okudu. "Bu miktarın iki katıyla başlamanı sağlayabilirim."

Josh o kadar paranın ne anlama geleceğini kafasında oturtmaya çalıştı. Bu kadar para kariyerini geçerli kılardı.

"Büyükler ligine hoş geldin." Porno endüstrisindeki en güçlü adam koltuğunda geriye doğru yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Pruitt onun bu anlaşılmaya razı olacağına çok emindi ve eğer Josh, tam da o an Clara'nın yüzünü düşünmemiş olsa gerçekten de bu teklifi kabul edebilirdi.

Eğer bütün günü korkularıyla yüzleşerek geçirdikten sonra, gün batımında arabasının sürücü koltuğunda oturan Clara'yı düşünmemiş olsaydı. Batmak üzere olan güneşin gölgesi onu, 1940'ların film yıldızları gibi göstermişti. Dudaklarını ısıırıyordu. Bu onu ne kadar korkutursa korkutsun, yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmak konusunda çok kararlıydı. Keşke zihni, Clara karşısındaki adamın, onun hiç tanımadığı insanlara kötü muamele edişine şiddetle karşı çıkarkenki kararlı ses tonunu, tekrar tekrar oynatmasaydı. Artık görmezden gelemezdi. Eğer bu parayı şimdi alırsa, Clara bunu zayıf olduğu için yaptığını her zaman bilecekti.

"Üzgünüm." Kâğıdı tekrar masaya bıraktı. "Kabul edemem." Sözleşmesi sona erdiğinde başka küçük stüdyolarda iş bulabilirdi. Belki asla zengin olamazdı ama en azından geceleri yaptığı işin böyle adamların cebine para koymasından endişe duymadan uyuyabilirdi. Yarın kahvaltıda Clara'nın gözlerinin içine bakabilirdi. Onun gibi bir kadın için asla yeterince iyi olmayacaktı ama en azından en basit ahlaki sınavda onu yarı yolda bırakmamıştı.

"Bundan emin misin? Oldukça cömert davrandığımı düşünüyorum, Josh." Pruitt'in gözleri şimdi sert ve soğuk bakıyordu.

Josh, ellerini tenini kaşındıran kumaş pantolonunun kumaşında gezdirdi. Çaresizce bu odadan, bu binadan çıkmak istiyordu. "Zaman ayırdığınız için minnettarım ama sanırım sözleşmem bittiğinde başka girişimlerde şansımı deneyeceğim."

Pruitt sandalyesinde dikleşti. “Bunun akıllıca bir seçim olduğundan emin değilim, evlat.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Josh’ın içinde, muhtemelen ne demek istediğini bildiğine dair bir şüphe uyandı.

“Eğer bu şirketi ve bu *son derece cömert* teklifi reddetmeyi seçersen sektörde seninle çalışmaya hazır başka insanlar bulmakta zorlanabilirsin. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?”

“Evet, sağ olun. Yeterince açık bir şekilde anladığımı düşünüyorum.” Josh ayağa kalktı ve uzun boyunun son bir mesaj vermesine izin verdi.

Pruitt hızla ayağa kalktı. “Üzerine düşünmek için neden kendine birkaç gün vermiyorsun?” Yakalarını düzeltti. “Böyle kararlar anın gazıyla verilmemeli. Seçeneklerini bir tart. Banka hesabını bir kontrol et.” Cüzdanından bir kartvizit çıkararak ona doğru fırlattı. Josh küçük dikdörtgeni göğsüne çarpınca yakaladı.

Josh elindeki küçük kâğıdı park alanında bulduğu ilk çöpe atarken, *işte kariyerim ellerimin arasından kayıp gidiyor* diye düşünmekten kendini alamadı.

BÖLÜM ON BEŞ

Eve gelip Josh'ı berbat bir ruh halinde bulan Clara, hemen bir şişe şarap açıp, *Die Hard* izlemelerini önerdi. Ev arkadaşının canının bu kadar sıkkın olduğuna daha önce hiç şahit olmamıştı. Kendi yüzü bile bu ifadeye alışkın değil gibiydi. O gününü teyzesinin firmasında geçirirken neler olduğunu sormak istedi ama burnunu sokmak istemiyordu.

İçinde, aksiyon filmlerinin o ve Josh arasında bir köprü olmaya başladığına dair komik bir his vardı. Onlara konuşacak bir şeyler veren ya da en azından, ikisinin de oturma odasında aralarındaki garipliği minimumda tutabilecek şekilde oturmalarına izin veren, ortak bir ilgi alanıydı.

“Hey. Ağustos’un başında benimle Silver Lake’teki *Rocky* maratonuna gelmek ister misin?” İçeceğinden bir yudum aldı. “Ofisin etrafındaki bir kafede posterini gördüm ve ben *Rocky*’ye bayılırım. Ve tabii ki yalnız gidemem. Eğer bana eşlik-”

“Lafı dolandırmana gerek yok.” Josh, Clara’nın koltukta, kalçasının yanına doğru uzattığı ayağına birkaç kez hafifçe vurdu. “Seninle gitmeyi çok isterim. *Rocky*’i hiç izlemedim.”

“Süper. O zaman biletleri ben alacağım. Bütün sürüş derslerinin borcunu ödeyebilmek için.”

Clara derin bir nefes aldı. *Bu bir randevu değil. Tabii ki bu bir randevu değil. Bunu açıkça belirtmem bile gerek yok çünkü onun,*

* İlk filmi 1982de çıkmış bir film serisi. -çn.

bunun bir randevu olduğunu düşünmüş olmasının imkânı yok. Pek ortak noktaları olmayabilirdi ancak en azından, ikisi de başrol oyuncunun bolca ter döktüğü bir filmi takdir etmeyi biliyorlardı.

Ne yazık ki, Josh'ın moralini düzeltmek konusundaki dâhiyane planı neredeyse ilk dakikadan bir engele çarpmıştı. Evdeki elektrik sanki çok uzun süre göz kırpyormuş gibi aniden kesildiğinde, John McClane* Nakatomi Plaza'sına ancak ulaşmıştı. Birkaç saniyeliğine Clara da Josh da hiçbir şey söylemedi. İkisi de hareket etmiyordu.

"El fenerin var mı?" Clara oda aniden karanlığa gömülmeden önce kanepenin, Josh'ın oturduğu tarafına doğru konuştu.

"Eğer birimizin el feneri olsaydı bu sen olurdun."

"Doğru." Clara yan sehpadaki telefonunu aradı. "Bunun ışığını kullanabiliriz."

Josh ışığın yönüne doğru döndü. "Gidip sigortayı kontrol edeyim."

Clara perdeleri açtı ve dışarı baktı. "Hiç uğraşma. Bütün sokakındaki gitmiş."

L.A'de nadir görülen bir yaz fırtınası kopuyordu. Çakan şimşekle Clara yerinden sıçradı.

Birkaç kokulu mum koyduğu kitap rafına doğru ilerledi. "Şunları yakayım o zaman."

"Harika. Şimdi bütün ev balkabaklı turta gibi kokacak," diyerek onunla alay etti ve mumları bütün evde loş bir ışık olması için farklı yerlere yerleştiren Clara'ya yardım etmeye başladı. Arka arkaya çakan şimşekler ve gök gürültüsü birbirine karışarak şeytani bir orkestra oluştuyordu.

"Vay canına. Bu biraz roman-"

"Ürpertici." Clara'nın mum ışığının, Josh'ın yüzünde dans edişini gördüğünden beri düşündüğü yasaklı kelimeyi dillendirmeden önce, sözünü kesip cümlesini tamamladı.

* Die Hard başrolü. -çn.

“Doğru, evet.” Ellerini ceplerine soktu. “Tam da onu diyecektim. Hey, elektrik kesintilerinde ocak yine de çalışıyor, değil mi?”

“Evet. Gaz olduğu sürece kibritle ocağı yakabilirsin. Al.” Orta sehpaye koyduğu kibrit kutusunu aldı ve ona uzattı.

Josh’ın parmakları bileğinin iç tarafındaki hassas deriye hafifçe dokunduğunda, Clara yutkundu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onun temasından kaçamıyor gibiydi. Ve birbirlerine her dokunuşlarında ateşli bir arzunun onu tüketeceğini hissediyordu.

“Harika. Teşekkürler.” Josh’ın sesi normalde olduğundan daha az çıkmıştı. “Patlamış mısır yapacağım.” Aceleyle mutfığa gitti.

Clara’nın kendini toplayabilmek için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. *Seksi olmaya çalışmıyor. Onu fetişize etmeyi bırak.*

Josh’ın odadan çıkmasını fırsat bilerek, sutyeninin göğüs kafesine batan telini çekti. Clara sutyen giyip giymediklerini bile anlayamayacağınız, o küçük göğüs tipine sahip kadınlardan biri değildi. *Kesinlikle anlardınız.* Bu yüzden işten gelince yapmayı özlediği ve yalnız yaşasa muhtemelen yapacağı gibi hiçbir çekiciliği olmayan iç çamaşırlarını çıkarıp bir taraflara atmak yerine, sutyenini üstünde tuttu. Josh’ın gözlerinin, üstünde aptal ve pervasız geceliğinden başka bir şey olmadığı o gün onu bastığındaki gibi, arzuyla kararmasına hiç ihtiyacı yoktu.

“Ta-da.” Bir süre sonra elinde koca bir kâse patlamış mısırı ona göstererek mutfaktan çıktı.

Clara, Josh’ın o mısırların üzerini bir kilo parmesan, pul biber ve bolca zeytinyağıyla doldurduğunu bilerek sadece derin bir iç çekebildi. Bunun *sağlıklı bir atıştırma* olduğunu sanıyordu ve Clara’nın ona aksini söylemeye gönlü elvermiyordu.

Koltukta daha önce oturdukları yerlere geçtiklerinde, Clara sola ve Josh da sağa, büyük bir yastığı tampon olarak aralarına yerleştirdiler. Bu bariyere duydukları saygı, yaklaşık yarım saat kadar sürdü. Rahatladıkça birbirlerine yaklaşma eğilimindeydiler. Josh çaktırmadan yağlı ellerini koltuğun arkasına silmeye çalıştı.

için Clara, hiç düşünmeden kolunu tuttu. Normalde kimseye açıkça izin verilmediği sürece dokunmazdı ancak Josh, normal kişisel alan kurallarına göre yaşamıyor gibiydi ve bu yüzden Clara da bazen kuralları tamamen unutuyordu. Bir anlığına öne eğildiğini ve dilini avucunun içinde gezdirdiğini hayal etti. İşaret parmağını dudaklarından içeri kaydırıldığını ve tenine işlemiş tereyağı ve tuzun tadını aklına kazıdığını hayal etti. Yüzü yanıyordu. *Sapık gibi davranmayı bırak*. Kâğıt havlu almak için mutfığa gitti.

“Bir oyun oynamak ister misin?” Geri döndüğünde Josh elinde bir kart destesi tutuyordu. Kendini kanepenin en kenarında, oturduğu yere yeniden konumlandırmıştı. Ya Clara’nın şehvet dolu bakışlarından kaçmak istemişti ya da –Clara’nın uylukları kasıldı– karanlık onu da etkisi altına alıyordu.

“Nasıl bir oyun?” Clara zar zor konuşabilmişti. Herhalde strip-tiz pokeri oynamayı önermezdi. Öneremezdi.

“Sana Slap Jack* oynamayı öğretebilirim diye düşünüyordum,” dedi masumca.

Birkaç el oynadıktan sonra Clara, Josh’ın hile yaptığına emin olmuştu ama nasıl yaptığını bilmiyordu. Şarap bardağına bakarak surat astı. Josh’ın onu böyle kolayca bozguna uğratmasını bekle-miyordu. “Kıçının altında kart mı saklıyorsun?”

“Bu son derece ağır bir ithamdı. Birincisi, bir Connors asla hile yapmaz. Biz oldukça dürüst ve namusluyuzdur. İkincisi ve en önemlisi de kıçımın kartları saklayabileceğim kadar büyük olmasının imkânı yok. Bu sıkı kalçalara sahip olabilmek için yüzlerce saat antrenman yaptım.”

Clara dudaklarındaki şarabı yaladı. Mum ışığında, kanepede dizleri neredeyse birbirine değerken Josh’ın yüzüne bakarak oturmak, seksten bahsetmiyor olsalar bile yeterince zordu. Ya da şu anki konuya bakılırsa sıkı kalçalarından bahsetmeden...

* Slaps olarak da bilinen Slapjack, genellikle çocuklar arasında oynanan eşleştirme ailesinin bir kart oyunudur. -çn.

Kendine Josh'ın Everett olmadığını hatırlattı. Hiçbir benzerlikleri yoktu. Üniversite ikinci sınıfın bir noktasında Everett, birine karşı güçlü duygular hissetmenin havalı olmadığına karar vermişti. Kendini daha *olgun* bir yaşam tarzına adanmıştı. Filmlerde hiç ağlamaz ya da asla içtiği bira burnundan gelecek kadar gülmezdi. Diğer bir yandan Josh ise, her anının tadını hiç şüphesiz sonuna kadar çıkarıyor gibi görünüyordu. Josh lezzetli bir şey yediğinde kafasını geriye yatırıp gözlerini kapatıyor ve inlemesine engel olamıyordu. Clara bu düşünceyle dudağını ısırды. "Sus da kartları dağıt."

Josh ona söyleneni yaptı ve bileğinin etkileyici bir hamlesiyle kartları karıştırdı. Clara bu oyunun, onu bu kadar Josh'ın ellerine odaklanmaya zorlayacağını fark etmemişti. Belki de öyle kötü mağlup oluyordu ki, uzun parmaklarının onu inletmek için yaptığı şeyleri düşünmekten kendini alamıyordu. Cinsel yeteneklerinin sadece çok küçük bir parçasına şahit olduğunu bilmek onu çılgına çeviriyordu. O makaleye göre Josh oral seksin Michael Jordan'ıydı.

Clara bir el daha kaybetti.

"Para için oynamadığımız iyi oldu, ha?" Ona şeytani bir gülüş attı.

Clara olduğu yerde kıvrandı. *Kendine hâkim ol.* Josh'a bir et parçası gibi davranan bütün o insanlarla aynı şeyi yapıyordu. Eğer o bir yatırım bankacısı ya da tesisatçı olsaydı Clara, bütün kıyafetlerini üstünden yırtarak çıkardığını ve Josh'a ona sahip olması için yalvardığını hayal ediyor olmazdı. Günahkâr mesleği beynini bir tür deliliğe sürüklemişti.

"Kaç kadeh şarap içtin sen?"

"İki?" Ah, hayır. Yoksa saçmalamaya mı başlamıştı?

"Kızarmışsın." Josh parmak eklemlerini yanağında gezdirdi. "Sana biraz su getirmemi ister misin?"

Clara ellerini hızla yanaklarına koydu. "Hayır. İyiyim. Reketçi ruhum yüzünden ateşim başıma vurmuş olmalı."

“Kabul etmeliyim ki,” Josh öne doğru eğildi. “Seni kaybederken görmek hoşuma gidiyor.”

Pürüzlü sesiyle göğsüne bir sıcaklık dalgası ulaştı. “Bu söylenebilecek en korkunç şey!”

“Hayır. Demek istediğim, bu çok tatlı.”

Clara’nın yüzü parladı.

“Bir çocuk gibi surat asıyorsun.”

Ah. Bir çocuk gibi. Elbette. “Surat falan asmıyorum. Odaklanmaya çalışıyorum. Odaklanırken yüzüm böyle görünüyor.”

Josh skor tuttukları deftere bir bakış attı. “Belki de daha az odaklanmalısın.”

Clara dağılmış destesini gerekenden daha sert bir şekilde ona verdi. “Bu oyunda şike var.”

“Sana kazanman için bir şans vermeyi teklif etmiştim.” Josh avucuna aldığı patlamış mısırı ona doğru fırlattı.

Yumuşak mısır patlakları burnuna çarptığında derin bir iç çekti. “Senin fiziksel avantajların var. Kolların benimkilerden daha uzun ve bu da kartlara uzanmanı daha kolay hâle getiriyor. Ayrıca ellerin de daha büyük. Yani kendi desteni çok rahat çevirebilirsin.”

Josh bir kahkaha patlattı. “Bahane bulma yeteneğin gerçekten sınır tanımıyor.”

“Belki de cin remisi* falan oynamalıyız?”

Josh surat yaptı. “Şaka mı yapıyorsun? Texas hold'em** da oynayalım istersen?”

Clara öfkeyle kanepede dizlerinin üzerine kalktı. “Cin remisinin nesi var? Ben büyükbabamla hep oynardım.”

“Bak işte. O oyun yaşlılar için. Ben diyeceğimi dedim.”

Yastık yığının derinlerinden bir telefon bipledi. Josh’la Clara

* Bir kart oyunudur. Cin remisi veya basitçe cin, reminin iki oyunculu bir kart oyunu çeşididir. -çn.

** Texas Hold'em, poker oyununun bir türüdür. En dinamik versiyonu olarak bilinir -çn.

aynı anda ellerini koltuğun üstüne attıklarında kolları birbirine değdi. Clara'nın tüyleri diken diken olmuştu. İçinden Josh'ın fark etmemiş olması için dua etti.

"Mesaj bana gelmiş." Josh ekrandaki mesaja bakarken yüzü limon yiyormuş gibi ekşidi.

"Ne yazıyor?"

Josh telefonu arkasına attı. "Hiçbir şey," dedi ve sonra ağzına bir avuç dolusu patlamış mısır sokuşturdu.

"Hiçbir şey olmadığı belli. Hadi ama. Kim mesaj atmış?"

"H. D. Pruitt."

"Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Josh etrafa saçılmış mısırları toplamak için eğildi. "Çünkü Pruitt Black Hat'in CEO'su."

Clara şokla derin bir nefes aldı. "Toni'nin hakkında yazdığı adam mı?"

"Evet o. Bu sabah onunla bir görüşmem vardı ve bana delice bir anlaşma önerdi. Hardcore içeriklerinin yıldızı olmam için milyonlar teklif ediyor."

Bu hardcore bölümünde ne bok yiyorlardı?

"Sen kafayı yemeden önce söyleyeyim, onu geri çevirdim. O, şey... beni kara listeye aldirmekle tehdit etmiş olabilir tabii."

"Ne yaptı dedin? Josh, bu korkunç. Yasadışı olmasından bahsetmiyorum bile."

"Benim bildiğim kadarıyla Black Hat için oldukça olağan bir hamle. Görüşmeyi kabul ettiğimde, böyle bir şeye kalkışabileceğini tahmin etmiştim. Çok büyük dert değil. Onlarla olan sözleşmemde son bir yılım kaldı ama video kotamı doldurdum. Beni dava falan edemezler."

"Ama bir yıl boyunca ne yapacaksın? Yeteneğin ne olacak?"

Josh kaşını kaldırdı. "Sanırım yeteneklerimi eğlence için kullanmaya devam etmem gerekecek."

Clara'nın kalp atışları tekledi.

“Sözleşmemde şu an hak iddia edebilecekleri tek şey seslendirmeler.”

Josh’ın “yeteneklerini eğlence için kullanmak” açıklamasını neden bu kadar önemseydiğini düşünen Clara, gözlerini kıstı. “Bekle, bir hikâye anlatıcısı olabileceğini mi söylüyorsun?”

Josh kafasını salladı. “Evet, sanırım. Teoride öyle. Ama insanlar genelde pornoları için hikâye anlatıcısı aramıyor. Öyle bir şey muhtemelen vahşi yaşamdan gelen ve hiçbir şey bilmeyen insanlar için özel bir içerik falan olurdu.”

Clara duruşunu dikleştirdi. “Peki ya porno yapmasaydın?”

“O zaman bir işim olmazdı?”

Clara’nın aklına aniden bir fikir geldi. “Tamam, bak, bana yardımcı olduğun şeyi hatırlıyor musun?”

Josh omzunu silkti ve öylece ona baktı.

“O şeyi işte.” Belinden aşağısına baktı.

“Üzgünüm, hatırlayamadım.”

“Of. Beni orgazma ulaştırdığın zamanı hatırlıyor musun?”

“Ha. Evet. Ne demek istediğini anlamıştım. Sadece söylediğini duymak istedim.”

Clara gözlerini devirdi. *Pislik*. “Birçok kadın böyle problemler yaşıyor. Araştırdım.”

“Tabii ki araştırdın.”

“Partnerleri onları nasıl boşaltacağını bilmiyor. Ya da bunu yapmanın sadece tek bir yolunu biliyor ve olaya öylece dalyolarlar.” Bir keresinde misyoner harici bütün pozisyonların migrenini tetiklediğini söyleyen bir mühendisle çıkmıştı. “Ama sen onlara yardım edebilirsin. Bir şeyler üretmek istediğini söylemiştin. Ya porno ve seks eğitiminin arasında bir şeyler yapsaydın?”

Josh ensesini kaşıdı. “Nasıl orgazm olunur rehberi gibi bir şey mi yani?”

“Evet! Tam olarak öyle. Birkaç püf nokta ve numaralarını anlatabilirsin ve... bilmiyorum... kadınların zevkine odaklanan

senaryolardan falan bahsedebilirsin. Hayran kitlen bu içeriği yalayıp yutar.”

Josh tırnağını ısıırıyordu. “Fena bir fikir değil ama böyle bir şeye başlamanın maliyeti çok yüksek olur. Sanatçılar işe almak-tan ve bir sesli çekim stüdyosu ayarlamaktan bahsediyorsun. Birçok pahalı ekipmana da ihtiyacımız olacak. Aydınlatma, video düzenlemesi, internet siteleri, davetler, pazarlama... Biraz birikimim var ama ben para kazanmaya başlayana kadar o çoktan biter. Aboneliğe dayanan bir içerik oluştursak bile bitebilir.”

“Ben sana ödemende yardımcı olabilirim.” Clara elindeki ser-vetle, gerçekten anlam ifade eden bir sanat dalına, eninde sonun-da sponsor olmayı hayal etmişti. Yatırım yapacağı sanat dalının bu olacağını hiç düşünmemişti ama bu fikre karşı da değildi. Aslında bu fikir onu o kadar heyecanlandırmıştı ki güç bela nefes alabiliyordu.

“Ne? Hayır. Senin paranı falan almıyorum.”

“Neden olmasın ki? Bir sürü projenin yatırımcıları oluyor. Bankada öylece duran bir vakıf fonum var. Eğer bu fikre inanmıyor olsaydım hiç önermezdim.”

“Hayır. Cidden. Paranı ödünç almam arkadaşlığımızı mahveder.”

Clara’nın yanakları ısındı. “Beni arkadaşın olarak mı görüyorsun?”

“Tabii ki arkadaşımsın ve arkadaşım olmaya devam etmeni tercih ederim.”

“O zaman para meselesinin aramızı tuhaflaştırmasına izin verme. Kadınların buna ihtiyacı var. Hayır.” Kendini düzeltti. “Kadınlar bunu *hak ediyor*.” Ayağa kalktı. Bu an tam da ayağa kalkması gereken anmış gibi hissettirmişti. “Kadınların kendi zevklerinin önemli olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Eğer doğru kaynağı inşa edebilirsek, dünyanın artık klitorisini nasıl işlediğini bilmemek gibi bir bahanesi olamaz.”

Josh gözlerini ona dikti. “Yüksek sesle *klitoris* dediğine inanmıyorum. Şu an senden korkuyor muyum yoksa beni azdırıyor musun anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de. Sadece iki kadeh içtiğine emin misin?”

Keşke bu çekiciliği, dünyadaki kadın nüfusunun yarısına kadar uzanmıyor olsaydı. “Yani bu yapacağın anlamına mı geliyor?”

Dizlerinin üzerindeki ellerine baktı ve normalde yapmayacağı şekilde hareketsiz bir şekilde oturmaya devam etti. “Neden ben?”

Gerçekten nedenini göremiyor muydu? “Sen mükemmel bir ilham kaynağısın. Tanrı biliyor ya, egonu daha fazla şişirmek istemiyorum ama seni birçok kadın için pornoya giriş yolu olarak hayal edebiliyorum. Kocaman... kalbinden olsa gerek.”

Josh gülüşünü tutamadı. “Adım kadar eminim ki bu coşkulu konuşmanın bir noktasında hayatımda aldığım en güzel iltifatı duydum.” Josh koltuktan kalktı ve kendi omzunu hafifçe Clara’nınkine vurdu. “Ama böyle bir içerik için şeye ihtiyacım yok mu, bilirsin, bir kadına? Kadın vücudu konusunda yetkili kişi sayılmam.”

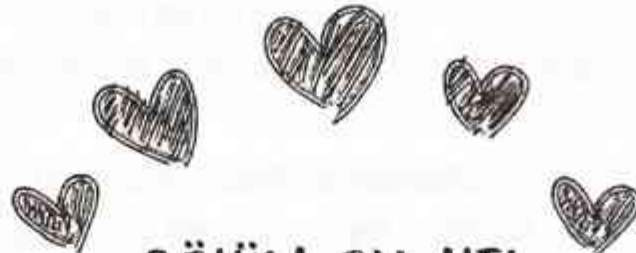
Clara burnundan tuhaf bir ses çıkararak güldü. “Herhâlde. Bunu yalnız yapamazsın.”

“Gönüllü mü oluyorsun?”

“Ben mi? Hayır. Kesinlikle olmaz.” Kendi isminin böyle bir projede geçtiğini düşününce görüşü karardı. “Beni yalnızca anonim bir para kasası olarak düşün. Kamera önünde olmayı umursamayacak birini, bir kadını bulmalısın.” Tavana baktı. “Çıplak.”

“Bunu umursamayacak çok fazla insan tanıyorum. Ama Pruitt’in tehditinden etkilenmeyecek biri? Listeyi hatrı sayılır derecede kısaltıyor. Aklıma yalnızca bir kişi geliyor ama bu işleri biraz karmaşıktırabilir.”

“Ara onu öyleyse.” Clara, Josh’ın Naomi Grant’ten bahsettiğini biliyordu. Ortaya attığı bu iş fikrinin, muhtemelen kaçınılmaz olan barışmaları için ortam sağlayacağını biliyordu. Vücudundan yukarı tırmanan paniği görmezden gelmeye çalışan Clara, aniden Josh’a hayatından çıkabilmesi için tek yönlü bir bilet verdiğini fark etti.

BÖLÜM ON ALTI

Josh, Batı Hollywood bowling salonunun disko ışıklarının altında tuhaf kelimesinin anlamını öğrendi.

“Clara, sizi tanıştırmama izin ver. Bu Stu... ya da şey... Naomi Grant demek istiyorum.” Josh, Clara’nın iş fikrini ortaya atmasından bir buçuk hafta sonra, cinsel anlamda dokunduğu son kadını eski sevgilisiyle tanıştırırken, lobutların devrilme seslerini bastırabilmek için yüksek sesle konuşmuştu.

İş teklifini yapmak için yer seçme konusunda stratejik olmaya çalışmıştı. Kurumsal ya da gösterişli bir şeyler olmasını istemişti. Bowling ona akıllıca görünmüştü çünkü herkesin ellerini koyabileceği bir yer olacaktı ama Pazar saat ikide boş olan tek bandın, bir ortaokul çocuğunun doğum günü partisiyle son sınıf öğrencileri için bir lig antrenmanın arasına denk düşeceğini öngörememişti.

Clara, Stu’nun elini sıkabilmek için sağ elinde tuttuğu bowling ayakkabılarını diğer eline aldı.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Naomi’yi mi tercih ediyorsun yoksa... Stu’ydu değil mi?”

“Eğer Naomi derssen cevap verme olasılığım daha yüksek.” Eski sevgilisi gözlerinde derinden gelen bir parıltıyla bowling salonunu inceliyordu.

Ellerinde onlara ait olmayan ayakkabılar tutarken orada, bir daire oluşturmuş şekilde öylece dikildiler. “Gidelim mi?” Yanın-

daki iki kadına bowling toplarını seçmeleri için öncelik vererek önünü işaret etti.

Clara kot pantolon ve sade, beyaz kısa kollu bir gömlek giyerken, Naomi gülünç derecede dar deri bir şort giymişti. Üstünde önceden Josh'a ait olan ve omuzlarıyla göbeğini açık bırakana kadar kesip biçtiği, eski bir Metallica tişörtü vardı. Yalnızca dış görüntüleri göz önüne alındığında, bariz bir şekilde güzel olmaları dışında bu iki kadının bir tane bile ortak noktası yoktu. Josh kaçma dürtüsüyle savaştı.

"Bir dahaki sefere yapacağımız aktiviteyi onun seçmesine izin verme," dedi Naomi, Clara'ya.

Clara kafasını onaylar gibi eğdi. "Not alındı."

"Tam arkanızda duruyorum."

Her iki kadın da elleri kalçalarında dik dik ona baktı. Neden bunun iyi bir fikir olduğu düşüncesine kapılmıştı ki?

Ah, evet. Çünkü meteliksiz insanların seçim hakkı yoktu. Clara'ya ayıkken son birkaç gündür hâlâ bu girişimi finanse etmek isteyip istemediğini sorduktan sonra parasını almaya ikna olmuştu. Şimdiyse mümkün olan en iyi kadın başrol oyuncusunu bulmayı ona borçluydu ve sektördeki hiç kimse Naomi'nin yeteneğinin, aklının ve iş zekâsının oluşturduğu ölümcül kombinasyona sahip değildi. Ve ne yazık ki zaman zaman Josh'tan nefret ediyor ve kafasını sikmek istiyor oluşu bu konuşmayı oldukça korkutucu kılıyordu.

Bira içerek bowling oynadıkları birkaç garip turdan sonra Clara, çaktırmadan Josh'a dirsek attı. Naomi topunun makineden gelmesini beklerken sessizce "Oyalanmayı bırak," dedi. "Son birkaç gündür yüzlerce kez takipçilerinin düşmesinin eşiğine geldik. Biz izleyicilerimizi kaybetmeden önce sor işte."

"Şimdi mi? Öyle mi diyorsun? Daha üç kez falan lobut devirdik."

Clara kaşlarını çatı. "Şimdi. Bu kadının yanında geçirdiğim her saniye daha da sıradan hissediyorum." Bir avukata hazırlattık-

ları sözleşmeyi çantasından çıkardı ve kâğıtları Josh'ın göğsüne sertçe bastırdı. "Bunu arkadaşın olarak söylemiyorum, ev arkadaşın olarak hiç söylemiyorum. İş ortağın olarak söylüyorum. Önümüzdeki beş dakika içerisinde Naomi'den şu belgelere bir bakmasını istemezsen," -gri gözleri tehlikeli bir ışıltıyla parladı- "bu kâğıtları sana yediririm."

Josh korkuyla yutkundu. "Anlaşıldı."

Naomi yanlarına dönmüştü.

"Hey, Stu. Bir saniyeliğine oturabilir misin? Seninle konuşmak istediğim... yani, konuşmak istediğimiz bir şey var." Clara'nın iş teklifini ana hatlarıyla, onun anlattığı kilit noktaları da dâhil ederek açıkladı. Clara onu yalnızca "kadınların zevki için" yerine yanlışlıkla "kadınlara zevk vermek için" dediğinde düzeltmişti.

Konuşması bittiğinde sert plastik sandalyesine iyice çöktü. Görev tamamlanmıştı. Belki şimdi nacho* sipariş edebilirlerdi. "Eee, ne düşünüyorsun?"

Naomi birasını yudumlarken bardağının üstünden Clara ve Josh'a baktı. "Yıllar boyunca payıma düşen kadar çok çılgınca teklif duydum ama hakkını vermeliyim, bu fikir en delicesi. Black Hat'e orta parmak çekmek ve bunu yaparken de benim parmağımı mı kullanmak istiyorsun? Vücudumun diğer parçalarını kullanmak istemenden bahsetmiyorum bile."

Josh öne eğildi ve dirseklerini dizlerine yasladı. Kafasına kâğıttan bir şapka takmış doğum günü çocuğu kulak misafiri olamasın diye sesini alçalttı. "Bu fikir yalnızca kontrolünde bir kadın olursa işe yarar. Kimsenin erkeklerin orgazma nasıl ulaşacağına odaklanan bir siteye ihtiyacı yok. Clara sektörün ihtiyaçlarına göre oynamamız gerektiğini söylüyor."

Clara birasından bir yudum aldı ve bardağını titreyen elleriyle indirdi. Josh gelmesi için ona yalvarmamalıydı ama bunu onsuz atlatamayacağını biliyordu.

* Mısırdan yapılan meksika mezesi. -çn.

“Hadi ama, Stu. Kadınların zevk almasıyla ilgili her şeyi bildiğimi düşünecek kadar kibirli değilim. Ama projenin yakışıklı yüzü olarak beni ve tatlı ses tonumu kullanmak? İşte bu işe yarayabilir.”

Naomi'nin ateş saçan gözlerinin parıltısı bir Buick'in boyasını attırırdı.

Clara imdadına yetişti. “Kimi istiyorsan onu işe alabilirsin. Kadın senaryo yazarları, kadın direktörler, kadın editörler, neye ihtiyacın varsa. Çalışacak herkese Pruitt riskinden bahsederiz ama planın güzel tarafı, Black Hat'in katkılarına ihtiyacımız olmaması. Josh, Darling isminden yararlanabilir ve sen de masaya kendi hayranlarını getirirsin. Bu kadar görüntülenme işleri yoluna koymak için yeter de artar bile. Ama amacımız erkek izleyicileri de çekmekse eğer, gizli bir silaha ihtiyacımız var...”

“Gizli silah ben miyim?” Naomi içeri girdiğinden beri gözlerini ondan ayırmayan ayakkabı görevlisine el salladı.

“Sen gizli bir silahtan fazlasısın,” dedi Clara. “İkiniz de endüstrideki en ateşli isimlersiniz ve ikinizin kadınların deneyimi ve memnuniyeti için bir şey yaratmak adına bir araya gelmeniz fikri insanları çok heyecanlandıracak. Basında yer almanıza yardımcı olabilirim. Teyzemin pazarlama işlerinden çok şey öğrendim. Kaleyi içten fethedeceğiz. Kadınların cinsel zevkine odaklanan bir internet sitesi devrim niteliğinde hissettirmemeli ama biraz hissettiriyor, öyle değil mi?”

Naomi incecik alınmış kaşlarını kaldırdı. “Kadınları memnun etmek hakkında tam olarak ne biliyorsun?” Sesi medeniydi ama alt metninden şu okunuyordu: *Sen kimsin ve sana dünyamızda elini kolunu sallayarak yürüme hakkını kim verdi?*

Clara omuzlarını dikleştirdi. “İstediğim kadar çok şey değil ama hızlı öğrenirim.”

* Bir otomobil markası. -çn.

Naomi'nin gözleri Josh'a çevrildi. "Senin devreye girdiğin kısım burası mı, Romeo?"

Josh, Naomi'nin Clara'yı, bir tür seks büyüsunün tesiri altına aldığını düşündüğünü biliyordu ama durum böyle değildi. O yalnızca parasını insanlara yardım etmek için kullanmak isteyen iyi bir insandı. Josh onu buraya, kraliçe aslana yem etmeye getirmişti çünkü kendi potansiyeline ancak Clara yanında olduğunda inanıyordu. Şakaklarında ter birikmişti. Kendini birasının içinde boğmaya çalıştı.

Naomi ayağını yere ritmik hareketlerle vurdu. Bowling ayakkabısının alt kısmı muşamba yüzeyde ses çıkarıyordu. "Yani bu tam olarak ne? Daha fazla öpüşmeli porno mu? Daha iyi ışıklandırma mı olacak? Gül yaprakları falan belki?"

"Bu porno değil," dedi Josh. "Her şeyi baştan yaratacak bir seks eğitimi. Daha az soğukkanlılık ve daha çok eğlence. Tamamen yetişkinlere hitap eden bir şey."

Clara bıraktığı yerden devam etti. "İkiniz bu işi eğlenceli, heyecanlı hâle getirebilirsiniz. İkiniz de zevk konusunda uzmansınız. Birinci odağımız talimatlar olacak. Ekrandaki insanlar farklı pozisyonlar ve teknikler uygularken sen ve Josh da ne yapılması gerektiğini ve neden işe yaradığını anlatabilirsiniz. Herkes için işe yarayacak şey farklıdır o yüzden de içeriğimiz asla tükenmeyecek."

"Partnerlerin birlikte ya da kadınların yalnız denemesi için öneriler ve püf noktalar verebiliriz," diye ekledi Josh. Clara'nın Batman'ine Robin gibi hissediyordu.

"Kulağa ilginç geliyor," dedi Naomi. "Ama adına ne dersiniz deyin, bir önemi yok. Toplum çıplak bir kadın gördüğü an o videoyu mastürbasyon koleksiyonuna ekliyor."

"Ama bunun tamamen farklı bir amacı var. Sağlıklı bir yakınlık ve orgazmda fırsat eşitliği oluşturmaya odaklanarak sektöre yeni bir soluk getirmek istiyoruz," dedi Clara yan şerittekiler bağırarak iyi bir atışı kutlarken.

Naomi topunu aldı, birkaç kez elini salladıktan sonra topunu şerite fırlattı ve omzunun üzerinden konuşmadan önce dokuz lobut devirdi. “Bu tatlı bir hayal, delüzyonal ve kendini beğenmiş ama kesinlikle tatlı.”

“Evde kalmalıyım,” diye fısıldadı Clara Josh’a.

Ama Josh henüz havlu atmaya hazır değildi. “Bu yüzden sana ihtiyacımız var, Stu. Sektörün gidişatına baktığında senin de bunu değiştirebilmeyi dilediğini görebiliyorum. Söylesene, sana iğrenç hissettiren bir adamla kaç kez çalışmak zorunda kaldın?”

“Josh sana istemediğin şeyler yaptırmaya çalışan yapımcılar ve yönetmenler olduğunu söylemişti,” diye ekledi ev arkadaşı. Elleri sıkıyordu. “Bu senin kontrolde olman için bir şans. Kimi işe almak istersen onu işe alman, ne yapmak istersen onu yapman için bir şans. Kreatif anlamda tamamen özgür olacaksın.”

“Hadi ama, Stu. Kaçımız böyle bir fırsata sahip olabiliyor ki?”

Naomi gözlerini kıstı. “Bu hayırsever girişimi kim finanse ediyor? Sana yakın bir zamanda miras kaldığını sanmıyorum.”

“O kişi ben oluyorum.” Clara elini kaldırdı ve bir saniye sonra hızla indirerek kalçasının altına sokuşturdu.

Naomi güldü. “Bu beklenmedik bir olay işte. Kreatif partnerim sen mi olacaksın? Gerçekten sürprizlerle dolusun.”

“Benim katkım tamamen finansal olacak. Eğer bunun hakkında endişeleniyorsan.”

“Kesinlikle bunun hakkında endişeleniyorum.” Naomi Josh’a döndü. “Pekâlâ, yapacağım ama yalnızca Bayan Connecticut da projeyi geliştirme, oyuncu seçimleri, video düzenlemeleri ve süreçteki diğer her şeye dâhil olursa.”

Clara’nın yüzünün rengi atmıştı. “Neden benim de dâhil olmamı istiyorsun?”

“Bu büyük bir risk. İkinci kendinize ne söylemek isterseniz söyleyin, yine de öyle. Buna bir iş stratejisi olarak yaklaşıyorum. Ciddi bir strateji. Yalnızca hâlihazırda porno izleyen kitleye ulaş-

mak hiçbir işe yaramaz. Senin gibi insanlar hedef kitlemiz. Eğer başarılı olursak videolarımızı izleyen kadınlar bundan faydalanabilecek, öyle değil mi? Ortalama bir Amerikan kadının neleri öğrenmek istediğini ve nelerin ekstrem geldiğini bilmek için dışardan bir göz olarak sana ihtiyacım var. Ayrıca eğer oyunun içinde daha çok yer alırsan, korkup kaçma ve paranı bu işten çekme ihtimalin de azalır.”

“Çıplaklık görmek konusunda rahat olduğum tek şey, Rönesans sanat eserleri ki bazen onlara bakarken bile ateş basıyor.”

Naomi samimi bir şekilde gülümsedi. Öyle bir gülümsemeydi ki neredeyse yüzünün bütün hatlarını değiştirmişti. Buz kesmiş ifadesi şimdi cehennem gibi sıcaktı. “Bu son teklifim, Bayan Connecticut.”

Josh Clara’nın dirseğini kavradı. “Bunu yapmana gerek yok. Bu çok fazla. Zaten bütün gün çalıştığın bir işin var. Başka birini buluruz.”

“Başka biri yok,” dedi Clara dişlerinin arasından. “Onun gibi birisi yok.” Terleyen ellerini kotuna sildi ve sıkması için elini Naomi’ye uzattı. “Anlaştık ama seni şimdiden uyarıyorum. Bayılmak için bir koltuğa ihtiyacım olabilir.”

BÖLÜM ON YEDİ

Clara Fransa'nın güneyi hariç hiçbir yerde bu kadar çıplak insanı bir arada görmemişti. Yeni işlerinin kaydını yaptırmak, federal işveren kimlik numarası almak, bir şirket banka hesabı açmak ve Kaliforniya yasaları tarafından zorunlu kılınan tüm lisans ve izinleri toplamak, tam olarak iki hafta sürmüştü. Ancak sonunda henüz bir ismi bile olmayan projeleri için sanatçıları işe almaya hazırlardı.

Annesine “tüm boş zamanını” sanat müzelerini ziyaret etmek ve Antik Yunanca pratiği yapmak için kullandığı konusunda yalan söylediği ikinci haftaydı. Lily'nin Skype'tan görüntülü konuşmak istediği her an Clara, Wi-Fi'lerinin sorunlu olduğunu ve Everett'in bunu düzeltmek için uğraştığını söylüyordu. Bu kadar yalan söylediği için muhtemelen mide kanseri olacaktı ama kendinde duracak gücü bulamıyordu.

Josh, Clara ve Naomi seçmeleri yapmak için Burbank'te küçük bir stüdyo tutmuştu. Tabii ki Naomi her gün herkesin olabileceğinden bin kat daha şık bir şekilde geliyordu. *Josh'ın hoşlandığı kadın tipi işte buydu.* Uzun bacaklar, parlayan saçlar ve birinin gözünü çıkarabilecek kadar keskin, belirgin köprücük kemikleri.

Clara Josh'ın ona tekrar dokunmasıyla ilgili kurduğu her türlü hayale bir son vermeliydi. O kendini asla Naomi gibi gösteremezdi. Asla cinsel bir çekimi olamazdı ya da bir erkeği sadece birkaç

kelimesiyle etkileyemezdi. Josh onun gibi kitap kurtlarıyla değil, bomba gibi kadınlarla yatıyordu.

O ve Naomi işe alım lojistiğini ayarlarken Clara, Jill için yapması gereken günlük işlerini hallediyordu. Sözüne sadık kalarak her şeyi gözden geçiriyordu. Bu tuhaf üçlü geceleri günlük durum toplantısı yapıyorlardı.

Bugün deneyimli birkaç yetişkin performans sanatçısı ve Naomi'nin Cal State'teki psikoloji bölümünden bir avuç öğrenciyle görüşeceklerdi. Naomi, delicesine ateşli olmasının yanı sıra, sosyal psikoloji ve aile dinamikleri alanında yüksek lisans eğitimi alan bir dâhiydi. Clara kapıdan giren herkesin bir gizlilik anlaşması imzaladığından emin oluyordu.

Farklı yaşantılar ve vücut tiplerinden, kameralar karşısında olmak ve yapacakları işin riski konusunda rahat olan, aynı zamanda da bu projenin misyonuna inanan insanlarla çalışmak istiyorlardı. Clara koridordaki su çeşmesinin yanında dikilip yenilenebilir su şişesini doldururken Naomi, oyuncu odasından çıktı. "Şimdiye kadar çok iyiydi Connecticut. Gerçek eğlence bugün başlıyor. Gergin misin?"

Clara yalan söylemeyi düşündü ama sonra tıpkı hayvanlar gibi Naomi'nin de korkusunun kokusunu alabileceğine karar verdi. "Evet."

"Bu çok normal." Naomi üstündeki yarım atletin askılarını düzeltti. "Gerginliğin seni işini yapmaktan alıkoymadığı sürece."

"İş tanımımı tekrar hatırlatabilir misin?"

"Ortalama insan barometresi."

"Doğru." Clara'nın gözleri koridora döndü. "Beklediğimden çok daha fazla insan var."

"Hey." Naomi'nin sesi az önce granit gibi sertken, şimdi yumuşaktı. "Bunu yapabilirsin."

Ona güveniyor olması şaşırtıcı ama güzeldi. Clara gülümsedi. "Teşekkür ederim."

“Ama yapamayacaksan şimdi söylesen iyi olur.”

Gülümsemesi anında soldu. “Bu çok da telkin edici değildi.”

Naomi omzunu silkti ve uzaklaştı.

“Ah... Bence şişen dolmuş olabilir,” dedi bir erkek sesi, Clara’nın arkasından.

Clara arkasını döndüğünde taşan su şişesini işaret eden yakışıklı bir yabancı gördü. Josh’inkine benzer bir çenesi vardı ancak bu adam, Clara’nın oda arkadaşında hayran olmaya başladığı altın rengi kirli sakaldan yoksundu ve Josh kadar kuvvetli görünmüyordu.

“Üzgünüm,” diyerek yolundan çekildi.

“Sorun yok.” Adam gülümseyerek bembeyaz ve oldukça düzgün olan dişlerini gösterdi. “Seçmeler için mi geldin?”

“Hayır. Yani, evet.” Clara en sevdiği ceketinin kollarını aşağı çekti. “Oyuncu seçimini yapan ekibin bir parçasıyım. Sanatçı falan değilim yani.”

“Tabii, anlıyorum. Senin gibi bir kızı kesinlikle hatırlardım.” Bronz elini uzattı. “Ben Matt. Masterson. Josh ve Naomi’yi *Sonsuz Orgazm* çekimlerinden tanıyorum.”

“Ah.” Gergince güldü. “Anladım.”

“İzledin mi?”

“Hayır.” Clara geriye doğru dikkatli bir adım attı. “Hayır, korkarım ki ben pornografi konusunda biraz acemi sayılırım.”

“Eğer öneri falan istersen ya da...” Clara’ya nane kokan nefesini alabileceği kadar yaklaştı. “Bir canlandırmaya falan ihtiyacın olursa, yardım etmekten çok memnun olurum.” Kocaman, parlak dişlerini tekrar göstererek gülümsedi. *Bu adam günde on kez dişi ipi kullanıyor olmalıydı.*

Clara kekelememeye çalıştı. “Bu çok cömert bir teklif, Matt.”

“Kendine sakla, Masterson.”

Josh’ın hemen arkasından yaklaştığını duymamıştı. “Ah, selam.”

“Sadece arkadaşça davranıyorum, Darling.” Matt, Josh kadar uzun değildi. Josh’ın gözlerinin içine bakabilmek için kafasını hafifçe geriye yatırması gerekiyordu.

“Arkadaşça davranışlarını başkalarına sakla. Programımızın gerisinde kalıyoruz.” Josh elini nazikçe Clara’nın sırtına, omzunun biraz aşağısına koydu ve ona konferans odasına doğru yol gösterdi. “Gitmemiz gerekiyor.” Clara’ya karşı Matt’e kullandığından çok daha yumuşak bir ses tonu kullanmıştı.

Clara fısıldamak için ona doğru eğildi. “Bu adam hakkında ne düşünüyorsun? Onu seçmeli miyiz? Kesinlikle şey görünüyor... hijyenik.” Josh’ın sabununun keskin kokusu etrafa yayıldığında Clara, içine gereksiz derecede derin bir nefes çekti.

Josh önce onun için sonra da kendi için bir sandalye çekti. “Sanırım kadınlar ondan hoşlanıyor,” dedi heceler ağzından zorla çıkarken.

Clara not defterine, potansiyel sanatçıları objektif bir şekilde sıralayabilmek için dün gece hazırladığı son listeye bakıyordu. “Onun benimle flört ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Tabii ki seninle flört ediyordu.” Josh kaleminin ucunu ağzından içeri soktu. Dişleri plastik üzerinde hafif izler bırakıyordu.

Clara kendini gülümserken buldu. “Öyle mi? Sanırım hoşuma gitmiş olabilir.” Söylemesi zordu. Erkeklerden ilgi görmek konusunda çok fazla pratiği var denemezdi.

“Matt sana göre değil, güven bana.”

“Neden olmasın ki?”

“Çünkü sen bir doktorla falan olmalısın. Ya da bir itfaiyeciy-le...” Josh iç geçirdi. “Ya da en azından bir anaokulu öğretmeniyle falan...”

“Ah, şimdi anladım.” Omuzları düşmüştü.

Josh’ın yüzü de aynı şekilde düşmüştü. “Neyi anladın?”

“Ben yeterince... *seksi* değilim.” Karnı kasıldı. Matt muhtemelen ona sadece bir rol almasına yardım edebileceği için ilgi göstermişti.

Josh kalemini yere düşürdü. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Çok fazla hırka giydiğimi biliyorum ve saç maşası kullanmayı ölsem bile beceremem.” Sesini alçalttı. “Ve sahip olduğum güzel sutyenler bile hep açık renklerde.”

Josh gözlerini kapattı ve alnını eline dayadı. “Bunu söylemeye çalışmıyordum.”

“Sorun değil.” Clara rahatsızlığını yutmaya çalıştı. “Yumuşatmana gerek yok. Hayatım boyunca hep böyleydin.” *Everett asla Naomi’yi evinin kapısının önünde öylece bırakıp gitmezdi.*

“Clara-” Josh elini, Clara’nın başparmağını endişeyle üzerinde hareket ettirmeye başladığı bacağına koydu.

“Siz ikiniz hazır mısınız?” Naomi masanın arkasındaki son sandalyeye otururken Josh da kalemini almak için eğildi ve elini de kendiyile beraber geri çekti. “Koridora uzanan bir sıra var.”

“Evet. Hazırız.” Clara kendini olabildiğince sarıp sarmalayaarak küçücük kalmıştı. Bacakları, omuzları, boynu... Josh’ın, Clara’nın bir erkeğin kanını kaynatıp kaynatamayacağı konusundaki düşünceleri onu şaşırtmamakla kalmayıp kendiyile ilgili değerlendirmelerini de doğrulamıştı. O buraya, güzel ve cinsel açıdan gelişmiş insanların arasına ait değildi.

“Bir numara, lütfen.” Naomi’nin sesi otoriteyle yankılandı.

Bir kol dövmesi ve burun halkasına sahip kıvrımlı bir esmer içeri girdi. “Marissa Martinez,” dedi.

“Merhaba, Marissa. Başlamadan önce, bütün formları, sanatçı anketini ve gizlilik sözleşmesini imzaladın mı?”

Clara, Naomi sürecin bu kısmının kontrolünü eline aldığı için minnettardı. Bu birinin seks eğitiminde gereken özelliklere sahip olup olmadığını nasıl belirleyeceğini çözmesine gerek olmadığı anlamına geliyorsa binlerce avukat, noter ve bankacıyla konuşurdu.

“Evet.” Marissa bir yığın kâğıdı Naomi’ye uzattı. “Buyrun.”

Naomi formları inceledi. “Çıplaklık ve solo ya da birden üç partnerliye kadar cinsel ilişki konusunda tamamen rahat olduğunu belirttiğini görüyorum. Erkek ya da kadın fark etmiyor. Harika.”

“Black Hat yüzünden girdiğimiz riskle ilgili olan belgeyi okudun mu?” Josh özellikle bu kumara dahil olabilecek herkesin ne olduğunu tam olarak bilmesinden emin olmak konusunda ısrar ediyordu.

“Okudum. Şaşırmadım açıkçası. Daha önce stüdyoyla ters düşmüş arkadaşlarım var. Onlar da kara listeye alınmakla tehdit edildi; hatta daha da kötülerini yaşadılar.”

Daha kötülerini mi? Clara, Josh’a doğru dudaklarını oynatırken paniğinin içinde yükseldiğini hissediyordu.

İlgisini tekrar seçmelere vermeden önce yüzünü buruşturdu.

“Birilerinin o aşağılık pisliklere karşı durduğunu gördüğüme mutluyum.” Marissa şortunun cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Şirket manifestonuzu çok beğendim.”

Clara ilgiyle kulak kabarttı. O kısmı o yazmıştı, sürecin bu kısmındaki tek katkısıydı. Benzer düşünen bireylerin işe alınmasına yardımcı olabilmek için yapmıştı. Bu fikrin ortaya atılma amacını, bu sitenin hem kadınlara hem de partnerlerine nasıl yardımcı olabileceğine dair vizyonlarını ve projeye dâhil olan herkese saygıyla davranılacağını garantisini vermeleriyle ilgili birkaç paragraftı.

Naomi masanın üzerinden bir dosyayı ona doğru itti. “Clara, seçmelerin gerekliliklerini neden sen okumuyorsun?”

Clara sandalyesinde hareketlendi. “Ben mi?”

Josh onu cesaretlendirmek ister gibi kafasını salladı.

“Ah... Peki.” Kâğıtları aldı. “Öncelikle, lütfen kıyafetlerinizi çıkarın.” Midesi allak bullak olmuştu ama Marissa gülümsedi ve Clara henüz cümlesini bitiremeden şortunu çıkarıp bir kenara atıverdi. *Muhtemelen Clara’nın giydiği ceket bu durum için yanlış bir tercihti.*

Marissa çırpılçılak kaldığında, Naomi ve Josh birkaç not aldı. Clara tamamen profesyonel değilmiş gibi gözükmemek için kendi not defterine el yazısıyla çıplak yazdı.

“Devam etmeye hazır mısınız?” Naomi Marissa’yla, Josh ve Clara’ya daha önce hiç kullanmadığı kadar kibar bir ses tonuyla konuşuyordu. “Bu sürecin biraz tuhaf olabileceğini biliyoruz. Hatırlatmak istiyorum, istediğin an durabiliriz.”

Marissa kıkırdadı. “İlginize minnettarım ama bunu milyonlarca kez yaptım. Ayrıca vücudum yıkılıyor.”

“Oda senin için yeterince sıcak mı?” Josh ısıyı yetmiş beş dereceye ayarlayıp odayı ılık tutmak konusunda ısrar etmişti.

“Ah, evet. Her zaman buzküpü gibi olan seçme odalarından çok daha iyi.”

“Biz de daha önce senin yerinde olduk. Bu süreci olabildiğince konforlu yapmaya çalışıyoruz. Clara, sanırım bir sonraki kısımdan devam edebiliriz.”

“Evet, tabii.” Sıkı tutuşu kâğıdın kıvrılmasına sebep oluyordu. “Şimdi lütfen rahatla ve...” *Yüce Tanrım.*

Josh koluna dokundu. “İyi misin?”

Clara uğuldayan kulaklarına rağmen kendini konuşmaya zorladı. “... kendini orgazma ulaştır. Yağ takviyesi sağladık. Kendini moda sokabilmek için herhangi bir yazılı ya da görsel materyal kullanmakta özgürsün.”

“Hiç dert değil.” Marissa Naomi’nin getirttiği, üstü temiz bir çarşafla örtülmüş koltuğa uzandı ve göğüslerine dokunmaya başladı.

“Ah, Tanrım.” Clara otomatik olarak gözlerini tavana çevirdi.

Naomi boğazını temizledi. “Tepkilerini arttırmanın sakıncası var mı? Herkesin zevk aldığı şeyleri dile getirme konusunda gerçekten rahat olduğundan emin olmak istiyoruz.”

Marissa onaylarcasına uyluklarının arasında gezdirmediği elinin başparmağını kaldırırken, Clara sanatçıyla göz teması kurmak için kendini zorladı.

Gerçek hayatta hiç bu kadar açık saçık bir şey görmemişti. Marissa eğleniyormuş gibi görünse de Clara sırtından akan terleri durduramıyordu.

“Ne düşünüyorsun, Clara?” Naomi’nin yüzü tehditkâr görünmüyordu ama Clara bir sınavı gördüğü an tanırdı. “Marissa’nın özel olarak denemesini istediğin farklı bir teknik var mı?”

“Hayır. Bence bu yeterli. İyi, yani.”

Naomi kafasını salladı. “Marissa, eğer istersen seksi konuşmalarla doğaçlama yapabilirsin.”

Sanatçı, Clara’nın yüzünü sıcaktan neredeyse kaynama seviyesine getiren bir dizi cümle sıralamaya başladı.

“Lütfen bana biraz izin verin.” Clara masadan kalktı ve deliye dönmüş gibi ayaklarının gösterdiği yönü takip ederek, sonunda ciğerlerine temiz hava çekebilene kadar koridorda hızla yürüdü.

Gözlerini kapadı ve Manhattan’dayken aldığı kırk beş dolarlık yoga derslerinde gördüğü Zen bahçelerini ya da meditasyon mantralarından herhangi birini hatırlamaya çalıştı. Bunu yapamazdı. Kanıtı çılgınlar gibi titreyen elleriydi. Kendini kandırıyordu. Herkesi kandırıyordu.

“Clara?” Josh hızla yanına geldi. “İyi misin?”

Titrek bacaklarıyla bina girişinin yanındaki banka doğru yürüdü. “Üzgünüm. Bunu kaldırabileceğimi düşünmüştüm. Sakin, rahat ve kendime hâkim olabileceğimi düşünmüştüm ama belli ki olamıyorum.”

Josh yanına oturdu ve o nefesini düzene sokmaya çalışırken saçlarını terli ensesinden çekti. “Hayır. Ben üzgünüm.” Gözleri yüzünde gezindi ve başparmağıyla sakinleştirici bir şekilde boyununu okşadı. “Her şey benim hatam.”

Dokunuşu ilaç gibiydi. Clara’yı hem fiziksel hem de zihinsel olarak rahatlatıyordu. “Neden bahsediyorsun? Çıplak insanlardan oluşan bir internet sitesi açmanı sana ben söyledim ve baksana, daha ilk günden dizlerimin üstündeyim.”

“Teorik çıplaklıkla gerçek olanının arasında çok büyük bir fark var. Bunu biliyordum. Sense bilmiyordun. Banyoyu ortak kullanmamız gerektiğini fark ettiğinde yüzünün kızardığını görmüştüm.”

Clara bu anıyla zayıfça gülümsedi.

“Şimdi de bu siteyi kurmaya çalışıyoruz ve bu senin için çok büyük bir adım.” Saçlarını kulağının arkasına soktu. Küçük düşmesine rağmen Josh’a onu şımartması için yalvaracağı kadar huzurlu hissettiriyordu. “Bu sürecin yüzünü yanmış bir domatese çevirmesine şaşmamalı.”

Eh, bu pek de gösterişli bir görüntü olmasa gerek. “Kendimi daha çok hazırlamalıyım. Hazırlanmalıyım, bilmiyorum, daha çok *National Geographic* dergisi okumalıyım.”

Josh’un gözaltları kırıştı. Clara’ya gülmemek için kendini zorluyordu.

“Marissa orada yanlış ya da utanç verici bir şey yapmıyordu.” Clara kafasını binaya dayadı. “Ben hâlâ bir rahibeyim.”

Josh ellerini kaldırdı. “Bu o kadar da kötü bir şey değil, biliyorsun.”

Clara güldü. Canı yanıyormuş gibi bir gülümsemeydi. “Evet, tabii.”

“Ciddiyim. Bu hâlin çok tatlı hatta belki... seksi bile.”

Clara alayla dudaklarını büktü. “Beni teselli etmeye çalışma. Kendimi kaybediyor oluşum seksi falan değil. Marissa ve Naomi gibi kendi vücutlarına güvenleri olan kadınlar seksi. Bense çocukların aileleriyle izleyebileceği, tavşanlarla ilgili bir animasyonum.”

Josh ayağa kalktı ve Clara’nın elini kendi eliyle kavrayarak onun da ayağa kalkmasına yardım etti. Eliyle çenesini tutarak Clara ona bakana kadar kafasını geriye yatırdı. “Hayır. Gerçekten öyle değilsin. Tulumunla ilgili ne kadar ahlaksız düşüncelerim olduğunu biliyor musun?”

Burnunu kırıştırdı. “Dalga geçiyorsun.” Clara Josh’ın *seninle* ilgili değil de *tulumunla* ilgili dediğini fark edene kadar içi sıcacık olmuştu. Muhtemelen tulumlarını Naomi’nin kıvrımlı bedeninde hayal etmişti.

Josh serbest elini saçlarının arasından geçirerek dağınık tutamlarını düzeltmeye çalıştı. “Hayır, geçmiyorum. Maalesef. Sen el sürülmemiş bir altın madeni gibisin. Bir adamın ya da kadının, gelip seni keşfetmesini bekleyen bir altın madeni... Tüm gizli yanları çözmek ve orada bir yerlerde olduğunu bildiğim günahkâr yönünün derinliklerini ortaya çıkarmak için.” Birleştirdikleri ellerini yukarı kaldırdı ve çenesini tuttu. “Sen bir meydan okumasın.”

Clara kafasını aşağı eğip birbirine bakan ayaklarına baktı. Kalçalarını Josh’inkilere doğru itmek ve vücutları arasındaki küçük boşluğu kapatmak için duyduğu gülünç istek zihnini kurcalıyordu ama bu fikri hemen aklından uzaklaştırdı. Josh onu istediğine dair şaka yapıyor olabilirdi çünkü o herkesi istemekle ilgili şakalar yapıyordu. İlgisinin kırıntılarına kanmayı ne kadar çabuk bırakırsa onun için o kadar iyi olurdu. Yine de varlığıyla boğazı kuruyordu. Su şişesini içeride bırakmamış olmayı diledi. Clara dudaklarını yaladı. “Birinin bir gün bu meydan okumayı kabul edebileceğini mi düşünüyorsun?”

Josh dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve gözlerini kapattı. “Kahretsin, evet.” Gözleri aniden açıldı. “Yani, teorik olarak. Yüksek olasılıkla geniş bir mokasen ve para klipsi koleksiyonuna sahip biri.”

Elbette. Josh’ın tam tersi olan biri. Bu gidişle Josh, önümüzdeki hafta onu göz doktoruna ayarlamaya çalışacaktı. “Ama dinle, eğer bunu yapmak istemiyorsan,” Sesi ciddileşti. “İçeri girer ve her şeyi iptal ederim.” Birkaç dakika önce yaptığı kaygısız yorumlarına rağmen, Josh’ın gözlerinde şimdi inanılmaz bir ciddiyet vardı. Başparmağıyla Clara’nın eklemelerini okşadı. Josh iyi bir adamdı. İyi bir arkadaş diye hatırlattı kendine.

“Hayır. İyiyim. İrade akıldan üstündür, değil mi?” Clara bir yetişkindi. Biraz çıplaklıkla başa çıkabilirdi. Birkaç orgazmı da. Bu delice planın bütün amacı buydu, öyle değil mi? Bütün olay kendinizi toplumsal kalıpların verdiği rahatsızlığın dışına çıkarıp,

hayatınızı baştan yaratacak bir şey öğrenmekti. Kahretsin, belki Everett turdan geri döndüğünde Clara'nın da repertuvarında bir sürü yeni numarası olurdu. Onun aklını başından alırdı.

Josh'ın omuzları gözle görülür şekilde gevşemiş ancak endişesi gözlerinden tamamen silinmemişti. "Kesinlikle. Bak, şimdiden kolaylaşıyor. Buna alışacaksın. Tüm rahatsızlık birkaç gün içinde kaybolup gidecek. Hepimizin insan olduğunu anlayacaksın. Hepimizin vücutları ve sinir uçları var. Birbirimize çekilmemiz ve orgazma ulaşmak..." Josh'ın gözleri Clara'nın boynuna kaydı ve sertçe yutkundu. "Bunlar sadece biyolojik reaksiyonlar."

"Haklısın." Yakasında asılı kalmış bir iplik parçasını kenara attıktan sonra elini Josh'ın omzuna koydu. "Bu bilim."

Josh'ın kasları, Clara'nın parmakları altında kasıldı. "Eğer sana yardımı dokunacaksa, hassasiyetinden kurtulmak için bir taktik olarak evin içinde çıplak gezmeye başlayabilirim."

"Tanrım, hayır. Bu beni öldürebilir."

"Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

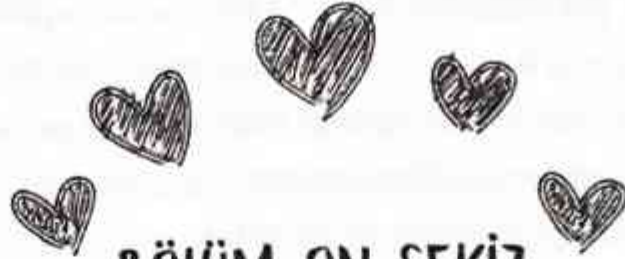
Clara gözlerini devirdi. "İyi olacağım."

"Güzel." Josh sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş, yüzünde bir şeylerin ipucunu arıyormuş gibi gözlerini kıstı.

Clara stüdyonun kapısını açtı. "Şimdi eve gideceğim ve bir sürü porno izleyeceğim."

Josh'ın dudaklarının şokla aralanması, tüm bu utanç verici çileyi Clara için değer kıldı. Ayağını bir kez yere vurdu. "Geliyor musun?"

Josh sessizce mırıldandı. "*Gelmemeye çalışacağım.*"

BÖLÜM ON SEKİZ

Clara'nın daha önce hiç seks mağazasına gitmemiş olması Josh'ı şaşırtmadı. Dükkâna sanki burası Valley'nin orta yerinde erotik bir kar küresiymiş gibi kocaman açtığı gözleriyle girdi.

“Çok sessiz,” diye fısıldadı ilk reyonda dolaşmadan önce.

Josh mağazanın girişinden bir alışveriş arabası aldı ve onu takip etti. “Ne bekliyordun ki? Tiz bir inilti müziği mi?” Projeleri için yürütmeleri gereken çok fazla iş ve hepsini zamanında başarmabilmeleri için çok az vakitleri vardı.

“Çok temiz görünüyor.”

Clara her an cebinden bir büyüteç çıkarabilirmiş gibi gözüküyordu.

Mağazanın beyaz duvarları ve üzerinde her reyonu gösteren, düzgün bir el yazısıyla yazılmış işaretler olan parke zeminleri vardı. Los Angeles'ta son beş yılda açılan butiklerin çoğu gibi bu da yerel bir kafeye benziyordu. Tek farkı, kasanın arkasındaki kara tahtada latte çeşitleri yerine aromatik yağların türleri listelenmişti.

“Bu deneyimle ilgili bütün varsayımlarını 1970'lerin filmlerine göre mi şekillendirdin?”

Josh bütün sürecin bu ayağında, Clara'nın ona eşlik etmesini önlemek için çaresizce çabalamıştı. O işinde, teyzesinin güvenli kollarındayken Josh bu işi hâlledebilirdi. Ama ona seks oyuncaklarıyla ilgili bir anlaşma sunan mağaza müdürü sadece hafta sonları çalışıyordu.

Clara kanepede uzanırken anahtarlarını usulca kapmak için ne kadar çabalamış olursa olsun, metalin çınlaması bir inek çanı gibi şingırdamış ve Clara'nın koşarak gelip daha fazla sürüş pratiği istemesine sebep olmuştu. Bu hafta arabasıyla dört tur atabilmek için onu çoktan kandırmıştı. Josh akşamları onu işten aldıktan sonra, L.A.'in birçok mahallesini turlamış ve Koretown'dan Pasadena'ya kadar bir sürü restoranda durmuşlardı. Kuşkusuz, yaptıkları pratikler bir fark yaratıyordu. İlk denediklerinden bu yana araba kullanışı gerçekten de gelişmişti. Şimdi yalnızca minimal bir nefes alma sorunuyla yüzleşmesi gerekiyordu.

Josh onunla yaşadığı iki ay boyunca o kocaman, ceylan gözlerine hayır demenin bir yolunu bulamamıştı. Bu yüzden de şimdi, önlerindeki bir saati, Clara günaha ilham olması için tasarlanan nesneleri ve aletleri dikkatle incelerken ereksiyonunu bastırmaya çalışarak geçirecekti. Gerçi sertleşmesi için çok da fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Clara'nın dişlerini fırçalamasını izlemesiyle bile nabızı kasıklarında atıyordu.

"Buna ihtiyacımız var mı?" Ona bir çift kelepçe uzattı.

Josh aletin, Clara'nın sesindeki bariz heyecanla nasıl kasıldığını görmezden geldi. "Elli dolar mı? Plastik için mi? Hayatta olmaz. O güçsüz şeyleri uykumda bile kırabilirim."

Clara'nın nefesi kesildi. "Yapabilir misin?"

Josh, Clara'nın çıplak vücudunun üzerinde dilediğince kayabilmek için o gülünç zımbırtıyı kırdığını hayal ederken kafasını salladı.

"Bildiğim iyi oldu." Ürünleri dikkatlice rafa geri yerleştirdi. "Sana bütçe konusunda bu kadar endişelenmemeni söylemiştim. Hesapta çok paramız var."

"Bu parayla ilgili değil." Yine de dün gece neredeyse bir saatini internette toplu prezervatif satış anlaşmaları arayarak geçirmişti. "Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

Arabanın içine birkaç saten göz bağı attı ve yanağının içini

ısırdı. Clara'nın nelerin fantezisini kurduğunu bilmek için her şeyini verirdi. Bu aksesuarlardan herhangi birinin rüyalarında yer alıp almadığını bilmek için. *Kendisinin* yer alıp almadığını bilmek için.

Dün gece yatağında yatmış ve aletini kavramışken, Clara'nın o gülünç külotun altından kendine dokunduğunu, onun da Josh'ı, Josh'ın onu istediği gibi istediğini hayal etmişti. Josh için o kadar çaresiz, tükenmiş ve açtı ki inlemelerini elinin tersiyle bastırıyordu. Eğer beyni de aleti kadar iyi çalışıyor olsaydı belki elinde gösterebileceği bir şeyler olurdu. Clara'ya çektiği testis ağrısı gibi bunu da söylemek istemiyordu ama o klasik yazar tıkanmalarından birini yaşıyordu.

Tüm proje onun yeni Kama Sutra'yı* yaratmasına dayanıyor-ken, neredeyse organlarını kemiren sinirleriyle başa çıkamıyordu. Bu işi de hallettikten sonra kâğıt kalemini alıp yazmaktan başka yapacak hiçbir şeyi kalmayacaktı. Korkunç gerçek.

"Korkuyorum." Kelimeler sızdıran bir musluktan damlayan su gibi aniden dudaklarından dökülmüştü.

Clara son birkaç dakikadır incelediği anal tıkaçların kutusunu çatık bir kaşla aşağı indirdi ve etrafına bakındı. "Neyden?"

Josh derin bir nefes aldı. "Bu şansı mahvetmekten. Şu ana kadar hep birilerinin bana olmam gerektiğini söylediği yere gidip sikimi doğrulttum. Ama eğer şimdi başarısız olursam, işin ucunda kaybedilecek çok daha fazla şey var. Kimse benden bir şey beklemediğinde, kimseyi yüzüstü de bırakamıyordum." Burnunun köprüsünü parmaklarıyla sıktı. *Ailesi hariç, ama bu çok farklı bir hikâyeydi.*

"Hey." Clara ona *Acıyı Siktir Et* yazan yepyeni bir kupa uzattı. "Ben sana çok inanıyorum."

Josh, Clara'nın kıkırdamamaya çalışmasını izlerken rahatladığını hissetti. En azından bir kişi bu süreci eğlenceli buluyordu.

* Kama Sutra: A Tale of Love 1996 tarihli bir Hint tarihi erotik aşk filmidir. -çn

Otuz santimlik bir vibratör aldı. “Böyle bir şey kullanmayı hayal edebiliyor musun?”

Josh düz bir ifadeyle ona baktı ve kaşını kaldırdı.

“Doğru.” Clara’nın yanakları hızla kızardı ve kutuyu raftaki yerine geri koydu. “Tabii ki edebiliyorsun.”

Clara gözüne çarpan bir sonraki eşyayı, bir dizi paslanmaz çelikten Ben Wa topunu*, işaret etti. “Bunlar viski taşı” gibi bir şey mi?”

Josh kendini onun kişisel seks Şerpa’sı*** gibi hissediyordu. Sorun şuydu ki, ona bütün bunları bir gösteriyle anlatmayı tercih ederdi. *Tatlı amını ellerinle hazırlamayı düşünme. Soğuk metali sıcak, sıkı vücudunun içinde kaydırırken nefes nefese kalacağını düşünme. Düşünme...* Zihinsel gardını tekrar aldı.

Hormonlarının yönettiği beyninin etkisinden kurtulmaya çalışırken Clara’nın solundaki modelden bir set aldı ve arabaya attı. “Onlar aslında içine giriyorlar. Pelvik taban kasını güçlendirmek için. Orgazm tutma alıştırmaları yapmak için de kullanabilirsin.”

“Orgazm tutmak mı? O ne demek?” Kelimeler dudaklarından merakla döküldü.

Josh kendini kontrol altında tutmaya çalışırken sertçe yutkundu. “Vücudun orgazmın eşiğindeyken bunun ertelenmesi... ya da esirgenmesi demek.”

Clara konuştuğunda sesi normalden daha boğuk çıktı. “Neden o seti seçtin?”

Josh parfümünün kokusunu soluyana kadar ona doğru eğildi. Bir anlığına gözlerini kapattı ve kendini toplamaya çalıştı. “Onların... ah... uzaktan kumandası var.”

* Orgazm topları, rin-no-tama, Venüs topları veya Geysa topları olarak da bilinen Ben Wa topları, genellikle içi boş ve küçük bir ağırlık içeren, yuvarlanan ve içine sokularak cinsel uyarım için kullanılan küçük, mermer boyutlu toplardır. -çn.

** Viski taşı, viskisini soğuk tercih eden viski severler için çıkarılmış bir viski aksesuarıdır. -çn.

*** Şerpalar, Nepal’in dağlık kesiminde, özellikle Himalayalar’da yaşayan halk. -çn.

Yerlerinde kıpırdandıklarında burunları neredeyse birbirine değecek gibiydi. Kafasını biraz eğse kolaylıkla dudaklarına kapatabilirdi. Clara'nın göğsünün abartıyla inip kalktığı her seferde, zayıf kontrolünün başka bir ipliği daha kopuyordu. Gözlerini zorlukla onunkilerden ayırdı ve yumruğuna kenetlenmiş alışveriş listesini inceledi. "Bu reyonda işimiz bitti."

Clara reyonun köşesinde kaybolduğunda kotunu dikkatlice düzeltti.

Birkaç dakika sonra birkaç paketin önünde o kadar uzun süre durdu ki Josh, dikkatini neyin çektiğini görmek için penis halkası* arayışından vazgeçti. Söz konusu eşyalar, Naomi'nin ambalajı için deri bir büstiyer ve dudaklarında neredeyse zehir gibi görünen kırmızı rujuyla poz verdiği kırbaçlardı. Josh, Naomi'nin kendi markası olduğunu unutmuştu.

"Naomi'nin kendi ürünlerinin olduğunu bilmiyordum," dedi Clara omuzlarını gererek. "Onunla barışma planlarında herhangi bir ilerleme kaydedebildin mi?"

"Bunu bir süredir düşünmemiştim." Sanki bir kova buzlu su sertleşmiş aletine dökülmüş ve bütün heyecanını söndürmüştü. "İkimiz de çok meşguldük." Şu noktada bu hâlâ en olası gelecek planıydı. Şu anki evinin bir son kullanma tarihiyle geldiğini unutup duruyordu. Er ya da geç Everett dönecek ve onu kovacaktı.

"Son zamanlarda Everett'tan hiç haber aldın mı?" Clara bundan hiç bahsetmemişti ama bu, o duymadığı zamanlarda birbirlerini arayıp mesajlaşmadıkları anlamına gelmiyordu.

"Posta kutusunda birkaç kartpostal ve üstünde grubun adının yazılı olduğu tanıtım amaçlı bir bira kooziem** var." Kafasını sağa sola salladı. "Annem aradığında Everett için daha ne kadar mazet uydurmaya devam edebilirim bilmiyorum." Clara kutularını kendinden uzaklaştırmak için saldırgan görünen birkaç göğüs ucu kısılcacını ters çevirdi.

* Penis halkası genellikle penisin tabanına, etrafına veya penis başına takılabilen ürünlerdir. -çn.

** Bardağı soğuk tutan kılıf. -çn.

“Annenin olayı ne? Ülkenin öteki ucunda yaşayan birinden kaçmanın bu kadar zor olabileceğini fark etmemiştim.”

Clara bir dergi rafının önünde durdu ve kaşlarını çatı. “Onun gibi olmamı istiyor. İyi bir aileden gelen saygın bir adam bulup evlenmem gerekiyor. Birkaç bebek doğurup sonra da seçtiğim bir hayır işini yürütmem...”

“Kulağa sıkıcı geliyor.” Josh göz kırptı. “Tabii istediğin şey bu değilse?”

“Sanırım sorunumun bir kısmı da bu, onu ve babamı memnun etmek için o kadar uzun zaman harcadım ki kendim için ne istediğimi hiç düşünmedim. Ve şimdi...”

Josh o son iki kelimede bir parça umut buldu. “Şimdi?”

“Önemi yok.” Clara eteğini düzeltti. “Ailem gerçeği öğrenirse, Jill’le olan işimi ya da... biliyorsun işte, seni. Aman Tanrım. Ölürler.”

Josh’ın midesinde lavlar yüzüyordu. “Yani bu porno yıldızlarıyla dost olmaya koca bir hayır demek mi oluyor?” Şaşırmamalıydı. Josh, Clara’nın onu geldiği andan beri gerçekten istediği şeylere giden yolda bir durak noktasından başka bir şey olarak görmediğini bilmeliydi.

“Hem de nasıl. Wheatonlar imaj konusunda çok hassaslardır. Annem üniversitedeyken stajyer bir avukatla çıkmama izin vermemişti çünkü kaykaya biniyordu. Benim onu kurtaran bir mucize olmam gerekiyor. Onu utandırıp utandırmayacağım konusunda endişelenmesine bile gerek kalmayacak bir lütuf.”

Josh çenesini sıktı. Zaman zaman kendine Clara’nın nereden geldiğini unutma izni veriyordu. Şimdiyse bilerek görmezden geldiği her şey ölümcül hissettiriyordu. “Yani annen, sen ve Everett’in ilişkisi olması fikrinden hoşlanıyor mu?”

Clara eğildi ve Josh’ın arabaya gelişigüzel şekilde attığı eşyaları düzgünce yeniden yerleştirdi. “Annem onun ailesini seviyor. Geldiği yeri ve büyütülme şeklini de seviyor. Eminim o ve Bayan

Bloom, biz sekizinci sınıftayken düğünümüzde kullanılacak servis tabaklarına kadar seçmişlerdir.” Sesi keskinleşti. “Everett ve benim bir kez bile öpüşmememiz kimsenin umrunda değil gibi görünüyor.”

Göğsüne şeytani bir tatmin duygusu yayıldı. Everett Bloom bir gün onunla evlense bile, Josh her zaman onun gelmesini sağlayan ilk adam olacaktı. Ama Clara ve onun için Greenwich usulü bir anlaşmalı evlilik planlanmışsa, Everett ne sikim için bekliyordu? Josh, şuracıkta çenesi kasılana kadar onu yiyip bitirme isteği duymadan, Clara’nın yanında on beş dakikayı zor geçiriyordu. “Üzgünüm ama ergenliğinden beri bu adama böylesine abayı yakıp onu nasıl bir kez bile öpmemiş olabilirsin?”

“Bazen o öpücüğün beklentisi, gerçekleşmesinden çok daha iyidir.” Josh, Clara’nın elbisesinin eteğinin ucuyla oynayışını ve bilinçsizce solgun tenini birkaç santim daha açığa çıkarışını dikkatle izledi.

Eğer buna inanıyorsa, daha çok pratiğe ihtiyacı olduğu açıktı. “Gerçekten öpüşmenin daha iyi olduğuna oldukça eminim.”

“Çünkü anlık hazlara alışkınsın.” Clara yürümeye devam ederken ona omzunun üzerinden bir Cheshire kedisi gibi gülümsedi ve Josh’ı orada nefes nefese dikilir hâlde bıraktı. “Öpüşmenin verdiği zevkin yarısı beklentidir. Karşındaki kişinin dudaklarına takıntılı olmak, o dudakların şeklini ve dilinin tadını düşünmek, ellerini saçlarında hayal etmek... Ya da seni nasıl tutacağını...” Durdu ve ona doğru döndü. “Bütün bir geceyi o kişinin seni beklenmedik bir şekilde kendine çekip çekmeyeceğini ve bir cümle ortasında nefesini kesip kesmeyeceğini düşünerek geçirebilirsin. Ya da bir sabah arzudan ayak parmakların kıvrılacak ve parmak uçların şarkılar söyleyecek kadar yavaşça dudaklarına doğru eğilip eğilmeyeceğini.”

Josh tırnaklarını avcuna izlerini bırakacak kadar sert bir şekilde bastırdı. Vücudu, Clara’nın başka bir adama olan arzusunu

anlatıyor olmasını umursamıyor gibiydi. Cümlelerinde bahsettiği *o kişi* kendisiymiş gibi davranmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu.

“Dudaklarının tadı tarçın gibi mi yoksa viski gibi mi?” Clara gözlerini Josh’inkilerden ayırmadan parmağının ucuyla alt dudaklarının hatlarını takip etti. “Binlerce farklı şekilde, seni duvara nasıl yaslayacağını ve vücutlarınızı birbirine bastırırken sana sahip olması için dayanılmaz bir istekle nasıl titreyeceğini tekrar tekrar hayal ediyorsun.”

Gözleri Clara’nın arkasındaki kolona kaydı. Josh, elleriyle elbisesinin o ince kumaşını beline doğru itip dudaklarını boynuna bastırmadan önce, yumuşacık vücudu sert duvara yaslanana kadar onu geriye doğru itmekte hiç zorlanmazdı.

Clara’nın gözleri Josh’ın dudaklarına kayarken berraklaşmıştı. “Ya da belki de bunların hiçbirini yapmaz. Yalnızca dudaklarınızı hafifçe birbirine değdirir. Kafanı daha çok eğmen ve yalvarman için.”

Josh iniltiyle sızlanma arasında kalmış bir ses çıkardı.

Çıkardığı ses Clara’yı, anın sarhoşluğundan koparmış gibiydi. “İyi misin?”

“Evet.” Cevabı neredeyse fısıltı gibiydi o yüzden yeniden dedi. “Evet. Düşünüyordum da, belki de internet sitesi için bir şeyler yazmalısın.”

“Ben mi? Gerçekten mi?”

Josh gözlerini Clara’nın burun deliklerinden yukarıda tutmaya odaklandı. “Duygularını ifade etmekte iyisin. Seks üzerine düşünmek ama hiç yapmıyor olmak beynimi yakıyor.” Aleti sert bir şekilde fermuarına baskı yapıyordu. Clara haklıydı. Josh’ın vücudu istemek ama sahip olamamak konseptini anlayamıyordu. Sürekli arzu duyduğu kişinin etrafında olup, bitiş çizgisini geçmesine ihtimal dahi olmaması konseptini anlayamıyordu.

“Ne demek istediğini anlıyorum. Bütün bu seksi insanların, bu seksi oyuncaklarla seksi şeyler yaptığını düşünmek...” Elini sal-

layarak kendini yelledi. "Hayatımda hiç *seksi* kelimesini bu kadar çok söylememiştim. Çok acayip hissediyorum."

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Josh istediği hiçbir şeyi yapamazdı. Hepsi Clara'nın vücudunun başka parçalarını içeriyordu. Clara'nın ağır ağır gözlerini kırpışını izlerken alnında ter damlaları birikmişti. Gözleri, Josh'ı dizlerinin üzerine çöküp onu bu ızdıraptan kurtarması için yalvarmaktan alıkoyan her şeyi silip atmıştı.

"Tam olarak neresi olduğunu bilmediğin bir yerini kaşımaya çalışmak gibi." Pembe dili daha da pembe olan alt dudağının üzerinde gezindi.

Çenesini gevşetti. "Evet." Tanrım, sesi bile onu etkilemeye başlamıştı. Şu an onun da kendisi kadar tahrik olmuş olması mümkün müydü?

"Sanırım tüm bu enerjiyi üretken bir yöne yönlendirmelisin." Clara derin bir nefes aldı.

Josh bahsettiği üretken yönün bacaklarının arasına doğru olmasını umuyordu.

Clara kafasını sanki boşaltmak istiyormuş gibi sağa sola salladı. "Günlük tutmayı denedin mi hiç?"

Josh'ın kafası aniden ona döndü ve aptalca bir bakış attı. "Üzgünüm. *Günlük tutmaktan* bahsettiğini sandım."

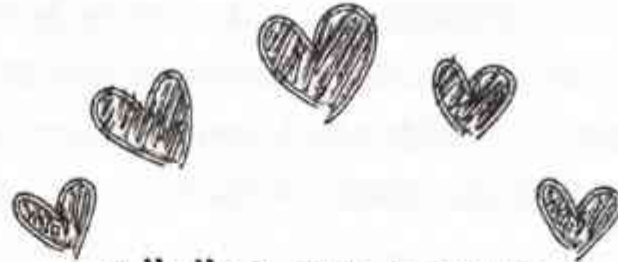
"Ondan bahsediyorum. Bu erotik enerjini gelecek haftanın sahneleri için bir yakıt olarak kullanmalısın."

"Ah. Evet. Planım bu." Daha önce cinsel dürtüleriyle akademik bir şeyler üretmeyi hiç denememiş olması, başarısız olacağı anlamına gelmiyordu. Hayatında hiç e-postadan daha uzun bir yazı yazmamış olması kötüye işaret değildi. Bastırılmış tüm bu şehveti ve kaçamadığı dürtülerini ele alırdı ve... onlardan bir şeyler çıkarabilirdi. Onları şu an oldukları karmaşık ve çıldırtıcı hâlden daha özenli ve kullanışlı bir şeylere dönüştürebilirdi.

Sonunda kasaya ulaştıklarında Clara, aldıklarını okutabilmesi için yöneticinin önündeki sıraya koydu. Pembe Mohawk'lı uzun kadın, söz verdiği yüzde otuz indirimi uygulayarak ürünlerin toplam fiyatına baktı ve ellerine etkileyici sayıda fazla poşet verdi. "Sormamın sakıncası yoksa tüm bunlar iş için mi yoksa zevk için mi?"

Clara kızardı. "Sanırım işimizin zevk olduğunu söyleyebiliriz."

Eve varır varmaz, Josh kendini odasına kilitleyecek ve elleri kopana kadar günlük tutacaktı.

BÖLÜM ON DOKUZ

Clara libidosunun cehenneminden kurtulabilmek için kasıtlı olarak sahip olduğu en seksi olmayan pijamaları giymişti. Normalde de çekici pijama takımları yerine rahat şeyleri tercih etmesine rağmen bu akşam, Noel’de yanlışlıkla sipariş ettiği ekstra büyük erkek pijamalarını giyecek kadar ileri gitmişti. Sanki büyükbabasının hayaleti gelmiş ve her tarafına ekose tükürmüş gibi gülünç görünüyordu ama umurunda değildi. En azından bu korkunç pijamalar cinsel düşüncelerini daha da kızıştırmıyordu.

Son bir saat içinde milyonuncu kez gözleri bilgisayarının ekranından orta sehpaye, oradan da Josh’ın odasının kapalı kapısına kaydı. O ince kapının ardında Josh, yaş sınırı olması gereken fanteziler yazıyordu. Ağzındaki bütün nem şimdi belinin altındaydı.

O seks dükkânına gitmek bir hataydı. Josh’ın projeleri için bütün yetki ve uzmanlığıyla o oyuncakları seçmesini izlemek, beyninde binlerce zevk sensörünü ateşe vermişti. Yanan tenine yapışan pijama üstünü çekiştirdi. Pamuk, üreticilerin iddia ettiği kadar nefes almaya elverişli değildi.

Bu akşamın yapılacaklar listesini tamamlamak için bir alan adını güvence altına alması gerekiyordu. Ne yazık ki o, Josh ve Naomi hâlâ projeye ne isim verecekleri konusunda anlaşılamamışlardı. KadınlarınZevki.com ve HerkesİçinOrgazm.org Josh’ın son önerileriydi ama tam olarak dillerine oturduğu söylenemezdi.

Beklenen kişi odasının kapısını açtı. "Hey." Elinde yıpranmış siyah bir not defteri tutuyordu.

"Selam." Clara bacak bacak üstüne attı. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda gidiyor." Defterini açıp Clara'nın önüne koydu ve karışık, keskin el yazısıyla dolu birkaç sayfanın üstünde ellerini gezdirdi. "Bir yerden başlayınca söyleyecek çok şeyim olduğu ortaya çıktı."

Clara sertçe yutkundu. "Hayal edebiliyorum." *Bir sürü şey.* Milyon tane Josh fantezisi zihninde tekrar tekrar oynuyordu. Bir tür anti-libido ilacına falan ihtiyacı vardı. Ya da bir terapist. Muhtemelen ikisine de.

Josh kanepede yanına çöktü. Vücudunun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınındaydı. Clara kokusunu içine çekmemek için dişlerini sıktı.

"Sorun şu ki yazdıklarım iyi mi yoksa saatlerdir çöp olacak bir şeyler mi karalıyorum anlayamıyorum."

"Bir bakmamı ister misin?"

"Aslında, belki ben sana okuyabilirim diye düşünüyordum." Sesinde bir parça özgüvensizlik vardı. "Bir anlatıcı tarafından anlatılması gerektiği için." Josh gözlerinin önüne gelen kıvrıkcık tutamları çekti. "Tabii senin için tuhaf olmayacaksa? Çünkü biliyorsun bu seksi bir şey. Her zaman Naomi'yi arayabilirim."

"Hayır." Bilgisayarını orta sehpanın altına doğru itti ve oturduğu yerde bağdaş kurarak Josh'a döndü. "Dinleyebilirim."

"Ah, tamam. Harika. Bu birbirini tanıma serisinin bir parçası olacak. Birbirlerini cinsel olarak tanımaya başlayan ve nelerden hoşlandıklarını çözmeye çalışan partnerler için. Düşündüm ki olaya direkt dalmak yerine kadın performans sanatçımız, partnerine nelerden zevk aldığını gösterebilir. Nerelerine ne kadar baskı uygulanarak dokunulmasından hoşlandığını anlamaları konusunda yardımcı olabilir."

“Kulağa akıllıca geliyor.” Clara kendini dudaklarına bakmamaya zorladı. *Lanet olsun.* Josh’ı çok fazla istiyordu.

“Tamam o zaman. Başlayayım mı?”

“Vakit nakittir.” Duruşunu dikleştirdi. *Hiç kimse aşırı doz şehvetten ölmüyordu.*

“Partnerinizin havaya girmesine yardımcı olarak başlayın.” Josh, sesinin normalden daha otorite sahibi çıkması için telaffuzunu biraz değiştirmişti. Karizmasının büyüsunü masum kelimelere dökerek onları baştan çıkarıcı hâle getiriyordu. “Ondan en sevdiği fantezilerden birini tarif etmesini isteyin. Rahatladığında, vücudunun fantezisiyle uyarılan kısımlarına dokunması için onu cesaretlendirin.”

Josh, Clara’nın elini, üst bacağında aşağıdan yukarıya gezdirdiği sırada defterini indirdi. “Bu egzersizle ilgili ne düşünüyorsunuz? Bunu Heather, Naomi’nin Cal State’teki sertifikalı bir seks terapisti olan arkadaşı önerdi.”

Dili ağzının içinde kocaman hissettiriyordu. “Bence gayet iyi. Ayrıca kullandığın ton da gayet iyi. Derinden ve yavaş. Seksi ama sınırları çok iyi çiziyor.”

Josh’ın dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Teşekkürler.” Pervasız buklelerinden biri gözlerinin önüne düştü ve Clara, uzanıp parmaklarını o parlak tutamların arasında gezdirmesine engel olabilmek için pijamasının altını yumruklarının içine aldı.

Defterinde birkaç sayfa çevirdi. “Sanatçımız için de bir yol haritası belirledim ama ona kendi arzularını keşfetmesi için olabildiğince fazla yaratıcı özgürlük verebileceğimizi düşünüyorum. Dudaklar, kulaklar ve boyundan başlayarak birkaç erojen bölgeyi keşfettikten sonra göğsünde oyalanarak bedeninin aşağısına inebiliriz.”

“Vay canına.” Clara’nın vücudu, Josh’ın bahsettiği yerlerin her birinde dokunuşunu hissedebilmek için yanıp tutuşuyordu.

“Ah, süper fikir.” Defterine *köprücük kemikleri* yazdı. Clara

o an fark etti ki iki parmağını Josh'ın ağzının orada olduğunu düşünerek köprücük kemiğinin üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Aceleyle elini kalçasının altına sıkıştırdı.

“Bence birçok erkek göğüs ucuna ilgi göstermekten kaçınıyor çünkü nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Kadınlar genelde vücutlarındaki o bölgeyi keşfetmek için partnerlerinden çok daha fazla zaman harcıyorlar.”

Clara'nın göğüsleri, Josh'ın mükemmel dudaklarından çıkan her kelimeyle daha da geriliyordu. Gözlerini ona doğru kaldırdığında Josh'ı, elini dudaklarının üzerinde gezdirip göğüslerine bakarken buldu.

“Bunu deneyebiliriz,” dedi. “Egzersiz. Eğer sen de istersen. Zevk alma işini bir meslek olarak görmeye ilk başladığında aşırı tahrik olmak çok normal. İşe ilk girdiğimde heyecanımı üstümden atabilmek için yaptığım bütün o solo seanslardan neredeyse aletim kopacaktı.”

“Bir artış olduğunu hissettim. Cinsel... iştahımda.” Bir damla ter, göğüslerinin arasından akıp gitti. “Sanırım bir anlamda, bu projenin yaratıcıları olarak önerdiklerimizin işe yaradığından emin olma zorunluluğumuz var.” Kalbi deli gibi atıyordu. “Öylece sete gidip para ödediğimiz sanatçıların vakitlerini dikkatli bir incelemeden geçmemiş bir şeyle harcamalarını istemeyiz.”

Josh'ın gözleri alev almış gibiydi. Yüzünde daha önce hiç görmediği türden bir açlık vardı. “Doğru. Seks yapıyor değiliz sonuçta.”

“Evet.” Clara aldığı derin nefeslerin arasından onayladı. “Kesinlikle seks değil.”

“Sadece mastürbasyon.” Koltuğunda hareketlendi. “Bu kesinlikle normal ve sen, son zamanlarda yorgun olduğunu da söylemiştin.”

Clara kafasını salladı. Josh'ın pantolonunun önündeki şişkinlik dudaklarının aralanmasına sebep olmuştu. Kulaklarında bin-

lerce alarm çaldı, o ellerini pijama üstünün ucuna atarken onu, aralarındaki bir kenara atılan sınırlar konusunda uyarmaya çalışıyordu. “Gerçekten öyleyim.”

“Bahse girerim eğer kendine dokunsaydın –ve bu dikkat dağınıklığını üstünden atabilseydin– işine çok daha fazla odaklanırdın. Hem Jill’le olana hem de projeye.”

Harika bir noktaya parmak bastın. “Rahatlamış bir zihin daha yaratıcıdır.”

Josh defteri kucağına koydu. “Düzenli orgazmların uzun vadede sağlık açısından ne kadar yararlı olduğuyla ilgili çok şey okudum.”

Parmakları kaskatı kesilmişti. “Öyle mi?”

“Elbette.”

“Yani... üstümü çıkarıp göğüslerime mi dokunmalıyım?” Bu kulağına kendine hâkim, cinsel olarak özgür ve ateşli bir insanın söyleyebileceği bir şey gibi gelmişti.

Josh boğazını temizledi. “İyi bir başlangıç gibi görünüyor.”

Sinir uçları ve içinde uyanan arzu sayesinde kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. “Bunu yapabilirim?” Kelimeleri sanki soru soruyormuş gibi çıkmıştı.

Kararan gözleri dudaklarına odaklanmıştı. “Bence yapmalısın.”

Clara vücudunu hareket ettirmeye çalıştı. “Kollarımı hareket ettiremiyorum gibi görünüyor.” Bedeni ona nasıl böyle ihanet edebilirdi? “Üzgünüm. Tek başımayken bile çıplak olmaktan hoşlanmıyorum,” dedi. “Hele ki bir seyirciyle...”

“Çıplak olmanın nesi yanlış?”

Dudaklarının arasından hüzünlü bir nefes kaçtı. “Eğer senin gibi görünüyorsak hiçbir şeyi. Ama ben çıplak olduğumda, her yerim yumuşacık ve sallanıyor.” Kıvrımlarını saklayabilmek için öne doğru eğildi.

Josh başını salladı. “Bu söylediklerin işin en güzel kısmı.” Üzerindeki örgü gömleğin kollarını sıvadı. “Sana, seni ne kadar çekici bulduğumu söyleseydim bu bir şeyi değiştirir miydi?”

“Ne?” Clara’nın soğukkanlı davranmaya dair bütün girişimleri buharlaşıp uçmuştu.

“Seni ne kadar seksi bulduğumu anlatsam yardımı olur muydu? Objektif konuşacağım, tabii ki.” Ona defterinden başka bir sayfa gösterdi. “Bu, partnerler için ipuçlarından biri. Birlikte olduğunuz kadın gergin hissediyorsa ya da bir fantezi yaratmakta zorlanıyorsa, ona olan arzunuzu belirtmek birlikteliğinizin havasını belirleyebilir.”

Clara’nın zihni bomboştu. “Tamam. Evet, bunu deneyelim.”

Josh ona bakmak için uzun bir zaman ayırdı. Başının tepesinden başlayarak çoraplı ayaklarına kadar Clara’yı süzdü.

Bakışları bütün vücudunda gezinirken Clara hareketsiz kaldı.

“Eh, bahsedebileceğim bir sürü güzel şey var,” dedi. O kadar sessizdi ki Clara neredeyse duyamayacaktı. “Bir odaya girdiğinde fark ettiğim bariz şeyler var.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “Saçların çok güzel. Parlak ve mürekkep kadar kara. Her zaman sağa sola savuruyorsun, böylece ben istesem de istemesem de koltukta yanında otururken şampuanının kokusunu daha çok alabiliyorum. Sonra bir de göğüslerin var. Tanrım, göğüslerin tam bir işkence. Onları o gülünç yüksek yakalı gömleklerin içinde saklamaktaki ısrarın... Bunu neden yapıyorsun? Onlar temiz hava almayı hak ediyorlar. Los Angeles’ta yaz zamanı, Tanrı aşkına.” Sanki bu ona acı veriyormuş gibi çenesini ovuşturdu. “Sanırım şimdiye kadar üstündekileri söküp çıkarmanın yirmi farklı yolunu hayal ettim. Yalnızca onlara bir kez bakabileyim diye.”

Daha başlamış bile sayılmazlardı ama Clara’nın nefesleri hızlanmaya başlamıştı. Her an bayılabilirdi.

“Ama beni gerçekten çıldırtan daha küçük şeyler,” diye devam etti. “Arabadan çıkmana yardım ettiğimde, teninin benimkinin üzerinde bıraktığı his ve yüzünün parlayışı. Ayrıca sabahları esnerken sırtını yay gibi genişini de seviyorum. Ah ve dudağının üstündeki beni de. Haritada X işaretli bir hazine gibi.”

Tenini okşamak için başparmağını kaldırdı.

Clara'nın göz kapakları ağırlaştı. Arzusu boğazına doluyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu. Hiç bir oturuşta onun hakkında bu kadar güzel şeyler söyleyen biri olmuş muydu? Elbette hepsi yüzeysel şeylerdi ama aynı zamanda tatlıydılar. Josh'ın vücuduna olan hayranlığı ortaokulda ona tombul diyen ya da büyük dişleriyle dalga geçen her erkeği, bir şekilde telafi ediyordu.

Dudaklarını açmak için gelen ani, ezici arzuyla savaşamadı. Dürtülerine yenik düştüğü an Josh parmağını dudaklarının arasından ağzının içine kaydırды. Clara kendine hâkim olamıyordu. Josh gözlerini kapatıp inerken Clara, dilini tuzlu tadını alarak başparmağının sertliği boyunca gezdirdi.

“Bana nelerden hoşlandığını göster,” dedi Josh, gözleri hâlâ kapalıyken. Bu aynı zamanda hem bir rica hem bir emir hem de bir yakarıştı.

Aniden onun da buna ihtiyacı olduğunu hissetti. Vücudunun her parçasını sevip sevmemesi önemli değildi. Önemli olan Josh'ın sözleri ve o sözlerin onu hem ahlaksız hem de güçlü bir konuma getirmesiydi. Josh ona, gözlerinin ardındaki arzunun kıvılcımı alev alana kadar üfleme fırsatını vermişti. Bu fırsatı geri tepmek tam bir aptallık olurdu.

Aklını tekrar kaybetmeden önce bacaklarını iki yana açarak geriye doğru eğildi. “Bu yaptığımız profesyonelce, değil mi? Bunu projenin iyiliği için yapıyoruz?”

Josh kendini olduğu yerde tutarken burnundan yavaş ve düzenli nefesler alıyordu. “Evet. Elbette. Şu anda çalışıyoruz.” Gözleri neredeyse kapkaraydı.

Clara şans yıldızlarına, Josh usta bir sanatçı olduğu için teşekkür etti. Şu anda onu istiyormuş gibi rol yapıyor olsa bile kimin umurundaydı? Bu inanılamayacak kadar gerçek hissettiriyordu.

Josh'tan aldığı onayla omuzları gevşedi. Birazdan ne olacak olursa olsun, bunun Josh'a karşı hisleri olduğu anlamına gelmedi-

ğini açıkça teyit etmişlerdi. Onu istemekle başa çıkabilirdi. Ama bundan daha derin bir şey... Josh ile daha fazlasını yaşaması imkânsızdı. Kabul edilemezdi. Kırık bir kalp için gereken tek tarifti.

Ama yine de fantezilerinden birini yaşayabilirdi. Yalnızca tek bir zararsız günah... Herkesin iyiliği için.

Kıvrak bir hareketle pijamasının üstünü çıkardı. Tanrı'ya şükür ki kumaş dirseklerine takılmamıştı.

Yüksek sesle çalışan havalandırmaları, açığa çıkan tenine soğuk hava üflüyordu. *Elbette, bugün seçtiği sutyen çok dardı.* Göğüsleri sade krem kumaşın içinden fırlıyordu.

Josh, sanki biri onu kör bir bıçakla bıçaklamış gibi inledi. "O lanet kolsuz balıkçı yakaların her birini yakacağım. Siktir, nasıl hayal ettiğimden daha iyi olabilirler?"

Clara başını eğdi ve söylediklerine güldü. Boğazından yükselen mırıltı başka birine ait gibiydi ama iyi hissettirmişti. "Şimdi de sutyen?" Yol gösterilmesine ihtiyacı vardı. Ancak aynı zamanda yaptığı her hamleyi açıkça söylemenin Josh'ı çılgına çevireceği düşüncesi de hoşuna gidiyordu.

Gözleri gerçekten birbirini bulduğunda Josh'ın, elektrikli sandalyenin tadını çıkaran bir adam gibi zevkle titrediğini gördü.

"Durmamı ister misin?" Sesinde yalandan bir endişe vardı.

Ona güvence olarak en çekici gülümsemesini attı. Gamzeleri olduğu gibi ortadaydı. "Sakin cüret etme."

Clara ayağa kalktı ve sırtını görebilmesi için arkasını döndü. Onunla doğrudan göz teması kurmamanın sutyenini, -özgüvensizliğinin önündeki hatırı sayılır derecede büyük bir engeli- çıkarmasını biraz daha kolaylaştıracağını umuyordu. Hafifçe öne eğildi ve çıkarmak için kollarını geriye atıp, sutyeninin tokasıyla uğraşmaya başladı.

"Sana yardım edeyim." Josh ustalıkla kancayı çözerken çekincelerinin çoğu da kaybolup gitti.

Elini çekerken parmaklarının arkasının, omurgası boyunca

hafifçe gezinmesine izin verdi. "Eğer bana doğru dönmeyi reddedeceksen burada kendiliğinden alev alma ihtimalim çok yüksek." Nefesleri artık yavaş ve düzenli değildi. Kulağa sanki bir el arabasıyla merdivenleri çıkmaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

Clara ona döndü ve Josh dudaklarını yalayıp utanmazca göğüslerine bakarken kendini, vücudunu örtme dürtüsüne direnmek için zorladı.

Dudaklarının arasından neredeyse ısığa benzeyen bir nefes çıktı. "Şimdi söyleyeceğim kulağa klasik bir tavlama cümlesi gibi gelecek. Ama lütfen bana inan. Hayatım boyunca binlerce göğüs gördüm ama hiç birine seninkilere olduğu kadar ellerimi, ağzımı ve hatta dürüst olmam gerekirse aletimi koymak istemedim."

Clara'nın yüzü bu gülünç övgüyle ısındı. "Akli başında kimse *bunun* klasik bir tavlama cümlesi olduğunu düşünmez." Yine de omuzlarını düşürdü, göğüslerini dışarı doğru itti ve ikisini de göğüsleri ellerinden taşana kadar sıktı. *Bakın. Bu ikinci devre bile sayılmaz.* Ergen beyzbol metaforlarını yakınlık seviyelerini belirlemek için kullanmak, garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Josh'ın yetenekleri onu edepsizleştirmek konusunda neredeyse yeterliydi. Parmaklarıyla meme uçlarını sıktı. Bu küçük hareketin bile karnından klitorisine kadar yaydığı zevk dalgasını hissediyordu. Kendisine bir süredir bu şekilde dokunmamıştı ve çoğu zaman göğüslerinin büyüklüğünden o kadar utanıyordu ki sanki hiç yoklarmış gibi davranıyordu.

"Tamam. Öyleyse, hımm... fantezimde bir sahildeyim." Ona baktı. *Seninleyim.* "Ve güneş cildimi ısıtıyor." Gözleri geniş omuzlarının görüntüsünü içine çekti. *Ve çıplaksın.* "Üstsüz bir şekilde güneşleniyorum." Josh'ın elleri yumruk olmuştu. *Çünkü seni baştan çıkarmak istiyorum.*

Clara'nın göğüslerine gösterdiği ilgi, yavaş başlayıp sonrasında değişen baskılarla, kıvranmak istemesine neden oluyordu. Zevkin yalnızca belinin aşağısından değil, daha bütün bir şekilde

inşa edilebileceğini neredeyse unutmuştu. Clara, gözlerini kapattı ve saçlarının uzun telleri sırtının ortasına çarpana kadar başını geriye attı.

“Göğüslerine dokunulmasını sevdiğini bilmek ömrümü en az beş yıl kısalttı.” Sesindeki saf şehvet Clara’yı eritiyordu.

Clara bu planı kabul ettiğinde Josh’ın edepsiz konuşmalarını hesaba katmamıştı. Sözlerinin her şeyi nasıl daha heyecanlı, daha arzulu ve inanılmaz bir şekilde ahlaksız hâle getirdiğini...

Gözlerini açtığında onu, kendini kontrol etmek için savaşıırken buldu. Kanepeye ona bakacak şekilde oturdu. Uzun, yapılı vücudunun her bir santimi beklentiyle öne eğilmişti. Clara gözlerinin bacakları arasında dolaşmasına izin verdi ve göğüs uçlarını başparmağıyla işaret parmağı arasında sertçe sıkıştırdı. Pantolonun önündeki şişlik gerçekten müstehcendi. Josh kalçalarını yavaşça sallamaya başladığının farkında değil gibi görünüyordu.

“Onu çıkarmalısın,” dedi ve anında ağzını elleriyle kapattı.

Josh donakaldı. “Ne?”

Clara parmaklarını dudaklarından yavaşça çekti. “Şey... aletini.” Onun kullandığı kelimelerle konuşuyordu. “Onu çıkarmalı ve kendine dokunmalısın. Eğer sen de istersen.” Başını eğdi. “Üzgünüm. Bunu söylememeliydim. Kendimi kaptırdım.”

“Siktir. Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Josh kollarını kaldırdığında ona, kasılan karın kaslarının bir görüntüsünü sunarak tişörtünü üstünden yırtar gibi çıkarttı. Pantolonunu ve baksırını bacaklarından o kadar hızlı indirdi ki Josh elini aletin etrafına sarmadan önce Clara zar zor göz kırpabilmişti.

“Aman Tanrım.” Odanın havası gittikçe alevlenirken sesi titrediydi. “Sanki biri bir Caravaggio tablosuna spor salonu üyeliği vermiş gibi.”

Josh elini aletin kalın gövdesinin tabanında hareketsiz tutuyordu. “Bu... iyi bir şey mi?”

“Evet.” İyiden de öte bir şeydi. Bilgisayarının ekranı ona ger-

çekten hakkını verememişti. Yayın haklarından kazandığı parayı kaybettiğine kızmasına şaşmamalıydı. Amerikalı kadınlar, Josh'ın yaydığı sıcaklığı verebilecek bir dildo için, muhtemelen bütün emeklilik fonlarını harcardı.

“Sen de...” Kafasıyla hâlâ pijamasıyla örtülü olan bacaklarını işaret etti. “Seni şu anda ne kadar görmek istediğime dair hiçbir fikrin yok.”

Clara, Josh'ın ona tam da bu şekilde bakmaya devam etmesi için her şeyini verirdi o yüzden üstünde geriye kalan ne varsa hepsini çıkardı.

“Siktir,” dedi Josh, Clara karşısında çıplak kaldığında. Hareket etmeyi bıraktı. Hatta Clara onun nefes almayı bıraktığını da düşündü. “Lütfen amına dokun. Lütfen. Yalvardığımı biliyorum. Bunun maço, nazik ya da havalı olmadığını da biliyorum ama lütfen, Clara. Aklımı kaybedeceğim.” Kelimeler Josh'ın ağzından çaresizce dökülmüştü.

Saf şehveti titreyen elini önce karnına oradan da yavaşça uyluklarının arasına götürmesi için ona güven verdi. Eli kadınlığına değdiği an, o da Josh da küfür ettiler.

Josh sert nefesleri boynuna vurana kadar ona yaklaştı.

Clara, kalçalarını sallarken ve vücudu aletini kavramaya hazır bir şekilde kıvrılırken sızlandı. Yanında duran adam için yalvarırken.

Josh'ın gözleri bir feromon gemisi kazasının kurbanıymışçasına karardı. Daha vahşi görünüyorlardı.

Aniden her şey, elinin baskısı ve aldığı zevk ikiye katlandı. Josh, yumuşak dokunuşlarla kendini okşuyor, başparmağı her aletin başına değdiğinde sertçe yutkunuyordu. Josh, Clara'nın her adımıyla sona daha çok yaklaşmasını izlerken dudaklarının aralanmasına izin verdi.

Hiç düşünmeden Clara kendini söylemeyi yasakladığı tek kelimeyi inlerken buldu. “Josh.”

Kendi isminin onun dudaklarından çıktığını duymak Josh'ı mahvetmişti. Bütün vücudu sarsılmaya başladı. "Tekrar söyle." Sıktığı dişlerinin arasından inledi. Kendini okşayan kolu o kadar kasılmıştı ki Clara damarlarını sayabilirdi. Josh sesini sanki bir ayinin ortasındaymış gibi alçalttı. "Adımı söylemeye devam et."

Zihninde utanca dair hiçbir şey bulamayan Clara, iki parmağını dar kadınlığına sokarken gözlerini Josh'ın gözlerinden ayırmadı.

Nefesi onun kadar düzensizken utanmayacaktı.

Onu mahvedeceğine emin olduğu bir orgazma bu kadar yaklaşmışken.

Josh'ın adını bir mantraya dönüştürmek çok mantıklı geliyordu. Ona dokunmuyor olsa bile Clara, Josh'ı her yerinde hissedebiliyordu. Sıcaklığı ve etrafını saran enerjisi vücudundan dalgalar hâlinde geçiyordu.

Seks ve vücudu hakkında inandığı her şey, kendi zevkinin peşinde koşan bir kadın gibi hareket ederken antik zamanlardan kalma şeylere dönüşmüştü. *Bırakın baksın*. Kendine tam olarak istediği şeyi verirken elinin çılgınca hareket edişini izlemesini istiyordu.

Varlığı, bir duyusunun olmaması gibiydi. Her şey keskinleşip tek bir noktada yoğunlaşmıştı.

"Lütfen bana şu anda ne kadar muhteşem göründüğünü anladığını söyle." Clara içine bir parmağını daha soktuğunda, Josh'ın gözleri zevkle arkaya doğru kaydı. Okşamaları sertleşmişti. "Korkunç şeyler yaparım Clara. Senin kendini sikişini tekrar tekrar izleyebilmenin mükemmel işkencesini yaşayabilmek için korkunç şeyler yaparım." Ona dokunmuyordu ama Clara sözlerini teninin altında hissedebiliyordu.

Clara kendini ona kaptırmıştı. Duygularında boğuluyordu. Bu hislerle o kadar dikkati dağılmıştı ki uçurumdan aşağı yuvarlandığında yalnızca zevkle değil, şaşkınlıkla da inledi. Utanmadan or-

gazmın vücudunu kırıp geçmesine izin verirken gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında Josh'ı onu izlerken buldu. Bakışlarındaki saf özlem vücudunun ürpermesine sebep oluyordu.

Koltuğa haşlanmış bir erişte gibi yayılıp vücudu sonunda rahatladığı an, Josh da kendini bıraktı. Arzusunun kanıtı olan menileri karnının üstüne yayılmıştı.

Titreyen vücudundaki ter soğumaya başlamıştı. Hiçbir şey onu şimdiye kadar Josh'ın onu istediği yanılması kadar iyi hissettirmemişti.

Oturma odası, çaresizce almaya çalıştıkları nefesler dışında sessizdi.

“Bu...” dedi Josh sonunda. “Demek istediğim, sen... Vücudun...”

“Umarım bu cümlelerin sonunda bir iltifat vardır.” Clara, sehpanın üstündeki kutudan ona bir avuç peçete uzatırken mutlu ve bir saat önce olduğu kadından çok daha farklı bir şekilde gülümsedi.

“Evet, çok fazla var,” dedi gözlerini onunkilere kilitlerken. Oda, aralarındaki çekim ve dizginleyemedikleri şehvetten başka bir şeyle doldu. Josh çenesini sıktı ve bakışlarını kaçırان ilk kişi Clara oldu.

Omzunun üzerinden başparmağıyla arkasını işaret etti. “Muhtemelen gitmeli ve notlarımı yazmalıyım. Bulgularımı yani, sen de bunu istiyorsan.”

Clara pijamasının altını bulabilmek için yere baktı. “Doğru. Evet. Onları yap sen.”

Kalkıp yürümeye başladığında Clara onun çıplak kalçalarına hayranlıkla baktı.

“Josh?”

Josh elinde tortop ettiği kıyafetlerini belinin önünde tutarken ona döndü.

“Stratejinin kesinlikle işe yaradığını söyleyebilirim.”

Josh neredeyse gülüşe benzeyen bir ses çıkardı.

Josh kendini odasına geri kapattığında Clara, temizlendi ve yeni bir pijama takımı giydi. Sonrasında bir kenara attığı bilgisayarını aldı ve arama motoruna tek bir kelime yazdı.

Seçimini kartına eklerken sıırıyordu. Sonunda. Yeni filizlenmeye başlayan projelerinin bir ismi vardı. Orada duran, alınmayı bekleyen tek bir kelime... Kalbinin şu anki gümbürtüsüne yakışan bir kelime...

Utanmaz.

Clara Wheaton, hayatı boyunca payına düşen kadar yeterince utanç yaşamıştı. Arkadaşlarının önünde merdivenlerden yuvarlanmış, anadili Fransızca olan birine yanlış zamirle hitap etmiş ve bir keresinde Manhattan'daki bir şarap mahzeninde eski bir erkek arkadaşıyla karşılaştığında yanlışlıkla "İptal" diye bağırmıştı.

Çok daha kötülerini de yaşadktan sonra Josh'la yaptıkları küçük "oturma odası provasının" aralarındaki tuhaf, adı konulmamış bağı mahvetmesine izin vermeyecekti.

Ona ihtiyacı vardı. Hem profesyonel olarak hem de kişisel olarak. Sadece aralarındaki bazı sınırları yeniden çizmesi gerekiyordu. *Ortada ciddi bir hasar yoktu. O zaman sorun da yoktu.* Josh'ın kendini okşadığı anları düşünmekten vazgeçmek muhtemelen iyi bir başlangıç olacaktı. Sadece bir düşünce...

Kendi konfor alanına geri dönebilmek, hafta boyunca işe aldıkları sanatçıları ve ekibi tanımak için çaresiz bir girişimde bulunan Clara, Josh'ı Everett'in arka bahçesinde bir barbekü partisi düzenlemeleri gerektiğine ikna etmişti.

İnsanları eğlendirmek, Wheaton kadınlarında neredeyse doğumlarından itibaren yer etmiş bir beceriydi. Clara peçeteleri on dört farklı şekilde katlayabilirdi. Ancak bu becerisi, bu durumda pek işe yaramamıştı.

Rahat ve telaşsız görünmek için kırmızı Solo bardaklar satın

almış, oyun masaları ve katlanabilir sandalyeler kiralamıştı. Hatta Josh'ın davetiyelerin üzerine *potluck** yazmasına izin verecek kadar ileri gitmişti.

“Bizim yaşımızdaki hiç kimse bir partiye tam bir göt gibi hissetmeden eli boş gitmez,” demişti. “En azından bırak da bira getirsinler.”

Clara, her türden diyet tercihine uygun bir şeyler olacağı fikrine tutunarak kendini teselli etmişti. O hâlâ ev sahibiydi ve oyuncu seçiminde kendini düşürdüğü durumdan sonra bu onun arkadaş edinmek için tek şansydı. Hepsine patron ya da bankacı değil, onlardan biri olduğunu göstermek için son şansydı. Elbette bunu lezzetli mezeler ve ufuk açıcı sohbetlerle yapacaktı.

Partilerinin başlama saati yaklaşırken Josh, üstünde sevimsiz bir Hawaii gömleğiyle odasından çıktı.

“Cidden bunu mu giyeceksin?” Clara neden sorma zahmetine girdiğini bilmiyordu. Taze ahududuları bir kâse kokteylin içine karıştırdı.

“Tabii ki evet.” Josh, Clara eline vurup onu uzaklaştırmadan önce bir tane meyveyi ağzına atıverdi. “Sen de bunu mu giyiyorsun?”

Clara vintage elbisesinin uzun eteğini düzeltti. Halter yaka bir elbiseydi. İçinde büyüleyici gözüktüğünü düşünmüştü. “Hoşuna gitmedi mi?”

“Hayır, gitti.” Bakışlarının vücudu boyunca dolaşmasına izin verdi. “Ama beyaz renk daha çok... Bir arka bahçe barbeküsünde, kırmızı kokteyllle.”

Clara somurttu. Bunu hesaba katmamıştı. “Belki yemek sırasında önlük takabilirim?” Dolaptan birkaç tane önlük çıkardı ve küçük kumaşı incelemesi için Josh'a doğru tuttu.

“Gayet uygun görünüyor.” Buzdolabına doğru döndü ve Clara tam o sırada şakağındaki yara bandını gördü. Çürümüş bölgeyi

* Davetlilerin kendi yiyeceklerini getirdikleri yemek. -çn.

incelemek için parmak uçlarında durdu. "Buraya ne oldu?" Muhtemelen antiseptik uygulamayı unutmuştu.

"Hiçbir şey." Josh geri çekildi. "Yalnızca sakarlık."

Zil çalmaya başladı.

"Erken geldiler." Ellerini sıktı. "Oturma düzeni için hazırladığım kartları daha masalara koymadım."

Josh onu omuzlarından tutup kapıya doğru ittirdi. "Git ve misafirlerimizi karşıla. Kartları ben koyarım."

Clara, her bir kişinin adını kaligrafiyle yazdığı küçük kâğıtları, Josh'ın ellerine tutuşturdu ve kapıya doğru aceleyle koştu.

Naomi, Clara'nın tanıdığı ancak isimlerini bilmediği bir avuç ekip üyesiyle kapının önünde dikiliyordu. Clara'nın ellerine sebzelerle dolu büyük, plastik bir tepsi verdi. "Yemek yapmıyorum, doğramayı da bilmiyorum."

"Seni suçlayamam." Açıkçası, Naomi'nin bir bıçak kullanma fikri dehşet vericiydi. "Geldiğin için teşekkür ederim. Bu harika." Clara arka bahçeye açılan kapıyı işaret etti. "Parti bu tarafta."

Clara parmak arası terlikleri ve yarım atletleriyle gelen misafirlerinden birkaç yemek daha toplarken, onlar da kendilerini tanıtıyor ve davet için teşekkür ediyorlardı. Başlangıçta hesaba kattığından çok daha fazla insan vardı. Neyse ki çok fazla yiyecek de vardı.

Birkaç son dakika hazırlığından sonra Clara da bahçede grubun geri kalanına katıldı. Müzik çalmasına rağmen ortamda hâlâ ilham vermeyi umduğu neşeli dostluk havası yoktu. Şaşkınlıkla, birkaç adamın yer kartlarını, kâğıttan futbol toplarına dönüştürdüğünü fark etti. Ah, peki. En azından bir işe yaramışlardı. Josh ve Naomi'nin köşede durup konuştukları yere doğru ilerledi. Tipik soğukkanlılığıyla Naomi Josh'a, Clara'ya babasının valeyeye bahşiş verişini hatırlatan bir şekilde küçük ve siyah bir şey uzattı.

Clara yalnızca cümlesinin sonunu yakalayabilmişti. "...bana ve Ginger'a ait her şey burada."

Josh, Clara'nın yaklaştığını fark edince elindekini hızla cebine soktu. "Mutfakta her şey tamam mı?" Gamzeleri neredeyse parlıyor gibiydi.

"Evet. Burada her şey yolunda mı?" Clara'nın zihni az önce gördüğü şey için bir düzine açıklamanın etrafında dönüp duruyordu ve bu fikirlerden en gülünç olanı Naomi'nin, Josh'a gizli bir seks zindanına açılan bir tür elektronik anahtar vermiş olabileceğiydi. Ama anahtarda "onlara ait" ne gibi bir şey olabilirdi? Bir flash bellek olması daha yüksek ihtimaldi ki bu durumu biraz daha az endişe verici yapıyordu. *Zaten seni ilgilendirmez.* Kafasından ilkel bir ses ona hatırlattı.

"Sanırım biraz yavaş başladık." Josh hareketsiz geçen buluşmaya kaşlarını çattı.

Sonunda biri söylemişti. Partinin tam olarak bir ruhu var sayılmazdı. Misafirlerin çoğu Clara'nın şu an hissettiği kadar rahatsız görünüyordu.

"İnsanları sohbet etmeye teşvik etmelisin," dedi Naomi. "Buradaki insanların yarısı birbirini tanımıyor. Bir avuç yabancıyı bir araya topladın ve şu an telefonundan çalan müzik *Shaina Twain* mi?" Clara'ya suçlarcasına baktı. "Garip hissetmelerine şaşmamalı."

Kim 'Man! I Feel Like A Woman!' şarkısını sevmezdi ki? "Ah. Bir fikrim var. Bir soru listem var. Aslında anlamlı sohbetler yapabilmek için Marcel Proust tarafından geliştirilmiş bir liste. Hemen odamda olacaktı. Onu getirebili-

"Hayır," dedi Josh ve Naomi aynı anda.

Josh müziğin sesini kıstı ve misafirlerin dikkatini çekmeye çalıştı. "Klasik bir 'Hiç Yapmadım' turuna ne dersiniz millet?"

Birkaç kişi sinsice gülümsedi. Diğerleri güldü ve içkilerini kâfalarına diktiler.

"Başla bakalım, Darling," dedi, kendini girerken Stacy olarak tanıtan kadın. Sevgilisi, yer katlarını topa çevirenlerden biri, bardağını yere fırlatmadan önce birasını sonuna kadar içti.

“Sanatçılar Hiç Yapmadım oyununu sever çünkü yaptıkları bütün seksler hakkında övünme fırsatları oluyor,” dedi Naomi Clara’yı oynamak için masaya doğru götürürken.

İlginç. Clara bu oyunu kampta birkaç kez oynamıştı. Soruların çoğu zaman ahlaksız aktivitelere odaklandığını biliyordu. Ama bu insanların Sparrow Kampı’ndaki rehberlerden farklı bir *ahlaksız* anlayışı olduğunu hesaba katmalıydı.

Yine de içmeli oyunlar iyi bir fikir gibi görünüyordu. Herkesi rahatlatacak bir ara bulucuydu. Kendine bir bardak kokteyl doldurdu ve oyuna katıldı.

“Pekala, millet. İki elimizi de kaldırıp oynayalım ve son kalan kişi raundın sonunda bir birayı kafasına diksın. En son yaptığımız her şey için içme kuralıyla oynadığımızda, bütün parti boka batmıştı.” Josh muzipçe sırıttı. “Ben başlıyorum. Ben hiç evli bir çifti sikmedim.”

Eski sevgilisi de diğer herkes gibi bir parmağını indirdi. Clara kimse şaşkınlığını fark etmeden önce aniden kalkan kaşlarını indirmeyi başardı.

“Ben hiç bayılacak kadar şiddetle boşalmadım,” dedi Stacy. Bir sürü kişinin parmağı indi.

Clara ağırlığını bir yanından öbür yanına vererek kıpırdandı. Bu ihtimali daha önce hiç düşünmemişti. *Nasıl...*

“Ben hiç bir günde on defa sikişmedim.”

Şimdi Josh bile bir parmağını indirmişti. Ama... bu bilime aykırıydı. Bir doktoru aramak istiyordu.

“Ben hiç tek gecelik ilişki için bir milyon dolarlık teklif almadım.”

Bu sefer yalnızca Naomi bir parmağını indirmişti.

Clara ona döndü. “Ciddi misin sen?”

“Kabul etmedim,” dedi Naomi onu yatıştırmaya çalışarak.

“Ben hiç bir milyon doları geri çevirmediğim,” dedi bir sonraki oyuncu.

Naomi bir parmağını daha indirerek sağ elinde havada kalan tek parmağı olan orta parmağını oyuncuya doğru çevirdi.

Bütün gözler Clara'nın sırası için ona döndü. "Mmmh... Ben hiç bir kemiğimi kırmadım?"

"Ereksiyon gibi mi diyorsun?" Stacy bir parmağını bükte. "Seks sırasında birinin sikini kırmak gibi yani? Çünkü onu kesinlikle yaptım."

Clara kendini bu görüntüyü düşünmekten alıkoymaya çalıştı. "Hayır, vücudundaki herhangi bir kemikten bahsetmiştim aslında." Kolunu kaldırdı ve kemiğini kırmış gibi gevşekçe sağa sola salladı.

Stacy'nin heyecanı sönmüştü. "Ah."

Naomi hızla onun sırasını aldı. "Ben hiç bir ünlüyle sikişmedim."

"Ünlü derken?"

"B sınıfı ve yukarısında olan herkes," diyerek açıklığa kavuşturdu Naomi.

"Siktir. Yaklaşmıştım ama olmadı," dedi, Stacy'nin sevgilisi. "Ben hiç bir dünya lideriyle sikişmedim."

Çoğu kişinin bir eli hatta bazılarının daha azı kalmıştı. Clara'nın on parmağı da onu dışlanmış hissettiren neon işaretler gibi hâlâ havadaydı. Birkaç kişi kaldırdıkları kaşlarıyla ona bakıyordu.

"Bir şey yaptığın zaman parmaklarını indirmelisin." Stacy hiç yardımcı olmayarak fısıldadı.

"Ah, hayır." Boynunu içeceklerin durduğu masaya bakmak için yana çevirdi. "Sanırım buzumuz bitiyor. Ben bir bakayım." Clara mutfağa gitti ve buzluğu açtı. Serin havanın yanan yanaklarına vurmasına izin verdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Buzdolabını kapattı ve Josh'a döndü. "Hayır. Üzgünüm. Bir yerlerden kaçıp gitmeyi alışkanlık hâline getirdiğimi biliyorum."

"Oyun senin için pek de eğlenceli değildi, değil mi?"

“Pek değildi. Benim seks hayatım çok vanilya.” Nefes alamadığında gözlerini kaçırdı. *Sözüm meclisten dışarı.*

“Başka bir şey oynayabiliriz.”

“Oyun yüzünden değil, Josh. Baksana bana. Aranıza uymuyorum. Sen geri dön ve eğlenmene bak. Kimse benim yüzümden kendine hâkim olmak zorunda değil.”

“Hadi ama. Kimse senin hakkında böyle düşünmüyor. Herkes seni tanımak istiyor. Sen onlar için gizemlisin.”

“*Gizemli* tuhaf insanları anlatmak için hoş bir kelime. Lisedeki çocuklar *mızıkçı* diyorlardı.” Clara, o görüntüsüyle dikkat çekmeye başladıktan sonra Everett’ın arkadaşlarıyla kaynaşmayı denemişti ama gündelik konuşmalar ona her zaman çok zor gelmişti.

Josh öne uzandı ve sarılmak için onu kendine çekti. “Artık lisede değilsin.” Çenesini omuzuna yaslayabilsin diye dizlerini hafifçe büktü ve ne sıkı ne gevşek, mükemmel bir ölçüyle ona sarıldı. Yeni yıkanmış kıyafetlerinin kokusu Clara’nın burnuna doldu. “Clara, o insanlar yalnızca hava atıyor. Konuştuğumuz şeylerin yarısı abartılmış şeylerden ibaret, emin ol. Ayrıca bizim seks hayatlarımızın herkes gibi olması zaten mümkün değil. Sen o insanların denemeye bile yeltenemeyeceği bir sürü şey yaptın.”

Clara sarılmayı bıraktı. Çekilen ilk kişi olmasına izin verdiği için Josh’a minnettardı. Bir parçası kollarının arasında sonsuza kadar kalabilirdi. “Evet, aynen.”

“Parmaklarını kaldır.”

Clara elini sallayarak onu geçiştirmeye çalıştı.

“Hadi ama. Ciddiyim. Kaldır parmaklarını.”

Gözlerini devirdi ve sağ elini kaldırdı.

“Ben hiç doktora kazanmadım.”

Clara bir parmağını indirdi. “Doktora kazanmanın beni getirdiği yere bak.”

“Ben hiç brüksel lahanasının tadının güzel olmasını sağlamadım.”

“Pastırma yağında kızartırsan her şeyin tadı güzel olur,” dedi Clara ama yine de gülümsedi. Elinden gelen her şekilde Josh’a sebze yedirmeye yemin etmişti.

“Ben hiç kendi işimi kurmadım.”

Bunu söyleyerek onu yakalamıştı. *Utanmaz* gerçekten onu gururlandırıyordu.

“Ben hiç herhangi bir bankanın zaman bile ayırmayacağı bir grup seks işçisini finanse edecek kadar cömert olmadım.” Josh’ın sesi saygı doluydu. Clara kendini kızarıken buldu.

Clara yüzük parmağını indirdi ve omuz silkti. “Sadece size inanıyorum.”

Josh alnındaki yara bandına dokundu. “Ben hiç sırf banyodan üstümde küçücük bir havluyla çıktığım için birini çok heyecanlandırıp kafasını kapıya çarpmasına sebep olmadım.”

Clara kafasını yana yatırdı. Bununla ne demek istediğini anlayamamıştı.

Josh uzandı ve geriye kalan son parmağını da indirdi.

Clara o anda ne demek istediğini anladı. “Ne? Bu sabah mı?”

Josh ona alçak gönüllü bir gülümseme bahşetti. “Aramıza uymadığını düşünebilirsin ama o insanlar da senin onlardan çekindiğin kadar senden çekiniyorlar. Eğer sen rahatlarsan, onlar da rahatlayacak. Sana söz veriyorum.” Yumruğunu hafifçe koluna vurdu. “Hadi gel. Felix bütün yengeç sosunu bitirmeden geri dönelim.”

Bu işe bir sürü risk alarak girmişti ama belki de Josh yanı başındayken kendine sürekli “havalı çocukların” onu asla kabul etmeyeceğini söylemeyi bırakmalıydı. “Teşekkür ederim, Josh.”

Partinin gürültüsü içeriye kadar geliyordu. “Ne zaman ihtiyacın olursa, Wheaton.”

Josh’ın ev arkadaşı için hissettiklerini kontrol altına alması gerekiyordu. Duygularının fiziksel semptomları vücuduna zarar

vermeye başlamıştı. Bir de mental semptomlar. Mental semptomları o kadar güçlenmişti ki Clara'yı düşünmeden on dakikayı bile zor geçiriyordu.

Bildiği tek şey onu her zaman mutlu görmek istediğiydi. O güldüğünde ya da kahkaha attığında kendini güçlü ve iyi hissediyordu. Eğer bir şey onu incitirse, o şeyi Hulk gibi ezmek istiyordu.

Parti yapmayı önerdiğine minnettar olmuştu. Sonunda üstündeki bu yükü kendine dokunmadan atabileceği bir ortam olacaktı. Clara'nın çıplak vücudunu gördüğünde girdiği cinsel çılgınlıkta neredeyse "Sanırım sen hayallerimin kadınısın." diyeceği andan beri aletini kilit altında tutmaya çalışıyordu. Clara'ya duyduğu özlem onu dehşete düşürüyordu.

"Hadi, Darling. Flip Cup* için takımları belirliyoruz. Sen ve Naomi kaptansınız. Eski Sevgililerin Savaşı."

Naomi'yle bakışları kesişti. Bir önceki oyundan sonra Clara'nın peşinden gittiğini gördüğünü biliyordu.

Josh ona hafifçe kafa salladı ve omuzlarının rahatlayışını izledi. Soğukkanlı duruşu onu kandırmaya yetmedi. Naomi istese de istemese de Clara'dan hoşlanmaya başlamıştı.

"Önce sen seç," dedi Naomi, ona oynamak isteyen misafirleri işaret ederek.

Josh, Clara'yı fiçinin yanındaki plastik bardakları düzenlerken gördü. Mutfakta yaptıkları konuşmaya rağmen gecenin geri kalanını insanlarla etkileşime girmek yerine ev sahibi işleri yaparak geçirmeyi tercih edeceğini biliyordu.

"Wheaton," dedi bahçenin diğer ucundan. "Sen benimlesin."

Kocaman gözleriyle ona doğru döndü. "Ben mi?" Misafirlere şöyle bir baktı. "Hayır. Ben burada iyiyim. Bu seferlik oturacağım. Siz oynayın."

* Flip cup, oyuncuların sırayla plastik bir bardak birayı boşaltması ve ardından bardağı masaya yüzü aşağı bakacak şekilde "çevirmesi" gereken takım tabanlı bir içme oyunudur. -çn.

Josh kafasını salladı ve parmağıyla gelmesini işaret etti. “Gel buraya.” Barbekünün geri kalanını eğlenerek geçirmesini garanti-lemeyi kendi kişisel görevi yapmıştı.

Clara, Felix ve Max masanın her iki tarafına da uzun bir sıra şeklinde bardakları dizip içlerini birayla doldururlarken, bariz bir isteksizlikle itaat etti.

Josh Clara’yı masanın kendi tarafına çekti ve kalçasıyla kalçasına hafifçe vurdu. “Bu oyun daha kolay,” dedi ona boş bir bardakla yapması gerekenleri gösterirken. “Her şey bilekte bitiyor.”

“Nasıl Flip Cup oynanacağını biliyorum.” Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. “Son dokuz yılımı bir sürü farklı üniversite kampüsünde geçirdim.”

“Öyle olsun bakalım,” dedi Josh. “Naomi ve ben bu oyunda ustayız. O yüzden yanımda dur ki gecikme sürelerini ben telafi edebileyim.”

Clara kollarını önünde bağladı. “Neden gecikeceğimi varsayyorsun?”

Felix bir sandalyeye çıkıp bağırmaya başlamadan önce Josh’ın, cevap vermeye vakti olmadı. “Tamamdır, millet. Ben söylediğimde başlayacaksınız. Her takımdaki ilk oyuncu içmeye başlamadan önce soruma cevap vermeli. Oyuncular hazır mı? Noel Baba’yı mı sikmeyi tercih ederdiniz yoksa Paskalya Tavşanı’nı mı?”

Her takımdaki ilk oyuncu bağırarak konuştuğunda cevapları o karmaşada birbirine karıştı ve başladılar. Diğer takım arkadaşları tezahürat yapıyor ve diğer seyirciler de ellerinde içki bardaklarını megafon gibi kullanarak bağırıyordu. Rekabetçi ruhu Josh’ın omurgasına baskı yapıyordu.

Sıra Clara’ya gelirken nefesini tuttu. *Lütfen, teleşlanma-na izin verme Tanrım.* Josh, Clara’nın önündeki oyuncu Stacy, zorlukla içmeye çalışırken izleyemedi. Diğer takım o bardağını çevirmeye çalışırken onların takımından öne geçmişti. Josh dişlerini sıktı.

Kahretsin. Şimdi tur, Clara'nın sırasındayken bitecekti ve o yine kendini berbat hissedecekti. Onu üzgün görmeye dayanamıyordu. Bacağı kırık bir köpek yavrusunu izlemek gibiydi. Josh Clara'nın arkadaşlarıyla kaynaşmasını neden bu kadar önemsedini sorgulamamaya karar verdi.

Sonunda Stacy bardağını indirdi. Diğer takım bu eli her an bitirebilirdi. *Lanet olsun.*

Tabii o anda...

Clara, tüm birayı tek bir yudumda içerek bardağını yalnızca işaret parmaklarını kullanarak ilk denemesinde çevirip masaya koyduğunda, Josh'ın ağzı ayrıldı.

"Tanrı Aşkına! Neyi bekliyorsun?" Josh'a bağırırken Clara'nın yanakları kıpkırmızıydı ve dudaklarında biranın bıraktığı ıslaklık vardı.

Josh sersemliğinden kurtuldu ve Naomi bardağını çevirmeye çalışırken kendininkini çevirdi. Bardak birkaç denemeden sonra masanın üstünde sabit durduğunda, son dakika oyunu kazanmalarıyla herkes biralarına gömüldü ve takım arkadaşları tezahüratlar yapmaya başladı.

Josh, hiç düşünmeden Clara'nın belini kavradı ve onu etrafında elbisesini uçururacak bir hızla döndürmeye başladı.

Clara kollarındayken güldü. Gülüşü yüzünü parlatıyordu. "Beni yere indir yoksa üstüne kusacağım ve ikimizin de başı belaya girecek."

"Josh belayı sever," dedi Naomi. Kollarını önünde bağlamış, birbirlerini kucaklamalarını gözlemlerken gözlerini kıpmıştı. Ona kaybetmekteki ününü hatırlatarak ifadesini alaşağı etmek istiyordu ama bu, neden kendini bu kadar suçlu hissettiğini açıklamıyordu.

Aniden dönmeyi bıraktı. İsteksizlikle Clara'yı yere indirdi. Korkunç bir düşünce aklına düştü. *Siktir.* Eğer dikkatli olmazsa seveceği tek şey bela olmayacaktı.

Clara için hissettiği şeyler yüzünden o her odaya girdiğinde

kalbi gümbür gümbür atıyordu. Onun onayına ihtiyaç duyuyor, söylediği her şeye gülüyordu. Nasıl olurdu da sinyalleri görmezdi. Her zaman bu hislere karşı bir bağışıklıkla doğduğunu düşünürdü.

Boğazını temizlerken yeni bir bira açtı ve soğuk, keskin sıvının tadının bir uyarı alarmı gibi dudaklarında kalmasına izin verdi. *Hayır. Mümkün değil.*

“O performans da nereden çıktı?”

Clara omzunu kaldırdı. “Her zaman Flip Cup’ta iyiydim. Hiç sormadın ki.” Ona dilini çıkardı ve bir sonraki raundın bardaklarını hazırlamak için Felix’e yardım etmeye gitti.

Josh paniklememeye çalıştı.

Clara’yla yatmak istediğini itiraf etmekle ilgili bir sorunu yoktu. Hatta onu bir insan olarak sevdiğini itiraf etmek konusunda da yoktu. Josh onunla herhangi bir insanla olduğundan çok daha rahat konuşabiliyordu. Daha önce kimseyle paylaşmadığı şeyleri bile onunla paylaşmak çok kolaydı. Ama bu onunla beraber olmak istediği anlamına gelmiyordu. Hiç birinin erkek arkadaşı olmak istememişti. Bütün o sorumluluk ve beklentiler... *Teşekkürler, ben almayayım.*

Ona âşık oluyor olamazdı. Olmamalıydı. Evrenin yasaları buna izin vermemeliydi.

Josh, Clara Felix’in söylediği bir şeye gülerken onlara baktı. Kaşları çatıldı. Bu kadar komik olan şey neydi?

Naomi ona bir tabak kraker ve ıspanak sosu ikram etti. “Bunu yapma.”

“Hiçbir şey yapmıyorum.” Ellerini yemeğe atmadan önce şortuna hafifçe sildi.

“İyi. Çünkü zaten yapsan da yürümezdi.” Naomi Josh’ın az önce içinden kendi kendine tekrarladığı şeyi söylemiş olsa da yumruklarını sıkı.

Annesi her zaman şöyle derdi. *Bir şeyin olmasını istiyorsan, Josh’a o şeyin imkânsız olduğunu söyle.*

BÖLÜM YİRMİ BİR

Clara, Toni'nin son bağış toplama etkinliği için yaptığı basın açıklamasına odaklanmaya çalıştı ama aynı paragrafı baştan dört kez okuması gerekmişti çünkü Josh stüdyonun bir ucundan dikkatini dağıtacak şekilde iç çekip duruyordu. Bileğinin arkasıyla gözünü ovuşturdu ve onu görmezden geldi.

Josh çekimlere başlamadan önce son bir ekipman kontrolü yapmak için yirmi dakikaya ihtiyacı olduğuna yemin etmişti ama o mütevazı çalışma alanlarını saplantılı bir şekilde incelerken, burada bir saatten fazla zaman geçirmişlerdi.

Kurdukları set tamamen profesyonel görünüyordu. Kemik kadroları ve UCLA'den iki film öğrencisi gereken bütün ışıktanırma, kamera ve mikrofonu kiralamıştı. Naomi sabah gelip her şeyi kontrol etmiş ve onay vermişti ama Josh, kendisinden başkasının sözüne güvenmeyi reddediyordu.

Clara, Josh ona akşam yemeğinden sonra Burbank'e gitmeyi teklif ettiğinde reddetmeliydi. Ama daha bu sabah ona arabasının yedek anahtarlarını vermişti ve Clara, onun bu jestini görmezden geldiğini düşünmesini istemiyordu.

En azından yanında yapması gereken işleri de götürmüştü. Jill'in şirketi ve son haftalarda *Utanmaz* için ortaya koyduğu bütün o ekstra çalışmalar yüzünden gecesi gündüzü kalmamıştı.

Eğer bu haftanın basın işlerini yarına kadar halletmezse son derece rahat olan teyzesi bile onu kollayamazdı.

Başka bir acınası iç çekişle Clara kafasını kaldırdığında, Josh'ı sırtının üstüne uzanmış kalçalarını havaya kaldırırken buldu.

Zihni bu tutkulu görüntüyü aklına kazırken Clara ona şaşkınlıkla baktı. "Ne yapıyorsun sen?" Clara'nın onun için hissettiği arkadaşlıkla alakası olmayan şeyleri gözden geçirecek zamanı yoktu. Birlikte yaşamalarının, birlikte çalışmalarının ve şimdi de birbirlerine dokunmalarının sınırlarını çözecek vakit yoktu. Bütün yaşananların suçunu bastırdığı hormonlarına atıp, yoluna devam etmek gibi büyük bir karar almıştı. Çaresizce onun da ay-nısını yapacağını umuyordu.

Josh kalçalarını kaldırmayı bıraktı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Kamerayı yanlış yere sabitlemişler. Açı çok geniş. Lance'in ayaklarını kesecekler."

"Emin misin?" Clara Lance'i seçmelerden hayal meyal hatırlıyordu. Birkaç tane eşsiz piercingi vardı.

"Emin sayılırım. Bana bir iyilik yap, kameranın lensinden bak ve bütün vücudumu görüp göremediğini söyle bana." Josh köprü pozisyonunu sinir bozucu derecede kolay bir şekilde korudu. Clara'nın gördüğü kadarıyla koşmak dışında özel bir egzersiz yapmıyordu. Bütün o kaslar sadece seks sayesinde miydi? *Alçak herif.*

Kameraya doğru dikkatle yaklaştı ve görüntüye bakabilmek için parmak uçlarında durdu. "Evet, haklısın. Dizlerinden aşağısı gözükmüyor."

Josh ayağa kalktı ve gözlerini yerde gezdirdi. "Siktir. Bütün bu elektrik bantlarını tekrar yapıştırmamız gerekecek. Her şeyi olması gerekenden birkaç adım sağa kurmuşlar."

"Sadece kameranın yerini değiştirsek olmaz mı?"

"Eğer bütün ışıklandırmayı ve mikrofonu oynatmak istemiyorsan olmaz. Merdiven kullanmak zorunda kalırız." Kafasının üstünde, tavandan belli belirsiz sarkan tüylü şeyi gösterdi.

Clara zemine yapıştırılmış şeffaf banta şöyle bir baktı. "Bu küçük işaretler oyuncuların duracağı yerleri mi belirliyor?"

“Evet. Ginger ve Lance bu sabah geldi ve Naomi’yle beraber giriş sahnesi için uygulanacak bütün pozisyonlara göre yapıştırdılar.”

“Yani sadece bantları tekrar mı yapıştırmamız gerekiyor? Kulağa kolay gibi geliyor.”

“Sayılır. Yeni bantları nereye yapıştıracacağımızı anlamak için oyuncuların pozisyonlarını yeniden canlandırmalıyız. İkimizin boyu da onların boyuna yakın muhtemelen ama...”

Clara’nın avuç içleri sıırıslıklam olmuştu. “Tam olarak nasıl pozisyonlardan bahsediyoruz?”

Josh’ın gözleri parladı. “Cinsel birleşme esnasında kadının orgazm olmasını kolaylaştıracak pozisyonlar.”

Sahne de durduğu yere yaklaşırken Clara’nın nabızı çok hızlı atıyordu. Korktuğu şey tam olarak buydu. “Tamam.” Heyecanını kontrol etmeye çalışırken kelimeler ağzından bir çırpıda döküldü. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ona dokunmaktan kendini alamıyor gibi görünüyordu. Göğsü beklentiyle doldu. “Hadi hemen yapalım şu pozisyonları. Çok yorgunum ve hâlâ *yüce gönüllüyle* eş anlamlı bir kelime bulmam gerekiyor.” Clara, Josh bu edepsiz işe inanılmaz vücudundan faydalanmak için tamam dediğini anlamasın diye kaşlarını çattı.

Josh birkaç kez gözlerini kırptı. “Üzgünüm ama bu sahne için gereken bütün seks pozisyonlarını baştan canlandırmayı mı öneriyorsun?”

Söylediklerine inanamıyormuş gibi çıkan ses tonu, Clara’nın kendini sorgulamasına sebep oldu. “Yapmamız gereken şeyin bu olduğunu söylediğini sanıyordum?”

“Ah.” Josh topuklarının üzerinde öne arkaya doğru sallandı. “Evet. Yapmamız gereken şey bu. Başka türlü olmaz.” Aceleyle çömeldi ve bantları zeminden sökmeye başladı.

Sahne yeniden bomboş kaldığında kameranın arkasına geçti ve Clara’ya spesifik bir noktada durması için işaret verdi. “Orada kal.”

Tekrar yanına döndü ve omuzları, ayaklarının şu anki konumuyla aynı hizada olacak şekilde yere uzandı. “Tamam. Şimdi baldırımın iki yanına bacaklarını koyarak destekle ve bantı ayaklarımızın durduğu yere yapıştır.”

Bu iki zararsız kelime, *desteklemek* ve *baldır*, Josh’ın ağzından çıkınca neden kulağa sanki dünyanın en edepsiz kelimeleri gibi geliyordu? “Ama... etek giyiyorum.”

Josh’ın nefesi kesildi. “Ben bacaklarımı senin baldırımın yanlarına koyabilirim.”

Şakaklarını ovaladı. Uzun ve yapılı vücudu azgın bir ziyafet gibi önünde boylu boyunca uzanıyordu. “Sadece hangi yöne dönmem gerektiğini söyle.”

“Sırtın bana dönükken dizlerinin üzerine çök ve bir bacağını benim sol bacağımın diğer tarafına at.”

Clara kucağına doğru otururken dikkatlice eteğini tuttu. Kalçası neredeyse Josh’ın sertliğine değiyor ve baldırı uyluklarına baskı yapıyordu. Tamamen çıplak olmak bile onun için yeterince zorken, böyle bir hareket yapmaya nasıl yeltenebilirdi?

Vücudunu nasıl hizalaması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. “Ayağımı nereye koymalıyım?” Bacağını, spor ayakkabıları Josh’ın feryat etmesine sebep olacak bir şeye çarpana kadar geriye attı.

“Ah, Tanrım. Özür dilerim.” Ayağa fırladı ve Josh cenin pozisyonunda adını ağzına alamayacağı yerlerini tutarak kıvranırken çaresizce dikildi. “Buz getirmeli miyim?”

“İyiyim.” Boynunda belirginleşen damar tam tersini söylüyordu.

“Ya kalıcı bir hasar varsa? Amerika’nın kadınlarının, Josh Darling’in kıymetli mal varlığının kaybının yasını tutmak için bir günlük izne ihtiyacı olacak.”

“Lütfen konuşmayı bırak.” Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Clara, o birkaç dakika boyunca yavaş ve derin nefesler alırken çaresizce izledi. Sonunda Josh eski hâline geri döndü. “Tamam,

şimdi tekrar kucağıma gelebilirsin,” dedi Josh, az önce diz çökmesini isterkenki coşkusunu biraz kaybetmişti. “Nazikçe.”

Söylediği gibi yaptığında Josh, dişleriyle birkaç parça bant kopardı ve Clara’ya uzattı. “Ayaklarımızın uçlarına küçük X’ler şeklinde yapıştır.”

İtiraz etmeden öne doğru eğildiğinde eteğinin de onunla beraber hareket ettiğini hissetti. “Kadınların bunu sevdiğine emin misin?”

“Evet.” Josh’un sesi sertti. “Ters kovboy pozisyonuyla neredeyse aynı mantık. Derinliğinin, hızın ve açının kontrolünde sen varsın.” Kalçalarını oynattı. “Bir sonraki pozisyona geçelim.”

Clara tereddüt etti. “Seni tekrar incitmek istemiyorum.”

Önemi yokmuş gibi elini savurdu. “Onun için endişelenme. Aletim sigortalı.”

Clara elini kalbine götürdü. “Sen ciddi misin?”

“Hayır tabii ki.” Josh gövdesinin ağırlığını dirseklerine verdi. “Ama bunu duyduğunda yüzünün aldığı ifadeye bayıldım. Şimdiki pozisyon, kadının üstte olduğu bir pozisyon. O yüzden sen şimdi-”

“Kadının üstte olmasının ne demek olduğunu biliyorum.” Clara duruşunu düzeltirken kadınsı bir tavır sergilemeye çalıştı. Kemerinin altındaki tehlikeli bölgeye girme riskini almak yerine kasıtlı olarak Josh’un karnının biraz altına oturdu ve baldırlarının açılmaması için eteğini düzeltti.

Saçını kulağının arkasına attı. “Böyle iyi mi?”

“Neredeyse.” Josh, elini nazikçe Clara’nın sırtına koydu.

“Ne yapıyorsun?” Sesi neredeyse bir inleme gibi çıkmıştı. Bu noktaya kadar sertliğine dokunmadan gelebilmişti. Sertleştiğinden de değil tabii. Onu neredeyse aletinden edecek olmasını göz önünde bulundurursa, muhtemelen sertleşmemişti bile. Ayrıca yaptıkları şey, üstlerindeki kumaşları da çıkarttıklarında, Josh’ın işiydi. Yüzüne profesyonel bir ifade yerleştirmeye çalıştı.

Josh'ın parmaklarının ipek bluzunun üstündeki sıcaklığı, Clara'nın omzundan aşağısını zevkle karıncalandırıyordu. Göğüsleri birbirine değene kadar Clara'yı kendine doğru çekti. "Böyle olacak."

"Anlıyorum," dedi. Her nefes almalarında göğüs uçlarının onun göğsüne sürtündüğünü görmezden gelmeye çalıştı. "Hep dik oturmam gerektiğini düşünmüştüm. Bilirsin, daha güçlü hissetmek için. Böyle olması çok samimi." Çenesinin keskin çizgisini incelerken burnundan derin bir nefes aldı. "Ama şu an... zıplamak için çok fazla yerim kalmadı." Kulaklarından neredeyse buhar çıkacaktı.

Josh gamzelerini göstererek güldü. "Zıplamana gerek yok. Yani, istersen yapabilirsin. Manzaram güzel olurdu." Bakışlarını bir saniyeliğine aşağı indirdi. "Ama bu egzersizde, daha çok sallanmayı öneriyoruz. Klitorisinin kasık kemiklerime sürtünmesi için." Josh bütün profesyonelliğiyle yüzünü tamamen ifadesiz tutarak, Clara'yı inanılmaz tahrik eden bir açıklama yapmıştı.

"Bu nasıl işliyor peki?" Kelimeler dudaklarından zorlukla dö-küldü. Sabun ve tenin karışık kokusu, bir şehvet sisinin gelip aklının bir yarısını ele geçirmesine sebep oluyordu.

"Sana gösterebilirim ama benim... ah... ellerimi kalçana koymam gerekiyor."

"Sorun değil." Clara içinde bulabildiği birkaç parça onurla konuştu. İradesine ne olmuştu?

Josh kalçasına avuçlarını koydu ve parmak uçları çıplak tenini okşayana kadar eteğini yukarı topladı. Clara'yı kasıklarının üstünde yavaşça hareket ettirirken gözleri kapandı.

Siktir. Clara inlememek için dudaklarını ısırды. Kotunun kaba kumaşını üstünde sadece ince iç çamaşırı varken hissetmek harika bir histi. "Aman Tanrım."

"İyi misin?" Josh donakaldı. Çenesini öyle sert sıkıyordu ki yanağındaki bir kasın kasıldığını görebiliyordu.

Clara onaylarcasına mırıldandı ve gözlerini sıkıca kapattı. Eğer dudaklarını aralarsa çok çaresiz şeyler söyleyebilirdi. Edepsiz şeyler... Eğer onu bu şekilde hareket ettirmeye devam ederse Clara, boşalacağını biliyordu.

Josh ellerini kalçalarından baldırlarına kaydırды. “Şu bantları yapıştırmamız gerekiyor.” Nefesi kesik kesikti.

Clara, seks hayatının bir saniyesini bile bu pozisyonlardan başka pozisyonlarla harcadığına inanamıyordu. Ellerini yüzünün iki tarafından geçirerek zemine yasladı ve göğüsleri Josh’ın göğsüne baskı yaparken üstünde sallanmaya devam etti.

Gözlerini yeniden açtığında Josh da ona bakıyordu.

Alt dudağını öyle kuvvetle ısırды ki neredeyse kanayacaktı. Kıyafetlerle yapılan ön sevişme trajik bir şekilde görmezden gelinen bir şeydi.

“Kahretsin, Clara. Beni çıldırtıyorsun.”

Ellerini tekrar kalçalarına çıkardı ve yanan tenini sıkabilmek için parmaklarını genişçe açtı.

Clara zevk dalgası vücuduna yavaş yavaş yayılırken hiçbir şey düşünmeden kendini ona sürtmeye devam etti. “Ah, Tanrım. Çok yakınlım.”

Josh’ın kalçalarındaki tutuşu o kadar sıkıydı ki yarın sabah uyandığında orada parmaklarının izinin çıkmış olacağını hayal etti. Bu düşünceyle tüm vücudu titredi. “Sakın durma.”

“Sen nasıl istiyorsan...” Josh onu daha aşağıya, bariz bir şekilde gözüken ereksiyonuna doğru çekerken hırladı.

“Biliyorsunuz, bunu çıplakken yaparsanız daha çok işe yarar.” Naomi odanın içinden duygusuz bir sesle konuştu.

Josh ve Clara aniden ayağa fırladılar. Yani, en azından denediler. Clara’nın ayağı parlak zeminin üzerinde kaydığında dengesini kazanabilmek için şuursuzca kollarını salladı.

“Sikeyim,” dedi Josh, Clara’nın dirseği karın boşluğuna çarptığında.

“Tam olarak değil.” Naomi manikürlü tırnaklarına bakıyordu. “Ama eğer on dakika sonra gelseydim eminim...”

Clara özür dilemek ya da açıklama yapmak için dudaklarını araladı. Hangisi önce çıkarsa.

“Ben sabırlı bir kadınıam ama eğer bana *göründüğü gibi değil* diyeceksen kendimi kaybedeceğim.”

Josh’ın sakın sesinde hem bezginliğin hem de bir uyarının izi vardı. “Stu-”

“Clara, lütfen bize birkaç dakika müsaade edebilir misin?” Naomi bir panter gibi dişlerini gösterdi.

Clara’nın ayakları zeminde kararsızlıkla duruyordu. Bir yandan Josh’ı orada yalnız bırakmak istemiyordu. Ne de olsa, yaptıkları şey ikisini de ilgilendiriyordu. Ama öte yandan, Naomi onun eski sevgilisiydi. Son konuştuklarında Josh’ın hâlâ barışmayı umduğu bir eski sevgili. Belki de Josh, bantla ilgili problemi ona baş başa açıklamayı istiyordu? Clara yanlarında durup Josh’ın muhtemelen iki profesyonelin günlük bir konuşması olarak gördüğü bir şeye, amatörlüğüyle burnunu sokmak istemiyordu.

Eşyalarını yavaşça topladı ve Josh’a desteğe ihtiyacı olup olmadığına dair bir sinyal göndermesi için uzunca bir zaman yarattı.

“Clara, sorun yok,” dedi Josh. Gözleri Naomi’ye kilitlenmişti. “Seninle arabada buluşurum.”

O arkasına bile bakmadan kaçarken, stüdyoda olup bitenlere dair binlerce ihtimal zihninden geçti. Aklına gelen her ihtimal, bir öncekinden daha korkunçtu. Arabanın motorunu çalıştırdı ve radyoyu açtı. Çünkü, Josh ve Naomi’nin arasında çıkan anlaşmazlığın iki muhtemel sonucu ya birbirlerine bağırmaları ya da düzüşmeleri idi ve Clara ikisini de duymak istemiyordu.

Naomi parmağını tehditkâr bir şekilde Josh'ın kalbine doğru tuttu. "Şunu kapatamıyorsun, değil mi?"

Josh iç çekti. Zaten Clara'ya olan duygularının bataklığında boğuluyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey, eski kız arkadaşından öğüt almaktı.

"Bütün geleceğimizi yalnızca aletini bir deliğe sokmak için kumar masasına koyduğuna inanamıyorum."

Elini uzattı ve Naomi'nin hâlâ havada duran elini indirdi. "Onun hakkında böyle konuşma. Clara ve ben seks yapmıyoruz." En azından, Naomi'nin onu suçladığı şekilde yapmıyorlardı. Tanrı aşkına, hayatı ne zaman bu kadar karmaşıklaşmıştı?

"Vay canına." Naomi, elbisesini dizlerinin etrafında dalgalandıracak bir hızla geriye doğru bir adım attı. "Yüzüme karşı yalan söyleyeceğin günleri göreceğimi düşünmezdim." Kollarını öne doğru uzattı. "Bunun olacağını biliyordum. Taşındığı andan beri biliyordum. Sana asla bağlanmayacak bir kadına dayanamıyorsun."

Josh boğazını yakan utancı uzaklaştırmayı denedi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bir hatayı düzeltiyorduk. Senin fark etmediğin bir hatayı bu arada." İkisinin de yere uzanmasına gerek var mıydı? Muhtemelen yoktu. Ama Clara'nın üstünde o flörtöz pileli etek varken Josh, kendine engel olamamıştı.

"Hata falan yapmadım." Kameraya doğru yürüdü ve lensten sahneye baktı. "Çekim açısından mı bahsediyorsun? Josh, geniş aç için olan lensi profesyonel birilerine temizletmeye götürdüm." Çantasından pahalı bir kamera lensi çıkardı. "Piyasadaki standart bu şekilde. Şimdi de lensi yerine takmaya gelmiştim. Senin aşk sarhoşluğun yüzünden sabah Lance ve Ginger'ı çağırıp bu saçmalığı düzeltmek için bir saat harcamam gerekecek."

Josh ensesini ovaladı. "Ah."

Bu kulağa mantıklı geliyordu. *Kahretsin*. Her şeyin hazır olmasıyla ilgili çok gerilmişti. Clara on adım uzağında bile olsa,

içinde yükselen o baş döndürücü hisleri de hesaba katarsak ani bir sonuç çıkarmıştı.

Naomi ayağını yere vurdu. “Ayrıca, bir hata yapmış bile olsam siz ikinizin yaptığı şey bunu düzeltmek değildi.”

“Yüce İsa. Haklısın. Tamam mı? Bak, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse sarf ettiğim efor için taşaklarım bir tekme yedim.” Hâlâ belli belirsiz karnı ağrıyordu. “Clara Wheaton’a sahip olmanın imkânsız olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? O zengin ve kültürlü bir dâhi. Bense beyinden çok sikten ibaret olan üniversite terk bir şerefsizim.”

Herkes onun mesleğini yapan birinin aşk hayatındaki en büyük sorunun kıskançlık olacağını düşünürdü ama bu sadece buzdağının görünen kısmıydı. İlişkilerindeki en büyük sorunun kıskançlık olması endüstriden olmayan insanların, Josh’ın işinin ahlaki ve sosyal gerekliliklerini kabul ettikleri anlamına gelirdi. Porno yapan birini iş arkadaşları ve ebeveynleriyle tanıştırmaktan çekinmeyecekleri anlamına gelirdi. Kalbinizin sahibinin, arkadaşlarının ve ailesinin önünde sizin yanınızda durabileceği ve insanların günahkâr olarak nitelendirdiği bu sektörün içinden biriyle olan aşkını ve birlikteliğini ilan edebileceği anlamına gelirdi. Clara kendi ailesinin Josh’ı asla kabul etmeyeceğini açıkça söylemişti.

Naomi kaşlarını çattı. “En son ne zaman seks yaptın?”

Tavana baktı ve hatırlamaya çalıştı. Clara’nın gözleri kapalı ve sırtı zevkle yay gibi gerilmişken dudakları ayrılmış bir görüntüsü zihnini ele geçirdi. Clara sayılmazdı. Şimdi düşündüğünde fark etti ki bir süredir kimseyle beraber olmamıştı.

“Çok. Uzun. Süre.” Naomi sinirle çıkıştı. “Eğer düşünürsen, çok uzun süre olduğunu göreceksin.”

“Meşguldüm.” Sıfırdan bir iş kurmak, bu fikre tamam dediğinden zannettiğinden çok daha fazla emek gerektiriyordu.

“Evet,” dedi Naomi alayla. “Sana asla uygun olmayan birine âşık olmakla meşguldün. Bir saniyeliğine bile olsa durup, eğer Clara’nın kalbini kırarsan çapraz ateşte kalacak bütün o insanları düşündün mü? İkiniz aynı odada bulunmaya bile katlanamayacak hâle geldiğinizde *Utanmaz’a* ne olacak?” Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Eğer desteğini çekerse, işimiz biter.”

“Kalbini kıracağımı kim söylüyor?” Clara’yı incitmek istemiyordu. Evet, onu sikmek istiyordu. Ama şimdiye kadar bir sürü kadını sikmişti ve onlar bundan hoşlanmış gibi görünüyordular. Uzun zamandır ilk defa beyninde seksten çok daha fazlası vardı. İmkânsız düşünceleri yeniden aklına düştü ama onları hemen bir rafa kaldırdı. Sonra yalnız kalabildiğinde, bütün o düşüncelerini saklandıkları yerden çıkarabilir ve üstüne detaylıca kafa yorabilirdi.

“Neden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi davranarak beni aşağılama.”

Ellerini sinirle sallama sırası Josh’a geçmişti. “Bahsettiğin şey seni ilgilendirmiyor.”

“Beni ilgilendirmiyor mu? Josh, bunun *beni* ilgilendirmesini sağlayan kişi sensin. Ayrıca sadece beni de değil. Pruitt’e karşı düzenlediğimiz bu intihar görevinde bize katılmaya ikna ettiğimiz onca oyuncu ne olacak? Maaşlarını alamadıkları zaman onlara ne diyeceksin?”

“Tamam.” Ellerini havaya kaldırdı. “Diyeceğini dedin. Clara’dan uzak duracağım.”

“Yemin et.” Naomi beklentiyle elini uzattı.

Josh, kan kırmızısı boyalı tırnaklarına baktı. Korkusunun yüzünden okunmaması için çabalıyordu. “Dramatik olma.”

“Şu an oyunculuk yapıyor gibi mi görünüyorum? Clara’yla seks yapmayacağına ya da herhangi bir oynaşma içeren gönül işine girmeyeceğine dair yemin et yoksa bu projeden hemen bu gece çekilirim.” Josh kısaca sıkana kadar Naomi elini ona doğru uzattı.

“Şu anda biraz ikiyüzlü davranmıyor musun? Sen ve ben de bunu yaptık.” Stu’nun ona her şeyin iyi olacağını söylemesini istiyordu. Clara’yla aralarındaki şeyi yürütmenin bir yolunu bulacaklarını söylemesine ihtiyacı vardı. Başka bir alternatif dayanamayacağını zannetmiyordu.

“Hâlâ bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Sen ve ben asla birbirimizden para ödünç almadık. Ama en önemlisi, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ilişkimizin yürümesinin tek sebebi birbirimizi yalnız bırakmamızdı.”

Bu noktada haklıydı.

“Ben seni asla zorlamadım ve sen de asla beni dizginlemeye çalışmadın. İkimiz de her zaman sadece birbiriyle sikişmekten zevk alan ve çaresizce kameralara istediğini vermeye uğraşan iki insan olduğumuz gerçeğini biliyorduk.” Naomi ona imza gülüşünü attı. Dudaklarını belli belirsiz oynattığı ama gözlerinin parladığı o gülüş. “Seni seviyordum çünkü asla bana âşık olma ihtimaliyle ilgili endişelenmek zorunda kalmıyordum, Josh.”

Haklı olduğu zaman Naomi’dan nefret ediyordu. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen sevilmesi kolay birisin. Birine biraz bile şans verseydin yani.”

Naomi omuz silkti. “Öyleyse bunu asla bilemeyeceğiz.”

Josh sertçe yutkundu. Yine de sorması gerekiyordu. “Ya Clara farklıysa?” Bunun doğru olmadığını biliyordu. Ev arkadaşına duyduğu hayranlığın olması gerektiğinden çok daha fazla ileri gittiğini biliyordu. Ama ona karşı hissetlikleri şu an geri alabileceğinden çok daha karmaşık ve güçlüydü. Büyük resme bakacak olursa, Clara Wheaton’a âşık olmak gerçekten de o kadar kötü mü olurdu?

Naomi kafasını salladı. “Kimse farklı değildir. Herkes bir fanteziyi istiyor, gerçekliği değil.”

“Ben ciddiym, Stu. Bırakmak istediğimde yüz ifadesini gör-

meliydin. Bütün bu şey, bu delice fikir, hepsini bana inandığı için yaptı.” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Naomi’nin söyledikleriyle Clara’nın yaptıkları bir türlü kafasında uyuşmuyordu. “Kulağa gülünç geliyor, biliyorum. Ama hayatımda ilk defa biri potansi-yelime ulaşmamı istiyor. Bu her ne sikim demekse artık.”

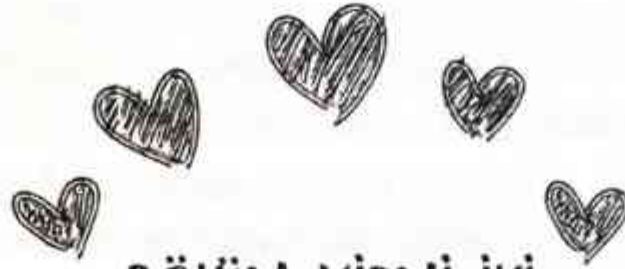
“Biliyorum.” Dudakları ince, düz bir çizgi şeklini aldı.

“Zayıf biri olduğunu düşünüyor ama bazen gözlerinde öyle bir bakış oluyor ki. Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum.”

Naomi iç çekti. “Sanki kahvaltı niyetine çivi yiyebilirmiş gibi.”

Josh ayakkabılarına bakarken gülümsedi. “Evet.”

Naomi tekrar konuştuğunda sesi ölümüne ciddiydi. “İşte bu yüzden yemin etmeni istedim.”

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Clara'nın, Toni Granger'ın kampanya ekibine ilk büyük sunumunu yapacağı sabah her şey korkunç gidiyordu.

Bir önceki gece alarm kurmayı unuttuğu için uyuyakalmıştı. Diş macunu bitmiş, parmağını Everett'in oturma odasında duran hoparlörlerinden birine çarpmış ve en kötüsü şimdi de Malibu'ya giden otobüs, en büyük düşmanı, nerede bilmiyordu.

O sabah Josh'ın evde olmasını dilediği ilk sabah değildi. Önceden Clara'yı işe o bırakıyordu ama birkaç gün önce, *Utanmaz* için çekimler başladığından beri onu zar zor görebiliyordu. Josh dün gece onu eve bıraktıktan sonra bir taksiye atlayıp ekipten birkaç kişiyle içki içmeye gitmiş ve dönmemişti.

Clara kendine, dün gece sahneyle ilgili her talimat verdiğinde Ginger'ın, Josh'ı nasıl gözleriyle yediğini ve Naomi'nin sadece bir fısıltıyla bile onun aklını başından alabildiğini düşünme izni vermedi. Acaba geceyi onlardan biriyle mi geçirmişti? Ya da... Sertçe yutkundu. İkiisiyle birden mi geçirmişti? Kalbinin atışını neredeyse duyabiliyordu. Clara acıyla gözlerini yumdu. Josh'ın boş zamanını nasıl geçirdiği onu ilgilendirmemeliydi ama bu umursamadığı anlamına gelmiyordu.

Ayrıca muhtemelen fazla tepki veriyordu ve Josh da işiyle meşguldü. Utanmaz'ın bitmek bilmeyen bir iş yükü olduğunu inkâr edemezdi. Ama aynı zamanda evdeki ani yokluğunun, özellikle

Naomi'nin geçen gece stüdyoda onları basmasıyla aynı zamana denk gelmesinin verdiği hissi üzerinden atamıyordu. Nihayet arabaya döndüğünde Josh, alışılmadık derecede sessizdi. Ağzını yalnızca ona "Sen kullanmak ister misin?" demek için açmıştı.

Batı Hollywood'a dönüş yolunda durdukları her ışıpta Clara, ona kaçamak bakışlar atarak düşüncelerini okumaya çalışmıştı. Ama gecenin karanlığı üstlerine gölge düşürüyor ve yüzünü yalnızca çene çizgisini, elmacık kemiklerini ve gözlerinin altındaki halkaları görebileceği kadar aydınlatıyordu.

Araba, söylemek istediği ama kendinde söyleme gücü bulamadığı binlerce şeyle dolup taşıyor gibiydi. Josh gibi adamlar seks bile yapmadıkları kızlardan "Bizim aramızda ne var?" gibi sorular duymaktan hoşlanmazlardı.

Clara sakin ve kararlı durmaya çalışıyordu ama onun yerine aklını kaybetmiş ve sakarlaşmıştı. Sanki Josh'ın Clara'nın hayatındaki varlığı, teknesini kıyıya çekmeye çalışan bir ipti ve Josh aniden o ipi keserek Clara'yı akıntıya bırakmıştı.

Elinin tersiyle nemli alnını sildi ve bir ayağını kaldırımda tutarak hafifçe öne eğilip, sokağa baktı. Otobüsten hâlâ bir iz yoktu. Hiçbir şey.

Saatini kontrol etti. 08.07. Eğer otobüs önündeki üç dakika içerisinde gelseydi, Toni'yle görüşmesine yalnızca beş dakika geç kalacaktı. Los Angeles trafiğinde dokuz buçuk toplantısına beş dakika geç kalmak kabul edilebilirdi. İyi değildi ama kabul edilebilirdi. İçten bir özürle halledebileceğiniz türden bir şeydi.

08.08. Beklediği her dakika bu yolculuk için düşündüğü alternatiflerin sayısını bir bir düşürüyordu. Her gün işine gidip gelen insanlar için L.A'de altın saatlere gelmişlerdi. Eğer şu an bir araç çağırmaya kalksa gelmesi yirmi dakika sürerdi.

Jill'i aramaktan başka çaresi yoktu.

Patronu telefonu yalnızca tek bir kez çaldıktan sonra hızla açtı. Clara biliyordu ki Jill de en az onun kadar deliler gibi bu toplantı için dakikaları sayıyordu. "Selam, ne yapıyorsun?"

Clara halasının çalışılmış, sakın ses tonundaki çatlakları duyabiliyordu.

Telefonu öbür eline alırken taşıdığı çıktı yığını da bir kolundan öbürüne aldı. “Çok özür dilerim. Uyuyakaldım ve şimdi de otobüs gelmiyor.”

Gecenin yarısını Josh’ın eve gelmesini bekleyerek geçirdiği için uyuyakalmıştı. Her nasıl olduysa Josh’a olan hislerinin kendine ihanet etmesine izin vermişti. Her geçen gün ona duyduğu ilgi daha az arkadaşça oluyordu ama aralarında romantik bir ilişki olması mümkün değildi. Acınası derecede saçmaydı. Basında böyle bir yeri olan biriyle aynı çatıyı paylaştığını bilselerdi ailesi kafayı yerd. Ayrıca bildiği kadarıyla Josh kimseyle sevgili olmuyordu. En azından Clara gibi kadınlarla. Yalnızca birkaç kez birlikte kafa dağıtmışlardı. Ama ona ilk hafta da söylediği gibi Josh’ın duygularını seksten ayırmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu. Clara, Everett tarafından kapının önüne bırakıldığında dersini aldığına inanmak istedi. O zaman neden Josh’ın kendisinden başka birine dokunduğunu düşününce böyle hasta hissediyordu?

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi Clara. Biraz Jill’le biraz da kendisiyle konuşur gibiydi. “Neredeyse yirmi beş dakikadır bekliyorum. Bensiz başlamanız gerekebilir.”

Hattın diğer ucunda Jill uzun süre bekledi. Clara halasının –patronunun– kelimelerini özenle seçmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

“Sensiz başlayamam. Sunumun kopyaları sende. Eğer Toni geldiğinde burada olmazsan arkasını dönüp şu kapıdan çıkıp gitmeyeceğinin garantisini veremiyorum.”

Siktir.

Clara’nın kollarındaki çıktı yığınları, haftalarca süren araştırmaları, titizlikle hazırlanmış pazarlama raporları ve yatırım getirisi tablolarını içeriyordu. Haftalardır bir saniye bile dinlenmeden ilk seçim turunun kampanya teklifi üzerinde çalışıyorlardı. Bu

kişi Jill bile olsa herhangi birinin otuz dakikada baştan yaratabileceği türden bir şey değildi.

“Sana dosyayı gönderebilirim. Sen de ofiste çıktı alabilirsin?” Anksiyetesinin boğazından yukarı tırmandığını hissediyordu.

Jill iç çekti. “Bu antik çağlardan kalma yazıcıyla bütün yazılar berbat görünür. O yüzden profesyonel çıktı almayı tercih etmiştim. Toplantıyı başka zamana almam gerekecek.” Kaderine boyun eğmiş sesiyle Clara gözlerini kapattı.

Demek sevdiği insanları hayal kırıklığına uğratmak böyle hissettiriyordu. Annesinin memnuniyetsiz yüzü, kapalı göz kapaklarının ardında belirdi. Bu bakışın Oliver’a ya da babasına yöneltildiğini defalarca kez görmüş olsa da L.A’ye taşınmadan önce kendini hiç bu konumda bulmamıştı.

Clara kendini bir anda konuşurken buldu. “Hayır, iptal etme. Halledeceğim. Orada olacağım.” Tutamayacağı sözler vermekle ilgili söylenen o atasözü neydi? Beyni dudaklarından çıkan şeyleri algılayana kadar Clara çoktan telefonu kapatmıştı. 08.13.

Onu neredeyse olduğu yerde eriyip bitmekle tehdit eden güneşin yakıcı ışınları sırtına vuruyordu. Clara bir peçete bulabilmek için çantasını karıştırırken eli soğuk, keskin bir metal parçasına değdi. Josh’ın arabasının yedek anahtarları. Clara’ya duyduğu güvenin işareti.

Eve giden kısa yolu yürümeye başladı. Ta ki Josh’ın Corvette’inin parlak, siyah boyası garaj yolunda ona göz kırpana kadar yürüdü. Josh’ın tam şu anda nerede olabileceğini hayal etti. Muhtemelen çıplak bir şekilde yataktaydı ve dün gece kalbini fethettiği bir kızın omzunu öpüyordu. Clara’nın midesi bu düşünceye isyan eder gibi bulandı.

Eğer arabasını o yokken kullanırsa Josh kafayı yerdi. Clara ev arkadaşının iyi niyetini suistimal ederek anahtarlarını izinsiz kullanma fikrine kafasını salladı. Josh’ın koyduğu tek kuralı çiğneyemezdi. Yalnız başına araba kullanma fikrinin, bacaklarını titrettiğinden bahsetmesine bile gerek yoktu.

Ama Jill'in ona ihtiyacı vardı. Halası bu yüksek profilli projede çalışması için onu işe alarak çok büyük bir risk almıştı. Clara bütün firmanın aralarına katılan en yeni üyenin bencilliğinin sonuçlarına katlanmasına izin veremezdi. İradesinin zayıflığının sorumluluğunu almalıydı.

Josh her gece stüdyodan çıktıklarında zaten Clara'ya, Corvette'ini sürmesi için izin veriyordu ve Clara da arabayı toplantıdan sonra hiç vakit kaybetmeden tekrar eve getirebilirdi. Telefonunda ev arkadaşının numarasını bulan Clara, saate tekrar baktı. 08.15. Kimi kandırıyordu ki? Eğer şimdi onu arayıp sorarsa cevabı kesinlikle hayır olacaktı ve bu Clara'nın bütün seçeneklerinin bitmesi anlamına geliyordu.

Clara metalin keskin ucu tenine batana kadar anahtarları elinde sıktı.

Tanrım, lütfen bunun için benden nefret etmesine izin verme. Otobüsün gelip gelmediğini kontrol etmek için son kez çaresizce sokağa baktıktan sonra arabaya doğru hızla yürümeye başladı.

Kısa bacaklarını yerleştirebilmek için sürücü koltuğunu hareket ettirmek zorunda kaldığı otuz saniye onu neredeyse karından vazgeçiriyordu. Koltuk, sanki Corvette kendini Clara'dan kurtarmaya çalışıyormuş gibi yerinden oynamayı reddediyordu. Motorun ani kükreyişi onu korkuyla yerinden sıçratana kadar kontaktaki anahtarı çevirirken, sessizlik boş arabanın içini doldurdu.

Josh onu anlardı. Anlamak zorundaydı.

"Bu çok da kötü değil," dedi Clara, birkaç dakika sonra sürücü koltuğuna. Sürekli kendi kendine konuşmaya devam ederse neredeyse Josh, yolcu koltuğunda yanındaymış gibi davranabilirdi.

Ama sonra aniden adrenalin vücudundan yukarı tırmanmaya başladı ve Clara, paniğinin onu ele geçirmek üzere olduğunu hissetti.

Trafiğin akışına ayak uydurabilmek için hızlanırken zorlukla yutkundu. Şimdiye kadar yalnızca iki kez şerit değiştirmek zorunda kalmıştı.

Direksiyondaki tutuşunu gevşetmeye çalışırken parmaklarının hafifçe uyuştüğünü fark etti. Toplantı bittiği saniye o ve Jill, arabayı geri götürebilirdi. Josh'ın ruhu bile duymayacaktı. Sunumunda söyleyeceği her şeyi tekrar tekrar kafasından geçirdi.

Sonunda otoyoldan çıkmıştı. Şirketten birkaç blok ötedeki dur işaretinde yavaşladı.

Neredeyse gelmişti.

Corvette, Clara kaldırıma sürten lastiklerin tanıdık sesiyle beraber metalin parçalanışını duymadan önce kavşağın yarısına daha yeni gelmişti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

“Pardon, hanımefendi? Suçlu Clara Wheaton’ı arıyorum.”

Josh hastane odasına, dün gecedен kalma kırıışmış kıyafetleriyle girdi. Muzip ses tonuna rağmen gözlerinin altında gerginliğinin kanıtı olan koyu halkalar vardı.

Varlığının tanıdık hissi Clara’nın üstüne çökerken onu, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde rahatlatıyordu.

“Josh.” Ses tonu, gökyüzünde kayan bir yıldıza şahit olan birinki gibi hayranlık ve şokla doluydu.

Ama sonra aniden Josh’ın peri masallarından fırlamış zırhlı bir şövalye gibi yatağının başına koşmasını hak etmediğini hatırladı. Kesik bir nefes alarak Josh’ın, Clara’yı hak ettiği gibi azarlamak yerine sempatiyle yaklaşmasına engel olabilmek için, her an dökülebilecek gözyaşlarıyla savaşmaya çalıştı.

Sanki onu saatlerdir değil de haftalardır görmüyormuş gibi hissediyordu. Josh’ın hep etrafında olmasına çok alışmıştı. Omuzlarının genişliğine ve burnunun dik kavisine... Akli binlerce farklı şeyle doluyken bile onu güldürüşüne... Clara onun nezaketini ayaklarının altına alıp ezmişti. Neden her zaman böyle yakışıklı görünmek zorundaydı ki? Gözlerini yumruğunun içinde tuttuğu gevşek buketin farkına varacak kadar Josh’ın yüzünden ayırdı. Kaçınılmaz gözyaşları o anda küçük hıçkırıklar eşliğinde akmaya başladı.

“Dur bakalım,” dedi Josh. “Hey, bana bak. Bir yerin mi acıyor? Hemşireyi çağırmanı ister misin?” Yatağına iyice yaklaşıırken yüzü gergindi. Elinin tersini Clara’nın alına koydu.

“Ne yapıyorsun?” Josh’ın elinin altından yüzüne bakarken hıçkırdı.

Josh’ın kulakları kıpkırmızı oldu. “Annem yaptığında hep iyi hissedirdim. Sanki nerem acıyor olursa olsun dikkate alınıyor-muşum gibi.” Sıcak başparmağıyla gözyaşlarının izlerini sildi.

Clara arabasını çalmış ve arkadaşlıklarını mahvetmişti. Neden bu kadar sakindi? Bu kadar tatlı? Bağırmasını hatta daha da kötüsü yaşadığı hayal kırıklığını onu sessizliğiyle cezalandırarak göstermesini beklerken Clara’nın omuzları gerildi.

Josh, Clara’nın suçlulukla kasılan vücuduyla canının yandığını zannetmiş olmalı ki, “Sakin ol, küçük kaplan. Zor bir gün geçirdin,” diyerek, diğer elindeki çiçekleri hatırlamış gibi buketi nazikçe bacaklarının üstüne bıraktı.

Kalbi deli gibi atıyordu. Aptalca ve boşunaydı ama Clara, Josh’ın onu bu iğrenç hastane önlüğüyle görmesinden nefret ediyordu. Yaşanan sahne ufak çaplı bir trafik kazasına göre oldukça dramatikti. Gururuna aldığı hasarın iyileşmesi, vücuduna aldığı hasarın iyileşmesinden çok daha uzun sürecekti.

İyi olduğuna ve sadece sarsıldığına dair protestolarına rağmen olay yerine gelen ilk yardım ekibi, tansiyonu düşmeyince kontrol edilmesi için hastaneye gitmesi konusunda ısrar etmişti. Bu psikolojik reaksiyonun sebebinin, ev arkadaşının ve patronunun tepkileriyle ilgili endişelerinden kaynaklandığını açıklamaya çalışmıştı ama sebepleri medikal uzmanları ikna etmeye yetmemişti.

En azından onu ambulansla götürmek yerine bir tahliye formu imzalayıp hastaneye, Toni Granger’ı bekleme odasında öylece bırakıp kendini dışarı atan halasıyla gitmesine izin vermişlerdi. Ancak hastaneye vardıklarında yapmak istedikleri saatler sürecektik testlere karşı mantıklı bir argüman bulamamıştı. Josh geldiğinde

Jill'i ofise geri dönmesi ve hasar kontrolü yapması için ikna etmeyi daha yeni başarmıştı.

Clara gözyaşlarını durdurabilmek için çenesini tavana doğru dikti. Eğer Josh'a bakacak olursa kontrolünü tekrar kaybedecekti. Neden sanki bu korkunç, bencil şeyi yapmamış gibi davranıyordu ki? Eğer ailesi ona bu hayatta bir şey öğrettiyse o da insanları hayal kırıklığına uğrattıysan bunun sonuçlarıyla yüzleşmen gerektiği idi. Kalp kırıklığı paçayı kurtarmanın en iyi yolu, en kötüsüyse gazete manşetleri ve hapishaneydi. Böyle bir durumda çiçekler almayacağınız gibi sevgi dolu takma isimler de kesinlikle almazdınız.

"Kusura bakma biraz ezildiler." Josh çiçeklerin daha az zedelenmiş tarafını çevirdi ve buketi burnunun altında tuttu. "Ben... ah... yolda gelirken yanlışlıkla üstlerine oturmuş olabilirim."

Kalbi göğüs kafesine iki kat büyük gelecek şekilde gümbürdedi. Josh'ın tatlılığı içindeki suçluluk duygusu yüzünden ona işkence ediyordu. "Çok özür dilerim, Josh. Çok öfkeli olmalısın. Ama ne olursa olsun arabanın bu kazadan sonra yeni gibi olduğundan emin olacağım."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. "Wheaton, araba şu an sikimde değil. Birisi seni ezip geçmeye çalıştı." Elleri hâlâ yüzünü tutuyordu. Parmakları, Clara sanki camdan yapılmış gibi çenesini okşuyordu.

"Bu tam olarak doğru sayılmaz. Zavallı adamın kafası karışmış. O da benim gibi şehir dışındanmış ve L.A'de araba kullanmaya alışık değilmiş. Hem o da kendini berbat hissetti, Josh. Gerçekten. Yıkılmış gibiydi." Clara kaldırımın kenarında, hemen yanı başında ellerini yüzüne kapatmış oturan yaşça büyük adamın kırçıllı saçlarını ve kocaman bıyığını düşündü.

"Mm-hm," dedi şüpheyle. Josh'ın gözleri yüzünde, boynunda ve kollarında gezindi. Hatta bacaklarını inceleyebilmek için üstündeki örtüyü kenara çekti. "Neren incindi?"

“Boynumda ve omuzlarımda izler var. Emniyet kemeri diğer her şeyden daha fazla zarar verdi.” *En çok da arabana ne yaptığını görünce beni asla affetmeyeceksin diye endişeleniyorum.*

“İsa aşkına.” Parmaklarını köprücük kemiğinin üstündeki kırmızı çizginin üzerinde hafifçe gezdirdi. “Seni burada mı tutuyorlar?”

Clara ürperdi ama sebebi çektiği acı değildi. Her nasılsa onun bu nazik ilgisi kalbine, aralarında günlerdir süren çekimden daha fazla zarar veriyordu.

“Hayır. Bütün testleri yaptılar. Her şey yolunda görünüyor.” Bu dokunuşlar muhtemelen onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Clara bir keresinde, sinemada bir çocukla kalçalarının birbirine değmesinin çok samimi ve şehvetli bir an olduğuna tamamen ikna olmuş bir şekilde, neredeyse otuz dakika geçirmişti. “En son çıkış işlemlerimi hallediyorlardı. Nerede olduğumu nasıl bildin?”

Josh geriye çekildi ve elleri de onunla beraber Clara’dan uzaklaştı. “Beni polis aradı. Arabanın kaydı benim üzerime. Endişelenme, onlara arabayı ödünç alman için sana izin verdiğimi söyledim. O yüzden başın belada değil.” Ayakkabılarına doğru baktı. “Keşke beni aramış olsaydın, Clara. Lance dün gecede barda çok fazla içti, o yüzden iyi olduğundan emin olmak için bütün geceyi onun koltuğunda geçirdim. Eğer yardıma ihtiyacın olduğunu bilseydim eve daha erken gelirdim.”

Clara iyice yastığına gömüldü. “Panikledim. Seni aramak istedim ama bana kızarsın diye düşündüm.”

“Bu odalara neden bir sandalye falan koymuyorlar? Yana kay bakalım.” Clara kenara kayarken Josh’ın heybetli vücudu onun için açtığı yere yerleşti. “Kızgınlım, seni küçük aptal. Ödümü bozuma karıştırdın. Eve geldim ve araba gitmişti. Not yoktu. Hiçbir şey yoktu.” Kafasını salladı. “Delirdim. Birinin arabayı çaldığını

düşündüm ve o sırada senin evde olup olmadığını bile bilmiyordum. Birinin seni incitip incitmediğini bilmiyordum.”

Josh uzanıp alnına düşen saç tutamlarını kenara çekti. Gözleri Clara’nın kileri buldu.

“Arabayı bana sormadan almamalıydın. Ama eğer bir anlığına bile böyle bir şeyin beni, bana ihtiyaç duyduğunda yanına gelmemden alıkoyacağını düşündüysen...” Ona bütün hemşirelerin oracıkta aklını başından alacak kadar seksi bir gülümsemeyle baktı. “Bu düşündüğün kadar akıllı değilsin demektir.”

Elini, kafesinden kaçmasını engellemeye çalışıyormuşçasına nafile bir çabayla kalbine koydu. “Yine de çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Arabayı aldım çünkü Toni ve Jill’i yarı yolda bırakmak istemedim.”

Ellerini baldırlarının üstüne koydu. “Bahane üretmeye çalışmıyorum. Yaptığım şeyin bir mazereti yok ama neden yaptığımı bilmeyi hak ettiğini düşündüm. İnsanların beklentilerini karşılamadığımda kafayı yıyorum.” Clara içi boş bir şekilde güldü. “Gelgelelim karşılamaya çalıştığımda da insanları incitiyorum. Bu sefer incittiğim insan sen olduğun için gerçekten çok üzgünüm.”

“Clara.” Josh, gözleri Clara’nın kileri bulana kadar kafasını yana yatırdı. “Neden bahsediyorsun sen? O kadar mükemmel olmak... İmkânsız. Herkesi aynı anda memnun edemezsin. Beni yanlış anlama. Sen çok iyisin ama hiç kimse *o kadar* iyi olamaz.”

Clara utanç verici gözyaşlarının yeniden aktığını görmesin diye yüzünü Josh’ın göğsüne bastırdı. Pudra şekeri gibi tatlı kokuyordu. “Sen yine donut mı aldın?”

Çenesini kafasının üstüne bastırdı. “Nesin sen, bir tazi falan mı? Evet, tamam. Sana çiçeklerle beraber ‘Geçmiş olsun’ donutları da aldım ama buraya gelirken trafik korkunçtu ve onları yemem gerekti. Ayakta kalabilmek için. Acil bir durumdu.”

“Bunu hak ettim,” dedi Clara, sesindeki keyfi saklamaya çalışarak.

“Corvette’imi mahvettin.”

“Aynen öyle.”

“Bu arabayı nasıl aldığımı bilmek ister misin?” Clara’nın elini avcunun içine alıp, başparmağıyla eklemlerinin üzerinde küçük daireler çizmeye başladı.

“Bu hikâye beni daha iyi mi hissettirecek yoksa daha kötü mü?”

“Araba büyükbabama aitti.”

“Aile yadigârını mı paramparça ettim? Ciddi misin sen?”

“Hayır. Hayır, bir dinle. Daha bitirmedim. Al bakalım. Biraz su iç.” Josh komodinin üzerinden aldığı plastik bir bardağı, ona doğru uzattı.

“Büyükbabam ‘Vette’yi 1976’da satın almış. Ona orta yaş krizi arabası diyordu. Her neyse, arabayı çok severdi. Çocukluğum onun arabasını temizlemesini ve parlatmasını izlediğim anılarla dolu. Büyükanmem, büyükbabamın hep o arabanın yanında durabilmek için bahaneler ürettiğini söylerdi.”

Josh kayan örtüyü dikkatlice tekrar Clara’nın bacaklarına çekti.

“Her neyse, ben araba kullanabilecek yaşa geldiğimde ailemin bana bir araba almaya yetecek gücü yoktu. Kahrolası bir ihtimal bile yoktu.” Ellerini kullanarak hikâyenin önemli yerlerini vurguluyordu. “Bir gün okuldan eve döndüğümde büyükbabam garaj yolunda Corvette’in yanında duruyor ve elinde arabanın anahtarlarını tutuyordu.”

Josh’ın yüzündeki ifadeyle Clara’nın içi ısındı.

“İnanamamıştım. Ona bunu kabul edemeyeceğimi söyledim. Tam bir hatun magneti olsa da büyükbabamın o arabayı ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Fakat o gözlerimin içine baktı ve bana ‘Al şunu. Lütfen. Kızımı sana vermek, seni mutlu etmek, onu aldığım gün hissettiğimden bile daha iyi hissettiriyor,’ dedi.”

“Tanrım, bu çok güzel bir hikâye.”

Josh yastıklara daha çok gömülmek ve kolunu Clara'nın omzuna atabilmek için yerinde hareketlendi. "Teşekkürler. Bence de öyle."

"Josh, bunu nasıl telafi edeceğim?"

"Ben olsam bunun için endişelenmezdim, Wheaton," diye fısıldadı Josh, dudaklarını şakaklarına bastırırken. "Bu hastane önlüğünün içinde çok şapşal görünüyorsun ve bu birçok şeyi telafi ediyor."

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

“A H...AHHH...AH...AH!”

Josh, Clara emniyet kemerinin vücuduna verdiği zarara rağmen tek başına düş almayı başarabileceği konusunda ısrar ettikten sonra, kendini kilitlediği banyonun kapısında dururken içeriden ara ara gelen sızlanmaları duyabiliyordu. Doktor ağrıları geçene kadar günde iki kez ibuprofen alıp dinlenmesi şartıyla Clara'yı taburcu etmeyi kabul etmişti.

Clara, hâlihazırda zor olan günlük rutinini sürdürmenin artık hiç beklemediği başka zorluklar içerdiğini kabul etmeyi reddediyordu.

Josh, yüzünü aralarındaki tek engel olan kapının ucuz kontrplak yüzeyine yasladı. Clara'nın içeride olduğu on beş dakikadır düşer ya da bir şeye ihtiyacı olur da kapıyı kırması gerekir diye banyonun dışında bekliyordu. “Tanrı Aşkına Clara, bırak da sana yardım edeyim.”

Şimdiye kadar bütün sabahı kayıp bir ördek yavrusu gibi etrafta dolaşarak geçirmişti. Josh mutfak tezgâhında oturduğu yerden onun, oturma odasında bir o yana bir bu yana gidip dramatik bir iç çekişle odasına geri dönüşünü izlemişti. Clara birkaç dakika sonra amaçsızca mutfığa girip buzdolabını açmış ancak kendinde başka bir şeye güç bulamamış olacak ki birkaç avuç mısır gevreği yemeye karar vermişti. *Josh'ın* kupkuru mısır gevreğinden.

Ona iki uzmanlık alanı olan çırpılmış yumurta ya da peynirli tost yapmayı önermişti ama Clara, tamircinin Corvette'in bir hafta kadar tamirde kalması gerektiğine dair söylediklerinden sonra sıcak bir yemek yemeyi hak etmediğini söylemişti.

Sanki bir kez olsun kötü bir şey yapmak asla affedilemeyecek bir şeymiş gibi davranıyordu ve bu, Josh'ın sinirlerine dokunuyordu. Yalnızca daha önce hiç yanlış bir şey yapmamış biri bir arabayı sahibinden habersiz ödünç almanın böyle bir cezayı hak ettiğini düşünürdü.

Daha fazla dayanamadı ve Clara'nın gülünç ev kurallarını uygulamak konusundaki kararlılığından gözü korkmuş bir şekilde içeriye girebilmek için, kapıyı o saçma üç-kere-vur kuralıyla tıklattı.

"Kesinlikle olmaz," diye bağırdı Clara, duşun gürültüsünün arasından.

"Clara, bu deliliğin bir üst seviyesi. Senin için bile öyle. Doktor izler geçene kadar kollarını belinden yukarı kaldırmamanı söyledi. Bu vücudunun yarısı ediyor. Bütün gün etrafında olan insan benim. Eğer kokarsan, benim burnum acı çekecek."

Suyun sesi aniden kesildi. "Ama beni çıplak göreceksin. Tekrar. Bu ahenkle birlikte yaşama rehberimize aykırı."

"Bu hafta sadece internet sitesinin çekimlerinde bile en az yirmi çıplak vücut gördüm ve hiçbir şey olmadı." Bu mesleki bir deformasyondur. Yıllardır kameralar önünde ya da dışında yaptığı bütün o haylazlıklar cinsel duygularını belli ölçüde köreltmisti. Son birkaç hafta boyunca her gün muhteşem kadınlarla çalışmış olsalar da Josh, çekimler sırasında ses geçirmez kulaklıklar ya da görüşünü tamamen engelleyen gözlükler takıyor gibiydi. İçinde hiçbir kıpırtı olmuyordu.

"Çürüklerle kaplı hırpalanmış vücudunun beni ne kadar baştan çıkarmadığını sana anlatamam. Her şey çok basit. Yaralısın.

Kokuyorsun. İçeri girmeme izin ver. O kadar duygudan yoksun davranacağım ki kendini oto yıkamada gibi hissedeceksin.”

Birkaç saniye sonra Clara, etrafına bir eliyle doladığı havlusuyla kapıyı açtı.

Küçük banyoları koridordan en az on derece daha sıcaktı ve buharla doluydu. Görüşünü netleştirebilmek için birkaç kez gözlerini kııptı. Ortamın sıcaklığı ve Clara’nın su damlalarıyla parlayan vücuduyla nemli saçlarının görüntüsünün birleşmiş etkisi... Baş döndürücüydü.

“Siktir.” Havlunun izin verdiği kadarıyla görebildiği göğüsleri neredeyse yıldızları görmesine sebep olacaktı.

Clara, havluyu göğüslerini tamamen kapatabilmek için iyice yukarı çekti. Josh kendinde ona havluyu ne kadar çekiştirirse o tatlı göğüsleri arasındaki vadiye o kadar çok gömülmek istediğini söyleyecek gücü bulamadı.

Pekâlâ. Sanırım Josh yanlış hesaplama yapmıştı. Belli ki çıplaklığa tamamen bağıklık kazanmamıştı. Sette olmanın, bir sürü insanın çalışması, konuşması ve yemek yemesi anlamına geldiğini unutmuştu. Sette olmak kameralar, ışıklandırma, kostümler, makyaj ve kurdukları yapay dünyanın hatırlatıcısı olan başka bir sürü şey demekti.

Clara’yı bu kadar küçük ve sıcak bir alanda görmenin hissettirdiği yakınlık onda aralarındaki havluyu üstünden çekip vücudunun her bir zerresini yalama isteği uyandırıyordu.

Siktir.

“Üzgünüm,” dedi Josh. Clara’dan farklı bir yöne bakarak kendini toplamaya çalıştı. Muhtemelen onu korkutuyordu. *Kız yaralı, seni göt herif. Yardımına ihtiyacı var üstüne ağzının suyunu akıtmana değil.*

Gözlerini kapatarak trafiğe takıldığını hayal etti.

Dişlerini temizlettirdiğini hayal etti. Trafiğe takılmışken dişlerini temizlettirdiğini hayal etti. İşte bu kadar. Bu işe yaramıştı.

Tekrar ona döndüğünde bir su damlasının burnunun kavisinden aşağı süzülüğünü gördü. Kalbi sıkıştı.

“Üzgünüm,” dedi tekrar. Dilini zor hareket ettirebiliyordu. “Kendi dayanıklılığımıza gereğinden fazla güvenmişim.”

“Ne demek istiyorsun?” Kırılğan ses tonu bir anlığına da olsa şehvetle sarhoş olmuş aklını dağıttı.

Josh’ın gözleri sonunda boynundaki mavi ve mora dönmüş çürükleri buldu. Onunla ilgilenmek için göğsünde yükselen istekle omuzlarını dikleştirdi. “Buraya gelip sana şu an dizginleyemeyeceğim ereksiyonum olmadan yardım edebilmek için kendimi daha çok hazırlamalıyım.”

Clara’nın gözleri, dudaklarından dökülenlerle sertliğine kaydı. Üst dudağını yaladığında yaptığı bu küçük hareketle Josh neredeyse iki kat daha sertleşmişti.

“Kahrolası İsa Aşkına.” *Trafik. Dişçi. Büyükanne Pearl.*

Clara’nın gözleri büyüdü. “Özür dilerim. Hiçbir şey görmedim. Yemin ederim.” Gözlerini Josh’ın arkasındaki lavaboda sabit tuttu.

“Hadi seni temizleyelim.” Josh onunla duşa girmesi gerektiğini hatırladı. Çıplak. Clara’nın o gülünç rehberinde buna dair hiçbir şey yoktu.

Clara da onunla aynı şeyi fark etmiş olacak ki gözlerini yerdeki fayanslardan çekemiyordu.

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedi bir korkak gibi. “Jill’i arayabilirim.” Evet, Jill. En azından halasının, Clara’nın yeni toparlanmaya başlayan vücudunun görüntüsüyle pantolonunun içine boşalma tehlikesi yoktu.

Clara’nın ıslak saçlarından akan damlalar, ayaklarının dibinde ufak bir su birikintisi oluşturmuştu. “Sorun değil. Ben iyiyim. Sen iyi misin?”

“Evet.” Josh iki kez yutkundu. “İyiyim.”

O sadece çıplak bir kadın. Çıplak başka bir kadın. Bir tane

çıplak kadından ne olabilir ki? Sen bir sürü çıplak kadın gördün. Büyük bir mesele değil.

Tişörtünü üstünden bir yara bandını çeker gibi çıkardı. Eğer soyunma aşamasını ağırdan alırsa aleti yanlış fikirlere kapılmaya devam edebilirdi. Pantolonunun fermuarına uzanırken Clara'ya bakmak gibi korkunç bir hata yaptı. Gözlerindeki ışıltı, nasıl saklayacağını bilemediği o açlık, Josh'ın ellerini titretiyordu.

Bu benim ölümüm olacak.

Baksırını çıkarmadı.

Düşün altına girdiklerinde zaten yeteri kadar rahatsız hissedeceklerdi. Baksırının ince olan kumaşı bile, Clara'nın teninden şarkılar söyleyen sirene karşı bir kalkan gibi hissettiriyordu.

Sıcak suyu açmak için musluğu çevirip elini, su duşakabine girebilecekleri kadar sıcak olana kadar duş başlığının altında tuttu. "Hazır mısın?"

Clara bir an için daha havluya sıkıca tutundu ancak sonra Josh'ın ona uzattığı yardım elini tutmadan önce, hafifçe üstünden sıyırdı ve bir kenara astı. Josh, Clara'nın girebilmesi için önünde biraz yer açmıştı.

Tanrım merhamet et. Josh duşakabine girdiklerinde ve göğüsleri gözlerinin önünden biraz olsun çekildiğinde güvende olacağını zannetmişti. Ancak belinin tatlı kavisi ve kıvrımlı kalçalarını görmek neredeyse göğüslerini görmek kadar kötüydü. Özellikle de şu an yalnızca incecik bir kumaşla örtülü aletiyle Clara'nın yumuşak, kaygan vücudu arasında bu kadar az mesafe varken...

Clara omzunun üzerinden ona bakmak için hafifçe döndüğünde –ki muhtemelen bir astım hastası gibi nefes aldığı için dönmüştü– Josh güçlkle konuştu. "Arkanı dön."

Bunun sert bir emir gibi çıkmasını istememişti ama Clara'yla göz teması kurarsa bu duşu asla atlatamazdı.

Josh'ın bütün kişiliğini bir kenara bırakması gerekiyordu. Yıllar geçtikçe Tanrı vergisi cazibesini ince ince işlediği bir silaha

dönüştürmüştü. Bu cazibeyi o kadar uzun süre hiç düşünmeden kullanmıştı ki *Josh Darling*, aynı nefes almak kadar bilinçsiz bir şekilde onun doğal bir uzantısı hâline gelmişti. Clara'ya âşık olabileceğini bile bile onunla flört etme riskini göze alamazdı.

Çiçek kokan şampuanını alıp eline biraz sıktı. Kafası başlamak için güvenli bir noktaydı. Ne de olsa saçlarıyla ilgili erotik olan hiçbir şey yoktu. İpek gibi olmaları dışında.

“Gözlerini kapat.” Sözcükler boğazına diziliyordu. Parmak uçlarıyla hızlı ve etkili hareketlerle şakaklarını ovmaya başladı.

Ama Clara adil oynamıyordu. Kafasını parmaklarına doğru hafifçe geriye yatırdı. Josh kendini, parmak uçlarıyla hatırı sayılır bir baskı uyguladığında Clara'nın aralanan dudaklarını izlemek için yavaşlarken buldu. Küçük sesler ve nefes nefese inilti çıkarıyordu ama Josh, bunlar acının mı yoksa zevkin mi sinyalleriydi anlayamadı.

“Böyle iyi mi?”

Clara dudaklarını ısırıp ve kafasını salladı.

Ona ne oluyordu? Josh deliriyor gibi hissediyordu. Kim bilir kaç kadınla bundan elli kat daha *pis* şeyler yapmamış mıydı? Bu karşısındaki minyon kadının sadece saçlarını yıkamak bile onu nasıl böyle parçalara ayırabilirdi?

Ellerini boynuna doğru indirdi. Parmaklarını bastırmasıyla Clara derin bir nefes aldı. Bunun ön sevişme olmaması gerektiğini kendine hatırlatmak imkânsız hâle gelmeye başlıyordu. Özellikle de Clara'nın sertleşmiş göğüs uçlarını omzunun üzerinden rahatlıkla görebildiğinde...

Bir milyon yıl gibi hissettiren bir süreden sonra nihayet saçlarındaki köpükleri durulama zamanı gelmişti. Gereksiz dokunuşlardan kaçınmaya çalışarak onu duş başlığının altına doğru getirdi. Su, başından aşağı akarken kısa bir anlığına duraksadı. Geriye vücudunun yüzde doksanını köpüklemek kalmıştı...

“Yıkamaya devam edeceğim.” İkisinin de iyiliği için yapacaklarını bir kez de sesli söyledi.

“Tamam,” dedi Clara ama gözlerini kapalı tutmaya devam etti. Bu, muhtemelen bu anı hiç yaşamıyorlarmış gibi davranabilmek içindi.

Josh, gözleri yeşil lifin üzerinde takılı kalırken bu sefer de eline duş jelini aldı. Yapması gerekeni bilmesine rağmen kendini çıplak vücuduna bakmaktan alıkoyamadı. Elinde serin bir his bırakan duş jeli şimdi tenini yakacak kadar sıcak hissettiriyordu. Clara ondan çok daha küçüktü. Belinden aşağısına ulaşabilmesi için diz çökmesi gerekecekti.

Neyse ki duşakabin, Josh’ın dizlerinin üzerine çökebileceği kadar büyüktü. Bir anlığına sert, soğuk fayanslara baktığında kendini yokuş aşağı giden düşüncelerinden uzaklaştırdı.

“Dur,” dedi. Clara’yla mı yoksa kendiyile mi konuşuyordu bilmiyordu.

Gözleri rüyasından uyanan bir prenses gibi açıldı. Josh, Clara’nın sol ayağını kaldırıp büktüğü uyluğunun üzerine koyarken elini de dengesini sağlayabilmesi için omzuna koydu.

Clara ona uyararak hafifçe öne eğilirken aralarında kalan son sağduyu parçası yanıp tükenerek yerini içlerini yiyip bitiren bir duyguya bıraktı. Elbette bu pozisyonun apaçık bir şekilde amını ortaya serdiğini biliyordu, değil mi?

Sabunla kayganlaşmış ellerini ayaklarında, bileğinde gezdirerek baldırlarına doğru masaj yaparak çıkmaya başladı. Josh bacaklarını köpüklerken kasları gergindi. Elleri hafifçe poposuna doğru kaydığında Clara, Josh’a reddedemeyeceği bir davetiye sunuyormuş gibi kalçalarını ona doğru itiyordu.

“Lütfen bunu yapma.” Kelimeleri dudaklarından boğuluyormuş gibi çıkıyordu. “Clara, dayanamıyorum.”

Clara’nın gözleri aniden açıldı. “Bilerek olmadı. Ben... Özür dilerim.” Vücudunun diğer yarısı hâlâ köpüklerle kaplıyken suyu kapatmak için elini musluğa uzattı.

“Hayır.” Sözcükler ağzından küçük banyoda yankı yapacak kadar gürültüyle çıkmıştı. Sesinin tonunu ayarlamaya çalıştı. “Sorun yok, unuttun mu?” Dişlerini sıktı. “Sabit durmaya çalış.”

Vücudunun geri kalanını hızlıca yıkamaya çalışırken Josh, kendini bir bombayı etkisizleştirmeye çalışan Keanu gibi hissetti. Clara tekrar gözlerini kapatmadı.

Sonunda kulaklarının arkasındaki hassas deriye kadar temizlendiğinde sırtı duşakabinin cam yüzeyine yaslanana kadar geri çekildi. “İşte. Bitti.”

Sikik bir madalya hak ediyordu.

“Harika,” dedi Clara, suyun altından emin olmayan bakışlarla. “Teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için.” Omuzlarını düşürdü.

Josh muhtemelen ereksiyonu için bir bahane uydurmalıydı. Kahrolası şehirde onu sikmek için duyduğu arzuyu bastırabilecek bir tane bile dişçi yoktu. Ama elbette, yapmazdı. Yapamazdı. Clara bunu istese bile. Josh’a bunun için yalvarsa bile. *Yüce İsa, lütfen bana yalvarmasına izin verme.*

Onu tam olarak neden sikemiyordu ki? Ah, tabii. Çünkü Naomi’ye söz vermişti. Verdiği sözü bozamazdı. Yeminini. *Utanmaz* son birkaç haftada çok yol kat etmişti. İnsanlar ona güveniyordu. Hayatında sonunda önemli bir şeyler yapıyordu.

Clara ona doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha... Ta ki Josh’ın dilini ağzına sokup dudaklarına yapışabileceği kadar yakınına gelene kadar.

“Ne yapıyorsun?” Sesi kararlılıktan çok uzak boğuk bir hırlama gibiydi. Naomi zihninde çığlıklar atıyordu. *Hayır. Dur. Yapma.*

Clara gözlerini kapattı ve hafifçe kafasını yana yatırdı.

Josh bir elini yüzünü kavramak için yukarı uzattı. Onu öyle çok öpmek istiyordu ki canı yanıyordu. Tadına bakmayı o kadar çok hayal etmişti ki artık sayısını unutmuştu. Clara’yı öpmek zorundaydı. Sanki dolgun alt dudağı aylardır damarına karışan bir zehrin panzehiri gibiydi. Birazdan yapacağı şeye karşı gelen

bütün düşünceler patlayan bir ampul gibi bir anda aklından siliniverdi.

Sikerler. Islak vücutları göğüslerinden dizlerine kadar birbirine kenetlenirken aralarında kalan boşluğu kapattı.

Clara bir anda kaydı. Bir ciyaklamayla çenesini Josh'ın göğsüne çarptığında neredeyse düşmek üzereydi.

Josh onu koltuk altlarından kavradı. "İyi misin?"

Clara elini kafasına koydu. "Evet, sanırım. Biraz başım döndü."

Siktir. Ya bir beyin sarsıntısı geçiriyorsa ve hastanede bunu gözden kaçırmışlarsa? Bir havlu kaparak onu tuvaletin kapalı kapağına oturtmadan hemen önce, dikkatlice etrafına sardı. "Burada kal ve başını bacaklarının arasına al." Televizyonda böyle diyorlardı, öyle değil mi? "Bir bardak su getireceğim."

"Josh, ben iyiyim. Geçti." Clara elini uzattı ve ona baktı. Kırpiklerinde birkaç su damlası kalmıştı.

"Endişelenme," dedi, sırlıklam baksırıyla banyodan çıkarırken. "Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim." *Özellikle de benim.*

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Josh haftanın kalanında Clara'ya zatürreye yakalanmış gibi davrandı. Clara'nın bağışıklık sisteminde hiçbir sorun olmadığına dair isyanlarına rağmen gidip ona tavuklu erişte çorbası ve portakal suyu almakta ısrar ediyordu.

İşten sonra stüdyoya gelmesini direkt reddetmiş, onun yerine dinlenmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyip durmuştu.

O yüzden bu gece Josh, ateşli insanlara birbirlerini nasıl baştan çıkaracaklarını anlatırken, Clara da kendini klasik bir Clara Wheaton Cuma aktivitesi yaparken buldu. Buzdolabının içini temizlemek. Hatta bir çılgınlık yapıp kahve makinasını bile temizleyebilirdi.

Josh'ın mesajı tamamen açıktı. Clara'yı istemiyordu. Çaresiz kalbi her ne kadar Josh'ın yaptığı hareketlerden birtakım *işaretler* çıkardığını sanıyor olsa da Clara, ona çıplak vücudunu gümüş bir tepside sunduğunda banyodan aceleyle kaçacak kadar ileri gitmişti.

Belli ki bazen, gittikçe daha çok sertleşen bir ereksiyon biyolojik bir reaksiyondan başka bir anlama gelmiyordu.

Zil çaldığında Clara kapıyı açmadan önce yeşil plastik eldivenlerini çıkarma zahmetine girmede.

“Bayan Wheaton siz misiniz?” Kapıdaki kurye elinde göz alıcı bir buket tutuyordu.

“Evet benim.” Adının yanındaki yeri imzaladı ve yüzünü aralarına gömüp kokularını içine çekmek için kapıyı kapatmayı bekleyerek, rengârenk çiçekleri elinden aldı. Mükemmel görünen buket Josh’ın hastaneye getirdiği plastik bir ambalaja sarılı kır çiçekleriyle bariz bir tezat oluştuyordu.

Üstündeki karta bakmadan bile çiçeklerin babasından geldiğini biliyordu. Ya da annesi babasının kartını kullanarak yollamıştı. Bazı kadınlarla düzenli olarak taliplerinden çiçek alırdı ama Clara o kadınlardan biri değildi.

Hayır. Son zamanlarda eline ulaşan buketler dayanılmaz güzelliği için değil, mezuniyetler ve doğum günleri içindi. Hatta ara sıra da aynı diğerleri gibi frezya ve acıma kokan Sevgililer Günü buketleri de aldığı oluyordu.

Güller ve onun uğruna yazılmış şiirlerle ilgili genç kızlık hayallerinden çoktan vazgeçmişti. Bu yüzden yaprakların arasına iştirilmiş katlı kâğıda baktığında gördüğü imzayla elini deli gibi atan kalbine koydu.

C- Annen bana kaza yaptığına dair bir sesli mesaj bırakmış. Görünüşe göre benim sana baktığımı düşünüyor, o yüzden düşündüm ki en azından sana bir buket yollayabilirim. Umarım en kısa zamanda iyileşirsin. Ağustos’un sonunda görüşürüz. Sevgiler, E.

Sevgiler kelimesi onu alnının çatısından vurmuş gibiydi. Everett’in bunu romantik anlamda yazmadığını biliyordu. Kesinlikle hiç düşünmeden yazıp yollamış olmalıydı. Büyük teyzesi Barbara’ya sık sık baştan savma bir mesaj karalaması gibi. Ama yine de...

Clara, Everett’tan herhangi bir sevgi sözcüğü duymak için on dört yıl beklemişti.

“*Sevgiler.*” Dışından söylediğinde kelime sanki mümkünmüş gibi daha da güzelleşmişti.

Annesi tek isteğini açıkça görmezden gelmiş ve onu kontrol etmek için Everett'ı aramıştı. L.A. ve Greenwich arasındaki mesafe ne kadar olursa olsun Lily Wheaton'ın azmini azaltmaya yetmiyordu.

Clara çiçeklerini koyabileceği bir vazod ararken midesi ters düz oldu. Everett neredeyse iki hafta kadar sonra geri dönecekti ve çiçekleri solmalarından önce görme ihtimali hâlâ vardı. Karında alışılmadık bir düğüm oluşmuştu. Everett'ı neredeyse unuttu.

Bunun için teşekkür etmesi gereken tek bir kişi vardı.

Clara kesinlikle Everett'a sadakat borçlu değildi ama aynı zamanda o geri döndüğünde bir şeylerin değişeceğini de biliyordu. En basitinden Josh, taşınmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce neden canını yakıyordu?

Kaşlarını çattı. Elbette Everett'ın eve gelmesi iyi bir şeydi, değil mi? Clara'nın sonunda, en başta California'ya gelmesinin sebebi olan görevinde bir şansı olacaktı... Ama ne uğruna? Mükemmel ışıktandırma, aralarında geçmişin hatıralarını canlandıracak aktiviteler ve vücudunu ortaya çıkaracak kıyafetlerle ilgili bütün planları çok uzak hissettiriyordu. Sanki bütün bu planlar tamamen bir başkasına aitmiş gibi.

Etrafında bir vazod göremeyince buketi elinden gelen en iyi şekilde pencere kenarında bir saksının içine yerleştirdi. Yatağının başında duran komodindeki yeri, çoktan Josh'ın çiçekleri kapmıştı.

Lastik eldivenleri çıkardı ve yatak odasına girdi. Birkaç dakika aradıktan sonra Clara, ona Everett'ı hatırlatan her şeyi, geldiğinden beri bir kez bile giymediği yağmurluğunun arkasında buldu. Küçük kutuyu arka verandaya götürdü. Anılarına yapacağı bir yolculuk ona buraya ayak basar basmaz elinden kayıp giden Everett için neden bu kadar çok risk aldığını hatırlatacaktı.

Boyası soyulan sandalyeye oturarak kutudan bir yığın fotoğraf çıkardı. Parmakları önce, Everett'la kollarını birbirlerinin omuzlarına attıkları küçükler ligi futbol takımından kalma bir fotoğrafın üzerinde durdu. Clara'nın üniforması şüpheli bir şekilde tertemiz görünürken Everett'ın kramponları ve dizlikleri çamurla kaplıydı.

Herkes ona çok zor anlar yaşatsa bile Everett, spor etkinliklerinde hep onu seçmişti. Onlar ayrılmaz bir ikiliydi. Bu kaçınılmazdı. Ta ki artık bir ikili olmayana kadar...

Buraya gelmek ve daha önce sahip oldukları bağı alevlendirmek için çok heyecanlıydı ama şimdi fark ediyordu ki Everett'ın L.A.'e dönüşü onu çok geriyordu. Everett onu kapının önünde bıraktığında iyisiyle ve kötüsüyle kendi kaderini yazması gerekiyordu. Clara'nın özgür olmayı bu kadar seveceği kimin aklına gelirdi ki?

Tanınmamasının getirdiği bariz güzellikler vardı. Buradaki insanlar evindeyken olduğu gibi soyadını tanıştıkları saniye bir kütüphane ya da hastaneyle ilişkilendirmiyorlardı. Burada kimse ona karşılaşmalarından beş dakika sonra "*Ah evet. Tabii ki babanı tanıyorum.*" ya da "*Oliver'in ticari bilgiler sızdığını duydum. Ne büyük utanç.*" demiyordu.

L.A'de Clara kendi kimliğine sahipti. Geleceği bir taşın üstüne ya da başka bir yere kazınmış falan değildi.

"Sivrisinekler seni akşam yemeği niyetine yiyecek." Josh elinde sineksavar bir mumla verandaya geldi.

"Beni seviyorlar," diyerek ona katıldı. Josh gerçekten şaşılacak kadar düşünceli biriydi. Koltuk altına sıkıştırdığı tanıdık not defteri setten sonra hemen eve geldiğini gösteriyordu.

"Saat geç oldu." Kaşlarını çatı. "Çoktan yatakta olmalıydın."

"Annem gibi davranmayı bırakmalısın. Ben gayet iyiyim. Şu an parande bile atabilirim." Sanki parande atmayı öğrenebilirmiş gibi konuşuyordu.

Josh, Clara'nın sandalyesinin yanına kendisi için de bir sandalye çekti. "Neye bakıyoruz?"

Clara fotoğraflarla dolu kutuyu ona uzattı. Bu kutu kesinlikle hayatındaki çoğu tuhaf dönemin utanç verici bir kanıtıydı ama Josh onu zaten çoktan hem duygusal hem de fiziksel olarak çıplak görmüştü. Saklayacak başka hiçbir şey kalmamıştı. Kalbi, ona Josh'a söylemediği şeyleri hatırlatır gibi sıkıştı. *Tamam. Neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.*

Geceye yayılan yaz havasına parıltılı bir gökyüzü eşlik ediyordu. Sanki esintiye karışan nefesleri özgür kalıyor ve gökyüzü sonunda güneşten kurtulduğu için memnuniyetle iç çekiyordu. Eğer Clara yeterince dikkatli olmasaydı, böyle bir gece muhtemelen onu sarhoş ederdi.

"Şu hâline bir bak." Josh ikinci sınıftan kalma bir fotoğrafını elinde tutuyordu. "Baksana, tamamen aynı görünüyorsun. Yedi yaşındaki hangi çocuk böyle bir yelek giyer ki?"

Clara aptal gibi gülümsedi. "Onu kendim seçmiştim."

"Tabii ki öyle yapmıştın." Clara'ya ortaokulda katıldığı münazara kulübünden bir fotoğraf gösterdi. "Kâhküllerine bayıldım."

"Annem bu saç kesimine bayılıyordu. Alnım böyle bir kâhkülü taşıyamayacak kadar küçük olsa da." Clara burnunu kırıştırdı. "Kâhküllerimi uzatmak istediğimi söyleyip ona karşı çıkacak cesareti bulduğumda neredeyse sekizinci sınıfa gidiyordum. Eğer daha derinlere inersen o fotoğrafların arasında bir yerde sürekli bandana taktığım uzunca bir süreç var."

"Bekle. Bu en güzeli." Josh ellerinde solmuş bir Polaroid tutuyordu. Fotoğrafta Clara kocaman bir meşe ağacının yanında poz vermiş, dişlerinin tel takmadan önceki hâlini göstererek kameralara gülümsüyordu. "Benim de dişlerimin arasında boşluk vardı."

"Hadi canım." Josh'ın mükemmel gamzelerine eşlik eden mükemmel bir gülüşü vardı.

“Kesinlikle vardı.” Solmuş kotunun cebinden çıkardığı bir kibritle mumu yaktı. “Kocaman bir boşluk. O boşluğun kendi başına bir kişiliği olduğuna inanıyordum. Tel taktıktan ve boşluk kapandıktan sonra bebek gibi ağladım.” Josh daha fazla fotoğraf bulmak için kutuyu karıştırdı. “Bekle.” Bir fotoğrafa parmağının ucuyla dokundu. “Bu güzellik de kim?”

Clara önce fotoğrafa sonra da karanlık arka bahçeye uzunca baktı. “Annem.”

“Onun gözlerini almışsın.”

Ama incecik belini ve mükemmel güzelliğini değil. Ya da sabrını ve otokontrolünü.

Clara sandalyesinde ona doğru döndü. Kimse daha önce gözlerinin renginden bahsetmemişti.

“Kesin fotoğrafın çekildiğini bilmiyordu yoksa çok küçük düşürücü olduğunu söylerdi. Bak.” Clara annesinin çıplak ayaklarını işaret etti. Fotoğrafta Lily Wheaton mutfakta dikilmiş bir bardak buzlu çay içerken arkasında güneş batıyordu.

“Hep tepeden tırnağa jilet gibi görünmeyi severdi. Onu eve gelip de topuklularını ayağından fırlatıp bir kenara atana kadar tanıyamazdım. Bunun onun bir yönetim kurulu üyesinden anne rolüne geçtiğinin işareti olduğunu düşünürdüm.”

“Bütün gözlerin hep üzerinde olduğuna eminim.”

“Genellikle,” dedi Clara ve sonra bir sebepten konuşmaya devam etti. “Onu bıraktığım gün ağladı. Buraya uçacağım gün yani. Normalde aramızda yalnızca bir saatlik bir tren yolculuğu kadar uzaklık vardı.”

Öten circırböcekleri aralarındaki sessizliği doldurdu.

“Beni havaalanına bile götürmedi. Onu bırakarak bencillik ettiğimi söyledi.” Clara derin bir nefes aldı. “Sanırım sadece korkmuştu. Ailem çok şey atlattı ve annem de her zaman zorluklara göğüs germek zorunda kaldı. İnsanların dağıttıklarını topladı.

Ona benim için asla endişelenmesi gerekmeyeceğine dair söz vermiştim ama bir gün uyandım ve hayatım gözüme kullanılıp atılacak bir saçmalaktan ibaret gibi göründü. Sanki hiçbir şey bana ait değilmiş gibi.”

“Ve sen de buraya geldin.” Josh ona yeni bir fotoğraf uzattı. Clara ve Everett’in başka bir fotoğrafı daha. Ama bu sefer lisenin son yılından bir fotoğraftı. Clara okullarının son haftasında giydiği sarı elbiseyi ve burnunun üstünü tamamıyla kaplayan güneş yanığını hatırlıyordu.

Everett’in kolları ve bacakları kashydı. Yetişkin bir adam olma yolunda ilerleyen bir genç gibi görünüyordu. Wrangler’ın kaputunda oturmuş, mezuniyet provalarının başlamasını bekliyorlardı. “Bu düşünce hep içimi kemirdi,” dedi Clara. “Annemin kendi hayatını seçme şansı vardı ama ben, kendime bir kez bile ne istediğimi sormadım.”

Josh dirseklerini dizlerine koydu ve çenesini yavaşça ellerinin arasına yerleştirdi. “Everett’tan bu kadar uzun zamandır hoşlandığımı fark etmemiştim.”

Clara kafasını salladı. “Hatırlayabildiğimden beri.”

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. “Anlayamıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” Seni istemeyen birini istemeyi mi anlayamıyordu? Josh’ın böyle bir durumla hiç karşı karşıya kalmadığına inanmakta hiç de güçlük çekmiyordu.

“Sen ve bu çocuk mu? Çene gamzesi yüzünden mi? İyi aile ismi? Mirası?”

“Hayır.” Clara ağırlaşan saçlarını omzundan geriye attı. “Ya da bilemiyorum. Bunların hepsi onda sevdiğim şeylerdi ama bence gerçek cevap bundan çok daha basit.” Gerçekler aklına dank ederken kafasını salladı. “Sanırım Everett’ı bu kadar uzun süre istememin sebebi, sevgisini hep bir adım uzağımda tutmuş olmasıydı.”

Josh, Clara'nın gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak tişörtünün kenarlarıyla oynadı.

"Her zaman aklında yanacak o ampulü bekledim. İkimizin birlikte ne kadar harika olacağımızı fark ettiği o tek bir anı. Hayatım ahenk ve bir sürü farklı rutinin üzerine kuruluydu. Everett'in sevgisini kovalamak bir alışkanlık hâline geldi, güvenli bir hâle. Eğer koluma Everett'i takarsam kimse benim için endişelenmezdi."

Josh'ın, Clara'nınkilere değen omuzları gerildi.

"Tanrım. Bu kulağa çok acınası geliyor. Ülkenin diğer bir ucuna, ailemden, arkadaşlarımdan uzağa taşındım ve Everett beni neredeyse görmedi bile. Gözlerinin önünde duruyorken bile görmedi." Karnı utançla kasıldı.

Josh kafasını salladı. "Hiçbir fikrin yok değil mi?"

Clara fotoğrafı indirdi ve parmaklarını şakaklarının üstüne koydu. "Ne?" Kafasından aşağı bir şişe içki mi dökmek istiyor yoksa on dört saat uyumak mı karar veremiyordu.

Josh ayağa kalktı ve verandada volta atmaya başladı. Ellerini birer yumruk hâline getirip havaya doğru bir tekme savurmadan önce Clara, Josh'ın her öfkeli hareketiyle tahta zeminde ayakbıllarının çıkardığı sesi duydu. "Siktir." O elini dehşete düşürecek bir güçle saçlarının arasından geçirirken Clara, kendini havaya öylece savurduğu bacağı hakkında endişelenmekten alıkoyamadı. Josh'ın göğsü tişörtünün altında yükselip alçalıyordu.

"Dinle. Sana bunu söylemenin kibar bir yolunu bulamıyorum ama eğer bu adam," Josh yere düşmüş fotoğrafta Everett'in yüzünü işaret etti. "Dizlerinin üstüne çöküp seni sikmek için yalvarmıyorsa tam bir geri zekâlıdır." Ellerini yukarı doğru savurdu. "Eğer her sabah uyanıp seni öpebilme, sana dokunabilme, Tanrım, sadece sana bakabilme ayrıcalığına sahip olabilmek için dua etmiyorsa içinde bir yerlerde tamamen hasarlı bir şeyler vardır."

Clara'nın dudakları şokla ayrıldı. Josh'ın sesi hariç bütün sesler silinip gitmişti.

"Clara." Bakışlarındaki karanlığın bir kısmı yumuşamıştı. "Eğer Everett senin dayanılmaz, hatta acı verici derecede güzel," Sanki acı çekiyormuş gibi bir saniyeliğine gözlerini kapadı, "ve dudaklarının konuşurken aldığı şekille bile delirmişçesine kendime dokunacağım kadar seksi olduğunu göremiyorsa, o zaman acınası olan odur ve acınası hayatının en büyük hatasını yapıyordur."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Gerçekler aralarında öylece duruyordu, tam o anda Josh zafer ve ihtişamı damarlarında hissediyordu. Clara'ya duyduğu ilginin boyutunu itiraf etmek, ona kendiyle ilgili düşündüğü şeylerin ne kadar yanlış olduğu konusunda meydan okumak Josh'a, son birkaç haftadır kalbini sıkıp duran o düğüm sonunda çözülmüş gibi hissettirmişti.

Fakat o an, birkaç dakika sonra sona erdiğinde söylediklerinin sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu. Clara'nın kocaman olmuş gözlerine bakarken belki de bir hata yapmış olabileceğini düşündü. Hiç düşünmeden sarf ettiği bir ton cümleyle ikisi için yeni bir gerçekliğin kapısını aralamıştı. Yapmayacağına söz verdiği tek şeyi yapmıştı. Clara'yla paylaştığı bütün o kaçamak bakışlar ve daha fazlasını isteyen dokunuşlar yeni bir anlam kazanmıştı; onu fiziksel çekimin çok daha ötesinde bir arzuyla istediği anlamını.

Naomi bunu öğrendiğinde Josh'ı kahvaltı niyetine yiyecekti. Yaptığı bu tutkulu konuşma kesinlikle onun koyduğu sınırların dışında kalıyordu.

Josh'a hakkını vermek gerekirse Clara'yı görmezden gelmeyi denemişti. Onu hep daha yakınında isterken bile aralarına bir mesafe koymaya çalışmıştı. Siktir, başka biriyle yatmayı bile düşünmüştü. Bütün bu arzuyu içinden atabilmek için... Ne yazık ki başka bir kadına dokunma düşüncesi bile vücudunun kaskatı kesilmesine sebep oluyordu.

Belki de her şeyi mahvetmemiştir. Yalnızca kendiyle ilgili düşündüğü saçma sapan düşüncelere karşı onu savunmuştur. Arkadaşlar bunu her zaman yapardı. Tabii muhtemelen çoğu arkadaş bu görevi kendi genital bölgelerinden bahsetmeden yerine getirebilirdi.

Josh kendini biraz fazla kaptırmıştı. Clara'nın kendini olduğu kişi için arzulanabilir ve sevmeye layık görmemesi onu öfkeden deliye döndürmüştü. Kendini bir zekâ küpü olarak tanımlayamazdı ama bildiği bir şey vardı ki Everet Bloom birinci derece bir aptaldı.

Üzerindeki bedenine kocaman gelen tişört ve çirkin şortuyla bile Clara aklını başından alıyordu. Son günlerde Josh'ı sertleştirmeyen tek yeri çenesi olabilirdi.

Clara birkaç kez konuşmak istercesine dudaklarını oynattı ancak sesi çıkmadı.

"Ne düşünüyorsun?" İtirafı Josh'ı, yaralanmış ve ayaklarının dibinde bir kan gölü olmuş gibi hissettiriyordu.

"*Sen beni istediğini mi söylüyorsun?*" Sözcükleri gecenin esintisine karışırken sesi titriyordu.

Siktir. Kesin bir onay vermekten kaçınabileceğini umuyordu. Kurdukları site bir hafta içerisinde halka açılacaktı. Her ne kadar itiraf etmek istemese de Naomi, Josh'ın konu ilişkilere gelince sahip olduğu kötü şöhret konusunda haklıydı. Ama ne yapabilirdi ki? Yalan mı söyleyecekti? Ya da Clara'ya hayır mı diyecekti? Çoğu gecesini kendine dokunarak geçirdiğini söylerken aslında öyle demek istemediğini mi söyleyecekti?

"Seni kesinlikle istiyorum. Ama açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, şu an senden hiçbir şey beklemiyorum. Benim hakkımda öyle düşünmediğini biliyorum." Clara onu seksi buluyor olabilirdi ama onunla çıkmayı bir kez bile düşünmediğine dair bahse girebilirdi. En azından Josh'a, ona âşık olup olmadığını sormamıştı. Josh yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Clara oturduğu yerden şok içinde ona bakmaya devam etti. “Ah... dalga mı geçiyorsun?”

“Dalga geçmiyorum.” Öne doğru eğildi ve Clara’nın gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için mumu söndürdü. “Ama senin teselli ödülün olmakla da hiç ilgilenmiyorum. Eğer Everett’in dönüşünü beklemek istiyorsan bu konuşmanın yaşandığını unutabiliriz, tamam mı?” İtirafını yaptığında hissettiği zafer hissi yavaşça sönerken, içine bir karamsarlık çöktü.

“Demek böyle hissettiriyormuş,” dedi Clara. Öyle sessizdi ki Josh neredeyse söylediklerini duyamayacaktı. “Sanki birisi bir sodayı sallamış ve sonra kapağını göğsümün içinde açmış gibi.”

Josh çekinceyle ona baktı. “Bunun hoşuna gitme ihtimali nedir?” Sesi acı doluydu ama Clara’nın gözlerindeki bir şey, ona garip bir şekilde umut veriyordu.

Elleriyle köprücük kemiğini ovdu ve ona güçsüz bir gülümsemeyle baktı. “Muhteşem hissettiriyor.”

Josh, Clara’nın önünde dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü ellerinin arasına alabilmek için yavaşça kollarını kaldırdı. “Tam olarak ne kadar muhteşem? Eğer sormamın bir sakıncası yoksa.”

Clara yanağını avcuna sürttü. “Hayatımın *en muhteşem* anımı hayal ettiğimde, daha iyi bir kıyafet giyeceğimi düşünürdüm diyelim.”

Josh, başparmağını sanki yüzünün bir haritasını çıkarıyormuş gibi çenesi boyunca gezdirdi. Dudaklarını birbirlerine yaklaştırırken Clara’nın gözlerini yavaşça kapatışını izledi. “Eğer istersen o pijamaların içinden çıkmana yardım edebilirim.”

İlk kez onun tadına bakarken dudaklarıyla Clara’nın titrek kahkahasını yakaladı. Çiçek kokulu şampuanı çok tanıdık bir şekilde etrafını sararak, Clara’ya dair aklına kazınan bütün o şehvetli anıları zihnine düşürdü. Islak, çıplak ve arzulu olduğu o anları... Clara’yı kollarında tutmak hayal ettiğinden bile daha iyiydi. Tatlı öpücüğünün baskısı altında tüm vücudu hayat buluyordu.

Arzusunun yoğunluğuyla onu korkutma riskini göze alamadığı için kendini dizginlemeye çalıştı. Vücuduna yavaş olmasını emrediyordu. Bu gece Josh, ona düşündüğünden çok daha fazlasını yapabileceğini göstermek istiyordu.

Clara'nın parmakları uzun buklelerinin arasında geziniyordu. Tırnaklarını kafa derisine hafifçe batırdığında Josh baştan aşağı titredi. Öpücükler sette taklit edilmesi gereken en zor şeydi. Josh başını olması gerektiği gibi hareket ettirmek ve dudaklarını sanki karşısındaki kadınla gerçekten ilgileniyormuş gibi oynatmak için saatlerce pratik yapmıştı. Ama Clara'yla paylaştığı bu anda taklide, performansa, pratiğe dair hiçbir şey yoktu. Arzusunun yoğunluğu hissettiği keyifle karışarak, onu sarhoş etmişti. Josh alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve Clara kollarının arasında güçlkle nefes alana kadar hassas deriyi çekiştirdi.

Naomi haklıydı. Yaptıkları her şeyi riske attığı için Josh tam bir deliydi. Ama aynı zamanda hiç umurunda değildi. Clara'nın yumuşak teninin vücudundaki hissi ve ondan intikamını alırken dudağını hafifçe ısırmasıyla Josh, teslim olmuştu. Bu kadar iyi hissettiren bir şey nasıl kötü olabilirdi ki? Clara'yı oturduğu yerden kaldırdı. Ona daha fazla dokunabilmek istiyordu. Her yerine dokunabilmek istiyordu.

Dudakları daha da vahşice birbirine atılırken Clara'yı öpmek, artık bir seçim meselesi değildi. Ona dokunmak, onu istemek solduğu oksijen kadar önemli hissettiriyordu.

Clara parmak uçlarını kotunun belinde gezdirirken Josh'ın karnı kasları kasıldı. Clara'nın da aralarındaki bu şeyin büyük finale ulaşmasını istemesine neden şaşıırıyordu ki?

Josh elleriyle bileklerini yakaladı. "Yavaş ol. Tadını aklıma kazımaya çalışıyorum." Böyle bir kızla yalnızca tek bir şansın olurdu ve Josh'ın bunu hemen tatmin olmak için harcamaya hiç niyeti yoktu.

Clara'nın dudaklarından küçük bir inilti döküldüğünde çıkar-

dığı ses, doğrudan aletini harekete geçirdi. Ona merhamet ederek bacaklarından birini onunkilerin arasına kaydırды. Clara kalçasına doğru kendini sürme fırsatını kaçırmadı. Aleti daha önce neredeyse yarı yarıya sertse, şimdiki hâliyle duvara bir çivi bile çakabilirdi. Clara dudaklarını boynuna indirip hafifçe öptüğünde Josh, çaresizce kalçasını bacaklarının arasına doğru bastırdı. Clara vücuduyla onu arka kapıya doğru ittiriyordu.

“Senin şu hırkaların çok aldatıcı biliyor musun? O kadar da iyi bir kız olduğundan emin değilim.” Sırtı evin duvarına dayandığında Josh, Clara’nın çenesine ve köprücük kemiklerine tüy kadar hafif öpücükler bırakıyordu. “Şu an bunun gerçekten yaşadığına inanamıyorum.”

Josh eklemlerini Clara’nın şortunun üstünde açıkta kalan karnında gezdirdi. Şu ana kadar harika bir iş çıkaran akıl almaz kontrolünü kaybetmek üzereydi. Onu öyle uzun ve sert öpmeyi planlıyordu ki Clara’nın dizleri titreyecekti ama destek alabilmek için şimdiden duvara tutunan kişi kendisiydi. Clara bacağını yukarı kaldırıp beline sardı ve Josh’ın dudaklarından bir küfür kaçana kadar kendini daha da utanmaz bir şekilde ona doğru bastırmaya başladı.

Keşke bacaklarının arasında Josh Darling’i mi yoksa Joshua Conners’ı mı istediğini bilseydi. Tepeden tırnağa yayılan ve onu olduğu yerde titreten paniği, sahne korkusu gibi bir şey değildi. Dizlerini böylesine kenetleyen şey daha kötü, daha büyük bir şeydi.

Son iki yıldır seksi bütün duygusal elementlerden ayırmıştı. Yalnızca performansı için değil, Naomi’yle de bunu yapmıştı. Naomi yatağına duyguların karışmasına asla izin vermiyordu.

Parmaklarını Clara’nın saçlarının arasından geçirdiğinde Josh, artık tadını aklına kazı mıyordu. Öylece kalakalmıştı. Damarlarında akan arzu korkusunu ikiye katlamıştı.

Dünyanın en güzel kadınlarıyla sikişebilirdi ama *bu* sikişmekle alakalı değildi. Bu gece kıyafetlerini çıkardığında yalnızca

kotunun fermuarını değil, aynı zamanda Clara'ya kalbini açma ihtimalini de test edecekti. Ellerini omuzlarına koyabilmek için parmak uçlarını nazikçe vücudunun yanından yukarı çıkardı. Göğüslerini o kadar bariz bir şekilde görmezden gelmişti ki Clara, öfkeli bir inilti çıkardı ve isyan eder gibi yumruklarını Josh'ın göğsüne dayadı.

"Tadımı aklına kazıdın. Bundan eminim," dedi sertçe. Fermuarına uzandı.

"Yüce İsa." Sıcak, küçük ellerini kotunun hemen dışında hissettiğinde derin bir iç çekti. "Muhteşemsin. Bunu biliyor muydun?"

Elleriyle göğüslerini kavradı ve ikisine de tam olarak istediklerini vermeye başladı. Josh derin, kesik bir nefes aldı. "Siktir."

Dokunuşlarıyla Clara'nın beli yay gibi gerildi. "Josh?"

Josh duruşunu korurken Clara'nın gözlerinin içine baktı. Sokaktan gelen kuru gürültü kulaklarında uğulduyordu.

"Seks yapmak üzereyiz, öyle değil mi?" Alt dudağını ısırды.

Josh alnını dinlenmek için Clara'nın alnına yaslarırken güldü. "Evet, Wheaton." Kaşlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. "Seks yapmak üzereyiz." Onun beklentilerini karşılayamama fikri Josh'ın ödünü koparıyordu ama şehvetle açılmış dudaklarına ve kızarmış yanaklarına baktığında, başka seçeneği yoktu. Clara'ya bu onu öldürecek olsa bile sahip olduğu her şeyi verirdi.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

“İşikleri açık bırakmak konusunda rahat mısın?” Josh saçları onun dokunuşuyla darmadağın ve dudakları onun dudaklarıyla şişmiş bir şekilde kapıda dikiliyordu.

Clara’nın kalbi göğüs kafesinde çırpınıyordu. “Evet.” Clara yapacakları şeyi ne olursa olsun, her şekilde istiyordu. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Şu son aylarda bir sürü çılgınca şey yapmış olabilirdi ama bu, kesinlikle büyük ödülü hak ediyordu.

Josh verdiği cevaptan memnun olmuş bir şekilde onu, altında parçalara ayrılırken izleyeceğine dair söz veren gözlerle ödüllendirdi.

Yine de Clara donakaldı. Kendini tanıyordu. Seksi aşktan ayırmayı hiçbir zaman başaramadığını biliyordu. Josh’layken risk çok daha yüksekti. Onu zaten bir insan olarak seviyor, bir profesyonel olarak saygı duyuyor ve Tanrım, oldukça başarılı bir şekilde birlikte yaşayabileceklerini bile biliyordu. Ona âşık olması gülünç derecede kolay olurdu bu yüzden onunla yatmak kaçınılmaz bir risk olmalıydı. Bir gerçek dışında. Josh’a âşık olmak bugüne kadar kendinden beklediği her şeye aykırıydı. Ailesinin onun için istediği her şeye. Hayal ettiği her geleceğe.

Belki de aralarındaki bu engeller onu korumak için yeterli olurdu. Belki de muhteşem, aklını başından alan, dünyasını sarsan bir seks yapabilir ama yine de bir şekilde bütün o kalp kırıklığına karşı güvende olurdu.

Everett'la olana kıyasla bu durum oldukça açıktı. Josh ona aralarındaki tükenmek bilmeyen arzusun doruk noktasına ulaşmaktan başka bir şey vadetmiyordu. Ona bir randevuya çıkmayı teklif etmemiş ya da kız arkadaşı olmasını falan istememişti. Her şey oldukça basit görünüyordu; Josh'ın kurallarına göre oynamanın bir yolunu bulabilseydi Clara mutlu olabilirdi. Böylece ne kadar vakitleri kaldıysa o süre boyunca Josh'a sahip olabilirdi.

Bir kereliğine daha fazlasını beklemeden teklif edileni kabul et. Josh'la bir gece geçirmek çoğu kadının bir ömür boyu umduğundan bile daha fazlasıydı.

"Panik oluyorsun." Josh ona doğru yürüdü ve eline uzandı.

"Olmuyorum," diye yalan söylerken gözleri de Josh'ın omzuna sabitlenmişti. Acaba yatak onun için çok sıkıcı bir ortam mıydı? Acaba banyoya kaçıp üstüne dantelli bir şeyler mi giymeliydi? Nasıl olacaktı da Josh'ın bütün o uçuk deneyimlerine yetişebilecekti? Bir kırbacı ya da zincirleri yoktu. Göz bantları ya da seks oyuncakları da... Deneyimsizliği ve Josh'a duyduğu yakınlık şu an için onu tanımlayan tek şeydi. *İyi kız* imajını mı kullanmalıydı? Ahlaksız ve vahşi olmak yerine utanıyormuş gibi mi davranmalıydı?

"Hey." Eliyle çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer hazır değilsen bunu bu gece yapmak zorunda değiliz." Josh onu kendine çekti ve sarıldı. Başının tepesine bir öpücük kondurmadan önce diğer eliyle saçlarını okşamaya başladı. "Sadece koltukta oturup öpüşmekten de aynı şekilde mutlu olurum."

"Hayır," dedi Clara çaresizce. Boştaki eliyle ensesini tutabilmek ve kıvrıcık buklelerini kavrayıp Josh'ı daha da yakınına çekebilmek için Clara, kendini geriye attı. Öpüşünde saf arzu vardı, hevesle Josh'ın dudaklarına izini bırakıyordu. "Yani demek istediğim," dedi dudaklarına doğru. "Hayır, teşekkür ederim."

Clara'nın vücudu istekle titriyordu. Dudaklarına bir uyarı işareti konmalıydı. Josh onu savaştan eve dönmüş bir adamın arzu-

suyla öpüyordu. Sanki geçirdiği o binlerce yalnız gecede, yalnızca Clara'yı düşünmek onu sıcak tutmuş gibi öpüyordu.

Clara ayaklarının üzerinde durabilmek için ensesine daha da sıkı tutunana kadar öpüşmeye devam ettiler. Bütün endişeleri aklından bir bir uçup gidene kadar... Josh onu yatağa doğru ittirirken bir yandan da kendi vücuduyla Clara'nın vücudunu örtüyor, kıyafetlerini üstünden neredeyse sökerek çıkartıyordu. Tanrı'ya şükür. Kıyafetler daha fazla dayanamayacağı bir yük olmaya başlamıştı. Clara, Josh'ın çıplak tenine dokunmadan geçirdiği her bir saniyeyi, boşa geçen saniyeler olarak sayıyordu.

Josh bir yandan göğüslerini görebilmek için üstünü çıkarırken diğer bir yandan sıcak dudakları kulağının arkasında, nabzının üstünde oyalanıyordu. Yaptığı her şey tutkuyla aklını başından alıyordu. Ta ki tişörtünün ince kumaşının örttüğü sırtını tırnaklarıyla çizene kadar.

"Benim senin gibi numaralarım yok," diye uyardı nefes nefese. Josh onu tamamen tişörtünden kurtarmıştı.

Josh ona bakabilmek için geriye çekildi. Altına çalan saçları alnına düşüyor ve parlayan gözlerine gölge düşürüyordu. Kendi tişörtünü çıkarıp gelişigüzel şekilde bir kenara fırlattı. "Numaralar konusunda ben endişelenirim." Clara'yı ata biner gibi kucağına çekti ve doğrudan kadınlığını uyaracak bir şekilde kulak memesini dişlerinin arasına aldı.

Clara ellerini omuzlarına koymaktan kendini alamadı. Onun her yerini tatmak istiyordu. Josh'ı kimseyi istemediği şekillerde istiyordu. Delicesine, vahşice ve tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde.

Kumaşa ikinci kez bakmadan spor sutyenini üstünden çıkarıp attıktan sonra Josh, Clara'nın çıplak göğüslerini okşadı. Onu baştan çıkarırken Clara, ellerinin yarattığı yoğun hislerle kıvranıyordu.

"Lütfen." İsteddiği her şeyi söylemeye yetecek kadar kelime bilmiyor gibiydi.

Ellerinin yerini dudakları aldığı anda yeterince baskı uygulayabilmek için dişlerini kullandı. Dilinin her bir hareketi kusursuzdu. Vücudunu hiçbir zaman baştan çıkarıcı bulmamıştı ama şimdi seks için yaratıldığını, baştan ayağa zevk için tasarlandığını hissediyordu.

“Lütfen ne?” Josh göğsünün üstünü dudaklarının arasına alıp sertçe emdi.

Clara arkasına yaslanıp bacaklarını onun için aralamadan önce, şortunu ve iç çamaşırını çıkarıp attı. “Kapat çenenı.”

Josh gürültülü bir şekilde inledi ve öne atılarak ellerini bacaklarının arasına koydu. “Böyle olacağın biliyordum.” Pürüzlü sesi Clara’nın tüylerini diken diken ediyordu. “Benim için çok sıcak. Çok hazır. Bu anı hiç hayal ettin mi?” Josh iki parmağının ucuyla klitorisinin etrafında daireler çiziyordu. Clara öyle ıslaktı ki Josh ona dokundukça çıkan sesleri ikisi de duyabiliyordu. “Eğer bana bir kez olsun izin versen sana neler yapabileceğimi hayal ettin mi?”

Clara kalçalarını eline doğru salladı ve inledi. “Evet. Ah, Tanrım.” Yıllar geçmiş gibi hissettiren bütün o aylarda her gece hayal etmişti. “Evet.”

Josh itirafını aklına kazımak istiyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapattı.

Eğilip kalçalarını ağzına doğru yükseltirken dudaklarını, dilini ve dişlerini kaygan teninde gezdiriyordu. Clara’nın doğru sandığı her şey, zaman ve mekân, bir anda var olmaktan çıkmış gibiydi. Josh onu istiyordu. Her dokunuşu, çıkardığı her ses, asla düşünmeyeceği bu ihtimali doğruluyordu.

Clara Josh’ın ağzına boşaldığında, tırnaklarını kollarına saplarken, kendini insandan çok vahşi bir hayvan gibi hissediyordu. Josh yavaşça dudaklarını üstünden çekti. Rahatlatıcı dokunuşları Clara’ya dayanılmaz bir zevk vermeye devam ediyor, vücudunu daha fazlası için hazırlıyordu. “Amin dar olacak.” Josh’ın uyarı dolu ses tonu, vahşi bir parıltıyla bakan gözleriyle savaşıyordu.

“Umurumda değil,” dedi Clara, konuşabileceği kadar nefesi ciğerlerine çekerken.

Josh ayağa kalktığında Clara’ya, sanki sahip olduğu en değerli şeymiş gibi bakıyordu. Fermuarının sesi aralarında oluşan sessizliği yarıp geçti. Clara kendine onu izleme izni verdi. Altın rengi teninin altında kaslarının nasıl hareket ettiğini ezberliyordu. Dudaklarını yaladı. En çok neyi sevdiğine karar veremiyordu. Çenesinin çizgisi, karın kaslarının kıvrımı, düz karnı, kalçalarının kıvrak hareketleri. Ağzı kurumuştur. *Kalın aleti.*

Clara derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Videoları görmüş ve onu kendine dokunurken izlemişti ama şimdi *yeni bir hedefe* girmeye hazırlanan büyüklüğünün ve... kalınlığının... gerçekliğiyle yüzleşmek... Clara da aklını kaybetmediğinden değildi. Josh için duyduğu arzuyla uylukları sırlıklam olmuştu. Ama kafasında yaptığı matematik oldukça şüpheliydi.

Başka bir erkek ona hiç bu kadar özgüvenli olduğunu hissettirmiş miydi? Ellerini Clara’nın üstüne koyarken Josh son derece becerikli ve vahşiydi.

Clara, gözleriyle aklına kazıdığı her yere dokunmak için ileri uzandığında, Josh’ın teni sıcacık ve teriyle kaygandı. “Vücudun gerçek dışı. Bunu bildiğini biliyorum.” Karın kasları parmak uçlarının altında kasıldı. “Yine de tekrar söylemeye değer olduğunu düşündüm.” Parmaklarını bacağı ve sertliği arasındaki çukura gömdü. “Gerçekten... on üzerinden on.”

Josh, bakışları Clara’nın kollarıyla buluştuğunda, dilini alt dudaklarında gezdirdiğini görene kadar dilediğince vücudunu incelemesine izin verdi.

“Eğer beni bu şekilde gözlerinle sikmeye devam edersen her şey daha başlamadan sona erecek.” Sesi duman ve alevlerin bir karışımına dönüşmüştü.

Ellerini saçlarının arasında tutarak öne eğildi ve tekrar dudak-

larına kapandı. Her sersemletici öpücükte Clara'nın nefes alması bir o kadar zorlaşıyordu.

Gülmek istemiyordu. Daha yeni pantolonunu üstünden çıkarıp atmış bir beyefendiye gülmemesi gerektiğini biliyordu ama yine de küçük, gergin bir kahkaha dudaklarından kaçarken kendine engel olamadı.

Josh geri çekildi. "Bu da neydi?"

Clara elleriyle yüzünü kapattı. "Bazen strese girdiğim durumlara karşı uygunsuz reaksiyonlar verebiliyorum."

Bu sefer kahkaha atan kişi Josh'tı. Omuzlarındaki ağırlık biraz olsun kalkmış gibiydi. "Aletim seni strese mi sokuyor?"

Clara dudaklarını büzdü ve hafifçe kafasını salladı.

Josh tereddütle bakakaldı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Clara'nın onu memnun etmek için çok deneyimsiz olduğunu anlamış mıydı? Acaba bu bir şekilde belli mi oluyordu?

"Evet. Eminim işimi düşündüğünden bana olan arzunu kaybetmişsinizdir. Muhtemelen şu an, kameralar olmadan seks yapmayı becerip beceremeyeceğimi sorguluyorsundur..." Elini belinden aşağısını şöyle bir gösterir gibi hafifçe salladı. Bütün vücudu sanki yenilgiyle teslim olmuş gibi görünüyordu ama hakkını vermek gerekiyordu, ereksiyonu yerli yerinde duruyordu.

Clara'nın kaşları aniden çatıldı. *Ona olan arzusunu kaybetmek mi? Josh delirmiş miydi?*

Yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasında sıkıştırdı ve öne doğru eğildi. Josh'a aletini ne kadar sevdiğini göstermenin en hızlı yolu, sözcüklerden geçmiyordu.

"Sen ne yapıy... Ah, Tanrım." Clara ereksiyonunun başını dudaklarının arasına aldığı anda Josh, derin bir nefes aldı. Ellerini Clara'nın saçlarının arasından geçirirken parmakları titriyordu. Clara bir elini kaldırdı ve sikinin kökünü kavradı. Dilini aletin başında gezdirirken Josh gürültüyle inledi. Clara gözlerini yüzü-

ne çevirdi. Josh'ın ona saf şehvetle diktiği gözlerini gördüğünde kalbi neredeyse duracaktı. Genellikle özgüvensizliklerinin bu anı ele geçirmesine izin verirdi ama bu onunla alakalı değildi. Bu Josh'a onu nasıl delirttiğini, baştan çıkardığını, aklını kaybettirdiğini göstermekle alakalıydı.

Gözlerini ondan bir an olsun çekmeden, ağzının derinliklerinde mümkünmüş gibi daha da büyüyen aletine bakılırsa Josh, Clara'nın deneyimsizliğini hiç umursamıyor gibi görünüyordu.

"Hasiktir." Her ifadesi ve reaksiyonu, Clara için bir ödül gibiydi. Josh saçlarını yüzünden çekerek kafasının arkasında dağınık bir atkuyruğu hâline getirdi ama yine de hiç baskı uygulamadı. Onun yerine parmak uçlarını kafasında rahatlatıcı bir şekilde gezdiriyor ve Clara'nın derin nefesler almasına sebep oluyordu.

"Beni delirtiyorsun, Clara. Bana ne yaptığına bir bak." Onu delip geçen kahverengi gözleri, Clara'nın beklemediği bir samimiyetle ışıldıyordu. O duraksayıp bakışlarını kaçırdığında Josh, başparmağını elmacık kemiğinde gezdirerek kafasını tekrar yukarı kaldırdı. Clara o hareket ettikçe Josh'ın çenesinin kasılışını, gözlerinin yarı kapalı ve puslu görüntüsünü, boynunun gerginliğini aklına kazıdı. Genelde çok sakin ve kendine hâkim görünen Josh, şu an pek akli başında değil gibi görünüyordu.

Clara elleriyle kalçalarını kavrarken gözlerini Josh'ın yüzünden ayırmadı. Tırnaklarını yavaşça tenine geçirdiğinde kafasını geriye yatırışını izledi. Boynundaki nabız deli gibi çarpıyordu. Tepkileriyle cesaretlenen Clara, yalnızca *Cosmo*'da okuduğu bir şeyi yaptı. Mırıldandı.

Saçındaki tutuşu sıkılaştı ve Josh dişlerinin arasından tısladı. "Clara." İsmi dudaklarından bir kelimedenden çok bir nefesini veriyormuş gibi çıkmıştı. Josh bir adım geri çekildi. Clara'yı kaldırıp sırtını göğsüne yasladığında gözleri delice, işkence çekiyormuş

gibi bakıyordu. “Seni aylarca istedim,” dedi kulağına doğru. “Daha fazla bekleyemeyeceğim.” Josh bir elini göğüs kafesinden kalçasına, oradan da bacaklarının arasına kaydırıp içine önce iki sonra üç parmağını sokarken, diğer eliyle de Clara’yı belinden tutarak olduğu yere sabitliyordu.

Clara parmaklarının etrafında kasılırken derin bir iç çekti. İçinde hissettiği doluluğun verdiği vaatle nefessiz kalmıştı. Oadaki bütün oksijen çekilmiş gibiydi. Clara nefes almak için artık iki kat daha fazla zorlanıyordu. Kan beynine öyle bir gürültüyle sıçramıştı ki neredeyse görüşünü engelliyordu. Vücudundaki her bir atom daha fazlası için yalvarıyordu. “Kondom?”

Josh kendini Clara’dan, yatağının başında duran komodininin çekmecesinden folyo bir paket çıkarıp aletine takacak kadar geri çekti.

Clara geriye doğru yattı. Kendini hem tüm gücü çekilmiş hem de hiç olmadığı kadar hayatta hissediyordu.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” Vücudunu Clara’nın vücuduyla bir bütün yapabilmek için yatağa geri döndü.

Gözlerindeki hem sahiplenici hem de savunmasız görünen hayranlık, Clara’nın kalbinin sıkışmasına neden oluyordu. Sorusuna cevap olarak Clara bacaklarını beline doladı.

Josh, kalçasını Clara’nın girişine doğru konumlandırırken boynundaki kaslar atan nabzını daha da belirgin hâle getiriyordu. Josh içine girdiğinde Clara’nın sanki biri onun nefes almasına izin vermiyormuş gibi soluğu kesildi. Sertliği öyle derinlere giriyordu ki aletini neredeyse dişlerinde hissediyordu. Birkaç dakikalığına burnundan nefes alması gerekti. Josh her nefes çekişinde bu küçük hareket, Clara sanki dilini bir elektrik kablosuna dayamış gibi hissettiriyordu.

Josh şakağını öptü. “İyi misin?” Vücudunu sabit tutarken sesi titriyordu.

“Evet.” Clara derin bir nefesin ardından adıyla inledi. *Lütfen* kelimesini artık bir noktalama işareti gibi kullanıyordu. Clara topuklarını sırtına sertçe bastırana kadar Josh, ona zevkle işkence etmeye devam etti.

Sertçe iine girmeye başladığında ellerini vücutlarının birleştiği yere götürerek sanatını icra eden bir sanatçı gibi, sabit bir baskı uygulamaya başladı. Kalçaları Clara’nın kalçalarına çarparken çıkan ses kulaklarında yankılanıyordu.

Clara’nın zirveye ulaşması çok yakındı, çok yakın, çok...
“Ah, Tanrım. Gelec-”

“yle mi?”

Clara inlerken amı Josh’ın aletinin etrafında kasılıyordu.

Josh iki elini kalçalarına koyarak onu daha da yakınına çekip, kendini iine daha sert bir şekilde gömdü. Pozisyonları cennet gibi hissettiriyordu. Clara’nın vücudundaki bütün hücreler dağılmış ve tekrar bir araya gelmiş gibiydi.

Clara gerçekliğin tekrar farkına varabildiğinde Josh’ın gözleri zift kadar karaydı ve kollarındaki kaslar üstünde sabit durmaya çalışırken gergindi.

Josh’ın kendi yüzünü izlerken titrediğini fark etti.

“Josh?”

“Bana bir saniye ver,” dedi Josh, dişlerinin arasından.

Doğasına ihanet edemeyen Clara tabii ki sözünü dinlemedi. Tırnaklarını çoktan defalarca çizdiği sırtında izler bırakacak kadar sert bir şekilde gezdirdi.

Josh onu kucağına alabilmek için zarafet ve el çabukluğuyla yerlerini değiştirdiğinde Clara’nın ağzı şokla açık kaldı. Pozisyonlarındaki değişiklik Josh’ın, içinde tuttuğu her şeyi serbest bırakmış gibiydi. Ellerini sertçe kalçalarına koydu ve güçlü bir arzuyla Clara’yı sikinin üzerinde kaldırıp indirdi. Clara bu sekiz çizme hareketini stüdyodaki o günden hatırlıyordu. Aletinin için-

deki yeni açısı ona yıldızları gösteriyordu. Josh, Clara'nın varlığından bile haberinin olmadığı noktalarına dokunuyordu.

Josh'ın kendini her içine gömüştündeki yoğunluk, onu çıldırtıyordu. "Çok güzelsin. Sikeyim, dayanamıyorum."

Clara ellerini yukarı kaldırdı ve göğüslerini avuçladı. Josh'ın ona gösterdiği hareketleri taklit ediyor, göğüs uçlarını parmaklarının arasında sıkıştırıyordu. Josh'ın gözleri yüzünden göğüslerine, oradan da vücutlarının birleştiği yere kadar bir yol izledi. Sonunda kalçalarını daha hızlı hareket ettirip son birkaç sefer daha kendini içine gömerek, inleyene kadar izlemeye devam etti.

Clara omzuna doğru bir kedi gibi gülümsedi. Josh ellerini sırtına koydu ve Clara kafasını kaldırıp, dağılmış saçlarını gözlerinin önünden çekene kadar omuzlarında rahatlatıcı daireler çizdi.

Josh elini uzatıp yanağını hafifçe okşarken, parmaklarının çenesinde asılı kalmasına izin verdi. "Tanıştığımız andan beri bunu yapmayı istiyordum."

"Beni hırsız sandığını söylemiştin." İkisi de güçlkle nefes alabiliyordu.

"Evet." Josh elini omurgasından aşağıya indirdi. "Beni çalmama izin verecektim." Avcunu beline koydu ve nazikçe, neredeyse birbirine geçmiş vücutlarını ayırdı.

Josh'ın yanında sırtüstü yatarken Clara, vücudu hâlâ kendine ait mi diye kontrol etmek için çarşafın altından ayaklarını öne ve arkaya doğru uzattı.

"Aç mısın?" Josh oturduğu yerde dikleşti ve oyuncu bir tavırla dişlerini omzuyla boynunun birleştiği yere geçirdi. "Çünkü ben açlıktan ölüyorum."

Tanrım, o çok ateşliydi. Clara'nın da ateşli olan bir tarafı bir anlığına durmak ve bu anın bir fotoğrafını çekmek istiyordu. Böylece bir gün yaşlı ve pörsümüş bir kadın olduğunda kendine gerçek bir afetle yolun sonuna kadar gittiğini hatırlatabilirdi.

Her nasıl olduysa Clara, ona kendini tanrıça gibi hissettiren bir adamla cennet gibi dakikalar kazanmıştı. Keşke ona tamamen sahip olabilseydi. “Bir şeyler yiyebilirim.”

“Süper. Harika bir yer biliyorum.” Pantolunu halının üstünden aldı.

“Ama saat neredeyse üçe geliyor. Hiçbir yer açık değildir.”

Josh, Clara’nın dolabına yürüdü ve ona bir tişörtle tulum attı. “Siz çokbilmişler...”

Clara kıyafetleri yakaladı ve tulumu hakkında ne düşündüğünü hatırlayarak gülümsedi. “Birkaç saat sonra iş için uyanmam lazım. Toni’nin çok büyük bir bağış toplama organizasyonu var ve hepimizin orada olması gerekiyor.”

Josh’ın elleri kotunun belinde sabit kaldı. “Doğru. Üzgünüm.” Suratı asık bir şekilde ensesini ovmaya başladı.

Göğsünde açılmış soda hissi geri dönüyordu. Mutluluğu ayaklarından parmak uçlarına kadar yayıldı. Bu gecenin bitmesine gerek yoktu. Eğer buna izin vermezse bitmezdi. “Hadi gidelim.”

Geleceği hakkında bir başkası endişelenebilirdi. Aralarındaki şeyin geri tepmesi. Acı çekmesi. Bunlar hakkında bir başkası endişelenebilirdi.

Clara’nın başka planları vardı.

Kendini aniden içinde bulduğu bu dağınık ve neşeli hayatı seviyordu. Bir anda *kader* ve *talih* gibi kelimeler ona çok da aptalca görünmemeye başladı. Diğer insanlar bunu her gün yaşıyorlardı. Güzel bir adamla yatıyor ve onun kendilerine hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorlardı.

Josh onun rüyalarının erkeği değildi.

O çok daha iyisi, kendine hayal etme izni verdiğinden çok daha fazlasıydı.

Ya L.A’ye gelmek tam anlamıyla bir hata olmadıysa?

Sıcak bir yuvası vardı. İyi bir işi, tutkular üzerine gelecek vadeden ve kendinden beklemediği bir projesi.

Siktir, Naomi'yle bile bir ilerleme kaydediyor denebilirdi.

Josh Conners ve Clara Wheaton, kâğıt üstünde mantıklı gelmiyor olabilirdi ama her nasılsa, oldukça imkânsız bir şekilde iki yanlış bir doğru ediyorlardı. En azından çarşafların altında...

Josh şakağını hafifçe öptü. "Sanırım sen benim başıma gelmiş en iyi şey olabilirsin."

Clara'nın kalbi bir yumruk gibi sıkıştı. Bu an çok muhteşemdi. Çok fazlaydı. *Öyle demek istemiyor. Düşündüğüm gibi değil.*

Siktir. Kıyafetlerini ve spor ayakkabılarını giydi. Acaba dünya üzerindeki hiç kimse bir anda kendini bir zevk profesyoneliyle aynı yatakta bulup kalbini kaptırmamayı başarabilmiş miydi?

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Josh her zaman Miss Dee Vine's Corner Cafe'den dolu bir mide ve dükkânın zemininden ayakkabılarının altına yapışmış simlerle çıkardı. Sevişmelerinden yaklaşık bir saat sonra ünlü bir Drag Queen'in onları her iki yanaklarına da şapır şupur öpücükler bırakarak karşıladığı kafeye girdiler. Bayan Dee onları arka tarafta kalan bir masaya götürdü ve göz kırptı.

"Kalbiniz neyi arzu ediyorsa onu sipariş edin," dedi menüyü ve bir kutu boya kalemini uzatırken, ne yaptığını biliyormuş gibi kendinden emin bir fısıltıyla ekledi. "Ama bütün Gayborhood'daki en iyi wafflelar bizde."

Clara, ellerini masayı kaplayan kahverengi yağlı kâğıdın üzerinde gezdirdi. Josh ona açıkça bakmamaya çalıştı. Loş floresan ışıklarının altında Clara, Josh'ın bugüne kadar istediği her şey gibi görünüyordu. Yılbaşı zamanında fiyatı ailesi için çok pahalı olan her oyuncak gibi. Salyalarını akıtarak baktığı her spor araba, beklediği ama asla kazanamadığı her onay gibi.

Uzanıp Clara'nın yanaklarını avuçlarının içine almamak için ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. İçindeki bu bitmek tükenmek bilmeyen arzu ona dönüşü olmayan bir yola girip girmediğini sorgulatıyordu. Kelimeler kifayetsizdi. Genelde biriyle seks yapmak, Josh'ın o kişinin etrafında daha rahat hissetmesini sağlardı. Cinsel ilişkileri tuhaf ya da alışkın olmadığı sosyal durumlarda başarılı bir şekilde buzları eritmek için kullanırdı.

Bu gece, her nasılsa önünde alternatif bir gerçekliğin kapıları aralanmıştı. Yalnızca bambaşka bir evrende Clara, Josh'ın kendisini kollarının arasına almasına, onu öpmesine ve bu samimiyetlerinin neden uygun olduğunu listeleyen bir kâğıt parçası olmadan ona dokunmasına izin verirdi. Molekülleri sanki onun, Clara'yı sevmesine bir şans vermek için yerlerini değiştirmişlerdi. Yedi yılı dolmuş olmalıydı. Bir garson siparişlerini aldıktan sonra Josh, Clara'nın tulumunun parlak düğmeleriyle göz teması kurmaya odaklandı. *Siktir*. Ya Clara onun göğüslerine baktığını düşündüyse? Ve şimdi, elbette, gözleri Clara'nın göğüslerine kaymıştı ve evet, hâlâ harikaydılar.

Clara masanın üzerinden uzandı ve hafifçe koluna dokundu. "Her şey yolunda mı?"

"Ne? Yolunda mı? Evet, kesinlikle." Bu kulağa oldukça sıradan gelmişti. Josh, Clara'nın bu gecenin ona hiçbir şey ifade etmediğini düşünmesini istemiyordu. Onu herkesle aynı kefeye koyduğunu... Josh avcunu onun elinin üstüne kapattı. "Demek istediğim, çok iyiyim. Çok çok iyiyim. Mutluyum." *Mutlu* çok genel bir sözcüktü. Mutluluk metalaştırılmıştı. Daha iyi bir sığara ihtiyacı vardı. Yaşadıklarının onu nasıl değiştirdiğine dair bir şeyler. Onunla zirveye ulaşmanın hazzını anlatacak bir şeyler. *Kahretsin, başı gerçekten beladaydı*.

Clara sandalyesinde geriye yaslandı ve gözlerini kıstı. "Şu an kesinlikle aklını kaybediyorsun."

"Hayır." Terli ellerini şortuna sildi.

"Benim aklımı kaybedeceğimi düşündüğün için mi aklını kaybediyorsun?"

"Şu an, evet."

"O zaman aklını kaybetmene falan gerek yok. Ben de gerçekten çok mutluyum." Ama Josh, gözlerinde üzgün bir şeyler görebiliyordu. Clara, Heinz şişesinin önde ve ortalarında durması için masadaki her şeyi yeniden düzenledi. "Şimdi ne olur bana ketçap hikâyesini anlat."

“Hayır. Çok utanç verici.” Josh yüzünü ellerinin arasına aldı.

Bütün şeker paketleri aynı yöne bakana kadar onları da düzenledi. “Verdiğin tepki bu hikâyeyi daha az duymak istememe sebep olmuyor.”

“Çok aptalca.” Ama en azından bu hikâye ona, Clara’nın parfümünün kokusunu ne kadar sevdiğinden ve bu kokuyu yastığının her yanına sıkmak istediğinden başka düşünecek bir şeyler veriyordu. Bu hisler için arayabileceği bir acil durum hattı var mıydı?

Dolly Parton kafenin hoparlörlerinden bangır bangır çalmaya başlarken kasanın önündeki müşterilerin yarısı birbirine girmişti. Clara iki yana sallandı ve beklentiyle elini ona doğru salladı.

“Tamam,” dedi teslim olarak.

“Büyürken ben ve kuzenlerim birbirimize sataşp dururduk. Bilirsin, sadece aptalca eşek şakaları işte. En küçükleri olarak hem çok kurnaz hem de beladan tatlı dilimle kurtulmak konusunda çok iyiydim.”

Clara dirseğini masaya yasladı ve çenesini elinin üstüne koydu. “Hiç şaşırmadım.”

“Ben yedi yaşındayken bir gece kuzenim Fred, benim yaptığım bir şeyin suçunu üstüne almıştı. Oyuncak bir kamyonu falan eritmişim sanırım. Her neyse. Ödeşmek için de ben uyuyakalana kadar bekledi ve iki avucuma da ketçap sıktı. Sonra da beni ellerimdeki ketçabı bütün yüzüme sürene kadar bir tüyle gıdıkladı.”

“Bu kadar mı?”

Clara bu durumun ciddiyetini tam olarak kavrayamıyordu. Josh babasına en sevdiği süper kahraman pijamasını sırf bu olay yüzünden yaktırmıştı. “Gecenin karanlığında o iğrenç şey gözlerime akarken uyandım. Sarımsak inanamayacağın kadar çok yakıyordu.” Onu neredeyse öldürecek gibi olan kokunun hatırasıyla boğazı sıkıştı. “Ödüm bokuma karışmıştı. Yüzümün soyulduğunu sanmıştım.”

Clara ketçap öğesini iki yığın j  lenin ve küçük şurup s  rahisinin arkasına sakladı. “Bu kulağa oldukça travmatik geliyor.”

Kıkırdamaya benzeyen şüpheli bir ses, Clara kolunu kaldırıp engelleyemeden önce dudaklarından kaçmıştı.

Josh da kendiyle alay edercesine güldü. “Sana aptalca olduğunu söylemiştim.”

“Doğruyu s  yl  yormu  sun.” Clara’nın g  l        yle parlaktı ki mutfaktaki tüm sigortalar her an yanabilirdi. Göğsü sıkıştı.

Kadınlarla konuşmak daha önce onun için hep kolay olmuştu. O kadınlardan hoşlanıyordu. Kadınlar da ondan hoşlanıyorlardı. Her şeyi hesap etmek çok kolaydı.

Ta ki şimdiye kadar. Clara’yla ilgili kolay olan bir şey bile yoktu.

“Bu hikâyeyi seninle beraber mezara g  t  rmelisin. Ailem dışında hiç kimse bilmiyor ve onlar da inanamayaca  ın boyutlarda   antajla benim tarafımdan susturuldu  lar.”

“Bana güvenebilirsin.”

Onu sarsacak kadar açık bir şekilde Josh, aniden ona güvenebileceğini fark etti. Josh’a gününden bir saat bile ayırmaması gereken bu kadın onun kapısında belirivermişti. Kalbi aniden boğazında atmaya ba  ladı.

“Seni yine korkuttum,” dedi Clara. “  tiraf etmeliyim ki eğer birimizin seksten sonra ürkek davranacağını söyleselerdi bu kişinin sen olacağını düşünmezdim.”

“  zg  n  m. Genelde böyle değilim.” Josh’ın omuzları düştü. Saygılı bir yatak arkadaşı olarak tabii ki sağlam bir itibarı vardı. Partnerleri ona iyi vakit ge  ireceklerine ve g  leceklerine dair güvenirdi ama Naomi’yleyken bile kimse ondan daha fazlasını beklememişti.

“Bu gece önemli hissettiriyor.” Kafasını salladı. “Bu biraz tuhaf oldu.” Her an Clara arkasına bile bakmadan ondan kaçabilirdi.

“Hayır, ne demek istediğini anlıyorum.” Utanarak gülümsedi. “Sanki ikimiz de karakterlerimizin dışında davranarak kozmik bir değişime sebep olmuşuz gibi.” Clara derin bir nefes alarak saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Hadi bu boya kalemlerini bir şey için kullanalım, olur mu? Kim ikimizin en iyi karikatürünü çizerse, diğerine kendi seçtiği bir ev işi yaptıracak..”

“*Ev işi* tanımını tam olarak ne kadar esnetebiliriz?” Clara’nın iç çamaşırları içinde çamaşır katladığı uçuk hayaller aklına giriverdi.

Clara ona en yakın kalemi aldı ve çizmeye başladı. “Hayal gücünü kullan.”

Josh, Clara’nın sesinin tonundaki vaadin vücuduna neler yaptığını saklayabilmek için masaya iyice yaklaştı. Hayal gücü şeytaniydi.

On dakika sonra Josh kalemini bıraktı. “Tamam. Karar anı.”

Clara son bir ekleme yaptı ve gidip yanına oturdu. “Hangisi benim?”

Josh, Clara’nın çöp adam hâline yeşil kalemle göğüsler ekledi.

Clara güldüğünde kolu hafifçe Josh’ın kolunu okşadı. Josh’ın ağzı kurumuştı.

“Anatomimize sadık kalmaya çalıştığını görüyorum.”

Josh çizimindeki birkaç önemli detayı göstermeye başladı. “Bir maceraya çıkıyoruz. Senin bir teleskopun ve haritan var. Benim de bir kılıcım var çünkü sen bu ekibin beyni olduğun için seni haydutlara kaptırma riskini göze alamam.”

Clara yakından inceleyebilmek için masaya daha çok yaklaşıırken saçları, Josh’ın koluna sürtünüyordu. “İki kılıcım var gibi görünüyor.”

“Hayır. Sol elimdeki baget ekmek. Atıştırmalık bir şeylere ihtiyacımız olursa diye.”

“Hayatımda fırın ürünlerini senin kadar seven bir adamla hiç tanışmadım.”

Josh işaret parmağıyla çenesine dokundu. "Yine de vücuduma on üzerinden on verdin."

Yanakları pamuk şekerin rengine dönmüştü.

Öp onu, seni *gerizekalı*. *Şu an buna iznin var.*

Ama ya geri çekilirse? Ya şu anda alışılmadık bir şekilde rahat olmasının sebebi Josh'ın tadına bakmış olması ve bunu bir kez daha yapmak istemiyor oluşuysa?

Aniden ayağa kalktığında Clara da ona uydu. "Seninkini görelim."

İkisi de masanın Clara'nın oturduğu tarafına geçtiler.

Clara'nın çizimi Josh'ın nefesini kesmişti. Kırılmış kuru boyalardan çok güzel bir şey yaratmayı başarmıştı.

"Yüzüyor muyuz?"

"Hayır." Clara ikisinin çizimlerinin etrafını saran mavi dalgaları işaret etti. "Bu gökyüzü."

"Yani, uçuyor muyuz?" Clara'nın kendisini, Josh'ın kolunun altında çizdiği resmin üzerinde parmaklarını gezdirirken, utanç verici bir sertlikle yutkundu.

"Chagall'dan* ilham alarak çizdim. O genelde... âşıkları... birbirlerinin kollarında süzülüyormuş gibi çizer. Sanki gerçek dünya ve rüyalarının arasında bir yerde kalmışlar gibi." Boğazını temizledi. "Aynı bu gece gibi."

Josh'ın nabızı kulaklarında uğuldarken sesi saygı doluydu. "Chagall'ı hiç duymamıştım."

Clara boya kalemini ona uzattı. "Mavinin tonu bana onun eserlerini hatırlattı. Gece gökyüzünün kadifemsi rengi gibi."

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi Josh, tam şu anda çarpan kalbini ellerinde tutuyordu. Onunla arkadaştan daha fazlası olmayı her şeyden çok istediğini itiraf etmeye hazırdı. *Aşk* kelimesi neredeyse dilinin ucundaydı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Hiç bu kadar önemsememişti.

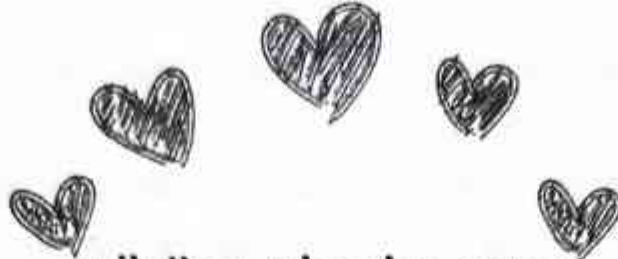
* Rus-fransız ressam. -çn.

Clara'nın kaşları endişeyle çatılırken korkusu bütün yüzüne yayılmıştı.

"Buyurun." Garson wafflelarla dolup taşan iki tabakla masalarına geldi.

Josh bütün cesareti içinden sökülüp alınmış gibi kendi sandalyesine döndü. Ona yarın söyleyebilirdi. Clara onu gün ışığında hâlâ istiyor olursa söyleyebilirdi.

Clara'nın kadifemsi olduğunu söylediği gece yerini, şafağın canlı turuncusuna bırakırken sonunda kafeden ayrılmışlardı. Hayallerinin kadını kapının önünde beklerken Josh, tereddüt ederek Clara'nın masanın üzerini örten yağlı kâğıttaki çizimini yırtıp aldıktan sonra, katlayıp cebine koydu ve bir dilek diledi.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Clara henüz hâlâ çıplak bedenlerin açıklıkla birbiri için kıvranışını izlemenin yarattığı şoka karşı bağışıklık kazanamamış olsa da en azından artık parmaklarıyla gözlerini kapatmıyordu. Ekranında oynayan kısa klip, Naomi ve Josh'ın dönüşümlü anlamıyla çok ateşli bir şeye dönüşmüştü. Zevk inlemeleri kulaklıklarından ona ulaşırken kollarını göğüs uçlarının üzerinden bağladı ve kimsenin *Utanmaz*'ın son bölümünün ne kadar işe yaradığını görmemesini umdu.

Naomi'nin videoları her zaman ilgisini çekiyordu ama Clara ne zaman Josh'ın sesini duysa, donakalıyordu. Tam da düşündüğü adamın ta kendisi stüdyodaki derme çatma masasına doğru yürürken Clara, Josh'ın onu en son böyle ateşli şeyler izlerken bastığı zamanı, her şeyin başlangıcı olan o günü hatırladı. Videoyu durdururken bilgisayarındaki pencereyi küçültme dürtüsüne direndi.

"Bu Naomi'nin yolladığı tanıtım videosu mu? Ne düşünüyorsunuz?" Josh hemen yanına bir sandalye çekti. Kazağının kollarını sıvamıştı. Açıkta kalan parlak teni ve kollarının üstündeki belli belirsiz altın rengi tüyleri, Clara'nın ağzının suyunun akmasına sebep oluyordu. Acaba her insan bu kadar... yenilebilir görünüyor muydu? Dün gece onunla birlikte olmak vücudunu sonsuz bir özlem döngüsünün içine sokmuştu. Tüm gün Toni'nin etkinliğinde aklında dün gecenin anılarıyla dört dönmüş, kızaran yüzünü

yelleyerek yatıştırmaya çalışmıştı ve en sonunda stüdyoda Josh'la buluşabilmek için işten erkenden çıkmıştı.

"Clara?" Josh gözlerinin önünde elini salladı. "Beni duydun mu?"

"Ah, evet. Üzgünüm. Göğüslerle ilgilenirken dişleri nasıl kullanmak gerektiğini çok güzel açıklamışsın." Yüzü güneşin yüzeyiyle aynı sıcaklığa gelene kadar ısındı. Daha az açık bir şeye yorum yapamaz mıydı? Mesela arka plan müziğine falan?

Josh kazağının yakasını çekiştirdi. "Teşekkür ederim. Ben... ah... beğenmene sevindim." Clara'nın vücudu ona doğru çekilirken aralarındaki ateş alev alev yanıyor gibiydi. "Eğer bu konuyla ilgili danışmak istediğin herhangi bir şey olursa sormaktan çekinme."

Clara daha fazla dudaklarından dökülenlere engel olamıyordu. "Bence pratik bir canlandırma çok yardımcı olurdu. Koreografiyi daha profesyonel bir pencereden anlayabilmem için, bu işin kurucularından biri olarak yani."

Josh yalnızca Clara'nın duyabilmesi için sesini alçalttı. "Sen isteyken ben de aklımda üç farklı yeni sahne fikriyle koşarak buraya geldim. Nedense özel bir ilham gelmiş şekilde uyandım."

Clara'nın dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. Onun da aklında birkaç sahne fikri vardı ama... Kimi kandırıyordu ki? Onca erkeğin arasında Josh'la, yalnızca seks yapmayı kaldıramazdı. Tek seçeneği birbirleri için ne anlam ifade ettiklerini konuştukları dürüst bir sohbetti. Clara dün gece Josh'ın gözlerinde, onun gözlerindeki umudu yansıtan bir parıltı görmüştü. Kendine onunla bir gelecek düşünme izni verememesi çok acı vericiydi ve daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. "Aslında seninle dün gece hakkında konuşmak istiyordum."

"Evet." Josh odaya şöyle bir baktı. "Bunu belki başka bir zaman konuşabiliriz, olur mu?"

Ah. Belki de ne yaşanmış olursa olsun Josh, onu başından savmaya çalışıyordu.

Arka cebinden iki bilet çıkardı. “Unutma, iki saat sonra *Rocky* izlemeye gideceğiz.”

Elbette. Clara biletleri haftalar önce almış ve onları buzdolabına asmıştı. Josh onları bugün buraya gelirken almış olmalıydı. Clara birlikte film izlemeye gitmelerinin tamamen platonik bir şey olacağından neredeyse emindi. *Ama şimdi...* Güçlkle yutkundu.

“Ginger geçen çektiğimiz sahnede vücudunun kamera açısını kapattığına dair söylediğin şeylerin çok yardımcı olduğunu söyledi.”

Aldığı iltifatla Clara’nın kalbinde keyifli bir sıcaklık filizlenmişti. “Herkes çok nazik. Sanırım son haftalarda çocukluğumda olduğundan bile daha fazla kucaklandım.”

Josh’un yüzü düştü.

“Wheatonlar normalde fiziksel temas içeren şeyleri önemli etkinliklere saklarlar,” dedi Clara, açıklayarak. “Ayrıca herkes bana Connecticut demeye başladı. Bunu benden hoşlandıkları için yaptıklarına inanmayı seçiyorum.”

“Naomi sevgisini tuhaf şekillerde gösterir.”

“Ondan bu projeyi yönetmesini istemek verdiğimiz en iyi karardı. Çok fazla fikri var. Seksin bu kadar fazla eğlence içerebileceğini düşünmezdim.”

“Stu, kesinlikle yatakta kendine ve partnerlerine gülmekten çekinmez,” dedi Josh.

“Ama aynı zamanda kalbimi ısıtan hikâyeleri de var. Çoğu sanatçının var. Sanki seks yapmakla ilgili yakınlığın ve samimiyyetin yeni bir sayfasını aralayacak kadar rahatlar gibi. Vücudumun nasıl görüldüğüyle ilgili ya da seviştiğim adam birlikte olduğumuz süre boyunca her gözlerini kapattığında bir başkasını mı düşünüyor diye endişelenirdim.” Clara kafasını salladı. Bunların hepsi geçmişte kalmıştı. Josh’tan öncesinde. “Ama Naomi’nin yönettiği bazı şeyler o kadar muhteşem ki... Bence bu videolar insanla-

rın, partnerler birbirlerine gerçekten güvendiklerinde seksin nasıl bir şey olduğunu görmelerine yardımcı olabilir. Ayrıca basından gelen ilgi inanılmaz. Gelecek haftaki lansman için ikinize de her türlü röportajı ayarladım.”

Clara, doktora becerilerini Utanmaz için yeni şekillerde kullanmaktan büyük keyif almaya başlamıştı ama günün sonunda kaybedecek çok şeyi olanlar Josh ve Naomi’ydi. Eski âşıklar kadrolarına eklenen tek ünlü oyuncular. En azından bir takipçi kitlesi oluşturma kadar onların itibarının bu siteyi taşıması gerekecekti.

“Basın için hazırladığın şeyler inanılmazdı. Sanırım zevk ve işi birbirine karıştırmakta sen de iyisin.”

Clara ona doğru eğildi. Şu an burada, herkesin önünde Josh’ı öpse ne olurdu?

“Pardon.” Gözlüklü bir sarışın belindeki alet edevat kemeriyle önlerinde dikildi. “Ben matkapla girişmeden önce biriniz şu ışıklandırma düzeniyle ilgili kâğıtları imzalayabilir misiniz?”

Josh sanki biri üstüne sıcak korlar dökmüş gibi aniden, sandalyesinden sıçrayarak kalktı. “Ah, selam Wynn. Stu senin buralarda olduğunu söylemişti. Ama tatilini bir iş gezisine çevirdiğinin farkında değildim.”

Sarışın, Naomi’nin bir dizi test çekimi için eğildiği yere doğru dudağını hafifçe kıvrarak gülümsedi. “Çok eskiden yaptığı bir iyiliğin karşılığını istedi diyelim.”

“Clara’yla tanıştın mı? Clara bu projenin beyni ve finansörü. Clara, Wynn bir marangoz ve set tasarımcısı, aynı zamanda Stu’nun sırlarını bilmesine rağmen hayatta kalan tek kişi.”

Wynn nasır tutmuş elini uzattı. “Yalnızca onu annesinin karından çıktığı saniyeden beri tanıdığım için.”

Clara sorgularcasına bir kaşını kaldırdı.

“Annelerimiz aynı yerde Lamaze dersi alıyorlarmış ve o günden beri ayrılmaz ikili olmuşlar,” dedi Wynn.

“Ah, anladım. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Kişisel zamanından vakit ayırıp bize yardım etmen çok cömertçe.” Clara da elini uzattı ve Wynn’le selamlaştılar.

“Hiç önemli değil. Projeyi yöneten insanların beyaz erkek üstünlüğüne hitap eden birer figür olmadığı bir yerde çalışmak çok güzel.” Sarışın kadın Josh’a döndü. “Üstüne alınma.”

“Alınmadım. İmzayı Clara atabilir. O bu işlerden daha iyi anlıyor. Ben de video düzenleme kısmına gidip bir işe yaramaya çalışacağım.” Josh yanlarından ayrıldı.

Wynn çizimlerini Clara’ya verdi. Her görüntü ışığın ve gölgelerin sete ve oyuncuların bulundukları açılara nasıl vuracağını ayrıntılı bir şekilde gösteriyordu.

“Vay canına. Bu ışıklandırma inanılmaz büyük fark yaratacak.” Clara kâğıtları incelemeye ve değiştireceği bir şeyler bulmaya çalıştı ama boşunaydı. Bu tasarım pratikten çok daha fazlasıydı. Sanattı. “Sanırım seni Los Angeles’a taşınmaya ve bizimle tam zamanlı çalışmaya ikna edemem, değil mi?”

Wynn burnunu kırıştırdı. “Cezbedici ama hayır. Ailem, işim, erkek arkadaşım, hepsi Boston’da. Hannah şehirler arasında gidip gelmek kolaymış gibi davranıyor ama ben umutsuz bir ev kuşuyum.”

Clara kafasını salladı. “Denemem gerekiyordu. Gerçekten çok yeteneklisin. Bunların hepsini nereden öğrendin?”

Wynn’in yüzü düştü. “Erkek kardeşlerim falan yok.”

“Pardon, ne?”

“Üzgünüm, refleks işte.” Wynn tereddütte ona baktı. “Neredeyse her zaman biri işime iltifat ettiğinde, erkeklerle dolu bir evde büyüüp büyümediğimi sorarak devam ediyorlar. Filmlerde lastik değiştirebilen ya da futbol oynayabilen kızların yeteneklerini hep sanki kendilerine ait değilmiş de testosteron fazlalığının olduğu bir ortamdan onlara aktarılmış gibi bahsedildiğini bilirsin.”

“Ah, evet. Şöyle ki benim bir erkek kardeşim var ama belindeki alet kemeriyle ne yapacağını bile bildiğini sanmam.”

Naomi, Clara’nın eline bir bardak kahve tutuşturdu. Bu jest tabii ki onu kabullendiğinin sessiz bir kanıtıydı, değil mi?

“Teşekkür ederim.” Clara buharı tüten bardağın üzerine eğilerek kafeinin yüzünü yenilemesini umdu. Dün gece neredeyse yalnızca dört saat uyumuştı. Şu anda göz kapakları yirmi kilo gibi hissettiriyordu.

“İhtiyacın var gibi görünüyordu.” Naomi’nin söylediği her şey, dudaklarından bir tehdit gibi çıkıyordu ama Clara, onun iyi niyetli olduğunu biliyordu. “Siz ikiniz tanıştınız mı?”

“Evet. Tam da Wynn’e işine ne kadar hayran kaldığımı söylüyordum.”

“O akıl almaz derecede yetenekli. Tam anlamıyla mükemmel.” Naomi iç çekti. “Keşke trajik bir şekilde heteroseksüel olmasaydı...”

Wynn işinin başına dönmeden önce arkadaşının yanağına küçük bir öpücük bıraktı. “Ah merak etme, en azından sanatçı arkadaşlarından olmayan başka birini beceriyor olmam sana daha az acı verecektir.”

O gittikten sonra Naomi, Clara’ya döndü. “Neden stüdyomu kirletiyorsun?” Clara’nın bilgisayarının çevresine buruşturulup atılmış kâğıtlardan birkaçını aldı.

Oops. Clara son birkaç saattir ön gösterim kliplerini izlerken ne kadar çok logo alternatifi karaladığının farkında değildi. En son kendi için değil de başkalarının beğenisi için bir şeyler çizeli neredeyse seneler geçmişti. Fakat dün gece Chagall’ın stilini kullanarak Josh’la kendini çizdiği resim, içinde bir yerlerdeki artistik dürtülerini uyandırmıştı. *Uyanan diğer dürtüleriyle beraber.* Chagall’ı kafasında her zaman aşkla özdeşleştirmişti ama bu öylesine bir aşk değildi. O peri masalları ve mitlerdeki aşkı çizdi. Gerçek aşkı. Ruh eşlerinin arasında olacak türden bir aşk.

Josh ve kendisinin asla sahip olamayacağı türden bir aşk. Gel-gelelim kollarının arasında uyuyakalmak endişe verici derecede doğru hissettiriyordu.

Naomi, Clara'nın çizdiği ilk alternatife dikkatlice baktı. *Shameless*'in iki kısmını farklı yazı karakterleriyle yazmıştı böylece hâlâ tek bir kelime gibi görünürken aynı zamanda da projelerinin amacını ilan eden bir açıklama gibi olacaktı. *Shame. Less*. "Beğendin mi? Şey olur diye düşünm-"

"Açıklamana gerek yok."

"Tamamdır." Naomi'ye, Josh'la ilişkilerindeki değişimden bahsetmeli miydi? Bu bilgiyi iş ortaklarından saklamak istemiyordu. Naomi dürüstlüğü her şeyin üstünde tutuyordu. Ama ya bunu öğrendiğinde kafayı sıyırsaydı? Ya da Clara'nın eski sevgili için yeterince iyi olmadığını düşünseydi?

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Clara bunu bir kez daha enine boyuna düşünmeden kelimeler dudaklarından dökülüyordu.

Naomi ona dümdüz duran dudaklarla baktı. "Bir tane."

Clara ayaklarını yere sağlam bastı ve duruşunu dikleştirdi. "İnsanların değişebileceğini düşünüyor musun?" Demek istediği ama cesaret edemediği şey şuydu: *Benim gibi birinin, Josh gibi biri için doğru kişi olabileceğine inanıyor musun?*

Naomi hemen cevap vermedi. Saçlarını topuz yaptı ve Clara'nın sadece filmlerde olduğunu sandığı bir şekilde kalemle tutturdu. Cevap verdiğinde sesi düşünceli bakışlarıysa keskindi.

"Değişebilir mi? Evet. Eğer şartlar doğruysa değişebileceğine inanıyorum. Ama önce istemen gerekir ve çoğu insan da istemez." Derin bir nefes aldı. "Ya da başına seni değiştirecek kadar büyük bir şey gelmesi gerekiyor. Sana değişmekten başka seçenek bırakmayacak bir şey."

Clara'nın başına büyük bir şey – *hayır, biri*– gelmişti. Ama bunun sonsuza dek sürüp sürmeyeceğinden emin olamıyordu.

* Kurdukları sitenin adına atıfta bulunuluyor. (Daha az utan.) -çn.

Naomi ona gözlerini dikti. "Porno sektörüne böyle girdim."

"Öyle mi?" Josh'la yaşamak ve birbirlerinden çok farklı bir sürü sanatçıyla omuz omuza çalışmak, Clara'yı porno yıldızlarının aklındaki tanımından oldukça uzaklaştırmıştı.

"İster inan ister inanma ama oldukça mükemmel bir lise hayatım oldu. Senin kadar yalaka değildim tabii." Naomi sırttı. "Ama iyi notlarım vardı. Futbol takımının kaptanı, sınıf başkanıydım. Her şey harikaydı. O mükemmel erkek arkadaşına bile sahiptim." Naomi'nin dudakları limon yiyormuşçasına buruştu.

"Bahsettiğim mükemmel erkek arkadaş, on sekizinci yaş günü hediyesi olarak bana yalvararak çektiği özel fotoğraflarımızı internette paylaştığında dünyam başıma yıkıldı. Ona, onunla yatmaya hazır olmadığımı söylediğim fotoğraflardan pek belli olmuyordu." Sesi bomboştu.

Clara hiç düşünmeden kollarını karşısındaki kadının boynuna doladı. Naomi'nin fiziksel temaslarını hemen kesmesini bekliyordu ama onun yerine çenesini, Clara'nın başının üstüne yasladı ve iç çekti. "Eğer bundan bir kişiye bile bahsedersen inkâr ederim, sonra da seni öldürürüm."

Sonunda tuhaf bir şekilde birbirlerinden ayrıldılar. Naomi tekrar konuştuğunda sesine yansıyan acı daha barizdi.

"Ne yaparsam yapayım insanların benim iznim olmadan o fotoğrafları göreceğini biliyordum. Ne kadar yıl geçerse geçsin, neler başarırsam başarayım bazı insanların beni her zaman vücuduma göre yargılayacağını biliyordum. O yüzden kendimi burada buldum. Kendi fotoğraflarımı kendim çektim. Eğer piyasayı kasıp kavurursam o pozların da değerinin artacağını düşündüm. Vücudumun kontrolünü kendi şartlarımda tekrar elime alabileceğimi düşündüm."

"Bu çok," diye konuşmaya başladı Clara.

"Dürtüsel? Çocukça? Aptalca?"

"Cesurca."

Naomi, Clara'nın gözlerinin içine baktı. "Öyle öfkeliydim ki neredeyse önümü bile göremiyordum." Clara'nın kahvesini ona doğru ittirdi.

Clara itaat eder gibi kahvesinden bir yudum aldı. "Peki ya ailen? Arkadaşların? Bu kararını desteklediler mi?"

"O zaman izinlerini istemediğim gibi şimdi de aflatırını istemiyorum. Wynn bile neden gitmek zorunda kaldığımı bilmesine rağmen, neden asla geri dönmeyeceğimi hiçbir zaman anlayamadı." Ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. "Ve hayır, bu bana yeniden sarılman için bir davet değil."

"Aklımdan bile geçirmedi."

"Birçok insan değişimden kaçabilmek için her şeyi yapar." Naomi ateş rengindeki saçlarını omzundan geriye attı. "Değişmeyi deneyen insanlar bile hayat zorlaştığında sık sık eski alışkanlıklarına dönmeye çalışırlar. Gidip delice bir şey yapmadan önce bunu iyice düşün. Bazen bir şeyi her şeyden çok istediğimizi zannederiz; ta ki sonuçlarıyla karşılaşana dek.."

Cevabı kötümser değildi. Sadece ses tonu Clara'nın, Naomi'den beklediği gerçekçiliği yansıtıyordu.

Kahve, acı tadını diline bıraktığında Clara, gözlerini kapatmaya çalıştı. Değişime inanmak istiyordu. Josh da onu isterse eski hayatını, sorumluluklarını ve sırtındaki yükleri onun için arkasında bırakabileceğine inanmak istiyordu. İnsanların "*Ah, evet. Clara kaderin sillesine karşı durmakta çok iyi. Hayatını doya doya yaşıyor.*" demesini istiyordu.

Ancak Naomi haklıydı. Denemek çok kolaydı. Seks hakkında onun hayal bile edebileceğinden çok daha fazla şey bilen bir sürü güzel kadınla çalışmanın tetiklediği güvensizliğini yutmak. Annesinden gelen bütün aramaları görmezden gelmek ve suçu zaman farkına atmak. Josh'ın performanslarına verdiği ara, önlerine çıkan binlerce problemi çözmelerine yardımcı olabilecek olsa da ikisinin birlikte sonsuza dek mutlu yaşayacağı fantezisini aklından uzaklaştırmaya çalışmak.

Bu gerçek hayata verdiği bir ara, bir yaz tatili gibiydi ama er ya da geç yaz sona erecekti. Ailesiyle yüzleşmeyi, bugüne kadar onu yaşamaya zorladıkları hayatla şu an yamacın ucunda, dayanılamayacak bir cazibeyle ona göz kırpan bu hayat arasında bir seçim yapabilmeyi çok isterdi ama ödeyeceği tüm bedelleri düşündüğünde bir anlığına duraksadı.

“Değişim her zaman bir bedel ödemeyi gerektirir,” dedi Naomi. “Ama yine de denemeye değer. şans senden yana olduğu için değil. Farklı bir yaşam hayal edebildiğin için. Hayatta zorlanmanın da değerli bir yanı var. Ruhlarımızın en hassas ve kirlili parçalarına dokunmanın ve onları açığa çıkarıp iyileşmelerini ummanın değerli bir yanı var.”

Clara ne demek istediğini anlamıştı. EĞer Josh’la bir gelecek hayal ediyorsa bunun için savaşması gerekiyordu. “Biliyor musun, bugüne kadar tanıştığım insanlar arasında benim gerçekten de dünyayı değiştirebileceğime inanan ilk kişi sensin.”

Naomi ondan uzaklaşırken omzunun üzerinden sırttı. “Bana bilmediğim bir şey söyle, Connecticut.”

BÖLÜM OTUZ

Clara'yı gerçek bir randevuya çıkarma konusunda Josh'ı hiçbir şey durduramazdı.

Gecenin bir yarısı onunla kahvaltılık bir şeyler yemeye bayılmış olsa da, daha resmi bir şeyler istiyordu. Haftalardır yaptıkları gibi öylesine dışarı çıkmak değil, onunla gerçekten daha önceden planlanmış bir gece geçirmek istiyordu. Dün gece onun için her şey değişmişti. Şimdi geriye yalnızca Clara da onunla aynı şekilde hissediyor mu, öğrenmek kalmıştı.

Bütün gün kendini teni sararmış, tereddütlü bir ergen gibi hissederek, korkak gibi davranmıştı. Clara'yla aralarındaki şeyin öylesine bir çekim olmadığını dün gece işin fiziksel boyutuna geçmeden önce bile bilecek kadar çok vakit geçirmişti.

Josh bayrağını kendi alanına dikmek istiyordu. Clara'ya onu tamamen istediğini göstermek istiyordu.

Bu film maratonu fikrinin Clara'nın fikri olması önemli değildi. *Speed*'i izledikleri günden beri ne zaman arabayla birbirlerini kovalayan insanlar ve yumruk yumruğa kavgaları düşünse, Clara'yı da düşünmeye başlıyordu. Bir hafta önce küvette gördüğü bir örümceği ezmesine bile izin vermeyen bir kadına göre şaşırtıcı derecede kana susamıştı.

"Seni muhtemelen buradan çok daha romantik bir yere götürmeye çalışmalıydım." Josh Clara'ya kiralık arabadan inmesi için yardım etti.

“Şaka mı yapıyorsun? *Rocky*’e bayılırım. Sylvester Stallone bana nasıl yumruk atacağını öğretti.”

“Yumruk atmayı biliyor musun?”

Clara ayaklarını yere sağlam bir şekilde bastı ve küçük yumruklarını Josh’a doğrulttu.

Duruşu hiç de fena görünmüyordu. “Tamam.” Josh avcunu açtı. “Göster bakalım kendini.”

Clara’nın gülüşü ter basmasına sebep oluyordu. Yumruğu hatırı sayılır bir sertlik ve yankılanan bir sesle elinin içine indi.

Bileğini salladı. “Lanet olsun. Dalga geçmiyormuşsun. Bazen korkutucu derecede kavgacı oluyorsun.” Josh ona içeriye doğru yol gösterirken elinin, sırtının biraz aşağısına kaymasına izin verdi.

Josh randevuları için güzel beyaz bir kazak ve en iyi pantolonunu giymişti ama Clara’nın yanında kendini hâlâ bir aptal gibi hissediyordu. Hırkasını çıkarmış ve zarifçe koluna asmıştı. Üstünde Josh’ın dişleriyle indirebileceği –umut ediyordu ki gecenin sonunda bunu yapabilirdi– ince askıları olan daha önce görmediği siyah bir elbise vardı.

Evde güzelliğini görmeye alışmıştı. Sweatshirt’lerini, saçlarını tepesinde tarçınlı bir çörek gibi dolayarak yaptığı topuzunu ve makyajsız yüzünü görmeye... Şimdi tamamen hazırlanmış bir hâlde ışıkların altındaki görüntüsü Josh’ın nefesini kesiyordu. Dün gece Clara’ya olan hislerini itiraf ettiğinde doğru kelimeleri kullanmamıştı. Arka bahçelerinde düzenledikleri partiden beri aklından geçen o tek bir kelimeyi kesinlikle kullanmamıştı.

Ama sorun değildi. Bu gece her şeyi düzeltecekti. Bu gece ona her şeyi hak ettiği gibi söyleyecekti. Fiziksel özelliklerine odaklanan şeyler değil, Clara’nın onda nasıl şiirler yazdırabilecek bir etki bıraktığını söylemek istiyordu. Eğer Clara ona izin verirse Josh, ayaklarına şehirleri sermek için elinden gelen her şeyi yapabileceğini, yalnızca yatağına, onun yanına geri dönebilmek için on dört yıl boyunca denizleri aşabileceğini söylemek istiyordu.

"Rocky'nin hem ilham verici bir kararlılık ve cesaret hikâyesi hem de çağlar boyunca anlatılacak bir romantizm olduğunu biliyor muydun? Harika bir şeye şahit olmak üzeresin." Clara Josh'ı deliye döndüren o çokbilmiş ses tonunu kullanıyordu.

"Sen her şeyin romantik olduğunu düşünüyorsun. Beni *Mummy'nin* bir aşk hikâyesi olduğuna ikna etmeye çalıştığını unutmadım."

"Tabii ki *Mummy* bir aşk hikâyesi." Clara ellerini kalçalarına koydu. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Aklımı mı kaçırmışım? Neden o filmi sevdiğine şaşmamalı. O kemik çerçeveli gözlüklü kütüphaneciye çok benziyorsun." Ona yakışacak bir iltifat bulmaya çalıştı. Josh bu gecenin ona ne kadar çok şey ifade ettiğini *Gözlerin birer elmas gibi parlıyor* gibi gülünç bir şey söylemeden nasıl anlatabilirdi?

Clara burnunu havaya dikti. "Teşekkürler. Kütüphaneciler toplumun mihenk taşıdır."

Josh onu eski zamanlardan bir dans hareketi yapar gibi geriye doğru yatırmak istedi. Belini dramatik bir şekilde eğmek ve etraflarındaki herkes tezahüratlar yaparken dudaklarını kendinin yapmak istedi.

Stüdyoda Naomi'nin dikkatini çekmemek için çok temkinli davranması gerekiyordu. İhtiyacı olan en son şey, eski sevgiliden iş ortağına dönüşmüş Naomi'nin yakıcı öfkesiyle karşı karşıya gelmekti.

Evrenin ve bilimin yasalarını göz önüne aldığında her nasıl olduysa Clara da Josh'a ilgi duyuyordu. Yaşayan en şanslı orospu çocuğu olmalıydı.

"Sıradaki," dedi biletleri toplayan kişi.

Josh, Clara'yla birbirlerine bakıp öylece gülümserken sırayı meşgul ettiklerini fark etti.

"Kusura bakmayın," dedi arkalarındaki yaşlı çifte.

"Hiç önemli değil," dedi yaşlı kadın, elini eşlikçisinin koluna hafifçe dokundurdu. "Bu zamanların nasıl olduğunu hatırlıyoruz."

Clara'nın karşı çıkmasını bekledi ama o yalnızca Josh'a utan-
gaç bir gülümsemeyle baktı.

Boyu sanki içine dolan gururla mümkünmüş gibi biraz daha
uzamış gibiydi. Tanımadıkları insanlar onların bir çift olduğunu
sanmışlardı. Hayır, durun. Sanmak değil. Bir çift olduklarını *an-*
lamışlardı.

Josh'ın karnı mutlulukla kasıldı ve önlerindeki çifte kafasını
sallamayı zorlukla becerebildi. Salona girdiklerinde Clara, Jos-
h'ın elini tuttu. Josh dokunuşuna verdiği bir tepki olarak tüm vü-
cudunun titremesine engel olmaya çalışıyordu. Hayatında nasıl
okunduğunu bile bilmediği bir sürü seks pozisyonu denemişti
ama hiçbirisi, Clara'nın elini tuttuğunda olduğu gibi damarlarına
mutluluk pompalamıyordu.

Clara menüye şöyle bir baktı. "M&M mi alalım yoksa Skittles
mı?"

"Kesinlikle M&M alıp patlamış mısırın içine koyuyoruz."

"Bunu kim yapıyor?"

Josh kalçasını hafifçe onunkine bastırdı. "Ah, Clara. Güven
bana. Sana yepyeni bir dünyanın kapılarını açacağım."

Salonun arkasında iki koltuk buldular. Ergenlerin gelip oynaş-
tığı tarzda bir sıra değildi ama en azından Josh, kolunu Clara'nın
omzuna atabilecekti.

"Hazır mısın?" Clara önlerinde duran ekrandaki Rocky soru-
larına heyecanla baktı.

Josh dilini dişlerinin arasına aldı. "Sevişmeye mi?"

Clara onun bu oyuncululuğunu alttan bir bakış atarak ödüllен-
dirdi.

"Şuna bak! M&M'ler patlamış mısırın üstünde eriyor." Ka-
nıt gösterir gibi elindeki kovayı gösterdi. Çikolata üstünde erimiş
mükemmel gözüken bir patlamış mısırı, işaret ve başparmakları-
nın arasında tuttu.

Josh öne doğru eğildi ve Clara'nın ona uzattığı patlamış mısır, dişlerinin parmak uçlarına sürmesine izin vererek dudaklarının arasına aldı. Tuzlu-tatlı tadın karışımı ve Clara'nın teniyle dudaklarının teması zevkten başını döndürüyordu.

Clara kızardı ve kendi için de bir patlamış mısır aldı. Birkaç dakika boyunca çiğnedikten sonra yerinde geriye yaslandı. "Sen bir dahisin."

"Vay canına. Daha fazla iltifatın var mı?"

Hafifçe kafasını salladı. "Ciddiyim. Sen tam paketsin. On üzerinden on." Josh yarısı dolmuş salona korkmuş gibi bakarak alay etti. "Hey, paketim hakkında konuşmayı kes. Burası aile dostu bir sinema salonu."

Clara omzuna doğru güldüğünde, vücudunun kıkırtılarla titreyişinin, gümbürdeyen kalbine dokunduğuna yemin edebilirdi. Kendini eğilip saçlarını koklarken buldu. *Ben kesinlikle mahvoldum.*

Işıklar reklamların başlangıcının habercisi gibi yavaşça söndü. Rocky'i hiç izlememişti ama hikâyesini biliyordu. Kimsenin ringde bir şampiyona kafa tutabileceğini hayal bile etmediği bir adam.

Speed. Die Hard. Rocky. Clara hep ezilenlerin yanında gibi görünüyordu. Josh eline uzandı ve dudaklarını eklemelerinde gezdirirken bunu neden daha önce hiç fark etmediğini düşündü. Filmin açılış müziği başlarken Clara kafasını Josh'ın omzuna yerleştirdi.

Film boyunca Josh, ne zaman gülse ya da ne zaman olaylar kötü gitmeye başladığında elini sıkarsa, Clara mutluluktan havalara uçuyordu.

Eve döndüğünde Josh eski okul müdürüne ne kadar yanıldığını söyleyen bir mektup yazacaktı. O Clara Wheaton'la randevulara çıkan bir adama dönüşmüştü.

"Eee... ne düşünüyorsun?" dedi Clara, salondan çıktıklarında.

Josh onu bu film kadar mutlulukla ısıldatan her şeyi sonuna

kadar izlerdi. “Beğendim. Rocky’yi sevmek çok kolay. Apollo da havalıydı. Adrian tam bir afet.”

Clara koridordun ortasında duraksadı. “En sevdiğin kısım neresiydi?” Orada öylece dolanırlarken diğer sinema sevdahılarından pis bakışlar aldılar.

“Hmmm.” Josh kolunu omzuna attı ve koridor yavaşça boşalırken yanlarından geçen bir beyefendiye hafifçe el salladı. “Koltuğunda hafifçe öne eğilip Sylvester Stallone’la boks antrenmanı yaptığın kısma bayıldım.”

Clara çenesini eğdi. “Biraz fazla heyecanlanmış olabilirim. Bu arada...” Clara onu köşeye doğru çekti ve öpmeye başladı.

“İkinci film başlamadan önce sadece on beş dakikamız var,” dedi Josh, dudaklarına doğru. Eğer başlangıcını kaçırsalar Clara’nın onu öldüreceğini biliyordu.

“Belki devamını evde izleyebiliriz?”

Josh’ın aleti kasıldı. “Evde mi? Hayatının kahramanlarının kozlarını paylaşmasını büyük ekranda görmek istemediğini mi söylüyorsun?”

Clara kalçaları arasındaki boşluğu kapattı ve ellerini Josh’ın arka ceplerine koydu. “Onun yerine sana birkaç numara öğretirim diyordum.”

“Tamam ama lig kurallarında bütün dövüşçülerin çıplak olması gerektiği yazıyor.”

Josh poposuna hafifçe vurduğunda Clara, küçük bir çığlık attı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Eğer her şey Josh’a kalsaydı onunla yatağa girer ve önlerindeki kırk sekiz saat oradan çıkmazlardı.

“Kuralları ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun.” Dün gece Josh’ı mahveden şehvetli gözlerle ona bakarken göz kırptı. “Ah, siktir. Hırkımı salonda bıraktım. Bir saniye bekle, alıp geleyim.” Clara neredeyse on adım atmıştı ki bir anda duraksadı.

Aniden duruşu değişmişti. Daha dik duruyordu. Josh'la aralarına birkaç kararlı ve küçük adımla daha çok mesafe koyarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Toni. Selam. Seni görmek ne güzel." Sesinin tonu değişmişti.

Josh, Toni Granger'ı şu an üstünde günlük bir kıyafet olmasına rağmen gazetelerden tanıyordu. Josh'ın düşündüğünden daha da uzundu.

"Bütün ekibi motivasyon olması için son dakika dışarı çıkarayım dedim." Toni salona girmek için sıraya girmiş yedi sekiz kişiyi işaret etti. "Patronları cumartesi onları geç saatlere kadar çalıştırdı. Seni de aramızda görmek isterdik ama Jill bir randevun olduğu için erken ayrıldığını söyledi."

Clara ellerini sıktı.

Başsavcı Josh'ın durduğu yere baktı. "Bu genç adam sevgilin mi?" Ona nazik bir şekilde gülümsedi.

"Hayır. Elbette değil," dedi Clara. Bütün yüzü bembeyaz kesilmişti.

Her kelime Josh'ın karın boşluğuna atılmış bir yumruk gibi hissettiriyordu.

"Hayır," diye tekrar etti, sanki elinde bir çekiçle tekrar tekrar aynı yere vuruyor gibiydi. "Ben de tam bu hoş beyefendiye lavabonun nerede olduğunu bilip bilmediğini soruyordum." Clara'nın gözleri çaresizce Josh'inkileri buldu. "Yardımanız için tekrar teşekkürler."

"Hiç önemi yok." Josh kendini binanın çıkışına doğru giderken buldu.

Clara'nın arkasından koştuğunu duyunca neredeyse park yerine giden yolu yarılamıştı. "Josh. Josh, bekle." Josh'ın kazağının ucunu parmaklarının ucuyla yakaladı. "Bunun için çok özür dilerim."

Josh'ın içinde bir şeyler acıyla uğulduyordu ama incinen kalbini görmezden geldi. "Önemi yok."

Bir prenses ve porno yıldızının, bir peri masalı yaşamasının işten bile olmadığını bilmeliydi. "Hırkan nerede?"

Clara kafasını salladı. "Bilmiyorum. Hırka umurumda değil. Sen umurumdasın. Ben... Toni'nin kampanya ekibinden birinin seni tanınması riskini göze alamazdım." Clara endişeyle alt dudaklarının dişlerinin arasına aldı.

Josh, Clara onun birkaç adım gerisinde kalana kadar adımlarını hızlandırdı. Kaç kere insanlar mesleğini duyduğunda ona gülmüştü? Ya da kaç defa gözlerinin içine bile bakamayacak kadar sarsılmışlardı? Kaç insan ona iğrenç olduğunu söylemişti? Bu tepkilere yıllar önce alışmış olması gerekiyordu.

Ama her nasılsa o yaşadıklarının hiç biri bunun yanına bile yaklaşmıyordu. Yüz yaşına kadar da yaşasa, Clara'nın saygı duyduğu biri yanında Josh'ı görecektiyse, onun gözlerinin içine çaresizlikle bakışını asla unutmıyacaktı. Şu an bile Clara'nın vücut dili aralarında oluşan uçurumu ele veriyordu.

Onun gibi bir altın kızın Josh'ı, kendi eşiti gibi görebileceğini düşünerek aptallık etmişti.

Bir yumru Josh'ın boğazına oturmuştu. "Anlıyorum, Clara."

"Onlar siyasetçiler." Elleri bakıyordu. "Herkes seçim kampanyasıyla ilgili çok gergin. Lütfen anla beni."

"Önemli değil. Kendine yüklenme." Her ne kadar acınası ve üzücü olursa olsun Josh, kendini başını dik tutmaya çalışmaktan alıkoymadı. Clara'nın, bu gecenin Josh için gerçekten bir anlamı olduğunu bilmesindense ölmeyi tercih ederdi. "Zaten gerçek bir randevuya çıkmış değildik."

Clara bir anlığına irkildi. "Evet. Tabii. Haklısın."

Tabuta çakılan bir çivi daha. Her şey şimdi bir anlam ifade etmeye başlıyordu. Clara'nın alışık olmadığı sakinliğinin sebebi, demek ki Josh'la aralarında asla yatak arkadaşlığı dışında bir şeyler olabileceğini düşünmediği içindi. Clara'nın yüzündeki suçluluğu silip atmak istedi. Josh'ın aklını başından alan bu küçük

umudun sorumlusu o değildi. "Eğleniyoruz. Takılıyoruz." Sesi kulaklarına bir yabancıya aitmiş gibi geliyordu.

Clara'nın gözleri birer fırtına bulutu gibi griydi. "Tabii ki. Öyle olduğunu biliyorum."

Rocky Balboa'yla yer değiştirebilmeyi hayal etti. Bu anı yaşamaktansa donmuş etlere sert yumruklarını geçirmeyi ve kusana kadar koşmayı tercih ederdi. Belki o zaman midesine ona bir şeyler ifade edecek şekilde çöken bu acıdan kurtulabilirdi.

Eğer dünya biraz adil bir yer olsaydı Josh, bir ringe çıkıp istediği şey için savaşılabildi. Eğer dünya biraz adil bir yer olsaydı en azından bir şansı olurdu.

BÖLÜM OTUZ BİR

Josh'ın çektiği acı yüzünden canı şekerli bir şeyler çekiyordu bu yüzden bir sonraki gün Clara'yla stüdyo gittiklerinde, yanlarında brownieler de vardı. Aslında öğlene kadar gitmek zorunda değillerdi ama Josh Clara'yla daha fazla aynı evin içinde duramıyordu.

Erken gitmelerini teklif ettiğinde ev arkadaşı, bu artık Clara'nın onun hayatında olabileceği tek şeydi, itiraz etmemişti. Ama gözleri kiralık arabanın kapısının yanındaki kancalara astıkları anahtarını bulduğunda, bacaklarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Sorun yok," dedi Josh yaptığı kazadan sonra direksiyon başına geçmekle ilgili korkularını anlayarak. "Ben sürerim."

Naomi'yle işle ilgili konuşurken Josh, sanki alnında *Clara'yla seviştim ve bunu asla atlatamayacağım* yazan kocaman bir tabela yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

Eski sevgilisi de onu bütün bunlar olmadan önce ev arkadaşı ve iş ortağıyla ilişki yaşamaması konusunda uyardığı için Josh'a yaralarını yalayabileceği pek de bir yer kalmıyordu. Clara'dan kaçamıyordu. Ne zaman arkasını dönse Clara orada, onun çürüyen ruhuna karşın çok kaygısız ve güzel görünüyordu. En kötü yanı da Josh'tan durmadan özür dilemeye devam etmesiydi. Ki bu onu yalnızca daha da kötü hissettiriyordu. Hayatında hiç dün geceki gibi bomboş yatağında, onun yalnızca birkaç adım uzağında, diğer odada uyuduğunu bilerek yattığında hissettiği ka-

dar yalnız hissetmemişti. Onunla aralarındaki şeyi öyle yanlış yorumlamıştı ki...

En azından bu olayı, Naomi onun yaptığı bu hatayı fark etmeden atlatabilirse kendini şanslı sayacaktı. Neyse ki eski sevgilisinin işi başından aşkın gibi görünüyordu.

Josh bütün sabah her yerde düşüncesizce yaptıkları her şeyin izleri varmış gibi paranoya yapmıştı. Bir anlığına Clara'nın bileğinde bir morluk var sanmış ama sonrasında çikolata lekesi olduğunu fark etmişti.

Bu onun karması olmalıydı. Eskiden duygusal bağ kurmak zorunda kalmadığı bir ilişkiden hoşlanırdı ama burada bahsettiği kişi Clara'ydı. Clara. Onun tadına hiç bakmamış olmayı diliyordu.

Yalnızca birkaç hafta daha. Birkaç hafta sonra en azından taşınabilirdi. Böylece Clara artık uyandığında gördüğü ilk ve uyumak için odasına çekildiğinde gördüğü son kişi olmazdı. Tanrım, hasta hissediyordu.

Omzunda bir el hissettiğinde durdurma tuşuna bastı ve kulaklıklarını çıkararak arkasını döndüğünde ilgisini vermek istediği tek kişiyi gördü.

Giydiği ince üst, kollarını ve omuzlarını açıkta bırakırken Josh'ın bu görüntüyle nefesi kesildi. Vücudunun ani tepkisini saklayabilmek için öksürüyormuş gibi yapmaya başladı. Clara aralarında güvenli denebilecek bir mesafe bırakmış olmasına rağmen Josh tenindeki güneş kreminin kokusunu alabiliyordu. Nasıl oluyorsa onunla aynı ortama her girdiğinde Clara, Josh'ın ona karşı hissettiği duyguları yeniden harekete geçirerek aklını başından alıyordu. Tanrı aşkına, göğüs dekoltesi bile yoktu.

"Kiana harika görünüyor, değil mi?" dedi Clara. Üzerinde bıraktığı etkiden bihaber bir şekilde Josh'ın omzunun üzerinden ekrana doğru baktı.

Josh bakışlarını tekrar videoya, bir sarışının, partnerinin onu parmaklamasından aldığı zevke çevirmeye zorladı. Bu sahne ka-

dının verdiği tepkiye odaklanmıştı. Clara'nın bir kadının zevkin doruklarına çıkışını hayranlıkla izlemesi şu an Josh için çok fazlaydı. Aleti sertleşti ve arzuyla hırladı. "Bunu izledin mi?"

"Ah, evet. Geçen hafta bu sahneyi çektiklerinde buradaydım," dedi kayıtsız bir şekilde.

Geçen gece onun hakkında öğrendiği şeyler, ona olan arzusunun yalnızca ikiye katlamıştı. Aralarına biraz daha fazla mesafe koyabilmek ve ıslak, sıcak vücudunu yalamaktan başka herhangi bir şey düşünebilmek için aniden ayağa kalktı.

"Öğle yemeği için Thai yemeği söylemek ister misin?" diye sordu.

"Ah, şey..." Masanın kenarındaki bir çatlağa gereğinden fazla uzun bakmıştı.

"Clara'nın planları var," dedi Naomi yanlarına gelirken. "Ama ben noodle yerim."

"Planlar mı?" Açıklama beklercesine Clara'ya baktı. Ne zamandan beri Clara'nın Josh'ı içermeyen planları oluyordu?

"Bir randevu," diye cevapladı Naomi. Gözleri Josh'a meydan okurcasına bakıyordu. "İki hafta önce falan ayarladığım bir randevu. Dişçim oldukça yakışıklı ve bekâr. İkide Griffith Park'ında buluşacaklar."

"Görücü usulü bir randevu, öyle mi?" Josh kaybedecek çok az şeyi olan normal bir insanmış gibi konuşmaya çalıştı.

Clara kafasını salladı. "Buraya taşındığımdan beri pek dışarı çıkmadığım için Naomi ayarlamakta ısrar etti."

Josh onu öpmüş, kollarının arasında tutmuş ve sayısız kez içine girmişti ama Clara yine de öylesine bir adamla randevuya çıkmayı tercih ediyordu.

"Telefonun çalıyor," dedi Naomi ona gürültülü bir şarkıyla çalan telefonunu uzatırken. Kaldırdığı kaşları *Senin sorunun ne?* der gibiydi.

Arayan kişiyi görünce yüzünü buruşturdu. "Bennie arıyor." Başparmağını aramayı sesli mesaja atmak için ekranının üzerinde kaydirdi. Her şey o kadar yanlış gidiyordu ki ve Josh, bunu nasıl düzeltebileceğini bilmiyordu. Clara'yla konuşması lazımdı. Hemen şimdi.

"Cevap ver," dedi Naomi.

Josh ona delici bakışlar attı. "Alo?"

"Darling." Menajerin sesi kulaklarında çınladı. "Uzun zaman oldu. Umuyorum ki benimle işinin bittiğini düşünmedin?"

"Ne istiyorsun Bennie?"

"Bak sen şu işe. Sesinin tonuna dikkat etsen iyi olur. Benim kadar hayırsever olmayan birileri gücenebilir. İlgini çekebilecek endüstri haberleriyle ilgili aradım. Eminim Paulo Santiago ve Lucie Corben'i tanıyorsundur?"

Elbette Josh bu isimleri biliyordu. Paulo ona birkaç bira karşılığında projelerinin son hâlini görmesi için siteye bağlantı erişimi veren editördü. Lucie'ye ona makyaj yaparken yaptığı bütün o edepsiz şakalarla Josh'ı gülmekten ağlatan bir makyaj sanatçısıydı. Bu piyasadaki en sevdiği insanlardı.

"Sadede gel."

"İkisi de Black Hat'in yapımcılığını üstlendiği ve üstleneceği her türlü projeden kovuldular."

Josh avcuyla telefonun altında konuştuğu kısmı kapatarak fısıldadı. "Pruitt tehditlerini bir bir yerine getiriyor."

Naomi sessiz bir küfür savurdu.

"Sen aşağılık herifin tekisin, Bennie. O piçlerin kirli işlerini yapmak çok küçük düşürücü, senin için bile," dedi Josh telefona doğru.

"Evlat ben yalnızca elçiyim. Yeni kontratlarına imza atmadığın her gün kendilerini kapının önünde bulacak insanların sayısı artıyor. Eğer şansını zorlamayı düşünüyorsan sana hatırlatmama izin ver. Pruitt'in sahip olduğu şeyler sonsuz. Harcayabileceği

çok fazla parası var. Seni beklemeye yetecek kadar. Eğer imzalamak konusunda fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun,” dedi telefonu kapatmadan önce.

Bennie'nin söylediklerinin alt metninde onun yüzünden *hedef tahtasına dönmüş insanlar* olduğu yatıyordu. Josh, Paulo ve Lucie'nin, aynı Pruitt'in çoğu çalışanı gibi maaştan maaşa hayatlarını zor geçirdiklerini biliyordu. Paulo'nun çocuklarını ve Lucie'nin hâlâ devam eden pahalı hormon tedavilerini düşündü.

Josh onun verdiği kararlar yüzünden başkalarının acı çekmesine izin veremezdi. Onun hatası yüzünden. Yumruğunu masaya öyle hızlı geçirdi ki masanın bacakları sallandı. Bu hafta gerçekten hayatında büyük bir darbe olma yolunda ilerliyordu.

“Lanet olsun. Bu kadar efora değişiyor olamam. Neden beni kendi isteklerine göre şekillendirmek için bu kadar uğraşıyorlar? Endüstride büyük sikli bir sürü beyaz adam var.”

“Bunun sadece seninle ilgili olduğunu sanmıyorum,” dedi Naomi. “Onlarla fikir ayrılıklarımız olduğu konusunda çok açık davrandık. Küçük projemiz hakkında haberler yayılmaya başladı. İnsanlar riskleri ne olursa olsun bizimle çalışmak için arayıp duruyorlar. Önümüzdeki hafta boyunca bir sürü röportajımız var. Bence Pruitt bir mesaj vermeye çalışıyor. Onun karşısında duran herkesi ezip geçeceğine dair bir mesaj. Eğer seni tekrar kontrolü altına alamazsa kendini bütün şirketin isyan ettiği bir konumda bulabilir.”

“Süper,” dedi Clara köşeden. “Üzgünüm. Bu iyi haber, değil mi?”

“Seks işçileriyle yalnızca birkaç hafta aynı ortamda bulundun ve şimdi de bir isyan mı çıkarmak istiyorsun?” Naomi kavisli kaşlarından birini kaldırdı.

Clara ölçülü bir şekilde omuz silkti.

Josh başı dönerken tekrar sandalyesine çöktü. Bu kadar bencil olmasını meşrulaştıracak hiçbir şey yoktu. *Bedeline bak*. Elinde bunu durduracak güç varken nasıl değer verdiği insanların acı çekmesine göz yumabilirdi?

"O anlaşılmayı imzalayamazsın," dedi Clara. "Eğer imzalarsan Pruitt ve Bennie kazanır. Ayrıca," ellerini önünde kavuşturdu. "İstediği şeyi alsa bile onu daha fazla insanı kovmaktan alıkoyan hiçbir şey yok. Elimizdeki tek kozu ona vermiş olursun."

Josh avuç içleriyle gözlerini ovaladı. "Kozum artık pek de bir anlam ifade etmiyor. Bütün endüstriyi işe almamız mümkün değil," dedi. "Black Hat'ın cepleri seninkilerden bile dolu."

Naomi kafasını salladı. "Basının karşısına çıkana kadar dayanmamız gerekiyor. Yalnızca birkaç gün daha."

Clara umutla gülümsedi. O, Naomi ve diğer pek çok harika kadın bu küçük ve muhtemelen bir sonuca ulaşmayacak isyan hayat bulabilsin diye bu işe zamanlarını, bilgilerini ve deneyimlerini vermişlerdi.

Josh bilgisayarın ekranında, sitenin üst köşesinde duran logolarına baktı. İnsanlar bu siteye girdiklerinde görecekları ilk şey, Clara tarafından tasarlanmış ve Naomi'nin çöpten çıkardığı bir sürü çizimin arasından kurtularak hayata geçirilmişti. Utanmaz... Harfler yeni filizlenen çiçekler gibiydi.

Josh bunu onlar için yapabiliirdi.

Clara kalbini kırmış olmasına rağmen yapabiliirdi. Josh onu bu kadar istediği için şaşırmaya ve kendine kızmaya devam etse bile yapabiliirdi. Eğer bir porno kralıyla savaşmak istiyorsa Josh en azından yanı başında duracaktı.

Sırt çantasını aldı ve içinde uzun zamandır elinde tuttuğu siyah flash belleği aradı. Aylardır ara sıra bu belleğe eklemeler yapıyordu. Riskler bu kadar artmışken elindeki bu şeyle bir şeyler yapacak cesareti var mıydı emin değildi ama onu ellerinin arasında tutmak, orada olduğunu bilmek nefes almasını biraz olsun kolaylaştırıyordu. Önlerindeki birkaç hafta ne getirirse getirsin bu, Josh'ın Black Hat'i hafife aldığı son seferdi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Toni Granger yerel L.A Vaftiz Kilisesi'nin sahnesinden inerken tereddütle ona baktı.

Bu Jill ile son iki hafta içinde katıldığı üçüncü halka açık kampanya tanıtım günüydü ve her şey bariz bir şekilde ortadaydı. Toni'nin büyük bir ağız ve ondan daha da büyük vaatleri olan burnu havada rakibine karşı yerini koruması için bir mucize gerekiyordu.

"Toni'yi ezip geçti." Jill Clara'nın müşterilerinin Adaylar Forumu'ndaki performansına yönelik değerlendirmelerine katılıyordu. "Suçlar konusunda onu çok zayıf gösterdiler." Etkinliğin yetersiz ikram masasından gelen kâğıt bardaktaki kahvesinden bir yudum aldı.

Bu haftanın başlarında Toni, rakibinin destekçileri tarafından ona çok kan kaybettiren bir karalama kampanyasına kurban edilmişti ve bugün kapının önündeki kalabalık onun aleyhine yayınlanan bu tanıtımı kesinlikle görmüştü. Rakip aday Toni'nin mahkûmiyet siciliyle ilgili konu dışı istatistikleri ardı arkası kesilmeden sayarken hepsini can kulağıyla dinlemişlerdi.

"O bir reform adayı," dedi Clara bir bacağına verdiği ağırlığını diğerine yüklerken. Toni'yi korumaya çalışıyordu. "İnsanların haksız yere hapse atıldığı bu adalet sistemini değiştirmeye çalışıyor."

Clara'nın ayakları topuklularının içinde zonkladı. O bu sabah etkinlik için hazırlanırken Josh da oturma odasındaydı. Koltukta, tam da Clara'nın iş için ilk başta giymeyi düşündüğü ayakkabı-

ların yanında yatarak donmuş waffle yiyordu. Josh'ı üç gündür görmezden geliyordu. Naomi'nin dişçisiyle geçirdiği ruhsuz randevudan beri... Başından beri istemediği bir randevuydu. Clara piknik yaptıkları sürenin hepsini Josh'ı düşünerek geçirmişti. Onun hakkında düşünmeyi bırakamıyordu. Dün gece yastığına doğru onun adını söyleyerek uyanmıştı. *Josh*.

Ev arkadaşını atlatması gerekiyordu, hem de olabilecek en hızlı şekilde. Clara onu sinema salonunda küçük düşürdüğünde aralarında seksten başka bir şey olması ihtimali olmadığını açıkça belirtmişti. Kalbinin şehvet ve aşkı birbirinden ayıramıyor olması çok kötüydü.

Yine de keşke ayakkabılarını koltukta durdukları yerden alacak kadar cesareti olsaydı. Burada bulundukları saatlerde bir noktada ayak parmaklarını hissetmez olmuştu.

"Ona verdiğimiz materyaller yeterince gözü kara değildi." Clara, Toni için çalıştıkça ona daha da çok hayranlık duyuyordu. Halkın hizmetindeki bu kadın gerçekten de takdir edilesi bir iş yapıyor, eşitlik ve adalet için savaşıyordu. Clara yaşlı beyaz bir adamın Toni'nin yanına gelip, kendi işini ona açıklamaya çalışmadığı tek bir etkinlik bile olmadığını fark etmişti.

"Gözü kara olmak onu ürkütüyor." Jill kahve bardağını en yakındaki çöp kovasına attı. "Gel hadi. Muhtemelen toplantı yapmak isteyecek." Halası onu bölge başsavcısının potansiyel oy olarak gördüğü insanlara gülücükler saçtığı lobiye doğru yönlendirdi.

Toni'nin gözleri yaşlı bir kilise müdavimin arkasından Jill'i buldu ve kafasını etkinlikten önce hazırlandıkları bekleme odasına doğru salladı. Bu Clara ve Jill'in, o gelene kadar orada beklemelerini istediğini bariz bir şekilde gösteriyordu.

Clara'nın midesi kasıldı. Toni'nin Clara'ya bakışları aynı annesinin bakışları gibiydi. *Kızgın değilim sadece hayal kırıklığına uğradım.*

Birkaç dakika sonra müşterileri odada onlara katıldı ve kapıyı arkasından kapatarak kalabalığın gürültüsünü biraz olsun bastırdı. Kolunun altında bir klasör tutuyordu.

“Hitabet stratejilerini tartışacaksan Tricia’yı çağırayım mı?” Jill oturduğu yerden hafifçe ayaklandı. Granger’ın kampanyasında çalışan herkesin şefinden bahsediyordu.

“Hayır,” dedi Toni. “Buna gerek olacağını sanmıyorum. Teşekkür ederim.”

Clara gözlem yaparak, ona bazıları daha çok hoşuna giden bazıları da hiç gitmeyen sorular sorarak ve müşterileri hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenerek saatlerini geçirmişti. Bugün giydiği şık gri takımın bir zamanlar annesine ait olduğunu biliyordu. Ve Toni’nin cesarete ihtiyacı olduğunda koyu kırmızı rujunu sürdüğünü de. *Bugün savaşa hazır bir şekilde gelmişti. Belki de bu her şeyin sonuydu.*

“Clara seninle birkaç dakika özel olarak konuşabilir miyim?” Başsavcının sesi alışık olmadığı kadar pürüzlüydü.

Clara şaşırmış bir şekilde gözlerini defterinden kaldırdı. “Jill’le konuşmak istemediğine emin misin?”

“Eminim.”

Jill küçük odadan bütün zarafetiyle ayrılırken Clara’ya cesaretlendirir gibi kafasını salladı.

“Clara,” diye başladı Toni Jill’in kalktığı yere oturarak. “Son birkaç aydır yakın bir şekilde birlikte çalışıyoruz. Senden hoşlanıyorum. Akıllısın, çalışkansın ve bir şeyi yapmayı bilmediğinde yardım istemekten çekinmiyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedi Clara. Gururla kabarmıştı ama Toni’nin son cümlesindeki ses tonu ona uyarı sinyalleri gönderiyordu.

Karşısındaki kadın camdan dışarıya, arkadaşların ve ailelerin sohbet ettiği, arabaların arasında insanların konuştuğu ve birbirlerinden ayrılmak istemediği kalabalığa doğru baktı. Gözleri Clara’ya döndüğünde bakışları canı sıkkın gibiydi.

“Kampanyamın son demlerinde olduğunu biliyorum. Anketlerdeki sayıları gördüm. Halana ve kampanyamda çalışan herkese sanki her şey çok yolunda gidiyormuş gibi davranmaları için bir sürü para ödüyorum ama sen duygularını saklamakta pek de iyi değilsin. Eğer işimi elimde tutmak istiyorsam pek de fazla seçeneğim olmadığının farkında olduğunu gözlerinde görebiliyorum. Bu yüzden sana şunu sormak istedim. Kampanyamda görev alan birinin, eğer yanlış ellere geçerse aleyhime olabilecek bir aktivite içerisinde olduğunu öğrensem bana ne yapmamı söyledin?”

Clara Toni’nin, Jill’in ofisinde herkes için daha iyi, daha güvenli bir şehir yaratmak istediğinden bahsettiği o günü düşündü. Kendisiyle tanışmadan önce Josh’ın neler yaptığını düşündü, bir tane bile yetişkin içerikli video yapmadan önceki hâlini... Ona kirasını ödeyebilmek için üç ayrı işte çalıştığı hikâyeler anlatmıştı.

Naomi, Ginger ve onların sette yaşadıkları istismarlar üzerine düşündü. Sırf “işin bir parçası” olduğu için “katlanmak” zorunda kaldıkları şeyleri düşündü. Kalbi, bir gün uyanıp sırf yozlaşmış şirketleriyle aynı fikirde değiller diye kendilerini kara listeye alınmış hâlde bulmak için Black Hat’le anlaşma yapan herkes için acıyordu.

Toni’nin hepsini koruyabilecek gücü vardı. Şehirdeki diğer bütün insanlardan bahsetmiyordu bile. Clara’nın sabahları otobüse beraber bindiği insanlar. Ellerinde bastonlarıyla oturan yaşlılar ve kucaklarında ağlayan bebeklerini sallayan anneler. Hepsi onları güvende tutabilmek için savaşıacak bir savcuyu hak ediyorlardı.

Clara bir skandalla karşı karşıya geldiğinde ne yapması gerektiğini biliyordu. Wheaton evinde büyürken bu cümleyi birçok farklı avukat ve danışmanın ailesine söylediğini duymuştu: *Hasarın boyutunu küçültün.*

Konuştuğunda sesi kendinden emin ve netti. “O kişiyi sessizce kovmanızı söyledim. Mesafe koyun. Konuyla ilgili kısa bir açıklama yapın ama sonrasında asla konu hakkında değerlendirme-

lerinizi istemek için aradıklarında yemi yutmayın. Gazeteler bu haberden sıkılır sıkılmaz skandal etkisini kaybedecektir. Her zaman eşleyecek başka pislikler, anlatacak başka bir hikâye olur.”

Toni klasörü kolunun altından alıp Clara’ya uzattı. Konuştuğunda sesi kulağa öfkeli gelmiyordu ama sert ve iradeliydi. “Bu sabah kampanya yöneticim masama bunu bıraktı.”

Clara klasörü aldı ve hızla açtı. İçinde internetten çıktı alınmış bir yığın yazı vardı. Birkaç tane magazin sitesi ve eğlence sektörüne hitap eden sayfaları tanımıştı.

Başlıklarda göze çarpan tek bir kelime vardı. *Utanmaz*. Bir anlığına göğsü gururla doldu. *Başardık*. Ama sonrasında kâğıtta görmeyi beklediği en son şeyi, kendi adını gördü.

Josh Darling ve Naomi Grant’in isminin yanında üçüncü bir isim yer alıyordu. Görüşü bir anlığına bulandı ama bu kâğıtta gördüğü harfleri bir anlığına bile değiştirmede. *Clara Wheaton*. İşte bu yazıyordu.

Titreyen elleri sayfaları bir bir çevirdi. İlk yazı uygunsuz bir şey içermiyordu. Çoğu haber kaynağı onu projenin finansörü olarak isimlendirmişti. Bir tanesinde “Josh Darling ve Naomi Grant’in yeni para kaynağı” yazıyordu. *Tanrım, hayır, hayır, hayır*. Toni’nin annesinin takımına kusamazdı.

“Clara,” dedi Toni. “Paran ve zamanınla ne yapmak istiyorsan onu yapma hakkına tamamen saygı duyuyorum ama anlamalısın ki rakibim aile değerleri üzerine bir proje yürütüyorken kampanyanın böyle açık seçik bir konuyla ilişkilendirilmesine izin veremem. Benimle neredeyse her etkinliğe geldin. Beraber fotoğraflarımız çekildi. O yazılardan bir tanesinde çalıştığın firmanın bile adı geçiyor. Birilerinin aramızdaki bağı anlaması an meselesi.”

Toni tabii ki haklıydı. Kampanyasında bu kadar ilerlemişlerken patlayacak bir skandal ölüm demektir. Nasıl olurdu da Clara bütün kampanyayı, şirketi ve sevdiği insanları böyle riske atardı? Eskiden temkinli biri idi... ama *Utanmaz*’la ilgili her şey çok hızlı

ilerlemişti. Ama nasıl... Adının hiçbir sitede ya da veride geçmeyeceğinden emin olmuştu. Bütün sanatçılar gizlilik sözleşmesini imzalamışlardı. Röportajlarını ayarlarken ismini hiçbir basın üyesine söylememeye özen göstermişti. İnsanların bunu öğrenmesinin, onun gibi sıradan birini önemsemelerinin tek yolu yalnızca kurdukları sitenin kurucularından birinin, Clara'dan bahsetmesiyle mümkün olabilirdi.

Naomi'nin lisede yaşadığı onca şeyden sonra Clara onun birini açık edeceğini hayal bile edemiyordu. *Ama bu geriye sadece bir kişi bırakıyordu...*

Josh bunu yapmazdı. Clara için itibarının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Gerçi nasıl olduğunun artık çok da bir önemi yoktu çünkü iş işten geçmişti. Jill ve Toni onunla beraber bunun sonuçlarına katlanacaklardı. Ne kadar korkunç bir karmaşa.

Kendini psikolojik olarak şöyle bir sarstı. Kendine acıma partisi için oldukça fazla zamanı olacaktı. Şimdi bunu düzeltmeye odaklanması gerekiyordu. "Firmanın bununla hiçbir alakası yok. Halam bilmiyordu bile. Lütfen bunun acısını ondan çıkarma."

Jill dışarda bir yerlerde muhtemelen ellerini meşgul tutmak için o berbat kahveden içiyor ve neler olduğunu merak ediyordu. Teyzesi normalde yaşlı müzisyenler ve neredeyse hiç ünlü olmayan aktörlerle çalışmasıyla ünlü olan firmasının, Toni kadar büyük bir etki yaratabilecek birine hizmet verebilmesiyle inanılmaz gurur duyuyordu. Granger kampanyasının elinden alınması kalbini geri dönüşü olmayacak bir şekilde kırardı. Gelecekte sahip olabileceği diğer müşteriler için kötü bir izlenim olacağından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Toni ayaklandı. "Clara siz benim pazarlama ekibimsiniz. Teyzenle konuşmam ve bu sorunu çözecek bir şeyler bulmam gerekiyor. Üzgünüm. Senin üzerinden kariyerimle kumar oynama riskini alamam."

“Anlıyorum.” Kelimeleri ağzında kireç tadı bırakıyordu. “Bunu düzelteceğim.”

Toni gözlerinde sıkkın bir ifadeyle Clara’ya son bir kez baktı ve odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra Jill, kulağının arkasına sıkıştırdığı bir kalem ve elinde küçük bir muffinle yanına geldi. “Ne haltlar dönüyor?”

Clara konuşamazken klasörü ona doğru uzattı.

“Vay canına.” Jill’in kaşları öyle yukarı kalktı ki neredeyse saçına değeceklerdi. “Bankadaki bütün parayı orgazmda fırsat eşitliğine dayanan bir programa arka çıkmak için mi kullandın?” Teyzesi dudaklarını büzdü ve etkilenmiş bir şekilde kafasını salladı. “Çok havalı.”

“Ana sayfada mastürbasyon yapan bir kadının fotoğrafı var.”

Jill muffinini yerken az daha boğuluyordu. Oda bir sonraki otuz saniye boyunca onun öksürüklerinin sesiyle doldu. Clara, Jill Wheaton’ın standartlarına göre bile beklenmedik bir asilik seviyesine ulaşmıştı.

Eğer bütün dünyası başına yıkılmıyor olsaydı Clara buna gülebilirdi. “Beni kovman gerekiyor.” Kelimeler ağzından zorlukla çıkıyordu. “Benim ve sitenin aleyhinde halka açık bir bildiri yayınla.”

Jill hâlâ ara ara hafifçe öksürmeye devam ederken yumruk yaptığı eliyle hafifçe göğsüne vuruyordu. Boğazını temizlediğinde konuştu. “Bunu yapmayacağım. Clara sen benim ailemsin.”

Clara’nın kalkanlarının sonuncusu da söyledikleriyle yıkılmıştı.

Jill’in aile tanımı, birbirleri için yapmaları gereken şeyler, birbirlerini affetmeleri, Clara’nın bildiği her şeye meydan okuyordu. Ama Clara bir dedikodunun yaratabileceği yıkımı çok iyi biliyordu ve en kötüsü de bu dedikodunun aslında gerçek olmasıydı.

"Bu tek şansımız. Şirketini riske attım ve muhtemelen Toni'nin kampanyasının başarısız olmasına sebep olacağım. Karşı-sındaki adamı gördün. Kirli oynamaktan çekinmiyor. Bu başlıklar yarına kalmadan bütün gazetelerin manşetlerinde olacak. *Granger Kampanyası'nın Porno Destekçisi Çalışanı*. Gülme," dedi halasına çıkışarak.

Jill sanki Clara'nın varlığı başına gelmiş en kötü şeymiş gibi derin nefesler alması ve surat asması gerektiğinin farkında değildi miydi? Bu birinin seni hayal kırıklığına uğrattığını göstermenin tek yoluydu.

Jill kararlıydı. "Durumu kurtarmak için yapılabilecek başka bir şey olmalı. Bunu halletmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Gözleri akmaya hazır yaşlarla ışıldadı. Clara nasıl olmuştu da bu kadına yalnızca bir aile üyesi olarak değil, bir de işi kısa sürse de patronu olarak sahip olacak kadar şanslı olmuştu? Wheaton-ların geri kalanı ne kaçırdıklarını bilmiyorlardı. On yıl önce Jill sevgisi için savaşmıştı ve Clara şimdi fark ediyordu ki savaşmayı hiç bırakmamıştı. "Başka bir yolu yok. Olmadığını sen de biliyorsun."

Jill cevap vermedi. Ama Clara gözlerinden ona katıldığını görebiliyordu.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Dizleri muşamba kaplı zeminin üzerinde merhamet için yalvarıyordu ama Clara, rahatsızlığını bir kenara bırakarak mutfakçı özenle ve daha büyük bir güçle sanki bir suç mahalini temizliyormuşçasına silmeye devam etti.

Son birkaç saatte şu anki durumu üzerine kafa yoracağı ve damarlarında öfkeyle korkunun sağlıklı bir karışımını hissedeceği yeteri kadar vakti olmuştu. Ve temizlik bildiği tek panzehirdi.

Petsy Cline, mutfak tezgâhının üstünde duran portatif hoparlörden mırıldanıyordu. Acının müziği. Clara bütün hayatını başkalarını memnun etmek için harcamış ve her nasıl olduysa kimseyi memnun edememişti. Kendini bile.

Belli ki Wheaton ailesinin laneti kimseyi es geçmiyordu.

Saat beşe gelirken Josh eve gelmişti ve mutfaka giden koryordoda Clara kolları ve dizlerinin üzerinde dururken neredeyse ona takılıp düşecekti. Clara ayağa kalktı ve eşofmanını silkeledi. Yüzünde birçok kadının başını döndüren sırıtışı vardı ama Clara kasıklarına koca bir hayır diyerek hemen konuya girdi.

“Utanmaz için gereken parayı benim finanse ettiğimi gidip bir avuç magazinciye söyledin mi?” Clara’nın ağzından çıkan her kelime öfkeyle doluydu.

Josh’ın gülüşü soldu ve kaşları çatıldı. “Ne?”

Clara'nın kalbi sıkıştı. "Bunları gördün mü?" Çıktıları ona uzattı.

Josh kâğıtları aldı ve altın rengi buklelerini yerinden oynatacak şekilde kafasını sallamaya başladı. "Naomi bu soruları hep görmezden geliyordu. Bekle... Bu ne sikim böyle? Clara. Sayfa üçte yazan şeyi gördün mü? 'Darling'in menajeri Bennie Mancusso bu bir avuç yıldızın tüm başarısını Manhattan sosyetesinden Clara Wheaton'a borçlu olduğunu söylüyor.'" Sessizce bir küfür savurdu.

Clara bir anlığına duraksadı. "Menajerin adımı nereden biliyor?"

Yazıların üzerinden parmaklarıyla teker teker geçti. "Bu işin altında kesinlikle Black Hat olmalı. Eminim avukatları resmi evraklardan ne istiyorlarsa bir kilometre uzaktan bile yürütebiliyorlardır. Banka hesabı, sitenin adı, kiraladığımız ekipmanların faturaları. Eğer birileri dikkatlice inceliyorsa bütün bunları sana bağlamaları zor olmamıştır. Bennie ve Pruitt senin nereden geldiğini vurgulamanın siteyi baltalayacağını düşünmüş olmalılar."

Temizlik süngerini yumruğunun içinde sıkı. "Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?"

Josh'ın ifadesi sertleşti. "Bak. Bunun kötü olduğunu biliyorum, öyle değilmiş gibi davranmayacağım ancak hadi ama. Bu işe başladığımızda tereddütlü olduğunu biliyorum. Bu projenin neye dönüşeceğini bilmediğimiz sırada... Ama şimdi? Utanmaz'ın her bir noktasında senin izlerin var." Gözleri çok savunmasız bakıyordu. "Beraber inşa ettiğimiz şeyle gurur duyduğunu düşünmüştüm."

En kötü yanı da buydu. Projelerinin her bir parçasını seviyordu. İnsanları, eğlenceyi, küçük stüdyolarını... Her kamerayı, mikrofonu ve ekranı... Clara isimlerini asla hatırlayamadığı o çılgın seks oyuncaklarını bile seviyordu. Eğer sevmeseydi neden

Utanmaz'ı hayata geçirebilmek için uykusuzluğa ve düzgün besin alamamaya katlanacaktı ki?

Kimse sitelerini kullanmasa bile Clara, projelerinin yapım aşamasından bile bir şeyler öğrenmişti. Ayrıca öğrendiği şey, yalnızca nasıl daha iyi seks yapabileceği değildi. Bu onun yarattığı ilk gerçek sanat eseri idi.

Ama şimdi feda ettiği her şey mahvolmuştu. Utanmaz için duyduğu hiçbir gurur ya da keyif, bu işle halka açık bir bağının olmasının getirdiği bedelin büyüklüğünü değiştirmiyordu. Adı. *Gerçek* adı tehlike altındaydı.

Clara'nın başı, narenciye kokulu kimyasalın yeni sildiği zemindeki kokusunun burnuna dolmasıyla döndü. Artık kimliği ve seks arasındaki ilişkiyi asla koparamazdı. "O yazılar bana işime mâl oldu." Bu gerçek onu ilk seferinden daha taze ve acı bir şekilde vurdu.

Başarısız olmuştu. Başarısızlıktan da fazlası. Hayatındaki tek bir gün, henüz bir acemi olduğu kariyerini doğrudan çöpe göndermişti.

"Siyasi bir kampanyanın halkla ilişkiler ve pazarlaması için çalışıyorum," dedi. "Bu skandal Toni'nin yeniden seçilmek için elinde olan her şansı silip atacağı gibi, Jill'in firması için de kara bir leke olacak. Bunu düzeltemem. Şu an *Clara Wheaton* ismini internette araştırdığında karşına ne çıkıyor biliyor musun?" Kollarını sinirle havaya kaldırdı. "Renoir'deki tezim değil. Kahrolası memeler ve götler."

Josh sıktağı çenesi ve kısa, sert adımlarıyla yanından geçip kendine bir bardak su doldurdu.

"Üzgünüm," dedi bir yudum aldıktan sonra.

Clara'nın beynine kan sıçradı. "Pek de üzgün görünmüyorsun."

Josh bardağını tezgâhın yüzeyine, içindeki su etrafa sıçrayacak kadar hızlı bir şekilde koydu. "İşini kaybettiğin için üzgü-

nüm. Tamam mı? Gerçekten öyleyim.” Dudakları gerildi. “Kırlı küçük sırrın ortaya çıktığı için üzgünüm. Yalnızca bir günlüğüne benim son iki yıldır katlandığım muamaleyi deneyimlediğin için üzgünüm. Ama sana şunu söylemeliyim ki bütün siyasi seks skandallarını düşününce bu kulağa sikimsonik bir saçmalık gibi geliyor.”

Clara dudaklarını bir balık gibi açıp kapattı. Josh şu anda gerçekten... *Kızgın mıydı? Clara'ya mı kızıyordu?*

Josh gergin parmaklarını sıktı. “Ne var biliyor musun? Hayır. Üzgün falan değilim. Utanmaz’ın bütün amacı kadınların zevklerinin peşine düştükleri için aşağılanmamaları gerektiğini anlatmak ve partnerlerinin de onlara bunu nasıl verebileceklerini öğrenmeyi istemek konusunda utanmamasını sağlamak değil miydi? Sürekli hakkında vaaz verip durduğu şey bu değil miydi? Ne zaman ikiyüzlülüğü bırakıp kendi söylediğin şeyleri uygulamaya başlayacaksın?”

“Sitemize bugün de dün inandığım kadar inanıyorum. Ama bir şeye inanmak benim kim olduğumu değiştirmiyor. Sevdiğim her şeyi arkamda bırakacağım anlamına gelmiyor. Annem bunu duyduğu an-”

Josh gözlerini kapattı ve sinirle kafasını geriye yatırdı. “Ailenin arkasına saklanmayı bir saniyeliğine bırakır mısın? Sen yetişkin bir kadınsın, Clara. Sikeyim, yirmi yedi yaşındasın. Annen sinirlenirse bu kimin umrunda?”

“Benim umrumda.” Josh gerçekten bunun onu ne kadar incittiğini göremiyor muydu? Bu konuyu konuşmak için bile zorlukla ayakta durduğunu göremiyor muydu? “Annemi gururlandırmayı seviyorum. Kimsenin senin hakkında ne düşündüğünü umursamamak senin için kolay olabilir ama ben öyle değilim.”

Josh’ın bütün siniri aniden çekildi ve yerini başka bir şeye bıraktı. “Hiçbir zaman şansım yoktu, değil mi?”

Josh, Clara ta ki onun kirpiklerini sayabilecek kadar yakınına gelene kadar öne doğru eğildi. "İçindeki Greenwich'li parçan şu an yalan söyleyip söylemediğimi merak ediyor. O magazincilere ismini verip vermediğimi sorgulamaktan kendini alamadığını biliyorum. Ya da daha kötüsü, daha fazlasını söyleyip söylemediğimi? O magazincilere tadının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini söyleyip söylemediğimi?"

İlk defa Josh'ın cinsel imaları ona kendini değerli bir şeyden çok ucuz hissettirmişti. O bu konuda bir ustaydı ve güçleri keyif vermenin yanı sıra onu alaşağı da edebilirdi.

"Kendin söyledin. Anneni gururlandırmak istiyorsun ve eminim annenin en son duymak isteyeceği şey küçük kızının bir porno yıldızıyla sikiştiği gerçeğidir."

Clara çenesini yukarı kaldırdı. Josh'a onu yaralamamanın verdiği tatmini yaşatmak istemiyordu. "Seninle asla yatmamalıydım."

"Ah, hadi ama. Böyle yapma." Josh'ın yüzünde acımasız bir maske vardı. "Neden benimle yattığını ikimiz de biliyoruz. Böylece bundan yıllar sonra zengin ve kıpkırmızı suratlı kocan çarşafın içinde üstüne tırmandığında gözlerini kapatacak ve benim sikimin üstünde zıpladığımı hayal edebileceksin."

Clara aşağılayıcı sözlerini anladığında derin bir nefes aldı. Josh hedefini on ikiden vurmuştu.

"Senin sorunun ne?" Bu adamı tanımıyordu. Onunla market alışverişine çıkan ve arabasını kullanmasına izin veren adam bu değildi. Bu adam hastane yatağında yanına çöken ya da onu dünya üzerindeki tek kadınmış gibi öpen o adamla aynı kişi olamazdı.

"Apaçık ortada olduğunu sanıyordum." Josh acı dolu bir şekilde güldü. "Sana âşığım." İtirafı dudaklarından ölüm döşeğindeki bir adamın son sözleri gibi çıkmıştı. Yarını asla göremeyeceği için sanki şu an söylediklerinin hiçbir anlamı yokmuş gibi...

Clara donakaldı. Bu anı, bir anlık zayıflıkla çok kez hayal etmişti ama hayalleri asla böyle değildi. Ona her şeyi ifade etmesi gereken kelimelerin şu an hiçbir anlamı yoktu.

“Bunun neresi aşk?” Kırılğan sesi mutfakta yankılandı. Acıyla titrek bir nefes aldı. “Eminim aramızda oluşabilecek romantik bir ilişkinin ortaya çıkardığı gerçekliği düşünmüştür. Çünkü ben düşündüm. Ve fark ettiğim ilk şey eğer beraber olursak Josh, bizim kaybetmesi gerekiyor. Ya ben ailemi ya da sen kariyerini. Çok sevdiğimiz iki şey. Hayatlarımızı üstüne inşa ettiğimiz iki şey. Asla birbirine uymayacak iki parçamız.”

“Benim söyleyecek bir şeyim var mı diye bile sormadığına inanamıyorum. Ben bu konuda bir söz hakkına sahip olmayı hak etmiyor muyum?” Sesi kulağa yaralanmış gibi geliyordu ama ondan da çok geçmiş ayağına dolanan bir adam gibi konuşuyordu. Asla kazanamayacağını bilen ve keşke hiç denemeseydim diyen bir adam gibi...

“Josh, ben aptal değilim. Günde onlarca saatimi senin eski sevgililerle beraber geçiriyorum. Senin bütün beş yıldızlı videolarını izledim. Sözleşmen bundan bir yıl sonra sona erdiğinde porno yapmaya geri dönmesen bile benden iki haftada, bilemedin bir ayda sıkılırsın. Bunlarla yarışamam.”

“Buna inanamıyorum. Söylediklerini bir dinle. Çoktan kararını vermişsin. Daha ev arkadaşlarından daha fazlası olarak yaşayıp yaşayamayacağımızı öğrenme şansı bile bulamadan bundan bir yıl sonrasında gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bile bilmediğimiz şeylere göre kararlar veriyorsun. Sen mutlu olmaktan çok haklı olmayı istiyorsun,” dedi Josh bir kâhin gibi.

Clara'nın gözleri yanıyordu. “Buradan gitmem gerekiyor.” Bir seferinde onu gerçek dünyada yaşamamakla suçlayan kişi Josh'tı ama şimdi karşısına geçmiş, Clara'dan altını dolduramayacağı bir fanteziye inanmasını istiyordu.

“Bekle.” Josh’ın sesi, sanki Clara okyanusun dibine vurmuş da o kıyıda kalmış gibi uzaktan geliyordu. “Kaçıp gitme.” Eline uzandı ve Clara o an gözlerindeki korkuyu gördü.

Clara kollarını arkasına sakladı. “Ben buraya ait değilim.” Clara gözyaşları akmasın diye kafasını çaresizce geriye doğru yattırdı. “Bu evde kalmamı gerektirecek hiçbir şey kalmadı.”

Böylece bu yaz ikinci defa Clara, valizlerini topladı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Josh otoyolda hayatından nefret ederek araba kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu ama eski alışkanlığına kolayca yenik düşmüştü. Clara gittikten sonra o evde daha fazla kalamazdı. Her oda anılar ve eğer o sevdiği kadını geri dönüşü olmayacak şekilde incitmeseydi olabilecek her şeyin ellerinden kayıp gitmiş ihtimaliyle doluydu.

Anahtarlarını aldı ve bir plan bile yapmadan arabasına atladı. Nereye gideceğini bile bilmeden. Bilinçsiz bir şekilde araba kullanmak ona en çok kaçmak istediği insanı hatırlatıyordu.

Her yeri acıyordu. Göz kapaklarının ağrıyabileceğini hiç duymamıştı. Clara'nın, Josh ona geleceğiyle ilgili o saçmalıkları söylediğinde irkilerek geri çekilmesini unutamıyordu. Bennie'nin ona karşı kullandığı bütün o korkunç klişeleri, Clara'yı incitmek için kullandığına inanamıyordu. Onu reddedişinin ne kadar canını yaktığı önemli değildi. Yaralı bir hayvan gibi sızlanması kabul edilemezdi.

Josh canını yakan bu hissin yerini öfkenin almasını diledi. Bennie'ye, Clara'ya ya da kendine karşı. Hiç fark etmezdi. Öfke, şu an çektiği acının yaptığı gibi, vücudundan geriye kalan tek şey içi boş bir kabuk olana kadar onu yakıp kavurarak tüketmezdi. En azından en başta...

Bir şekilde yine başarmıştı. Josh'ın her zaman ayak bastığı her gemiyi anında batırmak gibi ender bulunan bir yeteneği olmuştu. Clara'yla konuşmasını defalarca tekrarlayarak, çuvalladığı anı milisaniyesine kadar saptamaya çalıştı. Otoyolun esintisi yüzüne vursun diye camını araladı.

Neler olduğunu öğrenir öğrenmez egosunu kurtarmaya çalışmak yerine Clara'yı rahatlatmaya çalışmalıydı. Bennie'yle konuşmaya gidebilir ya da en azından ona bir fincan kahve yapabiliyordu. Onun yerine Clara, Josh'ın içinde bulunmayı seçtiği dünyaya zorla atılmaktan hoşlanmadığı için çocukca bir tepki göstermişti. Adının Utanmaz'la aynı cümleler içinde yer almasının ona yaşattığı sinir ve korku Clara'nın, Josh'la da halka açık bir bağlantısı olmasını istemediğinin zalim bir hatırlatıcısıydı.

Onu incitmesinin üzerine bir de aşağıladığını göz önünde bulundurunca Josh, Clara'ya onu sevdiğini söylemek için olabilecek en yanlış zamanı seçmişti. Bütün anı mahvetmişti. Tabii ki Clara ona inanmamıştı. Vicdan azabıyla karışmış bir suçluluk hissediyordu.

Onun adını magazincilere veren kişi Josh olmasa da bunu düşünmüştü. Bütün o röportajlarda fikri ve emeği için ona hak ettiği övgüyü vermemek Josh'a kendini kötü hissettirmişti. Utanmaz, Clara olmasaydı asla olmazdı. Ne kadar ilgi bağımlısı da olsalar ne o ne de Naomi bütün övgüyü kendilerine almak istemiyorlardı. Ancak Josh, toplumun yaptıkları iş hakkında kötü imalarda bulunacak kesimindeki insanlara karşı birlikte yüzleşebileceği bir partner istiyordu.

Geriye dönüp baktığında görebiliyordu ki Clara'nın *gizli* ortak olma isteğindeki gizi hiç var olmamış gibi olmak anlamına geliyordu. Acaba hiç bu işi başarabileceklerine inanmış mıydı? Ya da en başından beri Josh ve proje için yaptığı bütün yatırımın boşuna bir uğraş olduğunu mu düşünüyordu?

Utanmaz, Josh'ın pornoya dair sevdiği her şeyi içeriyordu. Seksin ve zevkin hiçbir utanç duymadan kutlanmasını içeriyordu. Bazı stüdyolarda nefret ettiği bütün o şeyler; fantezileri objeleştirmeyele karıştıran aşırı içerikler, üzerinde fazla oynanmış gerçeklikten uzak videolar, birer makinelermiş gibi güçleri tükenene kadar çalıştırılan bir de üzerine bok gibi muamele gören bütün sanatçılar ve ekip... Bunlar Utanmaz için geçerli değildi. Ama Clara olmadan Utanmaz onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Josh ailesinin evinin önüne arabasını park ederken terlemeye başlamıştı. Buraya gelmeyi planlamamıştı. Bilinçli bir şekilde değil en azından. Ama bu onun için uygun bir ceza gibi görünüyordu. Bir zamanlar olduğu insandan ne kadar uzaklaştığını daha net görebildiği, incittiği bütün insanları teker teker sıralayabildiği için buraya gelmesi çok uygundu. Motoru durdurdu ve kaldırımlardaki ölüm sessizliğinin onu cesaretlendirmesini umdu.

Kaderin cilvesi sayesinde mi yoksa sadece kötü zamanlaması yüzünden mi bilmiyordu ama annesi ön kapıda gazeteyi almak için yere eğilirken, gözlerini güneşin yakıcı ışıklarından eliyle korumaya çalışıyordu. Josh derin bir nefes aldı ve arabadan çıktı.

“Biliyor musun, benim çocuğuma çok benziyorsun.” Kelimeleri dudaklarından Josh'ın çimlerin üzerinden onu duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı. Çimler daha yeni kesilmiş gibi görünüyordu. Babası çimleri, yerini değiştirmeyi reddettiği makineyle doğrusal bir şekilde kesmişti. Josh bir anda bunu kendisi yapmak istedi. Tek istediği şey, keskin bıçakları ellerinin arasında hissetmek ve çimleri biçerken tamamen yeşile boyanarak hiç gitmemiş gibi hissetmekti.

Onun yerine annesinin tanıdık ama mesafeli yüzünü görmenin içinde uyandırdığı karışık hislere kafasını çevirmekle yetindi. “Selam, Anne.”

Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Aralarına biraz griler karışmış buğday rengi birkaç bukle, yüzünün yanlarına dökülüyordu. Üstünde babasının balıkçı tişörtlerinden biriyle paçaları yıpranmış beyaz bir kapri vardı. Annesi ona doğru yaklaşılmaya başladı. Sanki ayaklarını bastığı yer garaj yolu değil de vücudunu yakan korlarmış gibi temkinli adımlarla kaldırımın karşısına geçti.

“ ‘Selam Anne.’ Öyle mi? İki yıl sonra bana söyleyeceğin tek şey bu mu?” Çimlerin üzerinde ondan iki adım uzakta durdu. “Her zaman böyle cüretkârdın.”

Yüzüne bakarken Josh’ın kalbi sıkıştı. Ellerine, güçlü çenesine ve aynı kendisinininkiler gibi yüzüne yayılmış çillerine. Aynı kalbi gibi çürümüş de etrafındaki her şeyi kendiyle beraber bozmaya başlıyormuş gibi hissediyordu. Evden ayrılmasının her sebebi, kaçmasının her sebebi şimdi ona bencilce olduğu kadar aptalca da geliyordu.

“Seni özledim.” Josh’ın hiçbir zaman özür dilemek konusunda özel bir yeteneği olmamıştı.

Annesi kollarını önünde kavuşturdu ve hiçbir tepki vermedi. “Sen, genç adam.Başın belada.”

“Biliyorum,” dedi Josh. Annesinin sözlerinde tuhaf bir rahatlatma hissi bulduğu için şaşırmıştı. En azından onunla konuşuyordu.

“Hem de çok büyük bir bela.” Sanki Josh’ın ondan bir bacak kadar uzun olmasını telafi edebilirmiş gibi çenesini yukarı dikti. “Artık benim çatımın altında yaşamayan yirmi altı yaşındaki koca bir adamı nasıl cezalandırabileceğimi tam olarak bilmiyorum ama inan bana bir yolunu bulacağım.”

Josh gülümsemek istedi ama annesinin bundan hoşlanmayacağını biliyordu. “Bundan hiç şüphem yok.”

“Berbat görünüyorsun,” dedi, yalnızca annelerin yapabileceği kadar tatlı sert bir sesle. Tam olarak yargılama değil ama kınama barındıran bir ses. Çocuğuma nasıl düzgün bakmazsın? Parmaklarını nazikçe Josh’ın gözlerinin altındaki torbalarda gezdirdi.

Josh, Clara'yı düşünmemeye çalıştı. Yalnızca ismini aklından geçirmesiyle bile bütün vücudunun ürpermesi inanılır gibi değildi. Onu geri kazanmak imkânsız gibi görünüyordu. Muhtemelen ettikleri kavga yüzünden Josh hayatının sonuna kadar bu yazı düşünecek ve pişmanlığından arınmaya çalışacaktı. Kaybolmuştu. Hem gerçek hem de mecazi anlamda kaybolmuştu. Ve aynı küçük bir çocukken olduğu gibi ona mantıklı gelen tek şeyi yapmıştı. Mavi panjurlu evine, *yuvasına* dönmüştü.

"Bu kadar uzun bir süre ortadan kaybolmamalıydım."

Annesi geriye doğru bir adım attı. Josh gözlüklerini düzeltirken yaptığı hareket onu beşinci sınıfın ilk gününden önceki güne geri götürmüştü. "Bu doğru."

"Seni incittim." Annesinin Josh'a bakışlarından şüphesiz kırgınlığı okunuyordu.

"Evet."

Bu tek kelime Josh'ın kendini kaybetmesi için yeterliydi. Ağlamaya başlarken koluyla yüzünü kapattı.

"Gel buraya." Annesi kollarını etrafına doladı. "Görünen o ki kendini cezalandırmaya sen benden önce başlamışsın."

"Üzgünüm," dedi Josh. Sesi kırılgan ve dudaklarından dökülen kelimeler titrekti ama asla yeterli değildi.

"Öyle olduğunu biliyorum." Buklelerini yavaşça okşayarak alından çekti. "Bazen tam bir felaketsin. Ama benim felaketimsin."

Josh'ı, tişörtünün omzunu sıırılsıklam etmesine yetecek kadar uzun süre kollarında tuttu.

Tanrım, bok gibi hissediyordu. Pek çok insan annelerine sarılmanın sıcaklığından bile mahrum kalırken onunkiler kadar iyi ebeveynlere sahip olup onları kendi seçimiyle bırakıp gitmesi...

En sonunda annesi geri çekildi ve kendi gözlerini sildi. "Eee... İçeri gelecek misin yoksa burada böyle dikilerek kendini küçük düşürmeye devam mı edeceksin?"

Josh kafasını salladı ve onu içeriye doğru takip etti. Boğazı konuşamayacağı kadar kuruydu.

“Bir çiçek bile getirmemişsin,” dedi sessizce kapıyı arkasından kapatırken. Josh neredeyse havlıyormuş gibi çıkan bir sesle gülmeye başladı.

İçeri girdikleri an annesi lavaboya doğru ilerledi ve ellerini suyun altında öyle uzun bir süre tuttu ki Josh, bu anı kendini toplamak için kullandığını fark etti. “Baban dükkânda,” dedi annesi Josh henüz soramadan.

Küçük mutfakları aynı hatırladığı gibiydi. Sanki geçen süre Connors evine hiç etki etmemişti. Aynı renkli masa örtüsü. Aynı yemek kitaplarıyla dolu kitap yığınları. Aile ve arkadaş fotoğraflarıyla dolu aynı buzdolabı.

Josh kendine engel olamadı. Titreyen ellerini kuzenlerinin bebeklerinin yüzlerinde gezdirdi. Onları son görüşünden beri ne kadar büyümüşlerdi. Beth bunları neyle besliyordu böyle?

Josh’un ağzı, ocaktan gelen pişmiş domatesin kokusuyla sulandı. Arkasını döndüğünde annesi masaya bir kâse çorba koymuştu. Belli ki Josh’a olan siniri yine de onu besleme arzusunu alıp götürememiş gibiydi.

“Yemeklerimi hak etmiyorsun ama ben hayırsever bir kadı-
nım,” dedi masaya beklentiyle koyduğu kaşığa bakarken.

Her şey ona gerçek değilmiş gibi hissettirirken Josh, sandal-
yeyi çekti ve oturdu. Clara’yı kaybedişinin verdiği acı geçmiş de-
ğildi ama görüşü biraz netleşmişti ve vücudu artık her an onu yarı
yolda bırakacakmış gibi hissettirmiyordu. İçtiği çorba bir şekilde
kalbinin artık hissedemediği noktalarını ısıtmıştı. Evde olmanın
verdiği his tarif edilemezdi.

Sanki bu, annesiyle her zamanki hâlleriymiş gibi onu tuzağa
düşüren hisse rağmen odadaki gerginlik çok barizdi. Birkaç ka-
şıktan sonra kâseyi öne doğru itti. “Eğer bana bağlamak istiyor-
san, bağır gitsin işte.”

Annesi buzdolabından ihtiyacı olan malzemeleri çıkarıp hepsini tezgâha koydu. Josh annesinin ona bakmaktan kaçınmaya çalıştığını hissediyordu. “Sana bağırmayacağım. Ama yüzündeki ifadeden bağırırsam kendini daha iyi hissedeceğini anlıyorum.” Kızgın ve kaba hareketlerle ekmeğin üzerine tereyağ sürdü. “Akıldan ne geçiyordu?”

Josh ellerini teslim olur gibi kaldırdı. Birçok şeyi sıçırıp batırdığını biliyordu ama annesinin en çok hangisiyle ilgili sinirli olduğunu anlayamıyordu. “Beni görmek istemediğini düşünüyordum.”

Elindeki bıçağı sertçe tezgâha bıraktı. “Böyle aptalca bir fikre nereden kapıldın?”

“Eh, en baştan başlamam gerekirse seni en son gördüğümde sana porno yaptığımı söylemiştim ve sen de yüzün bembeyaz bir şekilde odadan kaçıp gitmiştin.”

“Tanrı aşkına Joshua. Şok olmuştum. Belki de senin jenerasyonun çok daha açık görüşlüdür ama benim zamanlarımda pornografi insanların kınamayla baktığı bir şeydi.” Bıçağı eline geri aldı ve tekrar durana kadar bir anlığına ekmeğe yağ sürmeye devam etti. “Ayrıca bunu bana söylediğinde fırından yirmi kiloluk bir hindi çıkarmaya çalışıyordum. Söylediklerini sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.”

“Biraz zamandan fazlasına ihtiyacın vardı,” dedi sanki tekrar şu an oturdukları mutfakta azar yiyen küçük bir çocukmuş gibi.

“Demek istediğim...” Ekmeğe rastgele bir şekilde peynir koydu. “Mutfağa geri döndüğümde sen çoktan gitmiştin. Bir sonraki gün seni aramaya çalıştığımda da numaranı değiştirmiştin.”

Josh korkmuştu. Annesini üzgün görmekten nefret etmişti. İhtimalleri karşılaştırdığında onu görmezden gelmek gözüne çok daha kolay gözükmüştü. Oyunculuğu bu kadar çok seveceğini düşünmemişti. Kendini bilinçsizce Stu’yla bir hayat kurmaya başlarken düşünmemişti. Evden ne kadar uzak kalırsa aralarına koyduğu mesafeyi aşmak o kadar zorlaşmıştı.

Aralarında uzayıp giden rahatsız edici sessizlik, annesinin do-
laptan bir tava çıkarıp ocağa sert bir şekilde koymasıyla son bul-
muştu. Konuştuğunda sesi, tam olarak Josh'ın annesinin kaçın-
maya çalıştığını bildiği şekilde çatladı. "Nasıl hissettiğime dair en
ufak bir fikrin dahi var mı? Ödümü bokuma karıştırdın. Senin için
endişelendiğimden haftalarca hastaydım. Curtis Bronson'la ecza-
nede karşılaştığımda senin yeni kız arkadaşınla yeni bir eve taşın-
dığını öğrenmek için onu tırnak makasıyla tehdit etmek zorunda
kaldım." Tereyağını koyduğunda tava cızırdadı. "Porno çekmeyi
seçtiğin için kızgın değildim. Bizim yerimize porno çekmeyi seç-
tiğin için kızgındım."

Josh yaptığı onca şeyin arasında ailesini en çok kıran şeyin,
sessizliği olduğunu hiç düşünmemişti. Yirmi dört yaşında ken-
dini baştan aşağı bir başarısızlık gibi hissediyordu. Kimse ondan
hiçbir şey beklemiyordu ve o da onlara, zaten hiçbir şey ver-
miyordu. "İkisi arasında bir seçim yapmak zorunda olduğumu
sanmıştım."

Ekmeği sıcak tavaya koymasıyla tava bir kez daha cızırdadı.
Anılarına yaptığı bu acı verici yolculukta annesinin tostunun ko-
kusu, sanki yeni bir hatıranın kilidini açmış gibiydi.

Annesi sonunda yüzünü ona çevirdi. "İşte bu en kötü kısmı.
Baban ve bana hiç söz hakkı vermedin. Sana bir cevap verme
şansı bile bulamadan bizi hayatından çıkardın. Kendimi kötü bir
anne gibi hissettim. Kameraler önünde seks yapmayı seçtiğin
için değil, seni porno çeksen de seveceğime dair bana hiç güven-
mediğin için."

Josh o an mesleği yüzünden etrafındaki insanların üstüne ya-
pıştırdığı bütün etiketleri kabullendiğini fark etti. Bütün damgala-
rın o Kasım gecesini ve ondan sonra yaptığı her şeyi etkilemesine
izin vermişti. "Kendime, uzak durarak sana bir iyilik yaptığımı
söyleyip durdum."

Annesi derin bir iç çekerek peynirli tostı tavada çevirmek için tekrar arkasını döndü. “Siz gençler... Kendinizi gönül yarasından korumaya çalışırken her zaman saçma kararlar alıyorsunuz.”

Söylediği şeyin doğruluğu inkâr edilemezdi. Aynı ailesinden koşarak kaçtığı gibi, Clara’yı da ona zarar vermeden önce kendinden uzaklaştırmak konusunda acele etmişti. “Eğer sana kendini daha iyi hissettirecekse bunun berbat bir strateji olduğu kabul ediyorum.”

“Seni seven insanlara en azından bir söz hakkı vermeye borçlusun.” Buharı tüten sandviçleri tabağa koydu.

Josh gözlerini ovuşturdu ve bu kadar uzun zamandır ne kadar da aptal olduğuna inanamayarak sızlandı. “Gerçekten üzgünüm, anne.”

Elindeki tabağı masaya koyan annesi, Josh’ın yanına oturdu ve bir sandviçi Kraft Singles reklamlarında olduğu gibi peynirinin uzaması için yavaşça ikiye böldü. “Pislik.” Josh’a tostun yarısını verirken yüzündeki gülümseme bulaşıcıydı.

“Porno çekiyor olmamı gerçekten umursamıyor musun?”

“Bak. Bu bilgiyi hazmetmek için iki yılım vardı ve benim için bu konu hep şu noktaya geliyor: Ben senin mutlu ve güvende olmanı umursuyorum. Ayrıca babanın bilgisayarına yüklediği güvenlik duvarı sağolsun hiç kazara birinin üstünde tepindiğini de görmedim. Şartlar böyle olduğu sürece senin bir yetişkin olduğunu anlıyorum ve kararlarına saygı duyuyorum.”

Kabullenilmek ve gördüğü sevgi onun için ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. “Teşekkür ederim.”

“Her zaman kalbinin güzelliğinin sonsuz gücüne inandım, Joshua. Ne şekilde sevişmeyi tercih edersen et, kamera önünde ya da dışında ki ikisi hakkında da asla bir şey duymak istemiyorum, yaptığın şeyin kalbinin yansıması olduğuna eminim. Şimdi tostumun geri kalanını yiyeceğim. Bitirince de bu öğleden sonranın

geri kalanını genital bölgeni asla içermeyen şeylerden konuşarak geçirmek istiyorum.”

“Oldu bilin, hanımefendi.” Josh kendi tostundan bir ısırık alırken gözlerini kapattı.

Annesinin onun üstüne, hak ettiği kadar gitmediğini biliyordu. Babası eve geldiğinde en baştan özürler dilemesi gerekeceğini biliyordu. En önemlisi de Clara’ya, bir özürden çok daha fazlasını borçlu olduğunu biliyordu. Josh aylardır defalarca kez onun, tekrar ve tekrar korkularıyla yüzleştığını görmüştü. Şimdi sıra ondaydı.

Bütün parçalara sahipti. Yapması gereken tek şey hepsini bir araya getirecek cesareti toplamaktı.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Clara Wheaton'ın damarlarında akan kana karışan pervasızlığı, en az diğer zehirler kadar güçlüydü. Kendisinden önceki pek çok aşağılanmış kadının ayak izlerini takip etmiş ve uçak biletiyle yalnızca erkeklerin aklını başından almak için tasarlanmış bir elbiseye, gülünç miktarlarda para harcamıştı. Las Vegas'taki havaalanına ayak bastığı an –Everett'in turunun sahne alacağı son yere– vücudundaki bütün ter bir anda kurudu. Onunla beraber buraya kadar gelen tek şey, birkaç yolcunun tedirgin bakışlarını üstüne çeken gözyaşlarıydı. Çoğu insanın buraya gelirken değil de Günahların Şehri'nden eve dönüş yolunda ağladığını düşünürdü.

Josh'la yüzleşmesinin, nasıl da onun tüm dünyaya karşı taktığı zırhtan geriye kalanları söküp attığını düşününce Clara'nın, çantasına attığı seyahat boyu mendiller yeterli gelmemişti. Kalbi ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Açık bir yarası varmış gibi...

Aşk. Josh aşk demişti. Clara'ya kendisinden daha iyisini asla bulamayacağını söyledikten sonra aynı zamanda ona aşktan bahsediyordu. Bütün hayatı boyunca neredeyse endişelendiği her şey için yaptığı planlar, bu tür bir duygusal patlama konusunda ne yapacağını içermiyordu. Çok uzun zaman boyunca kendine Josh'la romantik bir gelecek inşa etme hayaline kapılma izni vermemişti. Birbirlerinin hayatlarına kan ve ter dökmeden uyum sağlayamayacak kadar birbirlerinden farklı iki kişilerdi. Böyle bir girişimde bulundukları an, ilk kurbanları kendileri olurdu.

Orijinal planına dönecek olursa, ismini Operasyon Everett koymuştu, bu ona kâğıt üzerinde çok mantıklı gelmişti. Clara'nın asla sahip olamayacağı bir aşkı düşünmeyi bırakabilmesi için kendine eskiden neyi istediğini hatırlatması gerekiyordu.

Kalçalarını kıvırmaya çalışarak şehrin bir ucundaki kızarmış soğan ve bayat bira kokan bara girdi. Elinde bir valizle içeri girmesi çok da kolay bir iş değildi ama Clara, bir kereliğine de olsa tutucu bir sosyete kızı olarak kazandığı itibarını bir kenara bırakıp, klitorislerin şampiyonu kimliğini kullanmıştı. Bu gecelik öyle davransa iyi olurdu. İnsanların nabzını yükseltmek konusunda uzman olan insanların arasında geçirdiği onca vakitten sonra bir şekilde bir çeşit cinsel cazibe kazanmış olmalıydı. Ayağındaki ayakkabıların topuğu pis zemine yapıştığında Clara, dengesini kaybetti. *Belki de kazanamamıştı.*

Saat akşam yedi olduğunda barda hâlâ neredeyse birkaç tane müşteri vardı ama Everett'in grubunun internet sitesinde yarım saat sonra sahneye çıkacakları yazıyordu. Arka duvarı üstünde yalnızca bir mikrofon ve yan bir şekilde yere yatırılmış eski püskü bir hoparlör olan sahne kaplıyordu.

"Affedersiniz?" Clara asık suratlı barmene baktı. "Shot Of Adrenaline'den Everett Bloom'u arıyordum."

Karanlık koridorun sonundaki kapıyı işaret etti. "Arka tarafa bak. Sigara içmeye çıktı."

"Teşekkürler." Clara kollarını kendi etrafına sardı ve yerlere saçılmış fıstık kabuklarının üzerinde dikkatlice yürüdü. Everett'la yeniden bir araya gelmesinin Clara'yı, Danvers Caddesi'nden ayrıldığından beri etrafını saran bu çaresiz kafa karışıklığından kurtarması gerekiyordu. Bunun yerine yalnızca bomboş hissediyordu.

"Aslında..." Yeniden barmene döndü. "En iyi tekilanızdan bir shot alabilir miyim, lütfen?" Alkolün yakıcı hissini ona yeniden yaşadığını hissettirmesini umdu.

Barmen içkiyi uzatırken ona beğeniyle gülümsedi. “Müessesenin ikramı.”

Clara en azından elbisenin işe yaradığını biliyordu.

Everett’ı park yerinin kaldırımında, iki parmağının arasında duran bir sigarayla otururken buldu. Gün batımının ışıkları kafasının üstünde bir hâle gibi parlıyordu.

Kalbinin tıpkı bir pankek gibi ters dönmesini bekledi.

Ama olmadı.

Sanki vücudundaki en hayati organı Batı Hollywood’da bırakmış gibiydi.

“Hey,” dedi öksürmemeye çalışarak. En iyi açılış cümlesi sayılmazdı.

Everett ona doğru döndüğünde ağzı şokla ayrıldı. “Cee? Aman Tanrım, ufaklık.” Sigarayı kaldırımında söndürdü ve ayağa kalkıp ona kocaman sarıldı. “Burada ne yapıyorsun?”

Everett’in yanlışlıkla dudaklarındaki ruja yapıştırdığı kalın buklelerini bir kenara çekti ve umursamaz davranmaya çalıştı. “Şovunuza yetişirim diye düşünmüştüm.”

“Vay canına.” Çenesiyle valizini işaret etti. “Buraya taşınmayı mı planlıyorsun?”

“Pek sayılmaz. Ben, ah...” *Bu konuşma yalnızca sen öyle olmasına izin verirken utanç verici olur.* “New York’a geri dönüyorum. Las Vegas sadece bir aktarma diyelim.”

“Ne?” Yüzü düştü. “Seyahatin çoktan bitti mi? Yalnızca bir yaz boyunca ne kadar belaya bulaşmış olabilirsin ki?”

“Kulaklarına inanamazsın.” Güldü.

“Buna inanamıyorum. Burada olduğuna inanamıyorum.” Everett’in gözleri onu tepeden tırnağa süzdü. “Farklı görünüyorsun.”

Clara huzursuzlukla kıpırdanmamaya çalıştı. Everett’in ona dizginleyemediği bir ilgiyle bakması için çok uzun süre beklemişti. Peki, o zaman neden makyajını silip sweatshirt’lerini çekmesi bu kadar uzun sürmüştü? Everett onu yalnızca en iyi

hâliyle görmüştü. En şık hâliyle. Josh, Clara'yı un ve çiğ yumurtayla kaplı hâliyle, onu patatese benzeten ev kıyafetleriyle, yaralı ve bitik durumdayken hastane geceliğiyle görmüştü. Çırılçıplak hâlinden bahsetmiyordu bile. Josh ona bütün kıyafetlerini çıkarıp attığında da baştan aşağı süslenmiş hâline baktığı gibi bakıyordu.

Everett vücudunu şöyle bir işaret etti. "Farklı bir şeyler mi yaptın?"

Everett'in saçlarını boyamak, kilo vermek ya da rujunun rengini değiştirmek gibi şeylerden bahsettiğini biliyordu. Aslında cevap görünüşünden çok daha fazlasıydı.

Bu yaz Clara birçok şeyi farklı yapmıştı.

Kâğıt üzerinde yazı aynı başladığı gibi bitiriyordu. İşsiz, bekâr ve ev arayışı içinde. Ama son zamanlarda gerçeklerin hikâyesinin yalnızca bir kısmını anlattığını öğrenmişti.

Eğer Clara'nın ismi o yazılarda geçmeseydi, bugün tamamen farklı bir şekilde gidiyor olabilirdi. Josh'ın haftalar önce satın aldığı şampanyayı bulmuş ve şişeyi buzdolabında, üzümlerin arkasına saklamaya çalışmıştı. Başka bir yaşamda şu an, Josh onu her güldürdüğünde Clara'nın burnuna baloncuklar dolarken ikisi, başarılarına kadeh kaldırıyor olabilirdi.

"Biliyor musun..." dedi, bacaklarını kıvrıp kaldırımında Everett'in yanına otururken. "Sanırım ben bir korkağım."

Everett elini koyu saçlarının arasında gezdirdi. "Hadi ama."

"Ciddiyim." Dilini uyuşturan tekilanın yakıcı hissini hâlâ boğazında hissedebiliyordu. "Bütün yıllarımı sanat okullarında harcadım. Sanatçıların stillerini ve motivasyonlarını, korkularını ve acılarını gözlemleyerek geçirdiğim onca saat... Bir kez olsun üstünde kendi adım yazan bir şey yaratmaya cesaret edemedim." Clara'nın, eğer projesini sahiplenecek gücü olsaydı Utanmaz onun için her şeyi değiştirecekti.

"Hayatta bir şeylerden korkmaktan çok daha kötü şeyler var,"

dedi Everett nazikçe. “Doktora yaptığın için seninle hep çok gurur duydum. Sanat tarihi tutkunu canlı tutmanla da. Seni hep bir müzede ya da başka bir yerde herkese onlardan ne kadar akıllı olduğunu gösterirken hayal ettim. Seçtiğin yol sana uyuyor.”

Everett’ın bahsettiği gelecek, her zaman Clara’nın tek planı olmuştu. Guggenheim. Özel dikim takımlar. Sıcaklığı mükemmelce ayarlanmış mükemmel odalarda bir ömür.

“Ben işimden daha fazlasıyım.” Kelimeler dudaklarından tüm çıplaklığıyla dökülmüştü. Hiç şüphesiz gerçeğin ta kendisi. Josh’tan öğrendiği son olmasa da ilk ders.

İçeride grubun ses ayarlamalarını yaptığını duyabiliyordu. Boğucu Nevada sıcaklığında davulun gümbürtüleri neredeyse gözle görülüyor gibiydi. Neden buraya gelmişti ki?

Buradan bakıldığında Everett’ın onu asla istemeyeceği gün gibi ortadaydı. Asla arkadaşlıklarına bakıp daha fazlasını yaşamayı hayal etmeyecekti. Asla nerede hata yaptığını merak ederek yatağına uzanmayacaktı. Asla adını bir düğün davetiyesinde görüp pişmanlığın tadına bakmayacaktı. Hollywood onu eğer yeterince fazla sever, yeterince uzun süre bekler ve kendini defalarca Everett’ın önüne atarsa, nihayet çocukluk arkadaşının ona âşık olacağının sözünü vermişti.

Ama sanırım gerçek hayat özgür iradeyi hesaba katmamıştı.

Everett’ın neden onu sevmesi gerektiğine dair sıralayabileceği binlerce sebebin hiçbir önemi yoktu. Onu sevmiyordu. Clara’nın hep istediği şekilde sevmiyordu. Clara yaşaması gerektiğine emin olduğu bu aşkı beklemeyi bırakana kadar asla başka biriyle bir gelecek hayal edemeyecekti.

Everett ellerini pantolonunun üzerinde gezdirdi. “Sanırım artık beni havuza itmeye çalışan dudakları Meybuz lekeli o kız değilsin.”

Bir kıkırtı dudaklarından kaçtı. Tuhaf bir şekilde acı vericiydi. Tanrım. Tam bir kâbus. Bütün yaz boyunca bir çeşit kapanış

için beklemişti. Tek taraflı aşk hikâyelerini tamamlayacak bir şeyler yapmasını ya da söylemesini beklemişti. Ancak Everett'in ona bu kapanışı sağlayamamasına şaşmamalıydı. Çektiği acının mimarı olan Clara, bu duygusal yolculuğu bir sona ulaştırabilecek tek kişiydi.

Everett omzunun üzerinden bir bakış atarken gergin, kulak tırmalayan bir melodiyle ayağını betona vurdu. "Muhtemelen içeri geri dönmeliyim."

Everett ayağa kalkıp bu yaz içinde ona ikinci kez sırtını döndüğünde Clara, onun yakınındayken normalde verdiği tepkilerin hiçbirini vermediğini fark etti. Nefes alış verişleri son derece sakin. Yüzü hep olduğu gibi yanmıyordu. Karşı koymaya çalıştığı tek dürtüsü kolundaki saati kontrol etmektir. Son aylarda, bir noktada Everett'in kalbindeki yeri değişmiş ve bu değişim öyle yavaşça olmuştu ki Clara, şu ana kadar bunun farkına bile varmamıştı.

Biz zamanlar ondan neden hoşlandığını görebiliyordu. Everett hâlâ çok yakışıklıydı. Hâlâ ismini tenini okşar gibi söylüyordu. Hâlâ Clara'nın birçok yaranın üzerine inşa ettiği o on dört yıllık fanteziydi. Ama Everett artık onun, *ellerinden kayıp giden aşkı* değildi. Hayır, bu isim artık çaresizce bir başkasına ait olma tehlikesi altındaydı.

Josh kendini beğenmiş bir aptal gibi davranıyor olabilirdi ama yaşadıkları tek bir kötü gün onun bütün yazı, Clara'yı mümkün olan her şekilde sıradışı hissettirerek geçirdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Everett... Çoğunlukla kadınlar için kullanılan bir avuç kelimiyi düşündü: *aklı bir karış havada, kokoş, aptal sarışın. Öyle görünüyor ki erkekler için yeterince fazla hakaret kelimesi yoktu.*

Bir anda Everett'a âşık olma fikri Clara'ya korkunç derecede gülünç geldi. Babacığının parasıyla yaşayan ve Clara'nın aramalarına bile dönmeyen özentili bir rock yıldızı. Hayatında Everett'in

popoya benzeyen çenesine, Ray-Ban gözlüklerine ya da samimi-yetten uzak özürlerine ihtiyacı yoktu. Annesinin gözünden düş-mesinin sebebinin bu olması ne de büyük bir utançtı.

Bir insan hakkında bu kadar yanılabilmek ne acayip. Ya da kendin hakkında.

Clara gülmemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bu trajediyi bir komediye çeviren şey damarlarında uğuldayan teki-la mı, yoksa onu yeni vuran farkındalığı mıydı bilmiyordu. Eski hayallerini bir kenara atmak şaşırtıcı derecede özgürleştiriciydi.

“Seni çok uzun bir süre sevdim,” dedi tek bir nefeste, gerçek-lerin gecenin esintisine karışmasına izin vererek.

Everett donakaldı. “Clara,” diyerek lafa başladı. Ama sonra-sında sanki itirafı canını sıkacak bir saçmalıkmiş gibi cümlesine devam ettirmedi.

Ah, Tanrı aşkına. Bu yükü on dört yıldır sırtında taşıyan kişi kendisiydi. Everett en azından Clara’nın, sonunda bunu dillendir-mesine izin verebilirdi.

Başparmağını kaşının üzerinde gezdirdi. “Bunu yalnızca bir-birimizi ezelden beridir tanıdığımız için söylüyorsun.”

Clara, kendine bir saniyeliğine ondan başka bir yöne bakma izni verdikten sonra soğuk ve tarafsız bakışlarını tekrar ona çe-virdi. Günbatımının son izleri yavaş yavaş silinirken, o imkânsız-lıklarla dolu mavilerde Clara, Chagall’ı gördü. Kıvrıkcık bukleleri gözlerinin üzerine düşen Josh’ı gördü. Tüm gün göğsünün içinde çığlıklar atan kalbi sonunda aklını başına getirmenin bir yolunu bulmuş gibiydi.

“Sanırım haklısın.” Everett onun azmini, isteğini, açlığını ve şu an Clara’nın kendisi hakkında en çok sevdiği şeyleri hep bir kenara atmıştı. Josh’ın hayran olduğu bütün o şeyleri. “Bence ben, aşk hakkında düşündüklerimi seviyordum. Tutkuyu ve part-nerliği. Başka birinin elinin elimi tutması fikrini. Beni her şeyimle isteyen bir adamın ismimi söylemesini. Bir kesinlik için yanıp

tutuşuyordum. Günün sonunda eve döndüğümde karşımda kimi bulacağımı bilmenin güveni ve heyecanı için...”

Birini bu kadar uzun süre boyunca istedikten ve kafanda bütün ihtimalleri sayısız kez düşündükten sonra, hayalini kurduğun şeyin eski bir Polaroid gibi solması çok acayıpti. Kalbinde hissettiğin özlemin, seni bunca zamandır istediğin şeyi aldığında bile onu tanıyamayacak hâle getirecek kadar tüketmesi... “Ama yine de, bu fanteziyi itiraf etmek istediğimden çok daha uzun bir süre kurdum.”

“Ben boktan bir arkadaşım.” Everett uzun bir iç çekti. “Üzgünüm. Bunca yıldır nasıl hissettiğini bilmediğimi söylemek istedim ama biliyordum. Biliyordum ve yine de bilmiyormuşum gibi davrandım çünkü öylesi daha kolaydı. Seni kaybetmek istemedim. Sen benim için hep oradaydın.”

Bu pek de iyi bir cevap sayılmazdı ama en azından dürüsttü. Ve günün sonunda artık çok da bir önemi yoktu. Darbenin etkisi yalnızca biri eline iğne batırıyormuş gibi hissettirmişti.

“En komiği de ne biliyor musun?”

Everett cebinden yeni bir sigara çıkararak yaktı. “Tanrım, umarım iyi bir şeylerdir çünkü şu an tam bir göt gibi hissediyorum.”

Clara dudaklarının arasındaki sigarayı aldı ve yere fırlattı. Ona âşık olmasa bile akciğer kanseri olmasını istemiyordu.

“Sonunda benim için geldin. Farkında olarak değil tabii ki ama kaderin bir oyunuyla... Çünkü bana Danvers Caddesi’ni verdin. Bana Josh’ı verdin.”

Everett’in kaşları alnına doğru yükseldi. “Sen ve o Craigslist* çocuk...”

Clara iç çekti. “Sanırım o benim hayatımda yaptığım en güzel hata olabilir.”

“Benim tanıdığım Clara Wheaton hata yapmaz.”

* Craigslist, iş, konut, kişisel ürünler, hizmet alımı, konser vb. topluluk organizasyonları gibi ilanlar için bölümlerinin yanı sıra forum, özgeçmişler ile tartışmalar bölümlerinin de bulunduğu seri ilan sitesidir. -çn.

Clara sessizce konuştu. "Sanırım artık beni tanımıyorsun." L.A'de geçirdiği aylar Josh'tan çok daha fazlasıydı. Batı Holywood'daki derme çatma bir evde Utanmaz'ı ve kendisinin hayranlık duyduğu yeni bir versiyonunu inşa etmişti.

İnsanlar gerçekten onun, kadın zevkini anlatan siteyi finanse ettiğini bilse ne olurdu ki? Yirmi yedi yıl boyunca Clara neredeyse mükemmele yakın bir insan olmuştu ve bunun ona getirdiği tek şey, ilk fırsatta arkasına bile bakmadan kaçıp gideceği bir hayattı. Belki bu onun damarlarındaki Wheaton kanından ya da hiç beklemediği birine körkütük âşık olmasından kaynaklanıyordu ama her nasılsa Clara, skandallardan hoşlanmaya başlamıştı.

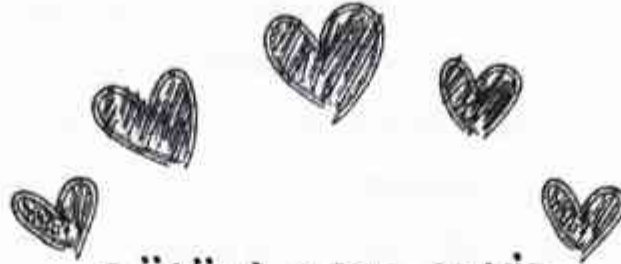
Aklı çoktan kilometrelerce uzaktayken Clara ayaklandı. "Buradan gitmem gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun? Daha yeni geldin. On dakika sonra sahneye çıkacağız."

Hafifçe eğilerek yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm, ufaklık," dedi Everett'in Clara için kullanmaktan en çok hoşlandığı takma adı kullanarak. Saatine hızlıca attığı bir bakış ve yaptığı birkaç dikkatli hesaplamayla Clara, Josh'a gidecek en hızlı yolu biliyordu. Bekleyebilir ve yarın ilk uçakla eve dönebilirdi ama aniden direksiyon başına geçme ve kendine güvenerek istediği şey için savaşılmaya gitme fikri ona, inkâr edilemeyecek bir şekilde cezbedici gelmişti. Elbette kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu. Ellerini direksiyona koyduğunda muhtemelen titremeye devam edeceklerdi. Ama Clara çoğunlukla korkutucu şeylerin, kendimizi yapmamaya ikna etmeye çalışarak en çok zamanı ve enerjiyi harcadığımız şeylerin, aslında hayatı yaşamaya değer kılan şeyler olduğunu biliyordu. "Hey, aslında bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne istersen." Everett omuz silkti. "Sana çok büyük borçluyum."

Clara elini uzattı ve avcunu açtı. "Anahtarlarına ihtiyacım olacak."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Clara'yı kaybetmesinden yalnızca iki gün sonra Josh'ın yapmak istediği en son şey, daha fazla basın üyesiyle konuşmaktı. Ama sevdiği kadına hak ettiği gibi davranamasa bile en azından ikisinin de inandığı bu proje için orada olabilirdi.

O yüzden Josh, KXZR radyo istasyonunun Torrance'teki kayıt stüdyosunda oturdu. Clara'nın onlar için ayarladığı küçük basın konferansından sonra o ve Naomi, Dana Novak'ın ünlü Talk Show programına katılacaklardı. Clara'yı aramayı ve mesaj atmayı denemişti ama telefonunu kapatmış olmalıydı. Clara'nın gidişi beyninde neon harflerle yanıp sönüyordu.

Ünlü sunucunun imzası olan kısacık kesilmiş gümüşü saçları, o ardı ardına önemli birkaç soru sorarken ışıkların altında parlıyordu. Josh gülümsemeye çalıştı. Sunucunun asistanından aldığı büyük kulaklıklar, kulaklarını terletiyordu. Şimdiye kadar Clara'nın yanına gitmemişti ama bunun an meselesi olduğunu biliyordu.

“Utanmaz'ı kurmaya nasıl karar verdiniz?” Dana'nın sesi mü-kemmel bir radyocu sesiydi. Anlaşılır ve netti. “Seks eğitimi konusunda Amerika'nın içler acısı durumunu itiraf etmeliyim. Ama pornodan –ve eski sevgilinizden, bunu da eklemeliyim– kadın zevkine ışık tutan bir işin yaratıcılarından olmaya geçmek biraz abartı gibi.”

Josh bunu cevaplaması için Naomi'ye kafa salladı. Konuşmak istemiyordu. Clara'nın peşinden gitmediği bir saniye bile harcamak istemiyordu ama Naomi bu röportajı kaçırırsa derisini canlı canlı yüzmek konusunda onu tehdit etmişti ve Josh biliyordu ki eski sevgilisi hiçbir şey değilse bile, sözünün eri bir kadındı.

"Bu projeye farklı bakış açılarıyla ama ortak bir amaçla başladık," dedi Naomi. "İkimiz de partnerler birbirlerinin vücudunu tanıdığına seksin herkes için daha iyi olduğuna inanıyoruz. Birbirlerine iletişim kurma, deneyimleme ve birlikte öğrenme fırsatı verdiklerinde... Zevk almanın tek bir yolu yok. Harika seks her zaman değişime açık, bu yüzden yapılması gereken şeyler de öyle olmalı."

Naomi ona yarım bir gülüş attı. "Josh ve ben ortalama bir insandan çok daha fazla seks yapıyoruz, bu yüzden sitede de paylaştığımız birçok ipucu öğrendik ama kesinlikle her şeyi bilmiyoruz. Utanmaz'ı asla yalnız başımıza hayata geçiremezdik."

Dana çenesini avcuna bastırdı. "Ah, evet. Birçok yaratıcı iş birlikçiniz var. Ama söylemeliyim ki en çok ilgimi çeken, eminim kim olduğunu tahmin edebilirsiniz, kesinlikle sosyetik simalardan Clara Wheaton. Utanmaz'dan önce hiçbir yetişkin eğlence sektörü çalışmasında bulunmamış ama ailesinin kolum kadar uzayıp giden bir liste kadar skandalı var. Onu bu çılgınca yola girmeye ne ikna etti?" İkisine de şöyle bir baktı. "Ya da hanginiz mi demeliyim?"

Josh bu anın geleceğini biliyordu. Yine de nabızı ismini duyduğu an daha hızlı atmaya başladı. "Clara Wheaton'dan hiçbir şekilde bahsetmeyeceğiz," dedi mikrofana tartışmaya yer bırakmayacak kadar düz bir ses tonuyla.

"Ah, biraz korumacılık mı seziyorum? Amerika'nın en ahlaksız aşk üçgenini mi açığa çıkardım?"

Josh kulaklıklarını çıkardı ve ayağa kalktı. "Burada işim bitti." Arkasını döndüğünde gördüğü görüntüyle nefesi kesildi. "Clara."

Clara'nın varlığıyla içi acıdı. Güzelliği, Josh'a mutlu olma-
taki en iyi şansını nasıl da mahvettiğini hatırlatıyordu. Kendini
onun üstüne atmak istedi. Onursuzca, asla bırakmayarak ve bütün
vücudunu kavrayarak... Geçirdiği kırk sekiz saatten sonra onu içi-
ne çekmek istiyordu.

Ama yapamazdı.

Henüz değil.

Clara ona bir gülümsemeyle baktı. "Merhaba."

KAYITTA yazan kırmızı tabela yanaklarına gül renginde bir
ışılta katıyordu.

"Siz Clara Wheaton mısınız? Yatırımcı olan?" Dana Novak ke-
sinlikle ayağına gelen fırsatı yakalamak konusunda çok hızlıydı.

"Evet, benim." Clara saçını yüzünden çekti.

Josh o anda ağlamak mı istiyor yoksa gülmek mi, karar vere-
miyordu. Clara'nın soda şişesi metaforu sonunda bir anlam ifade
ediyordu. İçindeki duygunun hiçbir yere gideceği yoktu o yüzden
sanki göğüs kafesinde patlıyorlardı.

"Harika. Size de bir sandalye çekelim mi?" Dana büyük camın
arkasında onları izleyen genç kadına bir işaret yaptı. "Bayanlar ve
baylar bugün sizin için sürpriz bir konuğumuz var."

"Burada ne yapıyorsun?" Josh ona baktı. Varlığını anlamlan-
dıramıyordu. Bir yanı eğer yeterince uzun göz kırparsa Clara'nın
ortadan kaybolacağına inanıyordu. Utanmaz'la olan bağının in-
sanlar tarafından bilinmesini istemediği konusunda yeterince açık
olmuştu. O zaman canlı bir röportajın ortasında neden gelmişti?
Sebepleri ne olursa olsun Josh, içinde Clara'nın olduğu bir odayı
onsuz olduğu bir yere her zaman tercih ederdi.

Dana'nın asistanı Clara'yı mikrofona yaklaştırdı ve Josh'ı da
hafifçe yerine oturmaya teşvik etti.

"Sana bir şey söylemek için geldim," dedi Clara. Dudakları
mikrofondan sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Bana şimdi mi bir şey söylemek istiyorsun? Yüzlerce insan
dinlerken mi?"

“Binlerce,” diye düzeltti Dana.

“Evet.” Clara yutkundu. “Aramızda geçenlerin sadece seksten ibaret olduğunu söylediğimi biliyorum.”

Josh’ın bakışları odada onları izleyen insanlara döndü. Şu an ne yaşanıyor ve bu iyi bir şey mi hiçbir fikri yoktu. Yine de Clara’nın dudaklarından dökülen *seks* sözcüğü onu sertleştirmeye yetmişti.

Naomi sandalyesinde dikleşti. İşte sırları açığa çıkmıştı.

Dana parmak uçlarını birleştirdi. Bu röportajın şu an onun için çok daha ilginç bir hâl aldığı yüzünden okunuyordu.

Clara konuşmaya devam etti. “Ama aramızdaki şey bundan çok daha fazlası. Sana ve muhtemelen dinleyen binlerce yabancıya şunu söylemeye geldim. Sana âşığım.”

Josh kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Dilini var gücüyle ısırduğunda kanın tadını aldı.

“Daha öncesinde kabul etmekten korktuğum için üzgünüm. Aşkın hep yaralayıcı bir şey olduğunu düşünüyordum. Kıvrana sebep olacak bir takıntı. Aşkın özlem duymak ve hep uzaktan izlemekle aynı anlama geldiğini sanıyordum. Canımı acıtması gerektiğini...”

Josh söylediklerini anlıyordu. Clara, *aşkın Everett’a benzediğini sanıyordum*, demek istiyordu. Tanrım, o adamdan nefret ediyordu.

Clara derin bir nefes aldı ve yumruk olmuş ellerine bakan Josh’ın çenesini, gözleri buluşana kadar kaldırdı. “Ama aşk öyle bir şey değil. En azından benim için. Sana âşık olmak, hayatım boyunca soğuktan kemiklerime kadar tir tir titredikten sonra sıcacık bir küvete girmek gibi.”

Josh’ın göğsü yükseldi ve şu an olanları hazmedebilmek için yeterince oksijen almaya çalıştı.

Clara eline uzandı. “Aşk birinin içimi görüp yeterliden çok daha fazlası olduğuma karar vermesi demek.”

Josh gözlerini kapattı ve burnunun ucunu, söylediklerini ve teninin yumuşaklığını aklına kazımak istiyormuş gibi elinin arkasında gezdirdi.

Clara'nın sesi güçlendi. "Sana olan aşkım bir bağımlılık değil. Seninle olmak hayatıma çarpık bir onaylanma hissi katmıyor. Sen benim için hiçbir zaman sistemimden atmam gereken bir kaçamak değildin. Sana olan aşkım... özgürlük gibi hissettiriyor. İnsanların uğruna canlarını verecekleri türden."

Josh'ın görüşü bulanıklaştı. Olayların gittiği yöne inanamıyordu.

Clara, Josh'ın sessizliğini yanlış yorumlamış olacak ki dudaklarını tekrar mikrofona yaklaştırdı. "Ayrıca şunu da açıklığa kavuşturmak istiyorum. Josh'la seks inanılmaz. Ekranda görüldüğünden bile daha iyi. Cidden. Hiçbir fikriniz yok."

Naomi boğazını temizledi.

"Evet, kusura bakmayın. Josh, Utanmaz'ın hayat bulmasının tek sebebi senin, beni ne istediğim ve neyi hak ettiğim konusunda asla özür dilememem gerektiğine dair cesaretlendirmen. Bütün o listeler, kurallar, korkunç sürücülüğüm ve diğer her şey... Sen benim ihtiyacım bile olduğunu bilmediğim her şeysin. Hayatımı sensiz hayal edemiyorum ve dürüst olmam gerekirse, etmek de istemiyorum."

Josh iyi talihi yüzünden sersemlemiş bir şekilde oturmaya devam etti. Binlerce yıl yaşasa da asla Clara'ya doyamazdı. Onun iyimserliğine ve paniğine. Çaresiz öpücüklerine ve insanların savaşmaya degeceğine dair olan inancına doyamazdı.

Naomi ona gözlerini kısarak baktı. "İşe koyulsan iyi olur. Eğer onu şimdi öpmezsen, ben öpeceğim."

Josh aptallığından sıyrıldı ve Clara'yı oturduğu sandalyeden çekerek ayağa kalktı.

O anda onu, hayatındaki her şeyden daha çok istiyordu. İki eliyle yüzünü kavradı. "Harika bir konuşmaydı."

"Teşekkürler." Parmağını Josh'ın gamzesine gömdü. "Seksten bahsederek biraz konu dışına çıkmış olabilirim."

“Yolunu tekrar buldun.” Josh dudaklarını onunkilere bastırđı ve Clara kollarını boynuna doladı. Dudakları nazik bir baskıyla birbirine değđinde Josh’ın hayatındaki her şey, doğru çizgisine girmişti. Clara’yı hak ettiğinden emin değildi ama bir başkasının onu elinden almasına izin vermeyeceğine adı gibi emindi.

Josh, Clara’yla böyle bir şeye sahip olabileceğini asla düşünmemişti.

Dana alkışlamaya başladı. “Bu ilerleyen zamanlarda ikinizi Utanmaz için çektiğiniz videolarda göreceğiz mi demek oluyor?”

Clara kollarında donakaldı. Gözleri tereddütle bakıyordu. “Sana nırım öpüşme dersleri yapabiliriz. Tamamen giyinik öpüşme. Ah, tabi arkada R&B yavaş aşk şarkıları çalmalı.”

“Clara izleyicilerin karşısına çıkmaya hazır olana kadar çok prova yapmalıyız. Hatta gidip pratik yapmalıyız. Hemen şimdi.” Gözleri Clara’nınkilerden asla ayrılmıyordu. “Naomi buradan sonrasını halledebilir.” Josh’ın yanakları gülümsemekten ağrıyordu. “Lütfen bize müsaade edin.”

Josh, Clara’yı stüdyodan neredeyse çekiştirerek koridora çıkardı. “Sana öyle davrandığım için çok üzgünüm,” dedi kapı arkalarından kapanır kapanmaz. “Tam bir pislik gibi davrandım. Bilmeni istiyorum ki,”

Clara onu tişörtünün önünden çekip gözlerden uzak merdiven boşluğuna götürmeden önce, asansöre şöyle bir baktı. Clara ellerini Josh’ın saçlarının arasında gezdirdi ve tüm kıvrımlarını ona doğru bastırđı. “Sonra söyle,” diye kulağına fısıldadı.

Josh’ın başka bir sinyale ihtiyacı yoktu. Josh onu duvara dayayıp kulağının altından boynuna kadar ıslak öpücükler bırakmadan önce bacaklarını beline dolayabilmesi için, Clara’nın kalçalarını kavradı ve onu kucağına aldı.

Clara inledi.

“Bunu yapacak mıyız? Burada mı?” Eğer bugün olanlar bir rüyaysa Josh asla uyanmak istemiyordu.

Clara kalçalarını onunkilere bastırdı. “Kaldırabileceğini düşünüyor musun?”

Josh dudaklarına doğru güldü. “Sevgilim, hâlâ görmediğin bir sürü numaram var.”

Kalçalarını sıkıca tutup onu duvara yaslamaya devam etti. “Bu hoş bir elbise,” dedi kumaşı belinden yukarı doğru çekerken. Sabırsız parmakları iç çamaşırını bir kenara itti. “Tanrım, Clara. Amin kusursuz,” dedi. Sırılsıklam ve Josh için çok hazırды.

Clara bacakları Josh’ın sertliğine sürtünmeye devam ederken omzunu ısırdı. “Seni seviyorum. Seni çok seviyorum.”

Josh, Clara sanki çok edepsiz bir şey söylemiş gibi küfretti ve kalçalarını bacaklarının arasına itti. “Eğer sadece sesinin tonuyla ve biraz sürtünmeyle pantolonuma boşalırsam, karizmam çizilecek.”

Clara kafasını geriye yatırıp gözlerini kapatırken boğazdan gelen bir sesle güldü. “O zaman hâlâ neyi bekliyorsun?”

Josh hiç vakit kaybetmedi. Kondom almak için elini cebine attı. Eski alışkanlıklardan zor vazgeçildiği için Tanrı’ya şükürler yağdırdı. Folyo paketi dişleriyle açtı ve aletine taktı. “Bu gerçekten inanılmaz. Bunun gerçek olduğunu, burada olduğunu biliyorum ve muhteşem görünüyorsun ama,”

“Josh?” Clara’nın sesli nefesleri kesik kesikti.

“Evet?”

İleri uzandı ve Josh’ın kalçalarını içine girene kadar kendine doğru çekti.

Dar sıcaklığı sertliğinin etrafını sardığı an Josh, kafasını omzuna koydu ve acı çekiyormuş gibi inledi. “Evet.”

Elleri dizlerinin arkasındayken Clara’nın pozisyonunu, aleti G noktasına dokunacak şekilde değiştirdi. Bir merdiven boşluğunda onu iki kez boşaltamayabilirdi ama kahretsin ki deneyecekti.

Josh, Clara’nın inlemelerini ve mırıltılarını dinlerken gelmeye utanç verici derecede yakındı. Clara’nın parmakları o içinde daha

derinlere girdikçe omuzlarına batıyor ve Josh, bacaklarının belinin etrafında titrediğini hissedebiliyordu. Clara boşalırken Josh'ın omzuyla boynunun birleştiği yeri ısırdı.

"İnanılmazsın." Josh, Clara'nın gelirken dudağını ısırışını ve yüzünün aldığı şekli izleyerek saatler geçirebilirdi.

Clara ellerini ensesine götürdü ve dudaklarını kendine yaklaştırdı. "Seninle olmak nasıl olur da bütün bir yaz fantezisini kurduğum her şeyden *daha iyi* olabilir?"

Her kelime, Josh sonsuzluğun kenarında nefes nefese kalana kadar aklına yeni, muhteşem bir görüntü getiriyordu. Hem açtı hem de istediği her şeye sahipti. Mutluluk tanımı bu mükemmel, vahşi andan ibaretti.

Josh parmak uçlarını ipeksi tenine gömdü ve orgazmı onu sarsarken inlememek için dişlerini sıktı. Terli alnını dinlendirmek için Clara'nın kine yasladı. "Gerçek olduğuna inanamıyorum." İçinden çıktı ve onu da yavaşça yere bıraktı.

Clara ona tereddüt ederek çantasından çıkardığı mendili uzattı. "Halka açık ortamlarda seks en az düşündüğüm kadar iyi ama sonrası pek de gösterişli değilmiş."

Josh kendini temizlerken güldü ve pantolonunu tekrar giydi.

Clara'nın telefonu çalmaya başladı.

"Jill arıyor," dedi onu arayan kişinin ismine bakarak.

"Bunu açmak isteyebilirsin."

"Merhaba?" dedi Clara, telefonu kulağına götürdüğünde. Yanakları tuğlalar gibi kıpkırmızı olmuştu.

"Buraya gelmen gerekiyor." Josh, Jill'in yüksek sesini duydu. Paniklememeye çalışır gibiydi ama belli ki başaramıyordu. "Ofisimdeyim ve Toni Granger az önce gelip seninle konuşmak istediğini söyledi."

Clara Josh'a baktı ve alt dudağını yaladı. "Şimdi mi?" Gözleri bir anda kocaman açıldı. "Tamam. Tamam. En kısa sürede orada olacağım."

Tuvallette toparlanmak için kısa bir süre geçirdikten sonra park yerine gittiler.

“Hadi gel. Ben sürerim,” dedi Josh, Clara’nın elini avcunun içinde sıkarak.

Clara durdu. “Aslında, benim arabam şurada.”

Josh’ın gözleri park yerinin diğer ucundaki arabaya kaydı.

“Ne? Bu arabayı nereden aldın?”

“Aslında bu oldukça komik bir hikâye...”

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Her şey göz önünde bulundurulduğunda Josh, onun spontane yolculuğunu olağanüstü bir soğukkanlılıkla karşıladı.

“Eline geçen ilk fırsatta o adama dönmene bayıldım mı? Hayır.” Josh sıırttı. “Ama bana dönebilmek için o ahmağın anahtarlarını istemene bayıldım.”

Clara’nın midesinde kelebekler uçuşuyordu. Bir duygusal karmaşadan diğerine geçiyordu ve şimdi de Toni onu mu görmek istiyordu?

Josh, Jill’in ofisinin önünde dururlarken Clara’nın elini sıktı. “O güzel aklından neler geçiyor?”

“Biraz gerginim.” Çok gergindi. “Stüdyoda damarlarımda adrenalin akıyordu fakat şimdi yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmek zorundayım.”

“Pişman mısın?” Sesi ona ait değilmişçesine nötrdü.

“Kesinlikle hayır. Eğer diğer insanlar bundan hoşlanmıyorsa, ikileyebilirler.”

Josh kafasını salladı. “Sana ‘*milenyumlar için el kitabı*’ gibi bir şey almalıyız. Hep bu tür ifadeler kullanıyorsan telemarkesterleri’n sana neden her zaman osteoporoz ilacı satmaya çalıştığı belli oluyor.”

Josh, Jill’in kapısına ulaştıklarında tereddüt etti. “Belki ben burada beklemeliyim.”

* Telefonla arayan pazarlamacılara verilen ad. -çn.

Clara dudaklarını Josh'ın yanağına bastırdı. "Lütfen benimle gel. Ne olursa olsun. Seni halamla tanıştırmak istiyorum."

Josh'ın çenesi kasıldı. "Yolu göster."

"Günaydın," dedi Clara, Jill ve Toni'nin onu beklediği konferans odasına girerken Josh'ın elini tutarak. "Beklettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil." Toni Granger etkileyici boyunu sergileyecek şekilde ayağa kalktı. "Benden haber almayı beklemediğinizi biliyorum."

Savcı Josh'a döndü. "Seni tekrar görmek güzel, Josh."

Clara istemsizce geriye doğru bir adım attı.

Josh ellerini arkasında birleştirerek tavana baktı. Clara'nın tüyleri diken diken olmuştu.

"Şaşkınlığımı tahmin edebilirsin," dedi Toni, "Sabah bugünün gazetesini almak için ön verandaya çıktığımda bu bir yerlerden tanıdık gelen genç adamı kapımın önünde buldum."

Toni elini Josh'ın omzuna koydu. "Ona tam olarak ne yaptığını düşündüğünü sorduğumda, bana benimle paylaşacağı değerli bir bilgi olduğunu söyledi. Benim kampanyam ile ilgi bir bilgi. Bana bir USB bellek verdi ve zarif bir şekilde eğer bir sorum olursa dışarıda bekleyeceğini söyledi."

Clara, Josh'a *Neler oluyor?* der gibi bir bakış attı. Clara'ya yapması gereken ciddi bir açıklama vardı.

"İtiraf etmeliyim ki ilk içgüdüm özel mülküne izinsiz girdiği için onun kışını tekmelemektir ama gözlerindeki bir şey onu dinlemeye karar vermemi sağladı."

Josh ellerini kaldırdı. "Durumun acil olduğunu belirtmek istiyorum. Ofisinizin açılmasını bekleyerek değerli zamanımı harcayamazdım. Eğer davetsiz misafirlerin evinize gelmesini istemiyorsanız adresinizin internetten bulunmasını daha zor hâle getirmelisiniz."

“Beni bulduğun için minnettarım,” dedi savcı, küçük belleği Clara’ya uzatmadan önce. “Josh, Black Hat ve H.D Pruitt hakkındaki suçlamalara sebep olacak birçok bilgi toplamış.”

Şimdi Josh, Clara’nın bulanıklaşan görüşünün odağındaydı. “Haftalardır Black Hat’in çalışanlarına karşı olan korkunç davranışlarıyla ilgili mailler ve mesajlar topluyordum. Oyuncular ve diğer çalışanlar neler yaptığımı öğrendi; biliyorsun, bir şeyleri gizli tutabilmek konusunda pek iyi değilim ve onlar da kendi hikâyelerini anlatmak istediler. Toni çalışan ve işçi haklarının ihlaliyle ilgili en az otuz farklı dava açabileceğimizi söylüyor. Stu mahkemede kullanabileceğimiz kamera kayıtları almayı bile başardı.”

“Ne?” Clara’nın aklından binlerce farklı şey geçiyordu. “Neden bana söylemedin?”

“Bunları kullanabileceğimden emin değildim ve eğer sana söyleseydim yapmak zorunda kalırdım. Korkudan daha büyük bir nedene ihtiyacım vardı. Sen gittiğin an artık o sebebe sahip olduğumu biliyordum.”

Savcı birbirine bastırdığı dudaklarıyla gülümsedi. “Ayrıca yetişkin eğlence sektörünün adına benim departmanıma hizmet vermeye de gönüllü oldu. Eğer kendi misyonunu benim gücümle birleştirirse bunun, halkın beni... Ne demiştin tam olarak?”

Josh kızardı. “Halkın sizi seks işçilerini yalnızca bir pazarlama tekniği olarak kullanan o politikacı şerefsizlerden biri olarak görmeyeceğini söylemiştim.”

“Sunduğu kanıtlarla bir şeyler yapmayacağım konusunda endişeliydi o yüzden bana kibarca kampanya platformumda eşitlik için savaştığımı, farklı ve bir kenara atılmış insanların yanında duracağımı söylediğimi hatırlattı. Bu bilgiyi yalnızca senden almış olabilir. Ayrıca bana beş yıl önce yazdığım bir yazının bir kopyasını gösterdi.” Savcının normalde çelik gibi olan bakışları yumuşadı. “Devamını sen anlatmak ister misin?”

Josh, Clara'nın ellerini tuttu. "Toni'den seni kampanya ekibi-ne geri almayı düşünmesini istedim. Senin her şeyi nasıl düzel-tebileceğini bildiğini söyledim. Benim için bunu yaptın ve eğer sana bir şans daha verirse onun için de yaparsın."

Clara yüzünü yelledi. "Oturabilir miyim?"

Josh oturmasına yardım etti.

"Bundan emin misin?" Bölge başsavcısının almak istediği ris-ke inanamıyordu.

Toni halasına döndü. "PR işlerimin başında sen varsın. Black Hat'e karşı bir dava yürütmenin seçimlere yeni bir soluk getirece-ğini düşünüyor musun?"

"Bir bakalım. İşin içinde seks var. Para. Güç." Jill hayali bir listede kutucuklara tik atıyormuş gibi elini havaya kaldırdı ve gü-lümsedi. "Evet. İşe yarayacağını düşünüyorum."

"Peki, Clara, sen ne diyorsun? Var mısın?" Toni sırtıttı.

Clara halasına döndü. Jill onun hayatında tanıdığı en güçlü ve en iyi kadındı. Wheatonların ona yaşattığı onca şeyden sonra Clara'ya hiç sorgulamadan bir şans vermişti. Takdiri hak eden bir şekilde inançlarına sadık kalmıştı. Onlar için silahları olmadan sert bir sessizlikle savaşmış ve ailesinin onu, hayatlarından bir çırpıda silişini hak ettiklerinden daha büyük bir zarafetle karşı-lamıştı. Seçimlerinin ve özgürlüğünün bedelini ödemişti. O anda Jill'in gözlerinin etrafındaki çizgiler Clara'nın söylemek istedik-lerini belirledi.

Jill bu yaz ona çok şey öğretmişti ama Clara, ona dönüşmek istemiyordu. Wheatonlar sayısız skandala imza atmışlardı. Artık affetmeyi öğrenmelerinin vakti geldi de geçiyordu. "Geri dönece-ğim ama senin Noel için benimle Greenwich'e gelmeni istiyorum."

Halasının kaşları alnına kadar kalktı.

"Her şeyle beraber yüzleşebiliriz. Ailenin iki yüz karası sürü-ye geri döner." Clara bir cevap beklerken nefesini tuttu. Ailesinin yüzüne kapıyı kapatmayacağı konusunda kararlıydı ama eğer ya-

nında Jill de olursa, kendini çok daha iyi hissedecekti. Wheatonlar ikisiyle gurur duymalıydı. İkisi de biraz pazarlama hilesinin çözemeyeceği şeyler yapmamışlardı.

“Varım,” dedi Jill, Clara’ya sarılırken. “Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadı kulağına doğru.

“Senin ismini bütün bu olaylardan uzak tutabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Toni, Jill ve Clara ayrılırken. “Hemen başlamamız gerekiyor ve hiçbir şey kolay olmayacak. Elimizdeki kanıtlarla bile Pruitt paranın satın alabileceği en iyi avukatları tutacak. Bizi olabilecek her şekilde susturmaya çalışacak.”

“O zaman hadi iş başına.” Jill Toni’yi konferans salonundan çıkarırken göz kırptı.

Yalnız kaldıkları an Clara, Josh’a döndü. “Bunu yaptığına inanmıyorum.” Bir dava, Pruitt’e kafa tutmaktan çok daha fazlasıydı. Utanmaz’ın başlatmak istediği küçük, sessiz isyandan çok daha fazlası. Bu olayı mahkemeye taşımak ve ışık tutmak Josh’ın eğlence sektöründeki bütün duruşunu tehlikeye atıyordu. Daha önce ona söylediğine göre insanlar onu, en iyi ihtimalle bir fırsatçı en kötü ihtimalle de bir hain olarak görecek.

Büyürken Clara, ailesinin çocuklarına olan sevgileri yüzünden birçok fedakârlık yaptıklarını görmüştü ama daha önce hiçbir adam ona olan aşkı yüzünden böyle bir şey yapmamıştı. Gerçekten bunu hak ediyor muydu?

Josh gerçek olamayacak kadar iyiydi. Üç aydır kendine, *Bunların hiçbirisi sana ait değil. O gözler, o eller, o dudaklar, nezaketi, şakaları. Hiçbiri sana ait değil, o yüzden kendini kandırma*, dedikten sonra her şey gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bu hikâyeyi tanıdığı en otoriter insanın ağzından duymak bile gerçek dışı hissettiriyordu.

“Senin için yapmadım,” dedi Josh.

Clara’nın omuzları düştü. “Ah.”

“Ama senin sayende yaptım.”

Yanağını elinin arkasıyla boydan boya okşadı.

Josh ona dokunduğunda bir elektrik devresi tamamlanmış gibi hissetmişti. Vücutlarının arasından ileri geri akan elektrik, her bir santimini canlı hissettiriyordu.

“Bütün bu olanlar çok fazla hissettiriyor,” dedi. “Sadece seni ne kadar çok sevdiğim değil. Sadece Utanmaz da değil. Ama Toni’yle değer verdiğim insanlara daha çok yardım edebilecek olma şansı...” Ellerini sağa sola sallayarak konuşuyor, hareketlerinden heyecanı okunuyordu. “Hiç dünyada pozitif bir etki yaratacağımı düşünmemiştim. Eğer bunu yapmak, tanıklık etmek falan seks işçileri için daha güvenli bir çalışma ortamı sağlayacaksa, sektörü Pruitt gibi adamlardan koruyacaksa, pornoyu bırakmak ya da bir hain olarak adlandırılmakta bir sakınca göremiyorum. Bu dava endüstride dolandırılmış herkese çok büyük fayda sağlayacak.”

Josh ensesini ovuşturdu. “Ayrıca evet, belki bunu biraz da senin için yaptım, Clara. Ama önemi yok. Çünkü iki gün önce beni terk ettiğinde fark ettim ki senin bana ne kadar çok şey ifade ettiğini göstermek için elimden gelen her şeyi yaparım.”

Josh’ın gözlerine tekrar acı yerleşti. “Aptaldım ve korkmuştum. Beni reddedeceğinden öyle emindim ki seni kendimden uzaklaştırdım. Kendi aşağılık kompleksimin acısını senden çıkarmak istedim. Sana bir şans bile vermeden toplumun benim hakkımdaki düşüncelerinin, değerimi belirlemesine izin verdim. Eğer işini geri almana yardımcı olarak başlarsam en azından benimle diğer konuyu da konuşursun diye düşündüm. “‘Âşık olma’ konusunu.”

Cebinden ikiye katlanmış ince bir kâğıt çıkardı. “Sana bir avantajlar ve dezavantajlar listesi yapma cüretinde bulundum.”

“Öyle mi yaptın?” Clara kâğıda baktı. “Bu çok romantik.”

“Şu an hayatımda korktuğum kadın sayısı oldukça fazla ama umurumda değil,” dedi Josh. “Çünkü sana baktığımda Clara, sanki içimdeki öfkeli canavar oturup geriye yaslanıyor ve sonunda

diyerek iç çekiyor. Ama senin de bunu istediğinden emin olmak istiyorum. Her şeyi. Biz daha da ileri gitmeden önce... Ailenle konuştun mu?"

Clara gözlerini kapattı. Bu soru, bu anla ilgili bütün o harika şeylerin yanında Josh'ın, dinlediğini gösteriyordu. Umursadığını...

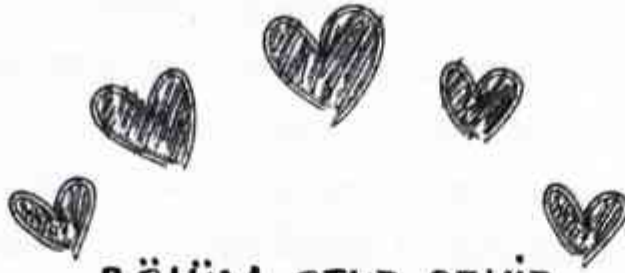
"Hayır. Henüz değil. Ama bir şekilde her şeyin yolunda gideceğini düşünüyorum. Acı verici olacak, beni yanlış anlama ama rahatsızlık duymakla ilgili iyice rahatlamaya başlıyorum. Sen haklıydın. Çok uzun süre boyunca beni korkutan şeylerden, hatta çok iyi şeylerden bile, kaçmak için ailemi bahane olarak kullandım. Ama artık izin istemeyeceğim. Kendi hayatımı yalnızca ben seçebilirim. Onlar da eninde sonunda beni affedeceklerdir. Hayır bir cevap olarak kabul etmeyeceğim."

"Lanet olsun. Uzun bir gün oldu," dedi Josh, Clara'nın pantolonunu oracıkta indirmesine neden olacak bir sırtışla. "Nasıl hissediyorsun?"

"Minnettar." Clara parmak uçlarına yükseldi ve kollarını boyuna doladı. "Teşekkür ederim. Biliyor musun, günün sonunda Utanmaz'ın yalnızca gizli ortağı olmaktan memnun olacağımı sanmıyorum. Sanırım her gün basında çıkan haberleri okurdum ve abonelerin gelip ortama ayak uydurmasını kıskançlıkla izlerdim. Bu işi çok fazla umursuyorum. Toni'nin seçim kampanyasına yardım etmek ve Pruitt'i alaşağı etmek istiyorum. Kampanya sona erdiğinde belki de bir süreliğine siteye tam zamanlı odaklanabilir ve banka hesabımda kalan paradan biraz daha fazlasını harcayabilirim."

Josh'ın elleri, elbisesinin eteğiyle oynayabilmek için saçlarından beline kadar indi. Eklemlerinin Clara'nın kalçalarına teması, omurgasından aşağı bir arzu dalgası göndermek için yeterliydi.

Konuştuğunda Clara nefes nefeseydi, "Her gün bir porno imparatorluğunu devirme şansına sahip olmuyorsun."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

2 YIL SONRA...

“Hindiyi yakıyorsun,” diye fısıldadı Clara kulağına. Fırın sıcaklığını önemli ölçüde düşürdü ancak darbeyi yumuşatmak için yanağına bir öpücük kondurmak adına parmak uçlarında yükseldi.

“Baban hindisinin ‘çıtır derili ve altın rengi’ olmasından hoşlandığını söyledi.” Josh ürkekçe yanaklarına dokundu.

“Bana yeterince çıtır göründü.” Ellerini omuzlarına koydu, buruşmuş gömleğini düzeltmeye çalıştı. “Seni hiç bu kadar gergin görmemiştim.”

“Wheaton ve Conners aileleri ilk kez Şükran Günü’nde tek çatı altında toplanıyor. Davetsiz misafirlerimizden bahsetmiyorum bile.” Fırına geri döndü. “Her şeyin mükemmel olması için çabalıyorum.”

Clara, kalçalarına bağlı önlüğünün pruvasını çekti.

“Evet, ama annen oraya gitmez ve onu Toni’yle tanıştırmazsan, savcıya senin utanç verici bebeklik fotoğraflarını göstermekten başka şansı kalmayacağını söyledi. Ben olsam kendimi riske atmazdım. Tüm albümü getirdi. Geldikten sonraki beş dakika içinde bana gösterdiği için biliyorum.”

“Ona Toni’nin sohbet etmekten nefret ettiğini söyledim.” Josh homurdandı. “Sadece ünlü patates yemeğinden bir tabak bırakmak için uğramıştı.”

“Bir sürü farklı şeyde iyi olmayı başarması neredeyse can sıkıcı,” dedi Clara. Granger kampanyası seçimi kazandıktan sonra Clara, Utanmaz’da tam zamanlı çalışmak için PR firmasından istifa etmişti, ancak Toni hayatlarında sabit kalmıştı.

Black Hat’e karşı açtıkları savaş sırasında savcı, Josh’ı şimdiye kadar birlikte çalıştığı en iyi tanıklardan biri olarak ilan etmiş ve ona, birçoğunun neredeyse imkânsız bir zafer olarak gördüğü şeyin kilidini açmak için kullandığı gizli silahı olduğunu söylemişti. Pruitt ve imparatorluğuna karşı Toni’nin kamu hizmeti tarihindeki yerini pekiştiren suçlu kararının geldiği gün savcı, Josh’ı ofisi adına yetişkin eğlence topluluğunun çıkarlarını temsil etmeye devam edebilmesi için uzman tanık olarak eğitmeye davet etmişti.

Josh, Utanmaz’a karşı sorumluluklarına ek olarak, teklifi kabul etmiş ve sektördeki reformu savunmaya devam etmişti.

Naomi içeri girdi. Duman dedektörü ötmek için o anı seçmişti.

“Dilimin ucunda siz ikinizin odayı nasıl ısıtacağını bildiğinize dair bir espri var.” Kızıl saçlarını savurarak bir sandalye kaptı ve aralıksız öten sirene bir bulaşık havlusu sallamak için üzerine çıktı. “İş yerinde her gün senin çıkardığın yangınları söndürmeye alıştım Connecticut, ama tatil yemeği için gelme teklifinizi kabul ettiğimde yine bir yangınla savaşmak zorunda kalacağımı bilmiyordum.”

“Ne diyebilirim ki dünya üzerindeki en seksi adama âşık olunca, arada sırada yanma tehdidini kabul etmeyi öğreniyorsun.” Clara, iş ortağı abartılı bir öğürme sesi çıkarana kadar Josh’a hayranlıkla baktı.

“Eğer sen o aşırı duygusal pislikle yapabiliyorsan sanırım benim de kardeşinle yatmaktan başka şansım yok,” dedi Naomi ciddi bir tonla.

Clara’nın soluğu kesildi. “Oliver’la yatmaya çalışamazsın.”

Şu an neredeyse otuz tane tam zamanlı işçisi olan internet si-

telerinin hayret verici başarısına rağmen iki kadın, birbirlerinin sınırlarını zorlamayı hâlâ seviyorlardı.

“Ah, tatlım.” Gözlerini kırıştırdı ve alarmı bozguna uğratarak sandalyeden indi. “Denememe gerek bile kalmazdı.” Partiye katılmak için geri döndü.

“Oraya gitmem gerek.” Annesi mutfağa koşarken Clara kenara kaydı.

“Kardeşin tüm sosyete sayfalarına Cabernet döktü.” Islak bir gazete kâğıdını havaya kaldırdı. Başlığa kırmızı şarap damlıyordu. *Oda Arkadaşlarından İş Arkadaşlarına Dönüşen Çift* “*Kabul Ediyorum,*” dedi: *Wheaton’la Conners Evleniyor.*

“Ah, hiç dert etme.” dedi Josh, yedeğini getirmek için giderken Clara’ya göz kırparak. “Bunu PVC kapladık.”

Kriz yatıştırıldıktan sonra Clara, annesini oturma odasına geri götürdü. Mutfaka geri döndüğünde nişanlısını elektrikli çakmakla uğraşırken buldu. “Tatlı patatesleri biraz daha kızartabileceğimi düşünmüştüm,” diye açıklama yaptı. “Biraz daha iştah açıcı görünümleri için.”

“Kaderi kışkırtmayalım,” dedi Clara, çakmağı elinden alırken. “Sana ne oldu bilmiyorum.”

“Hoşlandığın birini etkilemek için hiç aptalca bir şey yapmadın mı?” Josh kollarını onun etrafına sardı ve bitmek bilmeyen bir öpücük için onu kendine çekti.

Her zaman bir kitap yazacağımı düşünmüştüm. Sadece kimsenin okuyacağını düşünmemiştim. Yanıldığının farkına varmamın inanılmaz sürprizi, sözünü edeceğim insanlar olmadan mümkün ya da bu kadar güzel olmazdı:

Menajerim, Jessica Watterson. Kitap satmakta inanılmaz iyi olduğun için, ama aynı zamanda koçluk, amigo kızlık ve yarı zamanlı terapistlik gibi özgeçmişinde yazmayan ama istesen yazabileceğin işlerde de çok iyi olduğun için, teşekkürler. Bu kitabı saklandığı yerden çıkarıp ona en iyi yuvayı bulduğun için teşekkür ederim.

Editörüm, Kristine Swartz. Bana hep bu kitap farklıymış ve özelmış gibi hissettirdin. Bizi (hem beni hem de kitabı) empatin ve yeteneğinle o potansiyele erdirmek için yol gösterdin.

Jessica Brock, Jessica Mangicaro ve bu hikâyenin okuyuculara ulaşmasını sağlayan Berkley'deki herkes. Hepiniz bu işin en iyilerisiniz. Ben hâlâ sizin olağanüstü ekibinizle çalışma şansım olduğuna inanmadığımı için kendimi çimdikliyorum.

Heather van Fleet ve Lana Sloane. Siz ikiniz bana ve bu kitaba akıl hocalığı yapmaya karar verdiğinizde hayatımı değiştirdiniz. Yazdıklarımı ciddiye alan ilk insanlardınız. Sizin parmak izleriniz bu sayfalarda aynen duruyor. Sizi seviyorum. Teşekkür ederim.

The Pitch Wars kuruluğu, geçmişte ve şimdi. Bu topluluk bana hem el becerisinde hem de arkadaşlıkta en büyük hediye y verdi. Size asla karşılığını veremem ama devamlı denemeyi planlıyorum.

The Pitch Wars danışma sınıfı ama özellikle de Slack'teki ekip arkadaşlarım, siz benim seçilmiş ailemsiniz. Bu akıl almaz yolculuğun her adımımda benimle olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız burada olamazdım.

Benim muhteşem eleştiri partnerim, Lyssa Smith. Birbirimizi bulmamış olsaydık ne yapardım bilemiyorum. Seni sonsuza kadar kalbimde saklayacağım.

Lane Rodgers. Dalındaki uzmanlığını bu kitaba hayal edilebilecek en düşünceli şekilde ödünç verdiğin için teşekkürler. Senin bu hikâyeye ve bu hikâyenin yetişkin film endüstrisini pozitif ve doğru bir şekilde tanıtma amacına olan desteğinin anlamı çok büyük.

Benim omuzdaşım, Denise Williams. Bu tecrübeyi seninle paylaşamasaydım ne yapardım bilmiyorum. Her dnemede bir-birimizin arkasını kolladığımız için çok müteşekkirim.

The ARWA bölümü, özellikle Liz Locke ve Nadine Latief. Bana Austin'de bir ev açtığınız için ve hayallerimin sadece hayal olmadığını hissettirdiğiniz için teşekkürler.

All the Kissing'in kurucuları ve topluluğu. Romantizm türü için çok özel bir şey yarattınız. Benim de bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Memleketimdeki arkadaşlarım, bu kitaba ve potansiyeline inanan ilk okuyucularımdan Emily ve Ilona'ya özel teşekkürler. Romantik komedileri umursamayan ve yine de benim bu kitap hakkında dur durak bilmeden yıllarca konuşmamı dinleyen Quinn'e de. Sizin bana olan inancınız hem iyi hem kötü günlerde iimi doldurdu. Hepinizi çok seviyorum.

En iyi oda arkadaşım, Jess DiFrancesco. Bu kitabı okuyan ilk insan olduğun için teşekkürler. Başka türlü olmasını istemezdim.

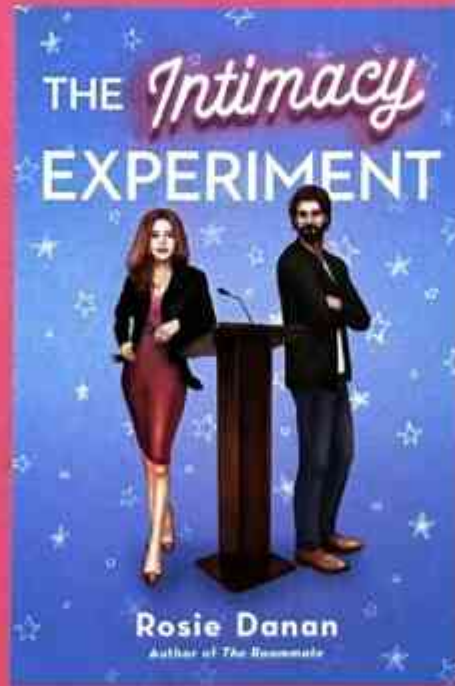
Meryl Wilster and Ruby Barrett. Ne diyebilirim ki? Bazı günler siz benim kalbimin atma sebebisiniz. Bazı günler derin iç çekimsiniz. Benim mutluluk ve mücadele gözyaşlarımsınız. Benim kelimelerimdesiniz. Arkadaşlığınız için teşekkür ederim.

Ailem (çekirdek ve geniş ailem). Yazdıklarına gösterdiğiniz sonsuz heves için teşekkürler, özellikle size bu kitabın içeriği hakkında çok limitli bilgiler verdiğim ve sürekli okumamanız gerektiğini söylediğim için. İlerleyişimi her kutlamanızda ya da işime ilgi gösterdiğinizde, fark yarattınız.

Babam. Erken yaşlardan bana okuma aşkı aşıladın ve beni yetiştirdin. Kitapçıları dünyadaki en sevdiğim yerler hâline getirdin. Bana bir kere her zaman kitap alma sözü verdin ve asla bu kararından pişmanmışsın gibi görünmedin, yıllarca bu kibarlığını bütün pembe kapaklı kitapları okuma arayışımınla suistimal ettiğim hâlde. (İşte alman gereken pembe kapaklı bir başka kitap daha. Üzgünüm. Seni seviyorum.)

Annem. Sen tanıdığım en çalışkan insansın ve bugün olduğum kadını birçok açıdan şekillendirdin. Beni bir yazar olmak için, özellikle çok gurur duyduğum bu kitabın yazarı olmak için cesaretlendirdin.

Micah Benson. Bu ithaf zaten aşırı duygusal, o yüzden bunu oldukça hızlı yapacağım. Boşluklarımı doldurduğun için, bu kitabın her sayfasını farklı taslaklarda (sıklıkla ben karşında oturup sana bakarken) okuduğun için, ben bile kendime inanmadığımda bana inandığın için teşekkür ederim. Bu hikâyeyi kendi sanatınla kutladığın (özellikle sana bunu bariz bir şekilde yaptırmadığım hâlde) ve benim, spesifik durumlarda, komik olduğumu kabul ettiğin için teşekkürler. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Utanmaz Serisi'nin devam kitabı
yakında sizlerle...

KURALLAR:

Kendi bulaşığını yıka.

Banyoya girmeden önce kapıya üç kere vur.

Ev arkadaşını internette araştırma.

Wheaton'lar, Doğu Yakası sosyetesinde dürtülerini kontrol edememeleriyle bilinirlerdi. Fakat kızları Clara, onlardan tamamen farklıydı. Clara tam bir sosyetikti; aşırı başarılı, gücü ve tahmin edilebilirdi. Gelgelelim her Wheaton'ın olduğu gibi onun da zayıf bir noktası vardı. Çocukluk aşkı onu ülkenin öteki ucuna taşınması için davet ettiğinde, bu teklif Clara'nın karşı koyamayacağı kadar iyi ama bir o kadar da gerçek dışıydı.

Son anda yapılan ufak çaplı ve Clara'nın tamamen bihaber olduğu plan değişikliğiyle, sosyetik güzelimiz kendini bir anda hiç tanımadığı biriyle ev arkadaşı olmuşken buldu. Bu kişi, çevresinde rahat olabileceğiniz kadar anlayışlı ve göz acıtacak kadar yakışıklı olan Josh Darling'di. Bir yaz boyunca sadece ev arkadaşı olarak kalabilmeleri, Clara'nın Josh Darling'i internette aratmasıyla sarsıldı.

Josh'in ününü öğrenen Clara, onunla birlikte yaşamının ailesi için büyük bir skandal olabileceğinin farkındaydı. Darling'in profesyonel becerileri, kadınların hor görülen isteklerinin mücadelesini kendi ellerine alması için Clara'ya ilham verdi. Birçok konuda farklı görüşleri olmasına rağmen ikisi de kadınların sekste daha iyisini hak ettikleri konusunda hemfikirlerdi. Yapmaya karar verdikleri şey, ikisinin de hayatını değiştirecek ve eğer şanslılarsa başkalarının da şanslı olmasına yardımcı olacaktı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

renkitap.com

ISBN 978-625-8518-41-3

9 786258 318913

